

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ – ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

SCRIPTA MANENT

ΑΘΗΝΑ 2017

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ – ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

SCRIPTA MANENT

(ΤΑ ΓΡΑΠΤΑ ΜΕΝΟΥΝ)

- ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΕΣ, ΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ
- ΒΡΑΒΕΙΑ, ΕΠΑΙΝΟΙ, ΤΙΜΗΤΙΚΕΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ
ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΑΘΗΝΑ 2017

Εικόνα εξωφύλλου: Σαπφώ, τοιχογραφία από την Πομπηία

© Τάκης Κολιαβάς – Μωλιοτάκης
Φρύνης 20, 116 33 Αθήνα
Τηλ.: 210 75 10 553

Παραγωγή έκδοσης: ΜΕΜΦΙΣ Α.Ε.
Σωκράτους 23, 105 52 Αθήνα
Τηλ.: 210 52 40 728 – FAX: 210 52 24 556
e-mail: memfisae@otenet.gr

ISBN: 978-618-80034-8-4

Ζητούμε την κατανόησή σας για τα δυσανάγνωστα κείμενα λόγω
παιλαιότητας των φύλλων εφημερίδων.

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ – ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

(Φωτογρ. 10-4-2013)

Ο Τάκης Μωλιοτάκης
ένας των λυρικών
κι οι κριτικοί πολλάκις
συνέγραψαν γι' αυτόν.

Κι ενίοτε συμβαίνει
χωρίς ένα γιατί,
οι κριτικοί χαμένοι
κι οι κρίσεις στο χαρτί.

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΛΥΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

- 1966: ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΑΠ' ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ
1967: ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΟ ΘΕΟ
1970: ΠΙΚΡΟΙ ΣΤΑΛΑΧΤΙΤΕΣ
1972: ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ
1974: ΟΡΚΟΔΟΣΙΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ
1975: ΟΡΕΙΝΗ ΠΕΡΙΟΧΗ
1976: ΣΤΟΜΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ
1977: ΟΠΤΟΓΡΑΦΙΑ
1979: ΟΙ ΡΙΖΕΣ
1980: ΛΥΡΙΚΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ
1981: ΚΟΥΚΙΔΕΣ ΚΑΙ ΨΗΦΙΑ
1983: ΠΑΡΟΥΣΙΟΛΟΓΙΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ
1983: ΠΑΡΟΥΣΙΟΛΟΓΙΟ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ
1986: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ (Βραβ. Παρνασσού)
1988: ΑΓΡΙΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ
1989: ΣΦΗΚΕΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ
1990: ΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΡΙΜΕΣ
1991: ΛΟΓΕΙΟΝ ΣΥΜΜΕΤΡΟ
1992: ΧΩΜΑ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑ
1993: ΣΤΗΝ ΚΟΨΗ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ
1993: ΝΤΟΣΚΟ ΚΑΙ ΑΝΤΜΙΡΑ
1994: ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΠΕΤΡΑ
1995: ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΩΝ ΟΙΣΤΡΩΝ
1996: ΣΗΜΕΙΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ
1997: ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
2006: ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΡΑΨΩΔΙΑ (Β' έκδοση 2010, Γ' έκδοση 2011)
2012: ΑΤΑΚΤΩΣ ΕΡΡΙΜΜΕΝΑ

ΣΑΤΙΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

- 1998: ΟΜΗΡΩΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑ
1999: ΘΙΑΣΟΣ...ΣΚΑΙΩΝ
1999: ΕΞΥΠΝΑ...ΒΑΗΜΑΤΑ

2000: ΟΙ ΠΑΡΑ-ΒΟΛΕΣ ΤΟΥ ΜΩΜΟΥ
2000: ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ
2001: ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ
2002: ΟΜΟΡΦΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
2008: ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
2009: ΜΙΖΑ-ΝΤΙΝΗ ΕΛΛΑΔΑ
2011: ΤΡΟΪΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ
2012: ΜΩΜΟΥ ΓΡΑΦΗΜΑΤΑ
2013: ΕΝΤΟΣ ΚΙ ΕΚΤΟΣ ΟΡΙΩΝ
2014: ΕΛΛΑΣ ΓΚΟΥΝΤΜΠΑΪ
2014: ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
2014: ΤΟ ΤΡΑΜ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ
2015: ΕΠΙ ΜΟΝΙΜΟΥ ΒΑΣΕΩΣ
2016: ΔΥΟ ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΕΜΜΕΤΡΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

1987: ΜΝΗΜΗ ΚΑΙ ΓΡΑΦΗ
2006: ΜΩΛΟΣ ΘΕΡΜΟΠΥΛΩΝ
2017: SCRIPTA MANENT

ΙΚΕΣΙΑ

Στήν ἐκκλησιά, τὰ σήμαντρα καθὼς ἀργοχτυπᾶνε
ἀπ' τὸ χεράκι τὰ παιδιὰ παίρν' ἢ γιαγιά καὶ πᾶνε,
κι' οἱ μάννες μὲ τίς κόρες τους τίς χαμηλοβλεποῦσες.....
—Ἔτσι καὶ μένα φέρτε με, μὲς στὸ Ναό σας Μοῦσες!

Νεοελληνική ποίηση

ΧΤΕΣ

ΤΑΚΗΣ ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

Χτέες θράδα πάλι στάθηκα στο
(σπίτι σου άντικρυ
Με τόν καύμό μου ξέχειλο καί την
(καρδιά συντρίμια
Κι' όπως θοριαναστέναξα μ' άν-
(τιλαλιά πικρή
Τής γειτονιάς σου τράνταζαν τὰ
(στενοκαλντερίμια.

Ώρα τήν ώρα πρόσμενα στο πα-
(ραθύρι άπά
Τήν μαγεμένη σου όμορφιά σαν
(πρώτα να μου γνέφη.
Μ' άργούσες κι' ή καρδούλα μου
(άρχίζει να χτυπά
Σαν μιάς ταιγγάνας ξέφρενης,
(δαιμονισμένο ντέφι.

Ώρες προσμένοντας εκεί του κά-
(μου στή γωνιά
Με συντροφέψαν κάποιωνε παληών
(δνεύρων ίσκιος.
Κι' άπόμεινα όλomόναχη σκιά στή
(σκοτεινιά
Π' άναζητά τ' άνέβρητο καί δί-
(χως να τό βρίσκει.

ΤΑΚΗΣ ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

11

Ἀθήνα, 3 Ἰανουαρίου 1960

Ἀγαπῶντι κίρι Μωρίστ' ἄν,

Εἰρήνικὸς, χαρῶντο καὶ δαμουργικὸς
εἰ 1960!

Ἔβλεπα σὸ βιβλίον καὶ γι' αὐτὸ
δὲ σὰ βράβα νομίζω γὰρ καὶ κίρι
σας γὰρ εἰς βιβλία μου, σὺ εἶχες
καὶ καλὸν καὶ δαμουργικὸν σὺν
"Εἰρήνικὸς Ἀθήνα". Λογικὰ γὰρ καὶ
καὶ νομίζω.

Σὰ γὰρ γὰρ γὰρ σὺν σὺν καὶ
σὰ ἀγαπῶν σὺν γὰρ εἰς εἰς σὺν
γὰρ εἰς κίρι σὰ. Μου δώσατε γὰρ,
χαρὶ καὶ ἡ ἀποχρῶν σὺν δαμουργικὸν
μου.

Ἔβλεπα καὶ γὰρ σὺν καὶ ἀπο
κίρι.

Σὰ σὺν καὶ δαμουργικὸν σὺν
"Ζητοῦν γὰρ..." Νομίζω σὺν δὲ σὰ καὶ
εἰς σὺν.

Μὲ καὶ βιβλία μου
Ἀννί Σαμαράν

ΑΠΛΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΕΝΑΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Εξαρτήσαν την ποιητική δημιουργία σάν τον έντονώτερο λυρικό κραδασμό της ψυχής. Είπαν γιά τούτ' ποιητάς πώς είναι οί ευαίσθητότεροι δέκτες και οί ώραότεροι πομποί του πνεύματος, του ψυχσμού και του ήθους τής εποχής τους. Άνεξάρτητα του ότι υπάρχουν και οί «ρεαλιστές», οί άμουσοί και οί αδιάφοροι γιά δ,τι όμορφαίνει τήν ανθρώπινη ζωή και κοινωνία και τήν ανεβάξει μερικά σκαλιά ψηλότερα από τή μηχανιστική θεραπεία των βιολογικών ένστίκτων, δέν υπάρχουν άμφω βόλλα δτι πάντα θα μάς συγκινεί ή τέχνη, ό ποιητικός λόγος, τό λαϊκό τραγούδι, δ,τι δίνει στή βίο τή λεπτή αίσθητική αντίληψη και απόλαυση των έργουσίμων. Αύτές τίς σκέψεις μπορούμε νά κάνομε διαβάζοντας μιά ποιητική συλλογή τής τελευταίας ρουμελιώτικης πνευματικής παραγωγής. Δημιουργός της ό Τόκης Κολιαδάς ή Μωλιωτάκης, παλιός ποιητικός συνεργάτης του «Εθν. Αγώνα». Ύστερα από τήν αναγκαστική θητεία του μέσα στον άγχώδη και σθερεμένο επαρχιακό περίγυρο, πριν από λίγα χρόνια εγκαταστάθηκε στήν Αθήνα. Δέν έβγαλε κανένα Πανεπιστήμιο, ούτε κανένα κολλέγιο, Κι όμως αυτός ό άπλος λαϊκός άνθρωπος, ό ταπεινός βιοτέχνης, έχει μέσα του δ,τι καταξιώνει τό ζωιτανό άνθρωπο και τον εκτοξεύει άπ' τό χαμηλά στρώματα τής καθημερινής βιοποριστικής χαμοζωής, σ' ανώτερες σφαίρες πνευματικών και ήθι-

κών προβληματισμών και αναζητήσεων. Συγκλονιστικό και παρρηγο, άληθινά, παράδειγμα αὐτομόρφωσης και αὐτοδημιουργίας. «Γυρισμός άπ' τή χώρα των όνείρων» είναι ό τίτλος τής συλλογής του, πού περιέχει άνω άπό τό πενήντα ποιήματα.

Σίχτος ποροδοσιακός, εύλειπιος, καθαρός, γνήσιος οίσθημα, άνθρωπιά, άπλή φιλοσοφία, άρμονία, μελαγχολία, συγκίνηση και χάρις. Τι τό ζυλίγομε από κάτι άδύνατο, άκατατόχη, σχιζοθυριακή κατασκευάσματα τής έκκλιτιστικής έλευθεροστικουργίας, πού μάς σιερβίρονται σπό όνομα μιάς «μοντέρνας τέχνης» πού μοντέρνα μπορεί νά είναι, τέχνη όμωι δέν είναι; Άρκεί τολμάω ή δημιουργητική παράθεση λίγων σιερβιτών από μερικά ποιήματα του Τ. Κ. γιά νά πισώθω ό πού άποστητικό, άπειγνάση :

«Πάνω στήν πανανθρώπινη
ίστιος κή καμπή
ή τύχη, μόριο άνήσυχο, μ'
άπόθεσε τό βίο,
κ' άπ' έρνόες έπυχές, τήν
πιο σκληρή εποχή,
σημάδι ένόις πολιτισμού,
δωλώνω σέ βιβλίο»

λέει σόν «Πρόλογος» του ό ποιητής:

«Στ' άπέραντον πυρηνικού
ώκεανού τό πλάτος
τό τέλος τό ανθρώπινο δια-
γράφεται φριχτόν.
Στήν καταδίκη είν' έτοιμος
και τώρα ένας Πιλάτος
στό δυό χιλιάδες πού τραβά-
με άργά μετά Χριστόν!»

Εἶναι ἡ τελευταία στροφή
 ἀπ' τὸ ποίημα «Πυρρήνι-
 κὸς ὦ κε ανόξ», δπρὸν σὸν
 εἶμος· καὶ ἀνήσυχος ἄνθρωπος
 καλεῖ σὲ συναγερμὸ τοῦ· συ-
 νανθρώπου· του μπροστὰ στὸ
 φοβερὸ κίνδυνο τοῦ πυρηνικοῦ
 δλέθρου.

«Υπάρχουν κάτι νιάτα,
 Ἀπόλλωνες κι' Ἑρμῆδες
 ταγμένοι τὴν ἀσκήμια τοῦ
 κόσμου νὰ ὁμορρῇνον,
 ἀλλὰ γιατί δὲν γίναν ποτέ·
 τους φασουλῆδες
 μέσ' τὰ ὑπόγεια φθίνουν...»

Θρηνεῖ ὁ ποιητὴς γιὰ τοὺς
 περὶφανους ἀγωνιστὰς τῆς τι-
 μῆς καὶ τῆς ἀξιοπρέπειας στὸ
 ποίημα «Ἰπάρχουν».

«Μέσ' σιτὴ φτωχογειτονιά
 μας, θάβθαι μιὰ χαρὰ ν' ἀνθίσει,
 φῶς ἀπέραντο ν' ἀστράφει
 στὸ σκοτάδι τὸ βαθύ,
 καὶ ἡ ἀνοιξη μὲ ρόδα καὶ
 πουλιὰ νὰ τὴ στολίσαι,
 κι' ἡ ζωὴ, κισσὸς ἀγάπης,
 θ' ἀνιβῇ καὶ θ' ἀπλωθῇ!»

Τριγυρνᾷ σιτὴ συγκλονι-
 στικὴ «Φτωχογειτονιά»
 τοῦ ὁ ποιητῆς μὲ πόνο μὰ καὶ
 μὲ λαϊκὴ οἰσιοδοξία.

Δὲ λησμονάει καὶ τὸ Κυ-
 προκὸ ἔπος ὁ ὠραῖος τεχνίτης
 τοῦ στίχου καὶ τοῦ ἀφιερώνει
 στὸ ποίημα «Κύπρος» τὸ πε-
 ρίσσευμα τῆς καρδίας του:

«Μέ· σιτοῦ δακρύου τῇ θά-
 λασσα, τοῦ αἵματος τὸ κῦμα
 ἡ σκέψη ἀνεμοτάραχο σκαρλ
 ποὺ πάει πρῶμα,
 μὲ τὴν πιξίδα τῆς καρδιάς
 σιτῆς Κύπρου τὸ μουράγιο,
 στοὺς ζωτανὸς γιὰ λευτεριά
 καὶ στοὺς νεκροὺς τρισάγιο».

Κι' ἄλλα δημιουργήματα
 συγκινητικὰ, ἀνθρώπινα, γιμά-
 τια ἔξορση, ἀγρόνο αἰσθημα
 καὶ ψυχικὴ εὐγένεια, κισσοῦν
 τὴ συλλογὴ τοῦ κ. Μοσχολάκη.

Κι' ἐμεῖς δὲν συγκινησάμε
 ἀπλὰ τὸν ποιητὴ, ἀλλὰ τοῦ
 εὐχόμεσθε ἐγκαρδία νὰ μὴ
 σταματήσει. Νὰ συνεχίσαι τὸ
 ὠραῖο ἀγῶνα του, ὅξιος σμι-
 λευτῆς τοῦ ποιητικοῦ λαοῦ,
 τίμιος παιδαγωγὸς τοῦ λαοῦ
 πρὸς τὴν ἀλήθεια, τὸ φῶς καὶ
 τὴ λύτρωση...

Ἄβε.

ΚΕΣΤΑΣ Δ. ΑΒΡΑΑΜ

Αθήναι, 5 Ιανουαρίου 1966

Αγαπῆς η. Μυγιτσάκη,

Διδάσκα με' αυτί μου τό βιβλίο σας. Γύρισα με βγώ μαρ' σας «δω' τῇ χερά τῶ δούλου». Καί βρέθηκα μαρ' σας — δεινός μένος αὐτό τῆς σωματικῆς, τῆς χειρὸς αὐτοῦ καί ἀγανάκτηση, φωνῆς σας — σὴ φοβῶν πραγματικότητά, «ἐντὶ τὸ σωματικὸν εὐαχὴ». Ἀλλά, παρὶ μαρ' σας, δεινός μένος αὐτό τῆς ἰδίας φωνῆς σας, πῶς, μαρ' με' εἶν' αὐτό καί τῆς ἀγανάκτησης, δονῶν αὐτό τῆς φωνῆς καί ἀγανάκτησης, συνθέτουν τὴν σωματικὴν τῆς καρδίας μου με' τῆς διανοῆς σας, με' εἴσω αὐτῆς, ἀποστολῆς, παρὰ.

Καί ἐντὶ αὐτό τῆς μετὰ σιγοσυμμετοχῆς μετὰ σιγοσυμμετοχῆς τὸ θαυμάσιο νόημα σας «ἡ βροχή», καί συνθέτουν εἰς ἐξέλιξιν νόημα «τὰ εἰδωλὰ» γὰρ εἶν' «ἀποστασιοῦν μετὰ» τῶ ἀνθρώπου, πῶς «εἰς μὴν ἢ ἀποστασιοῦν αὐτό τῶ νῦν καί τῶ σωματικῆς τῆς πύλης», ἢ γὰρ εἶν' ἀποστασιοῦν ἀνθρώπου τῆς χειρὸς τῶν δύο πορτῆων ἐχθρῶν χερῶν εἰς νόημα «δω' χερά», φωνάζει αὐτό τῆς ἀρχῆς μαρ' σας τὸ ἀποστασιοῦν «ὅχι εἰς ἀνθρώπου τῆς βίαι» («Ἐμείς...»), ἀγανάκτηση με' βγώ «τὰ βήματα ἢ ἀνθρώπου τῆς ἐξέλιξης», («βήματα ἐξέλιξης»), προσεχέμενα με' βγώ «τὰ βασίλειά, οἱ βούλεις καί τὰ κελύφη ἀνθρώπου ἢ ἀνθρώπου αὐτῶν σὴ τῆς τῆς νύκτα» («ἔμεις...»), ὡς νόημα μαρ' σας αὐτὸ «τῆς με' εἴσω τῆς τῆς, με' εἴσω τῆς σὴ τῆς, γὰρ νὰ θεμελιώσῃ τῆς καρδίας βασίλειος» («ὕμνος μιά αὐτῆς»), ἀγανάκτηση γὰρ εἶν' ἀνθρώπου ἀνθρώπου πῶς ἀνθρώπου σὴ ἰδιαιτέρας σαρκοῦς μου («κῆτος»).

Σαί ἀνθρώπου θεμελιώ γὰρ εἶν' ἀνθρώπου σας ἀνθρώπου εἰς χερά.

Μυγιτσάκη.

Η "ΠΡΟΟΔΟΣ"

Σάββατον 9 'Ιουλίου 1966

ΚΡΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΥ

Τάκη Κολιαβᾶ - Μωλιοτάκη

"ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΑΠ' ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ.,
(Ποιήματα)

Τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ Αἰῶνα μας, τὴν λαχτάρα τῆς πικραμένης γενιάς μας ν' ἀνθίσει πολυκλώνικο τὸ δέντρο τῆς παγκόσμιας εἰρηνικῆς συνεργασίας, ὅπως περὶ τῆς προσφοράς τοῦ Ρουμελιώτη Ποιητῆ, ποὺ ἂν κι' εἶναι τὸ πρῶτο τοῦ ποιητικῆ βιβλίου, ἔχει ὥστόσο ἀπὸ χρόνια δημοσιεύσει στίχους καὶ πεζὰ σὲ περιοδικὰ καὶ ἑφημερίδες.

Ἕνας ἄνεμος ἀνθρωπιστικῆς λατρείας, ἀλλὰ καὶ ἐνεργητικῆς ἐμπιστοσύνης στὴ ζωὴ καὶ τὸν Ἄνθρωπο, ἀποπνέουν οἱ στίχοι του, ποὺ καλοδολεμένοι κι' ἄρμενικοὶ καθὼς εἶναι καὶ συγκινοῦν καὶ ἐνθουσιάζουν.

Ἡ ἐμπειρία τῆς ζωῆς ἔχει δώσει στὸν Ποιητὴ τὴν δόνη τῆς ἐποχῆς μας, τὴ φλόγα τῆς ἀναζήτησης τοῦ πολυπόθητου ἰδανικοῦ ἀλλὰ τοῦ ἔχει δώσει ἀκόμα καὶ τὴν αἰσιοδοξία στὴ πέρα ἀπὸ τὴς ἐπιφυλάξεις, τὴς σκοπιμότητες καὶ τὴν σίγχιση, ὁ ἄνθρωπος θὰ κατωρθώσει νὰ βρεῖ τὸ δρόμο του. Ἡ βεβαιότητα αὐτὴ καὶ ἐνθαρρυντικὴ καὶ ἀρκετὰ παρήγορη εἶναι.

Ὁ ποιητὴς ὑποφέρει μπροστὰ στὸ χαμὲ τῶν ἀνθρώπων, στὴν ἀγωνία τοῦ πολέμου, στὴ δοκιμασία ἀλλὰ καὶ τραγουδεῖ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴ λευτερίαν καὶ τὴ δικαιοσύνη.

Διερρεῖνὰ ἀκόμα τὴς κοινωνικῆς συνθήκης στοχάζεται σὲ συγχρόνως προβλήματα, ἀλλὰ καὶ σαρκάζει τὴς ἀδυναμίες, ὅπως

ἐνδεικτικὰ γίνεται στὸ ποιημά του «Ἀνθρωποὶ ἀπὸ χαρτόνια». Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν σύγχρονη ἑλληνικὴ πραγματικότητα μᾶς μιλάει, ὅπως γιὰ τὴν μετανάστευση, στὸ ποιημὰ τοῦ «Φυγὴ» ὅπου θὰ πει:

«Στὸν Πειραιᾶ μπαρκάρανε. τὸ σούρουπο μουντὸ
στὴν Σαλαμίνα τ' ἀνοιχτὰ θαρρεῖς
μὲς ἔσοπουσε, μὲς σφυριζιά
τοῦ βαποριοῦ, σάν τοῦ θεριοῦ
τὸ μουγκριτό κι' ὁ Παρθενώνας
χάθηκε ὑπὸ φῶς ποῦ κολυμπούσε.»

Μιλάει ἀκόμα γιὰ τὴς μεγάλες ἀσθένειες ποὺ δὲ χάνονται ποτέ γιὰ τὴν ἀνθρώπινη πίστη, γιὰ τὸν ἥρωισμό τῶν πρωτοπόρων:

«Ἕνα δέντρο μὲς στὸν κάμπο με γαλῶνει, μεγαλῶνει...
Δεν τὸ συνεπαίρνουν μπόρες τοῦ Βορῆ οὔτε τοῦ Νότου.
τρέφεται μὲ καταγίδες, μὲ χτυπήματα
φουντώνει καὶ στ' ἀλύγιστα κλωνάρια,
σιγοδίνει τὸν καρπὸ του.»

Μὲ βαθύτατη ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο εἶναι γραμμένα τὰ ποιήματα τοῦ Μωλιοτάκη. Κι' ἔχουν ἀκόμα, πέρα ἀπὸ τὴς ἰδέες ποὺ ὑπηρετοῦν, καὶ λυρικὴ ὁμορφιὰ καὶ μουσικότητα, στοιχεῖα ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ποίηση. Ἡ ταπεινότη, αὐτὴ ἐνότητα τοῦ περικομμένου καὶ τῆς μορφῆς ἀποτελεῖ τὸ χαρακτηριστικὸ στοιχεῖο τῆς ποίησής του ποὺ προβληματίζει καὶ συγκινεῖ.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΤΑΜΕΛΟΣ

Κριτικά σημειώσεις
του κ. ΑΣΤΕΡΗ ΚΟΒΒΑΤΖΗ

ΤΑΚΗ ΚΟΜΙΑΒΑ—ΜΩΛΙΟΤΑ-
ΚΗ: «Γυρισμός απ' τη Χώρα
των 'Ονείρων», ποιήματα, 'Α-
θήνα, σελ. 78.

Τὰ ποιήματα τῆς συλλογῆς «Γυρισμός απ' τη Χώρα των 'Ονείρων» ἀν-
μίζουν τὴν ἐποχὴ 1930—1944, ὅπου
ἡ λυρική ποίησι τοῦ Τέλλου Ἄγρα καὶ
τοῦ Ν. Λαπαθιώτη κυριαρχοῦσε καὶ ἐ-
πηρέαζε τοὺς νέους ποιητὰς. Ἡ καλ-
λιέργεια τῶν κομψῶν καὶ εὐρύθμων στί-
χων καὶ ἡ μέχρι ἐκζητήσεως προσπά-
θεια ἀνευρέσεως πρωτοτύπων ὁμοιοκα-
ταλήξεων εἶναι φανερὴ καὶ στὴ συλλο-
γὴ καὶ φανερώνει τὴν ἐντιμότητα τοῦ
ποιητοῦ ἀπέναντι στὴν τέχνη του. Τὸ
πρόβλημα εἶναι ἂν οἱ νέοι ἀναγνώσται
μποροῦν ἢ νοιάζονται νὰ ἐκτιμήσουν
τὴν ἱκανότητα αὐτῇ, μιά καὶ ἡ σημερι-
νὴ ποίησι ἀκολουθεῖ μίαν ἐξ ἀντιθέτου
κατεύθυνσι καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται πιά
γιὰ τὴν μορφή ὅσο γιὰ τὸ περιεχόμε-
νο. Καὶ τὸ περιεχόμενο τῆς νέας ποιή-
σεως εἶναι πλέον μυθολογικόν, δὲν ἔχει
καμμιά σχέσι μὲ τὰ αἰσθήματα καὶ
τὴν φιλοσοφία τῶν παλαιῶν καιρῶν.
Μοιάζει σὰν ἡ ἀνθρωπότης νὰ ψάχνῃ γιὰ
νέα σύμβολα, «προφητικὰ», ποὺ θὰ φα-
νερώσουν μιά νέα ἐξ ἀποκαλύψεως θρη-
σκεία στὸ χῶρο τῆς ποιήσεως. Ἡ ποί-
ησι σήμερα ὁμιλεῖ μὲ τὸ στόμα τοῦ
Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ
ἂν δὲν προφητεύει τέρατα καὶ σημεῖα
εἶναι ὥστόσο τὸ ἴδιο ἀσαφές καὶ ἔχει
ἀνάγκη τοῦ ἴδιου κόπου καὶ τῆς ἴδιας
προσπάθειας γιὰ νὰ ἀποκαλυφθοῦν τὰ
σύμβολά της. Ὅμως ὁ κ. Τάκης Κο-
λιάδας — Μωλιोटάκης ὁμιλεῖ μὲ μιά
καθαρή καὶ εὐκολονόητη γλῶσσα γιὰ
τὰ πάθη τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὰ
προσωπικά του αἰσθήματα. Ἐκεῖνο ποὺ
περισσότερο τὸν ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ
δείξῃ τὴν ἀντιπάθειά του γιὰ τὸν πό-
λεμο καὶ τὴν συμπαθειά του γιὰ τὴν
εἰρήνην καὶ ἀκόμη θὰ θρηνησῇ γιὰ τὴν
ἀφαιμάξι τῆς χώρας διὰ τῆς μεθόδου
τῆς ἀποδημίας. Ἡ φωνὴ τῆς ποιήσε-
ως τοῦ ἐρχεται ἀπὸ μίαν ἄλλη ἐποχὴ,
παρ' ὅλα αὐτὰ τραγουδᾷ σιῶνια ἢ
σύγχρονα θέματα, ἀλλὰ δὲν δημιουργεῖ
ἐκεῖνα τὰ μυθολογικά σύμβολα, ποὺ εἴ-
ναι ἀπαραίτητα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συγ-
κινήσῃ τοὺς νέους ἀνθρώπους, οἱ ὅ-
ποιοι εἶναι συνηθισμένοι σὲ τραγικώ-
τερες καὶ πιά διασπασμένες ἥθικες συγ-
κινήσεις.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ — **Από**
τα νέα βιβλία
«ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΑΠ' ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ»
 (Ποιήματα) Τάκη Κολιάβα — Μωλιोटάκη

«ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ»
 Κυριακή 21 Αυγούστου 1966

Παλιά μέτρα, παλιοί ουθυοί, παλιές ουφισκαταλήξεις και συνειρμός τα ποιήματα του Τάκη Κολιάβα — Μωλιोटάκη «ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΑΠ' ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ».

Στο ίδιο μοτίβο με τον προσοχή του δεκαπενταύλλαδο, ο ποιητής τραγουδάει απ' την αρχή ως το τέλος σύγχρονα δάσανα κι αγωνίες. Δεν του απολείπει η πλούσια θυσιογραφία. Δεν στερεί σε υψηλές εμπνεύσεις. Δεν είναι μακριά από το άγχος που περιβάλλει τους συνανθρώπους του. Ωστόσο κάτι του λείπει, πολύ — πολύ σοβαρό... Του λείπει το σύγχρονο νεύρο. Του λείπει η σύγχρονη φωνή. Η δομή της ποίησης του έμεινε στα πολύ παλιά πρότυπα. Άσχος στίχος. Τετράστιχα που πλησιάζουν απερίπιστα για την εποχή μας των πυραύλων και της ηλεκτρονικής υπερταχύτητας. Καμιά αφαίρεση. Καμιά σβελλάδα, κανένας συγχρονισμός με τον ήλιο των καιρών μας. Ο πόλεμος είναι ο στόχος του. (Θεάρεστο δέξαις έργς). Όμως ο πόλεμος του Τ. Κ. είναι αλγρινός, αποδεχασμένος, πόλεμος μ' έντουφέκι, με μολάρι, άργος...

Τώρα όμως ο πόλεμος έγινε υπόθεση πυραύλων, ατομικής αβύσσου, υπερπλανητικής στρατηγικής. Κι' ο στίχος που τον πολεμά τον πόλεμο δεν είναι πια στα μέτρα των παλιών ποιητών. Θέλει νεύρο. Πολυβολική τραχύτητα και κραυγή όργισμένη χωρίς αισθηματικές φοριτούρες.

Ωστόσο, η ποίηση του Τ. Μ. έχει την παλιά της χάρη. Συγκινεί με την απλότητά της, με την πίστη στην ειοηνική ζωή που αναδύεται μέσα από τους στίχους της, με το μελωδικό «Όνειρο για πόλη».

Όραία. Άλλο δεν τελειώνει η υπόθεση έτσι. Η «Χώρα των όνειρων» είναι μια καλή πρόθεση. Και ο ποιητής μας έχει όλες τις δυνατότητες να γράψει στίχους — αν συγχρονίσει τα βήματα του στην Τέχνη του καιρού μας — που θα ηλεκτρίσουν και ίδια συνειρήσων πολύ. Ίδου στάδιον δόξης λαμπρό...

ΝΙΚΟΣ ΦΙΛΙΚΟΣ

ΛΕΠΤΟΥ ΣΙΓΗ

Γιὰ νὰ σκεφτῆς τ' ἀνθρώπινο
αἷμα ποὺ πότισε τὴ Γῆ,
φτάνει κι' ἐνὸς λεπτοῦ σιγῇ.

Γιὰ νὰ σκεφτῆς τὸν ἰδρωτα
τ' ἀνθρώπου πούτρεξε στὴ Γῆ,
φτάνει κι' ἐνὸς λεπτοῦ σιγῇ.

Ὅσων αἰώνων τ' ἄδικο
μπορεῖς νὰ δῆς καὶ τὴν ὀργή,
μέσα σ' ἐνὸς λεπτοῦ σιγῇ.

Μ' ἂν θές αἷμα καὶ δάκρυα
νὰ λείψουνε ἀπὸ τὴ Γῆ,
δὲν πρέπει οὔτε λεπτοῦ σιγῇ.

Αθήνα 10/9/66

Κυρί' μου ελ'ε, Κ^ε Τάκη,

Πορ' μου άρσενε τα σουμματα' σου. Καίρεται μαζά
τα' μαλλια σου σή'ρον και τα' σούβρια του γένου. Κ'
εσαι δεινός' εργαζόμενος και εργαζομένης και
σπουδαίης και λυ' λυ' λυ'. Ή'λ' το γούρνο, ως' δ' γούρ-
νο ως' τα' κείρα του ούφρα και γούρνο αση
τα' όντα σου άγγίζω.

Με' του άρσεν' μου
Αϊόλα Βαφραγί

Χαιρετισμός του Κώστα Βάφραλη, με άφορμή το
βιβλίο «Γουρισμός απ' τη χώρα των όνελων».

ΛΙΓΑ...
ΑΠ' ΟΛΑ

ΜΕ ΤΙΤΛΟ «Γυρισμός
ἀπ' τὴ χώρα τῶν δι-
νείρων» ἐκυκλοφόρησε συλλο-
γὴ ποιημάτων τοῦ κ. Τάκη
Κολιάβα—Μωλιωτάκη. Πε-
ριλαμβάνει ἀρκετὰ ποιήματα
γεμάτα ἀπλότητα, εὐλιγεία
καὶ στιχουργικὴ ἐμπειρία. Χα-
χακτηριστικὸ τῶν στίχων τοῦ
κ. Κολιάβα εἶναι ὁ προβλη-
ματισμὸς τῶν γύρω ἀπὸ τὰ
σύγχρονα θέματα καὶ τὴς τω-
ρινῆς ἀνησυχίας τοῦ ἀνθρώ-
που. Ὁ πόλεμος, ἡ εἰρήνη
καὶ ἡ πυρηνικὴ ἀπειλὴ ἀπα-
σχολοῦν πολὺ τοὺς στίχους
τοῦ κ. Κολιάβα, γεγονὸς πὺν
δείχνει πὺς ὁ ποιητὴς αἰσθά-
νεται καὶ σκέφτεται ἀνθρω-
πιστικὰ. Μὲ τοὺς παρακάτω
λιγοστοὺς στίχους πὺν παρα-
θέτουμε ἡ ἀντιπολεμικὴ φω-
νὴ τῆς ἐποχῆς μας ὑψώνεται
ἀπὸ τὸν ποιητὴ ἀγέρωχη καὶ
εὐλικρινῆς ὅπως πράγματι πρέ-
πει νὰ εἶναι: «Οἱ Σαλπικτῆς».

Οἱ Σαλπικτῆς ματώσανε
τὰ χεῖλια στὴν κλαγγὴ
τοῦ πολέμου, καὶ τὰ στριγγὰ
λαρυγγία τῶν σαλπικτῶν
τὸ ματωμένο μῆνυμα
σκορπίζουσε στὴ γῆ
ποῦ γινε τάφος τῶν πολλῶν
καὶ χτήμα τῶν ὀλίγων...

Χρόνια καὶ δὲ λαλήσανε
γιὰ λίγη ἀνακωχὴ
καὶ νὰ τὴν ταξιδέψουνε
μὲ τὰ φτερά τ'ἀνέμου.
Κι'ἂν κάποια μέρα πάρουνε
εἰρήνης μῆνυμα οἱ φτωχοὶ
ἀπὸ συνήθεια ἂν δὲν τὸ ποῦν
—ποῖός ξέρει—τοῦ πολέμου!..

ΠΟΛΥΔ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΑΔΗΣ
ΕΦ. «ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ»
ΧΑΝΙΑ 7-6-1966

ΒΑΣ. ΡΟΤΑΣ - ΒΟΥΛΑ ΔΑΜΙΑΝΑΚΟΥ
ΛΑΪΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΜΗΝΙΑΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ

455, ΣΕΠΤ. 1966 Φ. 13-14

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΩΤΑΚΗ: «Γυρισμός
ἀπ' τὴ Χώρα τῶν Ὀνείρων».

Ποιήματα σὲ στίχους μετρημένους καὶ στροφές
μὲ ρίμες, ὅπως τὸν «παλιὸ καλὸ καιρὸ», προσπαθοῦν
νὰ δώσουν τὴν ἐποχὴ μας, τὴν «ἐπὶ σκληρῇ ἐποχῇ»,
ὅπως προλογίζει ὁ ποιητὴς. Ἡ πρόθεση δὲν πετυχαί-
νει πάντα τὸν καλὸν καὶ ἀγιον σκοπὸ τῆς, γιὰ τὴν ἄρ-
μονία (τῆς μορφῆς μὲ τὸ νόημα) σκοντάβει σὲ στι-
χουργικὲς καὶ φραστικὲς ἀδυναμίες.

«Παρατημένο μόνο τ' ἄλτρι στὸ χωράφι
τὰ Νιάτα σύραν κάπου στὸ μέτωπο γιὰ νὰ
γράψουν νέα σελίδα μὲ γράμματα τρανὰ
κι ἔρχεται ἓνα βόλι ζεστὸ καὶ τοὺς ξεγράφει».

Τὰ «Ἐνα Δέντρο», τὰ μικρὰ τετράστιχα στὸ Β'
Μέρος, τὸ «Καρτερία» κλπ. καταξιώνονται περισσότε-
ρο. Γενικὰ πολὺ καλὸ ποιητικὸ ὕλικό, ἀκόμα ὅχι κα-
λὰ κατεργασμένο. Τὸ τάλαντο δὲν ἀρκεῖ, ἡ ἐργασία, ἡ
μελέτη, ὁ μόχθος τὸ καταξιώνει, πὺν αὐτὴ ἡ ἐργασία,
ἡ μελέτη, ὁ μόχθος, δὲν πρέπει ποτὲ καθόλου νὰ φαί-
νονται στὸ ἔργο.

(ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ)—Πέμπτη, 19 Μαΐου 1966.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΜΕ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ ΜΩΛΙΩΤΑΚΗ:
«Γυρισμός ἀπ' τὴ χώρα τῶν ὀνεί-
ρων». Ποιήματα. Σελ. 82. Ἀθήνα
1966.

Πρώτη συλλογὴ τοῦ Τ. Κ.—Μ.
Ποιήματα εὐρημικά, πατριωτικά. Στί-
χοι πὺν ἀντιπροσώπων τὴν εὐαισθησία
τοῦ ποιητῆ στὰ πὺν καυτὰ προβλή-
ματα τῆς ἐποχῆς μας. Γεμάτα ἐν-
θουσιασμό.

θωπιά καὶ τρυφερότητα. Χωρίζεται
σὲ δύο μέρη. Στίχοι ἀπὸ τὸ ποίη-
μα:

ΑΝΘΙΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ

Μπορεῖ ὁ Χριστὸς στὸ Γαλλοῦθ
βροντὰ νὰ ἀνηγγεῖ ἀπὸ κοπάδι βελ-
λων ἀνθρώπων ματωμένων, σὲ νέο
πατριωτικὸ σταυρὸ πάλι νὰ σταυρω-
θῇ. Μὰ δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ, ἐν
πύσῃ ἀσταυρωμένων.

Δ. ΓΚ.

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ — ΜΩΛΙΩΤΑΚΗ: «Γ υ-
ρ ι σ μ ὸ ς ἀ π' τ ῆ χ ῶ ρ α τ ῶ ν
Ὀ ν εῖ ρ ω ν». Ποιήματα, σελ. 77.

Ὁ κ. Κολιαβάς, πιστὸς στὸ στίχο τῆς
παράδοσης, μὰς θυμίζει ἓναν κόσμον πὺν πέρα-
σε μὰ ἐξακολουθεῖ νὰ στέλνει τὰ μῆνυμα-
τά του καὶ τὴς συγκινήσεις του. Οἱ ἐμπνεύ-
σεις του ἐκπορεύονται ἀπ' τὴ ζωὴ τῶν ταπει-
νῶν μὰ κι ἀπ' τὴς ἀνεπανάληπτες ἐθνικῆς ἐ-
ξάρσεις. Ὁ νέος ποιητὴς μας μὰς παρουσιάζει
ζετὰ μετὰ πολλὰ ἐφόδια γιὰ τὴ συνέχιση τῶν
ὠραίων του πνευματικῶν ἀγώνων. Μ. ΣΤ.

ΤΕΙ
Σ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΣΕΠ. ΟΚΤ. 66

Στον ποιητικό χώρο

'Ανθρώπινες φωνές

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ—ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ: «ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΑΠ' ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ»

ΜΑΡΙΑΝΘΗΣ Θ. ΒΩΚΟΥ: «ΑΠΛΕΣ ΦΩΝΕΣ»

ΧΑΡΗ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ: «ΒΗΜΑΤΑ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΚΑΜΕΝΗ ΓΗ»

ΜΠΑΜΠΗ Δ. ΚΛΑΡΑ

ΕΙΝΑΙ πάντα συγκινητικό το φαινόμενο ανθρώπων, που δίπλα στον καθημερινό μόχθο για τον διαπορισμό, τ'άσσουν την πνευματική, ανασφάλιση κι' αφήνουν την ψυχή τους ν' αναδώσει σε μία ποιητική ρέμβη που εκφράζει τους καημούς και τις λαχτάρες τους. Είναι απλή και καθημερινή συνήθως ή φωνή τους, μία όμιλία σχεδόν κοινή, που δεν παραλλάσσει πολύ από τον πεζό λόγο, όμως κι' όταν περιβάλλεται το ένδομο του στίχου. Κάποτε είναι εκ θαύμων κραυγή και ούμωγή που παίρνει και πιο έντερχη μορφή. Το ούσιαστικό όμως και στη μία και στην άλλη περίπτωση, είναι η ανθρώπινη γνησιότητα που αποκτά μία κάποια διάσταση.

Δίφνες ποιητικές μεγάλες δεν διεκδικεί όπως σημειώνει και στον έμμετρο πρόλόγό του ο Τάκης Κολιαβάς—Μωλιότακης. Νοιώθει όμως την ανάγκη να πει σε τούτη τη σημαδεμένη «απ' έρινους» «σκληρή εποχή» των ανθρώπων λόγο του, μ' ένα «γυρισμό απ' τη χώρα των ονείρων» στην πεζή πραγματικότητα, που περιβάλλει άδυσωπτητα τον σημερινό άνθρωπο. Κι' είναι στιγμές που δίνει με επιγραμματική λιτότητα έντονα εκφρασμένο νόημα:

Για να σκεφτείς τ' ανθρώπινο αίμα που πότισε τη Γη
φτάνει κι' ενός λεπτού σιγή.
Για να σκεφτείς τον ιδρωτά
τ' ανθρώπου που τρέξε στη Γη
φτάνει κι' ενός λεπτού σιγή.
Μ' αν θες αίμα και δάκρυα
να λείψουν από τη Γη
δεν πρέπει ούτε λεπτού σιγή.

Κι' αυτό κάνει ο άνθρωπος ποιητής. Δεν σιωπά. Μιλεί. Ίσως περισσότερο από δυο έπρεπε. Γι' αυτό κάποτε και με πεσμένη τη θερμοκρασία της φωνής και την εκφραστική ένταση. Άλλα πάντα με συγκινητική ελκίρινεα.

Το πρώτο μέρος και το μεγαλύτερο της συλλογής, ζωγραφίζει με απλότητα μίαν αληθινή εικόνα της «Σκληρής εποχής» μας, εκ-

φράζει τον πόθο του ανθρώπου μην καταποντισθεί στον «πυρηνικών ωκεανών»:

Κι' αν χωριστά κρατούνται με
(σύννορα οι πατρίδες
του ατομικού θανάτου το χέρι
(τις ένώνει.

Αφήνει το πνεύμα το αντίπολεμικό να απλωθεί, διατυπώνει την φιλειρηνική προσμονή για το περαιότερο εκείνο — που θα 'ρθεί — με τον κλώνο στο ράμφος απ' ελπίες — και δεν του απολείπει η πίστη για τη δύναμη του ανθρώπου:

Ένα δέντρο μές στον κάμπο
(μεγαλώνει, μεγαλώνει.
Δεν το συνεπαίρνουν μπόρες τού
(Βορρά ούτε του Νότου.
Τρέφεται με καταιγίδες, με χτυ-
(πύματα φουτώνει
και στ' αλύγιστα κλωνάρια σι-
(γοδένει τον καρπό του.

Στο δεύτερο μέρος είναι μερικά τετράστιχα με ζωγραφική ομοιοκαταληξία, σαν μαντινάδες, με αλληγορικό νόημα:

Ένα περδάλι είναι η ζωή και
(ού δ' περδάλι
που στ' δώγμα και στη σπο-
(ρά τη θέση σου θα πάρεις.
Γι' αυτό και θέλει φρόνηση πε-
(ρίσσεια μη λαθέμεις
και σάπιο σπάρο στην καρδιά
(του περδαλιού φυτεύεις.

Στο ίδιο μέρος βρίσκεται και ο ομότιτλος της συλλογής «γυρισμός από τη χώρα των ονείρων», που ίσως δεν είναι και το καλύτερο της ποίησης. Ένώ είναι νόστιμη η «Βροχή» με την άγια αφύλαξη, συγκινητικό το σταγόνικό αφιέρωμα «Της κόρης του», πολύ καλοί οι «Άνθρωποι από χαρτόνια» κι' είναι μεγάλη η αλήθεια που διακηρύσσει το «Αντίναστασίμος»:

Μα δε μπορεί ν' αναστηθεί έν
(μέσω σταυρωμένων.

Δεν έχουν τίποτε το φανταχτερό οι στίχοι του. Μοιάζουν σχεδόν πεζοί. Έχουν όμως μία ζηλευτή απλότητα και ελκίρινεα. Ίσως γνήσιος και πόσο καλός, αλλά και πόσο περήφανος πρέπει να 'ναι γι' αυτό!

ΕΘΝΟΣ

«ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΑΠ' ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ»

Τάση Κολιάδα - Μωλιотάκη

«Η ποίησις του κ. Τάση Κολιάδα - Μωλιотάκη συγκινεί. Νομίζω πως αυτό είναι το πρώτο που δικαιούμεθα να ζητάμε από την ποίησι. Νά μας αγγίξει δηλαδή την καρδιά και μās από τους συγκριμένους στίχους να αισθανόμαστε την καρδιά του ποιητού. Από την άποψι αυτή, ο ποιητής που έγραψε τον «Γυρισμό απ' την χώρα των ονείρων» έρηκε τον στόχο του.

Δεν έχει τίποτα τό σκοτεινό και περίπλοκο η ποίησις του. Αντίθετα, έχει μίαν αξιοσημείωτη απλότητα και ζωσασιά. Κάτι από την άμεσότητα του προφορικού λόγου. «Ό,τι έχει να πη τό λάει κατ' ευθείαν, δίχως περιστροφές. Ένας άνθρωπος στέκεται αντίκρυ μας και μās άνοίγει την καρδιά του. Ό λόγος του δεν μās άφίνει άπαθείς, δημιουργεί άτμόσφαιρα. Είναι λίγο αυτό; Δεν νομίζω.

Θά ήθελα να υπογραμμίσω και τό κοινωνικό χρώμα που είναι διάχυτο στην ποίησι του κ. Κολιάδα - Μωλιотάκη.

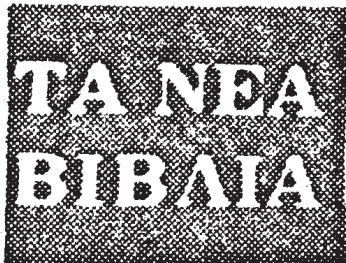
Είναι ένα στοιχείο που βαθιά με συγκινεί. Και πιστεύω πως ό όποιοσδήποτε άναγνώστης της έποχής μας διψάει να βρη στην πεζογραφία και στην ποίησι την εικόνα, ή την άπύχνη έστω, των γενικότερων προβλημάτων, που φλέγονται γύρω μας, και μās έχουν άίχμηλάτους.

ΑΝΤΙΝΗΣ ΣΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΤΕΤΑΡΤΗ 16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1966

ΑΘΗΝΑΪΚΗ

Κάθε Τετάρτη

Σχολιασμένα από τον
ΣΤ. ΜΑΡΑΝΤΟ

Τ ΚΟΛΙΑΔΑ — ΜΩΛΙΟΤΑ
ΚΗ: «Γυρισμός από τη χώρα των ονείρων» — ποιήματα, Άθήνα 1966.

Κρίν' μόνο τό «Ένός λεπτού σιγή» να μās χάριζε ό ποιητής, πάλι θά μās άκανοποιημένοι. Σ τις σελίδες του ό κ. Τ. Κ. — Μ. Εκλείπει τον παλμό της ζωής, σε μιά πλατύτατη γκάμα τραγουδιών. Λυρικός, τρυφερός, είδυλιακός, στιγμές γίνεται έπικός, όταν είναι να φωνάξει και να καταγγείλει τό άδικο. Και κλείνοντας τις ποιητικές αυτές σελίδες έχουμε τη βεβαιότητα πως άκούσαμε έναν ποιητή από τους πιο γνήσιους.

ΤΕΤΑΡΤΗ, 14 Σεπτεμβρίου 1966

...Οι στίχοι του Τ. Κ. Μ. έχουν ανθρωπιά κι' ελκρινεία, δείχνουν την αγωνία του για την ασθματική εποχή μας, για τη μοίρα του ανθρώπου. Μερικές εικόνες του αναζυμωμένες με το δημοτικό τραγούδι μας υποβάλλονται και μās συγκινούν. Το καλλίτερό του, λιτότατο στοχαστικό, είναι χωρίς άλλο το επιγραφόμενο «Λεπτού σιγή.»...

Χρήστος Λεβάντας

Περ. «Παναθήναια» 'Αθήνα Μάιος 1967

Πιστός στην παράδοση και τὰ μέτρα ὁ στίχος, μ' αἴσθηση καὶ πάθος πού γίνεται φανερός ὁ μόχθος νὰ τὰ πεί ὅλα. Νὰ καταμαρτυρήσει ὅσες ἀλήθειες μπορεῖ γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τίς ἀγωνίες του, τὸ ὄνειρο μιᾶς ἀγάπης, τὸν πόλεμο πού δὲν λησμονιέται μὲ τίποτα, τὴν ταπεινότητα τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων. Ἀρκετὰ ποιήματα μᾶς σταματοῦν μὲ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ὁμορφιά τους.

Χρήστος Ν. Κουλούρης

Περ. «Ρουμελιώτικη Τέχνη» 'Αθήνα 'Ιούν. 1967

...Γράφει στὴ ζωντανή γλῶσσα τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν καὶ σπάνια βρίσκει κανεὶς μιὰ κακόχη λέξη πού κι' αὐτὴ ὀφείλεται στὴν ἀδήρητη μετρικὴ ἀνάγκη. Κι' ὁμολογεῖ κι' ὁ ἴδιος τὴν πηγὴ τῆς ἐμπνεύσεώς του καὶ τὴν ἀπλὴ φιλοδοξία τῆς ποιήσεώς του, πού τὴ νιώθει ἔτσι σὰν κάτι τὸ φυσικό, τὸ ἀπλὸ σὰν ἀναπνοή.

«Ἀπλά 'ναι τὰ τραγούδια μου
σὰν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ χωριοῦ...»

Τάκης Σωτήρχος

'Εφημ. «Ἐθνικὸς Ἀγών» Λαμία 18 'Ιουλ. 1954

Ποιήματα σὲ στίχους μετρημένους καὶ στροφές μὲ ρίμες, ὅπως τὸν παλιὸ καλὸ καιρὸ προσπαθοῦν νὰ δώσουν τὴν ἐποχὴ μας, τὴν «ἐπὶ σκληρῇ ἐποχῇ» ὅπως προλογίζει ὁ ποιητής... Τὰ «Ἐνα Δέντρο» τὰ μικρὰ τετράστιχα στὸ Β' Μέρος, τὸ «Καρτερία» κ.λ.π. καταξιώνονται περισσότερο. Γενικὰ πολὺ καλὸ ποιητικὸ ὕλικό.

Βασίλης Ρώτας

Περιοδ. «Λαϊκὸς Λόγος» 'Αθήνα Αὐγ. 1966

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Τάκη Κολιαδά Μωλιωτάκη: «Γυρισμός απ' την χώρα των όνειρων». Πιστός στην παράδοση και τα μέτρα ο στίχος, μ' αίσθηση, και πάθος που γίνεται φανερός έ μέθος να τὰ πεί δλα. Να καταμαρτυρήσει δ-σες αλήθειες μπορεί για τόν άνθρωπο και τις αγωνίες του, τὸ όνειρο μιάς αγά-πης, τὸν πόλεμο που δέν λησμονιέται με τίποτα, τήν ταπεινότητα τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων. Ἀρκετά ποιήματα μᾶς σταματοῦν με τήν αλήθεια και τήν ομορφιά τους.

ΜΑΪΟΣ 1967
ΑΘΗΝΑ Φ. 72

ΧΡ. ΚΟΥΛΟΥΡΗΣ
ΠΕΡ. «ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ» 95

Οἱ στίχοι τοῦ Τάκη Κολιαδά—Μωλιωτάκη στοῦ βιβλίου του «Γυρισμός απ' τή χώρα τῶν όνειρων» ἔχουν ἀνθρωπιὰ κι' εἰλικρίνεια, δείχνουν τήν ἀ-γωνία του, για τήν ἀσθματική ἐποχή μας, για τή μοίρα τοῦ ἀνθρώπου. Μερικές εἰκόνες του ἀ-ναξυμωμένες με τὸ δημοτικό τραγούδι μᾶς ὑπο-βάλλονται· και μᾶς συγκινοῦν, ἄλλα ὅμως ποιήμα-τά του, ὅλα παραδοσιακά, δέ φαίνεται ν' ἀπολυ-τρώνονται ἀπό κάποια πεζολογία. Τὸ καλλίτε-ρό του, λιτότατο στοχαστικό, εἶναι χωρὶς ἄλλο τὸ ἐπιγραφόμενο «Λεπτοῦ σιγῆ». Ἀκόμα μερικά απ' τὰ λιγότερα του, δείχνονται παλλόμενα ἀπό λυ-ρικό αἶσθημα. Καί στο δεύτερο βιβλίο του που μᾶς δόθηκε αὐτὲς τίς μέρες, μιά σειρά ποιήματα για τὸ παιδί, που τιτλοφορεῖται «Ἐνα παιδί μι-λάει στο Θεό», συναντᾶμε χάρι, τρυφεράδα κι' ἀπλότητα. Μερικά απ' αὐτά, θά μπορούσαν νά μποῦν και σέ σχολικά ἀναγνωστικά.

ΠΕΡ. «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» ΜΑΪΟΣ 67
ΧΡ. ΛΕΒΑΝΤΑΣ ΦΥΛ. 73

ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΑΠ' ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Ἀπό τόν κ. Τάκη Κολιαδά—Μω-λιωτάκη, ἀκυκλοφόρησε μία ἐξοχος συλλογή ποιημάτων του ὀπό τόν τί-τλον «Γυρισμός απ' τή χώρα τῶν ό-νειρων».

Ἡ συλλογή, τυπωμένη ἐίς κομψόν βιβλίον, περιλαμβάνει ποιήματα τοῦ κ. Κολιαδά—Μωλιωτάκη, τὰ ὁποῖα διακρίνει ἐντονος ποιητική πνοή και ἱσχυρά διάθεσις δι' ἐξέλιξιν ἰδιαιτέ-ρου ποιητικοῦ—ἐμπνευσμένου— τα-λέντου.

ΒΟΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ
ΘΗΒΑ 15-6-66

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΦΩΝΗ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ποιήματα (ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΔΑ)

Σέ καλαίσθητη ἐκδοσση κυ-κλοφόρησε ποιητική συλλο-γή τοῦ συμπατριώτη μας λογοτέχνη κ. Τάκη Κολιο-βά—Μωλιωτάκη με τίτλο «Γυρισμός απ' τή χώρα τῶν όνειρων».

Μαρτυράει τήν ἀναμφι-σβήτητητα ἐξέλιξή του στόν ποιητικό λόγο κι' ὅλα τὰ κείμενα του ἀποπνέουν ἀν-θρωπιὰ. Ἐκφράζουν τόν παλμό τῆς ἐποχῆς που ζοῦ-με, τήν ἀγωνία, τὸ ἀγχος και τὰ προβλήματα γενικώ-τερα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώ-που.

Πολύ ἀξιόλογη ἡ προσφο-ρά αὐτή τοῦ Μωλιωτάκη, που ἀναμφισβήτητα ὑπὸ-σχεταί σύντομα πτόδ ἐντονη τήν παρουσία του στο λο-γοτεχνικό μας Χῶρο.

ΧΡ. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΛΑΜΙΑ 15-6-1966

Παρουσιάζει ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗΣ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ — ΜΩΛΙ-
ΟΤΑΚΗ: «Πικροί σταλαχτί-
τες». Ποήματα. Σελ. 88
— ΑΘΗΝΑΙ, 1970.

Ο ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ Μωλιότα-
κης, έπιμένει — καί, καλὰ κά-
νει, από τήν πλευρά του — νά ἐκ-
φράζει τίς ψυχικές καί πνευματικές
του ἀνησυχίες καί συγκινήσεις μέσα
ἀπό τὰ καλούπια τῆς πατροπαράδο-
της ποιητικῆς τέχνης. Οἱ ἐλευθερές
ποιητικές μορφές δέν τόν νοίστεσαν,
δέν τόν ἔβαλαν σέ πειρασμό. Συνέχι-
σε τή στιχουργία τοῦ χρησιμοποιού-
σαν παλαιότερα οἱ «εὐνοῦρες» λυρικοί
μας: ὁ Καρυωτάκης, ὁ Ἄγρας, ὁ
Κοτζιούλας, ὁ Ζώτος, ὁ Λάμπας, καί
τόσοι ἄλλοι μελωδικοί πλάστες στρω-
φῶν μέ γλυκύπικρο, συνήθως, περιε-
χόμενο: «Τό σπίτι αὐτό πού πήραμε
τό κληρονομικό — δέν ἔχει πόρτες
στή χαρά τῶν ἡλίου παραθύρια...»
Στίχοι πού ἀναδύονται μέσα μας, ὅ-
μως, τόσες παλιές καί σάν ξεχα-
σμένες ποιητικές συγκινήσεις, μόνο
μέ τόν τόνο τους, τὸ ρυθμὸ τους, τὸ
περπάτημά τους. Ἀλλά καί πέρα ἀπ'
αὐτό, διαγράφεται στή συλλογὴ αὐ-
τὴ ἕνας ψυχικός κόσμος τρυφερότη-
τας καί φροντίδας γιὰ τοὺς ἄλλους.
Ἡ «Θύμισι τῶν ἀδυνάτων» εἶναι ἀπὸ
τὰ καλύτερα ποιήματα τῆς συλλογῆς:
«Ποιός ληψίθηκε τὰ ρόδα πού στή
μοναξιά τους ρεῖουν, — τὰ πουλτα
πού φτερουγίσαν σ' ἕνα πρόσχαρο ἀρ-
μαθό, — καί λυγρὸν ἀποσταμένο κα-
θῶς ἀνοίγει γυρεύουν — καί φοικτὸ
θρίσκουνε τέλος σ' ἑνὸς πόντου τὸ
δυθό... — Τίς κοπέλλες πού πιστέ-
ψαν σ' ἑνὸς ἀγοριῶ τὸ τάμα — καί
κρεμάσαν τὴν ψυχὴ τους στή φυγὴ
τους φυλαχτὸ — καί προσμένουν μα-
ραμμένες χρόνια νά γενῇ τὸ βάμα, —
ἀντικρύζοντας τὸ φάσμα τῆς ἀπελπι-
σῆς, φοικτὸ, — Τίς ψυχές τίς κου-
ρασμένες πού στή θάψι τους λήγαν
— καί πρὸ πάντων τοὺς ἀρρώστους
καί γερόντους ποιητές — ποῦζησαν
ἀγνοημένοι καί πού φεύγουν πιά καί
πάνε — σιωπηλοὶ καί πικραμένοι σὰ
νὰ μὴ ζῆσαν ποτέ...» Μὰ κι ἄλλες
φροντίδες στιχουργεῖ μέ συγκίνησι
καί τρυφερότητα ὁ Κολιαβάς: τὸν
κοινὸ φόβο μήπως ἕνας νέος πόλεμος
καταστρέψει γιὰ πάντα τὸν κόσμο,
τὴ γενικότερὴ ἠθικὴ κρίσι πού περ-
νᾷ ὁ πολιτισμὸς μας, καί, μὲ τὴν
ἀλήθεια, εἶναι «κάτω» ἀξιοπερίεργο
νὰ βλέπῃ κανεὶς (καί μάλιστα, μέ
συμπάθεια) πὺς μπορεῖ νά γίνῃ τρα-
γουδάκι τοῦ παλίου καιοῦ αὐτὴ ἡ
μέριμνα: «Ὁ Δέκτης, λήγειας παγκο-
σμίου — στὰ κύματα δονεῖται σινε-
χῶς — κι εἶναι οἱ καταγραφές του,
δυστυχῶς, — θλίψεως παγκοσμίου —
φωνές ἀπόγνωσης γυναικῶν — μέσ'
στο μηχανισμό τοῦ μεγάρωνου —

φοικτὸς σκηνὴς ἀδελφοκτόνου πολέ-
μου, — στήν ὁδὸν τοῦ περνοῦν. —
Ἐδῶ Βιεννάμ... Ἐδῶ Κογκό... Ἀμερι-
κῇ... Ἰνδίες... Κίνα. — Ἀργεπτε-
βαίνουμε στήν πείνα — καί κείρια
στὸν πολιτισμό!», Σὲ πόσα καί πό-
σα θέματα καί σύμβολα ἐξεχασμένα,
χιλιομασμένα, ξανασταματὰ σὰν
γεννημένος μόλις τώρα ὁ Κολιαβάς,
γιὰ νὰ τοὺς ψιθυρίσῃ ἕναν στίχο, μιὰ
στροφή, νὰ τὰ ὠμήσῃ ἢ νὰ βρημίσῃ.
Γιορτές καί μνημόσυνα ἐκτὺς χρόνου
πιά καί τόπου! Ἀναφέραμε πρὶν
τοὺς «εὐνοῦρες» λυρικούς μας ἀπὸ
τοὺς ὁπαίτους δείχνει νὰ ξεκινᾷ ὁ
Κολιαβάς. Ἐκεῖνοι ἄτεχαν μιὰ σι-
γουρὴ καί σταθερὴ μαστοριά τοῦ στί-
χου. Στὰ χέρια τοῦ συγχρόνου ὁπα-
δοῦ των, ὁ στίχος ὁ πατροπαράδο-
τος δέν κρατιέται πάντα στήν ἴδια
τεχνικὴ σταθερότητα. Συχνά, πέφτει
σὲ χαλαρότητες καί τρυπιέται ἀπὸ
χασμωδίες. Βέβαια, πρόκειται γιὰ
σοβαρὲς ἀτέλειες πού μποροῦν νὰ
διορθωθοῦν μέ τὴ μελέτῃ, τὴν ἐπί-
γνωσι καί τὴν ἀδιάκοπη ἀσκήσι. Δια-
φορετικὰ, θὰ ζημιώνουν ἀρκετὰ τὴν
κατὰ τὰ ἄλλα συμπαθητικὴ αὐτὴ
μέσα στὸν κλασικισμὸ τῆς καί τὸν
συντηρητισμὸ τῆς, στιχουργημένη λυ-
ρικῇ εὐαισθησίᾳ.

ΕΤΟΣ
ΕΠΙΛΕΞΟΜΕΝΑ

Ἔτος ΚΑ' Περίοδος Ε' Ἀριθ. 30 (1058)
6 — 12 Σεπτεμβρίου 1970

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

ΑΠ' ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Μιά γνήσια λυρική γλέβη ποιητή διαθέτει ο Τάκης Κολιαβας-Μωλιотάκης. Η ποιητική του συλλογή «Γυρισμός απ' τή χώρα των ονείρων» ποῦ τήν χαρακτηρίζει ὁ πλοῦτος τῆς ἐμπνεύσεως, ἡ ἀδύτης τῆς ἐκφρασεως, ὁ ἄδολος, μέ τήν αὐτοπαθονική σημασία τῆς λέξης, λυρισμός. Εἶναι ἀληθινά ποικισμένοις μέ πολλά προσόντα. Τό σχῆμα τοῦ βιβλίου τοῦ χαονικό καί μέ 72 σελίδες, εἶναι καλοτεπωμένο καί κωβή μέσα τοῦ ἑνα σπάνιο θησαυρό. Ὅλα τὰ ποιήματα τοῦ Μ. εἶναι γεμάτα ἀνθρωπιά, εὐγένεια. Στῶχοι τρυφεροὶ γεμάτοι συναισθηματισμοί.

Α.Κ.

ΑΘ. ΚΟΥΚΟΥΡΑΣ

ΕΥΒΟΪΚΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

ΧΑΛΚΙΔΑ 29.6.66

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Ο κ. Τάκης Κολιαβας — Μωλιотάκης ἐκυκλοφόρησεν τὸν Μάϊον 1966 μίαν σπουδαιότατην συλλογὴν ποιημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ. Ἡ συλλογὴ αὐτὴ καλοτυπωμένη ἐπὶ ἀρίστου χάρτου καί μέ ἀρίστην καλλιτεχνικὴν ἐμφάνισιν περιλαμβάνει ποιήματα λίαν ἐμπνευσμένα καί πρωτότυπα.

Ἡ ἐν λόγῳ συλλογὴ περιέχει 60 περίπου ποιήματα μέσα σὲ 77 σελίδας.

Ο κ. Κολιαβας — Μωλιотάκης καταγόμενος ἀπὸ τὸ Μῶλο Λαμίας εἶναι γνωστός εἰς τοὺς κύκλους τῆς λογοτεχνίας καί τῆς ποιήσεως.

Συγχαίρομεν τὸν ἀρίστον Ρουμελιώτην ποιητὴν καί πιστεύομεν ὅτι οἱ Ρουμελιώται θὰ ζητήσουν νὰ ἀποκτήσουν καί νὰ διαδώσουν τὴν περὶ σπουδαστὸν καί πρωτότυπον αὐτὴν συλλογὴν ποιημάτων τοῦ κ. Κολιαβας — Μωλιотάκης.

ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΩΝ
Χ. ΛΑΚ ΣΜΠΑΡΟΥΝΗΣ
ΑΘΗΝΑ ΙΟΥΝΙΟΣ 1966

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

ΠΙΚΡΟΙ ΣΤΑΛΑΧΤΙΤΕΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Λυρική καί πολὺ ἀνθρώπινη στήν οὐσίαν τῆς ἡ νέα ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ συμπολίτη μας Τάκη Κολιαβας-Μωλιотάκης «Πικροὶ Σταλαχτιτὲς».

Ἀνησυχίες δικές του, μά καί πανανθρώπινες, ἀγάπη γιὰ τὸν κάθε ἀνθρώπο.

Γεγονότα παλιότερα καί καί σύγχρονα περιστατικά τῆς καθημερινῆς ζωῆς, στήν ποίηση τοῦ Κολιαβας δείχνουν μέσα σὲ λίγους στίχους ὥραϊες ἰδέες, μιά ἀπλή, μα ταυτόχρονα ξásτερη φιλοσοφημένη σκέψη καί τουτο, τὸ νὰ λές δηλαδὴ πολλά μέσα σὲ λίγες γραμμές, χωρὶς ἀπεραντολογίες, ἀποτελεῖ δείγμα καλοῦ ποιητοῦ λόγου.

Μέ τὸ νέο του αὐτὸ βιβλίον ὁ ποιητὴς δείχνει τὴ σταθερὴ καί ἐλπιδοφόρα πορεία τοῦ στὸν ποιητικὸ λόγο, ποῦ σὲ πείσμα πολλῶν δυσκολιών κατορθώνει καί διατηρεῖ ἐξαιρετικά ἀποθέματα ψυχικοῦ σθένους καί μεγάλη πίστη στὶς ἀνθρώπινες ἀξίες.

ΛΑΜΙΑΚΟΣ ΤΥΠΟΣ 15-4 1970

Χρ. ΚΑΙΡΟΓΓΛΩΦΤΙΔΟΥ

ΕΥΓΕΝΙΚΟΙ καί γεμάτοι ρουσιώτητα εἶναι οἱ στίχοι τῆς κ. Ρίτας Φ. Τσιντλή σφλόγες σὲ Ἴονιος. Ἐξ ἰσού εὐγενικοὶ καί γεμάτοι εὐαισθησία εἶναι οἱ «Πικροὶ Σταλαχτιτὲς» τοῦ κ. Τάκη Κολιαβας - Μωλιотάκης. Εἶναι ἡ τρίτη συλλογὴ τοῦ ἐμπνευσμένου νέου ποιητῆ «Γυρισμός απ' τὴν χώρα των ονείρων» καί «Εἶνα παιδί μιλάει σὲ Θεὸν εἶναι οἱ ἄλλες δύο. Ἀξιοπρόσεκτοι οἱ στίχοι, ἀναδεικνύουν ἑνα ἀληθινὸν αἰσθηματισμὸν ποῦ ξέρε μέ τέχνη νὰ ἐκφράζεται.....

ΗΜΕΡΗΣΙΑ 8-8-1970

Χρ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΚΕΝΟ

Είπα νὰ χαράξω μιὰ γραμμὴ εὐθεῖα
μὲς σὲ μιᾶς σελίδας τὸ λευκὸ κενό.
Καὶ νὰ διαπεράσω Πάμπλο καὶ Γκαρθία
καὶ Σικελιανό.

Ἡ προσπάθεια κόντρα, φióρο στὸ Λεβάντε
παρὰ δῶ νὰ φτιάξει, κείθε νὰ σωθεῖ,
ἀπ' τὴν κόλασί του — ἔτοιμος — ὁ Δάντε
νὰ ξεσηκωθεῖ.

Κι' ἄξαφνα σαλεύει γιὰ δική μου χάρη
μέσα ἀπ' τὴν Ἀσάλευτη Ζωή του ὁ Παλαμᾶς·
—Κι' ἂν ἀκόμα ἓνας ταπεινὸς ριμάρει
σὲ τὶ νοιάζει ἐμᾶς ;

Κι' ἔμεινα νὰ σέρνω ἄφοβα εὐθεῖες
μὲ τῆς νόησής μου τὸν μικρὸ πυρσό,
λόγια ἀπὸ Πυθίες — σὰν ἀλληγορίες
ἀπὸ Πिकासό.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

ἡ υφ' ἑαυτοῦ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Τοῦ κ. ΜΙΧ. ΣΤΑΦΥΛΑ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ: Πικροὶ σταλαχτίτες (ποιήματα).

Μὲ τὸ τρίτο τοῦτο βιβλίο τοῦ κ. Τ. Κ.—Μ. ἀνεβαίνει σταθερὰ τὸ ἐνδογενὲς ὄργανο τῆς δημιουργίας. Ἡ ποίησί του γίνε-
ται ὁλοένα καὶ πρὶ προσωπικὴ, γὰρ οἱ ἐμπνεύσεις του ἀπλῶς
γίνονται σὲ ἐρριζωμένους ἐνδότερους.
Ἡ ρίμα του — μένει πάντα πι-

στὴν στήν παράδοσι, ὅπως καὶ
ἄλλοτε σημειώσαμε — ἔχει
πρωτοτυπία καὶ μουσικότητα.
Μὲ παλιὰ τεχνοτροπία ἔχει
τῆς πλησιάζει πάντα τοῦ νέ-
ου στόχου. Καὶ αὐτὸς ἔχει
ρασιμὸς εἶναι πρῶτα πᾶντι
γενελογικὴ ποίηση.

Ἀρτιωμένη σὲ παραδοσιακὴ ἐκ-
φραστικότητα, προβάλλουσα τὰ
γνησιώτερα καὶ μακροβιώτερα τῆς
στοιχείᾳ, εἶναι καὶ ἡ νέα προσ-
φορά τοῦ Τάκη Κολιάβα—Μωλι-
οτάκη, ποὺ μᾶς δόθηκε μὲ τὸ βι-
βλίο του «Νοσταλγικοὶ Ἀντίλα-
λοι». Ἀφρογχοὶ στίχοι, δονούμενοι
ἀπὸ λυρικό ἀνάδρασμα, μουσικοί,
ἀδρόι, τρυφεροὶ καὶ λεπτισθητοί.
Ὅλες του οἱ ποιητικὲς εἰκόνες
πᾶλλονται ἀπὸ πλούσια εὐαισθη-
σία καὶ ἀποδίδονται ἀρτιωμένες
σὲ ἐκφραστικότητα. Πολλὰ ἀπ' τὰ
ποιήματά του μᾶς ἄρεσαν, μὴ
γοητευθήκαμε ἀπ' τὸν «Πλατύφυ-
λλο».

ΧΡ. ΛΕΒΑΝΤΑΣ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
22-1-72

ΧΡ. ΛΕΒΑΝΤΑΣ

Τάκη Κολιάβα—Μη-
λ Σταλαχτίτες, μιὰ
νέα σειρά ποιημάτων τοῦ «Πικροῦ
Σταλαχτίτες», στίχοι ποὺ ἐκφράζουν
ἀξιοσημείωτη λυρική πνοή, πλούσια
συναίσθηματικότητα καὶ προβάλλουν
πειθαρχημένο: σὲ ρίμα, εἰκόνες τρυ-
φερές, λιτές, ἐπιγραμματικές, δα-
νήσεις ζεστασιῶν καὶ ἀνθρωπιάς.

ΧΡ. ΛΕΒΑΝΤΑΣ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 31-10-70
31-10-70

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ 7-5-1986

Ἐκκυλοφόρησε ἡ ποιητικὴ αὐτο-
λογία τοῦ Τάκη Κολιάβα—Μω-
λιοτάκη «Ὑφ' ἑαυτοῦ» τὴν χώρα
τῶν ἀνέμων. Πρόκειται γιὰ μιὰ
σειρὰ ποιημάτων ποὺ ἀναφέρον-
ται στὴν προσπάθεια τοῦ ἀνθρώ-
που νὰ στεριώσει μιὰ καλύτερη
ζωή, ἀπολυτερωμένος ἀπὸ τὸ ἀγ-
χος καὶ τὴν δοκιμασία τοῦ πο-
λέμου. Ἀθήνα 1966. Σελίδες
80.

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

7-5-1966

ΠΡΟΛΟΣ

10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1951

Ἐκδόσεις

Ἐλάβομεν τὸ ἐκδοθέν φυλλά-
διον μὲ τὸ κοῖμμα «Κοσμική»
Κυρία τοῦ κ. Τάκη Μωλιοτάκη.
Φέρεται νέος Ρουμελιώτης ποιη-
τὴς μὲ πλούσια φαντασία καὶ
γλοφυρὴ ἔκφραση συνδυάζει τὸ
φυσικὸν τοῦ ταλέντου μὲ ὀριμὴν σὲ
βάθος διάνοη.

(Τάκης Ρουμελιώτης)

ΝΕΟΣ ΑΓΩΝ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

«ΠΙΚΡΟΙ ΣΤΑΛΑΧΤΙΤΕΣ»

(Ποιήματα)

Κριτικό σημείωμα Κίτσου Γ. Άνυφαντη

ΚΑΡΔΙΤΣΑ

Παρασκευή

22

Μαΐου 1970

Εκκυσσογόνησε δὲ ἐπὶ -
ἐλθμένη ἐνδοση ἡ ποιητικὴ
συλλογὴ τοῦ Τάκη Κολιάβα
Μωλιोटάκη «Πικροὶ Στα-
λαχτίτες». Ὁ τίτλος περι-
κλείνει ἀπόλυτα τὴν βαθύτε-
ρη οὐσία τῶν ποιημάτων,
ποὺ εἶναι τὸ καταστάλαγμα
μιάς βαθιάς ἐμπειρίας καὶ
φιλοσοφικῆς θεώρησης τῶν
πραγμάτων καὶ τῶν προβλη-
μάτων τῆς ψυχῆς ἀπ' τὸ δη-
μιουργό τους. Ἐνα πικρὸ
καταστάλαγμα τῶν διωμά-
των εἶναι οἱ στίχοι τῆς συλ-
λογῆς αὐτῆς, ραφιναρισμέ-
νοι ἀπὸ μιᾶν ὑψηλὴν ἠθικὴν
ἀντίληψη τοῦ ποιητῆ γιὰ τὴ
ζωὴ καὶ τὸ χρέος μας ἀπέν-
αντι στὸ συνάνθρωπό μας.
Γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ κι' ὁ ἀ-
γώνας τῆς ψυχῆς του δὲν εἶ-
ναι τίποτε ἄλλο παρὰ ὅπως
λέει κι' ὁ ἴδιος «μιὰ σιγανὴ
ἀπλὴ κι' ἀνθρώπινη φωνή,
κι' ὁ κόπος του συμπόνεση,
σὲ ρίμες καὶ σὲ μέτρα.
Οἱ στίχοι εἶναι διαποτι-
σμένοι ἀπὸ λυρική σκέψη.
Ὁ στοχασμὸς συμπορεύε-
ται μὲ τὸ λυρισμό. Ὁ ποιη-
τῆς, σὰν εὐαίσθητη ψυχὴ, ἀ-
γάπησε τοὺς συνανθρώπους
του πολὺ καὶ δέχτηκε τὴ
«φαρμακεμένη γέψη ἀπ' τὴν
ἀγνωμοσύνη τους. Ὅμως
δὲν ὀργίζεται. Παράπονο
μονάχα ἐκφράζει στοὺς στί-
χους του. Καὶ τὸ παράπονό
του εἶναι σὰν τὸ παράπονο
ἀθώου παιδιοῦ ποὺ ἔχει καρ-
φωμένα τὰ μάτια του μ' ἐγ-
καρτέρηση ζητώντας ἀγάπη
ἀπ' ἐκεῖνον ποὺ τὸ περιφρο-
νεῖ.
Στὸ ποίημά του «ΖΩΗ
ΜΟΥ ΣΕ ΑΝΑΛΩΣΑ» γρά-
φει:
Τὴν ἀγωνία δλάκερη Ζωή,
(φόρεσά ντύμα
στὸ διάβα μου ξετύλιγε
(χρυσὸ ἢ ἐλπίδα νῆμα
μά ὅπου τὰ χέρια μ' ἀπλῶνα
(γι' ἀγάπη λίγην ἴσως
μοῦ διναν περιφρόνηση
(ταπεινώση καὶ μίσος.
Σὲ πολλὰ του ποιήματα
—ὅλα ἔχουν μιὰ γνησιότη-
τα καὶ εὐλικρίνεια— εἶτε
ψάλλει ἀπλᾶ περιστατικὰ
τῆς ζωῆς εἶτε πρόσωπα, ἢ

καταστρέφει στοχαστικὰ
τὸν ἐπὶ Μαῖρα ποῦ ἐπὶ
δίνει τὸ διδάγμα του. Οἱ
στίχοι του ἂν καὶ εἶναι τὸ
ἀπαύγασμα μιάς πικρῆς
γεύσης τῶν πραγμάτων, δὲν
ἔχουν τίποτε τὸ διαλυτικό
γιὰ τὴν ψυχὴ μας. Ἡ θλίψη
ποῦ μᾶς κερνοῦν εἶναι μιὰ
φιλοσοφικὴ θλίψη, δείγμα ἐ-
νὸς πολὺ καλλιεργημένου
πνευματικὰ καὶ ψυχικὰ, ἐ-
σωστρεφῆ ἀνθρώπου.

Διαβάζοντας τοὺς στί-
χους του, —σ' ἀρέσει νὰ
τοὺς διαβάξης πολλὲς φορὲς
γιατὶ περικλείουν ἰδέες χρή-
σιμες γιὰ τὴ θεώρηση τῆς
ζωῆς— αἰσθάνεσαι τὸ αὐ-
θόρμητο ξεχειλίσμα μιάς
ψυχῆς, ἕνα ξεχειλίσμα ποὺ
πέρασε ἀπ' τοῦ νοῦ τὸ λα-
γαρὸ καθαρτήριο.

Βλέπεις τὸν ποιητὴ νὰ ξε-
τυλίγῃ μπρὸς στὰ μάτια σου
μὲ ἐξομολογητικὸ τρόπο ἐ-
κτός ἀπ' τὴς ἄλλες εἰκόνες
τῶν ματιῶν τῆς ψυχῆς του
καὶ

«Παλιὲς στιγμὲς π' ἀγύρι-
στα σκληρὰ ἔχουν μίσεψι
ἀφήνοντας μι' ἀτέλειωτη φαρ-
(μακεμένη γέψη,
νὰ βασανίζει τὴν καρδιά, νὰ
(κρυφοκαίει τὰ χεῖλη
κάθε π' ἀνάβει τῆς ψυχῆς τ'
χάσιγαστο καντήλι

Ὁ ποιητῆς Τάκης Κολιά-
βας—Μωλιोटάκης μὲ τοὺς
«Πικροὺς σταλαχτίτες του»
μᾶς ἔδωκε τὴς ἀναπλάσεις
τῆς ψυχῆς του ὕστερα ἀπ'
τὴς συγκρούσεις τῆς μὲ τὸν
ἔξω κόσμον καὶ τὸ διάλογο
μὲ τὸ βαθύτερο εἶναι του.
Ἡ ποίησή του εἶναι ἐποικο-
δομητικὴ γιὰ τὴν ψυχὴ μας
στοὺς σημερινούς καιροὺς ὅ-
που ἡ ἰδεαλιστικὴ θεώρηση
τῆς ζωῆς πάει νὰ γίνῃ κάτι
τὸ ξένο ἀπ' τὸ «Ἐγώ» τῶν
ἀνθρώπων.

Ἔτσι ἐκπληρώνοντας τὸ
χρέος του κερδίζει τὴ βαθι-
ὰν ἐκτίμησή μας γιατί μὲ
τὴ «δεξιότητα καὶ τὴ νουθε-
σία του, βελτίους τοὺς ἀν-
θρώπους ἐν ταῖς πόλεσι
ποιεῖ».

ΚΙΤΣΙΟΣ Γ. ΑΝΥΦΑΝΤΗΣ

Τετάρτη 23 Δεκεμβρίου 1970

φιλολογική βραδυή

ΜΠ. Δ. ΚΛΑΡΑ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩ-
ΛΙΟΤΑΚΗ: «Πικροί στα-
λαχίτες»

ΑΠΟΣΤΑΓΜΑΤΑ καημού και λύπης είναι οι «Πικροί σταλαχίτες» του Τάκη Κολιαβά - Μωλιωτάκη. Σταγόνες θαρείς χινοπωριάτικης βροχής, που φέρνει της ζωής ή θλιμμένη συννεφιά. Άρκετά χαρακτηριστικό είναι το όμοτιτλο της συλλογής του αυτής — τρίτης κατά σειρά — ποίημα :

«Άργά πρὸς τὰ μεσάνυχτα,
πού χαμηλώνει ἡ Ἑκάτη —
βρίσκω συχνά τὴ μόνιμη πα-
λιά μου συντροφιά — σὲ κά-
ποιο ἀθώρητο στενό τῆς ψύ-
χας μονοπάτι — καὶ κρυφο-
κουθενιάζουμε, ἐγὼ κι' ἡ
συννεφιά. — Παλιά συνήθεια
καὶ τῶν δυό, ἀνάρια νὰ τὰ λέ-
με — τῆς λέω γιὰ τ' ἀνθρώ-
πινα καὶ κείνη τὰ δικά της —
Κι' ὕστερα δὲ γνωρίζουμε
σὰ ῥθεῖ στιγμή καὶ κλαίμε —
ποιὰ τὰ δικά μου δάκρυα καὶ
ποιὰ τὰ δάκρυά της».

Ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ποιήματα, ἀπὸ τὴν ἴδια θλιμμένη πνοή διαπνέονται. Εἶναι τὰ περιστατικά τῆς ζωῆς πού τὸν λυποῦν :

«Στὸ σπίτι αὐτὸ πού πήραμε
τὸ κληρονομικὸ — δὲν ἤρθε
ἀνοιξη ποτέ, ἀνθούς νὰ τὸ
στολίσει — Αὐγούλα δὲν τὸ
δρόσισε μ' ἀγέρι τῆς γλυκῆς
— κι' οὔτε πουλὶ στοὺς γεί-
σους του ἤρθε φωλιά νὰ χτί-
σει — Τὸ σπίτι αὐτὸ πού πή-
ραμε τὸ κληρονομικὸ — οἱ
κουκουβάγιες τὸ θρηνοῦν, τὸ
ζώνουν νυχτερίδες — Τὸ δέρ-
νει ἀσταμάτητα πολέμου φο-
νικὸ — κι' ἂν ξεφουτρῶναι λού-
λουδο τὸ πνίγουν οἱ τσουκνί-
δες».

Εἶναι καὶ τ' ἀνθρώπινα γενι-
κώτερα μεράζια, πού κάνουν τὴ
«Φαντασία» του νὰ πλαστοურ-
γεῖ στιχουργικά τὶς ἀντιθέσεις
τῆς ἀπλότητος, τῆς σκληρότη-
τας κι' ἐνὸς ὄνειρου ἀνθρώπινης
συμπάθειας καὶ καλωσύνης, γιὰ
τοὺς πᾶσχοντες καὶ τοὺς ἀνῆμ-
πορους.

Πολλὰ ποιήματά του θὰ κέρ-
διζαν περισσότερο, μὲ μιὰ με-
γαλύτερη αἴσθηση τοῦ μέτρου
τῆς ποσότητος, πού δὲ θὰ δι-
σταζε νὰ περικόψει καὶ στίχους
καὶ στροφές ἀκόμα, γιὰ ν' ἀφή-
σει ἀπερίσπαστους τοὺς πρῶ-
τους συνήθως ἐπιγραμματικῆς
λιτότητας καὶ γνήσια λυρικοῦς
στίχους. Ὅλα ὅμως εἶναι ἐντε-
χνα στιχουργήματα, γραμμένα
μὲ τὴν παραδοσιακὴ τεχνική,
πού ὅπως ἐπιμαρτυρεῖται ἀπὸ
τὰ ἴδια αὐτὰ ποιήματα, δὲν ἐμ-
ποδίζει ἓνα γνήσιο σὰν τὸν Κο-
λιαβά ποιητὴ, νὰ ἐκφράσει καὶ
τὰ πρὸ σύγχρονα ἀνθρώπινα αἰ-
σθήματα, συνταιριασμένα πάντα
μ' ἓναν εὐδιάθετα φιλανθρωπικο
στοχασμό.

Ἡ μελαγχολικὴ του ρέμβη
φθάνει ὡς ἓνα μακάριο «Ἐπί-
γραμμα σὲ τάφο ποιητῆ» :

«Σ' αὐτὸ τὸ μνημα τῆς σιω-
πῆς — μικρὸς κοιμᾶται ποιη-
τῆς — τὸν ὕπνο τὸν αἰώνιο —
κάτω ἀπ' τὴν κρύα πέτρα —
Ἡ ζήση του, μιὰ σιγανή —
ἀπλὴ κι' ἀνθρώπινη φωνή —
κι' ὁ κόπος του, συμπόνηση
— σὲ ρίμες καὶ σὲ πέτρα».

Εὐτυχῶς ὅμως αὐτὸ δὲν τὸν
ἐμποδίζει νὰ δίνει τόσο ἀξιόλο-
γα ποιητικὰ ἐπιτεύγματα —
κι' ἄλλα τόσα ἀκόμα νὰ ἐξαγ-
γέλλει, μὲ τέσσερες ἐτοιμες γιὰ
τύπωμα συλλογές — πού δε-
βαιώνουν ὅτι ἡ σιγανή του αὐ-
τῇ φωνῇ, εἶναι μιὰ ἐκ θαθέων
ἀληθινὰ ποιητικῆ φωνῆ.

ΠΑΝΟΥ Γ. ΠΑΠΑΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΕΣ

(Δοκίμια)

Β Ε Ρ Γ Η Σ	ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΥ
Γ Κ Ι Ο Λ Ι Α Σ	Κ Ο Ρ Ε Λ Α Σ
Σ Τ Α Μ Ε Λ Ο Σ	Σ Τ Α Φ Υ Λ Α Σ
Μ Η Τ Ρ Ο Π Ο Υ Λ Ο Υ	Α Β Ρ Α Α Μ
Χ Α Λ Α Τ Σ Α Σ	Κ Ο Λ Ι Α Β Α Σ
Σ Α Ρ Δ Ε Λ Η Σ	Σ Α Κ Ε Λ Δ Α Ρ Ι Ο Υ
ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ	Γ Κ Ο Ρ Π Α Σ
Ζ Ο Υ Λ Α Σ	Μ Π Ο Υ Τ Β Α Σ

κ. ἄ.

ΑΘΗΝΑ 1971

Σ τούς παλιούς κόσμους της παράδοσης μάς μεταφέρει με το έργο του ο Τάκης Κολιαβάς-Μολιωτάκης. Μία πορεία διμέτωπη, ή ποιήσή του, που σμίλεψε επιγραμματικά τόσο στον Γυρισμό απ' τη χώρα των όνειρων, όσο

καὶ στοὺς Π : κ ρ ο ὺ ς σ τ α λ α χ τ ῖ τ ε ς. Κι αὐτὴ ἡ πορεία γίνεται πιὸ σκληρὴ, καθὼς σκιαγραφεῖ με πάθος καὶ ἀγανάκτηση τὴν «ἀπ' ἐρινύες ἐποχὲς τὴν πιὸ σκληρὴ ἐποχὴ», ποὺ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο κι αὐτὴ, παρὰ σημάδι τοῦ πολιτισμοῦ μας ἢ ἀνοίγει διὰ πλάτα μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ ἀναγνώστη, τὸ ἄσπαστο διδλίο τῆς πίκρας καὶ τοῦ πόνου.

Ἐνὰς δραματικὸς τόνος, ποὺ γίνεται πανανθρώπινο αἶτημα τοῦ καιροῦ μας καὶ μιὰ ρωμαλέα ἀντίσταση στὸν ἄδικο θάνατο καὶ στὴν ἐρήμωση, προσπαθοῦν νὰ δώσουν με δύναμη καὶ ἐνθουσιασμό τὸ ἀναγεννητικὸ σάλπισμα τῆς λευτεριᾶς καὶ τῆς εἰρήνης. Κι αὐτὴ ἡ ἀντιπολεμικὴ ἰαχὴ κυριαρχεῖ σ' ὅλοκληρο τὸ ἔργο τοῦ Τάκη Κολιαδά, ποὺ ἀναδιπλώνει στὰ σπλάχνα του τὸν φλογερὸ πόθο κάθε ἀνθρώπινης ψυχῆς, γιὰ τὸ εὐφρόσυνο μήνυμα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀδελφωσύνης. Αὐτὸ τὸ καταματωμένο πουλὶ τῆς Λευτεριᾶς, θὰ ἀγκαλιάσει ἡ πυρωμένη ψυχὴ τοῦ ποιητῆ με λωχτάρια καὶ τρυφερότητα γιὰ νὰ κραυγάσει μέσ' ἀπ' τὸ τραγούδι του τὴν ἀπώλεια τῆς ἀνθρώπινης εὐτυχίας καὶ νὰ ἐναιρευτεῖ μιὰ πασιχαρὴ καινούργια πολιτεία, κατοικημένη ἀπὸ καθάρειες καὶ ἀγνές ἀνθρώπινες ψυχές. Ἐρχεται κι αὐτὸς ἀπὸ κείνη τὴν μαρτυρικὴ γενιὰ τῆς Κατοχῆς, μιὰ γενιὰ ὀλόγυμνη, λησιμονημένη ἀπὸ Θεὸ κι ἀνθρώπους, ποὺ κράτησε σὰν πρῶτη παιδικὴ ἀνάμνηση τὸ ἄγριο θρόχι ἐνὸς σπαραγμοῦ.

Γιατὶ νὰ μὴ μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀκόμα καὶ σήμερα νὰ γευτεῖ τὴν ὀμορφιὰ τῆς ἀπέραντης φύσης, τὸν χρυσαφένιο ἥλιο, τὰ γλυκὰ κελαηδήματα τῶν πουλιῶν, τὴν ἀνοιξή ποῦ ρχεται φορτυμένη με χιλιάδες λουλούδια καὶ τὸ καλοκαίρι τὸ μεστωμένο με χιλίους καρπούς; Αὐτὸ τὸ ρῶτημα θέτει, ὁ Τάκης Κολιαδάς, στὸν ἀναγνώστη καὶ δίνει ὁ ἴδιος τὴν ἀπάντηση. Γιατὶ τὸ μῖσος κράτησε χαμηλὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ θέρισε μιὰ γιὰ πάντα τὴ χαρά. Πολεμογέννητε ἄνθρωπε, πόσο φριχτὸ εἶναι τὸ μαρτύριό σου! Ὁ ἀπέραντος πυρηνικὸς ὠκεανὸς, ποὺ ἀπλώνεται τριγύρω σου, ἄκαρδος καὶ ἀσυγχίνητος, σκληρὸς σὰν μαινάδα, θὰ σὲ πνίξει μιὰ μέρα στὴ φοβερὴ του φωτιά. Τοῦ ἀτομικοῦ

Θανάτου ή όργή ήά σέ κρατά δεσμώτη ίσοις, καρφωμένον πάνω στό φριχτό Γολγοθά του μαρτυρίου σου, όπου μέ τό φριχτότερα βασανιστήρια ήά γεύεται έναν άργό και σίκτρο θάνατο. Μέσ' από 'να τέτοιο κόσμο, ύψώνει την κραυγή του ό Τάκης Κολιαδάς, για να πει όχι στού πολέμου ή ήία και να τραγουδήσει τόν έρχομό του δάσπρου περιστέρου «μέ τόν κλώνο στό ράμι-
ρος από έλιά».

Ένας ανθρωπιστικός πάλης διακατέχει δάλακρη την πνευματική πορεία του Τάκη Κολιαδά. Αγκαλιάζει τόν άπλοϊκό και αποδομημένο άνθρωπο της ζωής, ένώνει ή φωνή του μέ την πίκρα και τόν πόνο του και γίνεται ό στόχος του βαρύ κατηγορώ έναντι στην εκμετάλλευση και στην άδικία. Η φτώχεια, ή πείνα, ή ανεργία, ή μετανάστευση, ένα σύνολο από κοινωνικές πηλγές, είναι οι στόχοι της ποιήσης του. Και στό έάθος αυτής της ποιήσης διακρίνει κανείς με άισιοδοξία και μια πίστη στην αναζήτηση του ωραίου. Σαρκάζει, ειρωνεύεται, φωνάζει, αγωνιά, ό ποιητής, αλλά ποτέ δέν παραδίνει τά όπλα. Έχει μέσα του ή δύναμη της αιώνας πάλης, που είναι και ό προσωρισμός του κάθε ανθρώπου. Ακρράλει, όργητικό, γεμάτο πίκρα και άγκυλάτηση, τό τραγούδι του Τάκη Κολιαδά, κλείνει μέσα του την όδύνη και την κραυγή της πικρής μας έποχής.

Ό Τάκης Κολιαδάς είναι ένας προβληματισμένος ποιητής μέ σταθερές ιδεολογικές θέσεις. Πολλές φορές όμως ό στόχος του χαλαίνει σημαντικά. Είναι στιγμές που μοιάζει κανός, δημοσιογραφικός, χωρίς ποιητική συνοχή και μουσικότητα. Θέλει ιδιαίτερη προσοχή και καλλιέργεια. Ό στόχος της παράδοσης, μέ τό Σολωμό, τόν Παλαμά, τόν Βάρναλη και μέ τούς άλλους εκπροσώπους της, έχει φτάσει σε δυσθεώρητα ύψη, πολλές φορές άπρόσιτα σε μάς και τό γράψιμό του άπαιτεί γερά κόπια, όχι για να φτάσουμε τούς μεγάλους, που γράψανε πριν από μάς, αλλά για να πατήσουμε στό πρώτο σκαλί του Έλικώνα. Έμεις προτείνουμε στόν Τάκη Κολιαδά να δοκιμάσει και τόν ελεύθερο στίχο. Ίσως εκεί πετύχει περισσότερα.

ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

“ΠΙΚΡΟΙ ΣΤΑΛΑΧΤΙΤΕΣ”

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ · ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Κριτικό σημείωμα ΣΤΑΘΗ ΠΡΩΤΑΙΟΥ

“Ο Τάκης Κολιαβάς — Μωλιότακη: έέρει τὸ μυτικὸ τῆς ποιήσεως. Καὶ τὸ μυτικὸ τῆς ποιήσεως εἶναι δυνάμει·

Νὰ ἔχεις γεννηθῇ ποιητὴς.

Σὰ μιὰ ἐποχὴ πὺδ ἡ ποιητικὴ δεκτικότητά μας, ἔχει ἐδῖσται, μὲ τὴν μοντέρνα ποιήσῃ, τόσο πολὺ, ὥστε νὰ φαίνεται γιὰ πολλοὺς: παράδειξη ἡ ποιήσῃ τῆς Ἑλληνικῆς παραδόσεως, ὁ Μωλιότακη: κατορθώνει νὰ μᾶς μεταδώσει τὸ εἶδος τῆς ποιήσεως, μὲ μιὰ ἀόστηρὰ παραδοσιακὴ τεχνουργία. Κι’ αὐτὸ ἀποτελοῦς ἐπιτυχία, γιὰ ἓνα ποιητὴ τοῦ μεσοπόλεμου, γιὰ ἓνα παραδοσιακὸ τοῦ μεταπολέμου, συνιστᾷ πραγματικὸ κατόρθωμα. Καὶ τὸ κατορθώνει γιὰτὶ οἱ στίχοι τοῦ ραγίζουν ἀπὸ αἰσθημα. Αὐτὸ τὸ ἀναδυμένο αἰσθημα, μεταρρῃ μὲν οὐ ποητικὸς: πορφῆς πᾶνι νὰ ἀλλωνται ἀμέσως: οἱ περαῖς μας.

Ἐχει μὲ ἀπλότητα καὶ μὲ ὄλο χάρη νεανικὴ ἐκφραστικὴ, πὺδ ἀθελάσου, σοῦ θυμίζει τὸ Χδῖν.

«Εἶναι τῆς χαρᾶς: ἓνα δρομάκι πὺδ στῆς λῦπης πᾶνι τὴν ἀγκαλιά, εἶναι κι’ ἓνα ἀβάσταχτο φαρμάκι μὲς σὲ μιὰ ἀγάπης τὰ φιλιά.

Μὲ πόση χάρη καὶ τρυφεράδα μᾶς δίνει τὴ διφυῆ οὐσία καὶ τῆς χαρᾶς: καὶ τῆς λῦπης.

Ἡ ἀπλότητα τοῦ Μωλιότακη στέκεται πάντα περὶτεχνῇ:

«Παλιὸ κι’ ἀνῆμπορο σκαρὶ πὺδ σὲ λυγίσαν οἱ καιροὶ καὶ σ’ ἀναγκάσαν πρῶτα στὸ θάνατο νὰ γύρῃς. Πολὺ θὰ πῆγαινε στοὺς δυὸ πὺδ εἰμῃστε ἓνα ρημαδιὸ πλάι στὸ χάρο, ὁ διώτερος νάμουν κορβακούρης.»

Φιντᾶσαι ἀμέσως: ἓνα ἀνῆμπορο παλιὸ μὲν πλεῖον, μὲ τὸ σκεῖτο πρῶτα—πλῶρα χαρηλωμένο, μὲ τὰ φῶτα, σὲ πῶς μερὶλα φθαρμένα μῆτια καὶ φαντάζεται κι’ ἓνα διφῶτα πὺδ μὲ ὤμους γεμῖτον: καὶ βλέμα βαρὺ ἀπὸ σταχτὰ συννεφιά, κῆλυμένο μπαγῆς, ἀνὰ μῆσα οὐ δῖερα πὺδ ἔχουν γῆτα κορμάτια, οὐ δῖερα πὺδ σπαρμένα γυαλικά.

Σ’ αὐτὴ τὴ σιροτὴ ἐπῖστα, οὐσιαστικὰ, εἶματα συγκλῖνον γιὰ τὴν ἀνδρείη τῆς κεντρικῆς συγκλίσεως.

Κι’ οἱ τεχνικῆτατες ἐσωτερικὲς εἶρες τοῦ πρῶτου καὶ τοῦ τρίτου στίχου, οὐ ξαγαυρίζουν ὀλοένα, στὸ ὑποκειμενικὸ πάθος, τὸ ἀρετηρικὸ τοῦ ποιήματος.

Ἄλλου μ’ Ἑλλὰδικὴ διαδῃα καὶ παῖρια εἰκόνα, μᾶς μιλᾷ: γιὰ τὴν ἀμετάκλητη ροτῇ κῆτητα τῶν πραγμάτων καὶ τὸ ἀνιάτρεπτο αἶημα τῆς φοχῆς: νὰ ζητάει ξανά τὰ χαμένα καὶ μᾶς διαποτίζει μὲ κατάνυξη.

Κι’ ἀπάνω τῆς ἀήσυχας Οἱ γλᾶροι πὺδ πετᾷ σκίζοντας τὴ νοχελικὴ τοῦ φόντου ἀπακμῇ σὰ νᾶναι ναυτικῶν ψυχῆς κι’ ἐπῖμῃνα ζητᾷ νὰ βροῦνι τὰ χαμένα τους κατὰ καιροῦς κορμιά.

Καὶ δδυνάται, καὶ λυπῖται ὁ ποιητὴς: δδεν: τοῦ: ἔξπαρ-κους τῆς ἐπιτυχίας:

Καὶ πρὸ πάντων τοὺς ἀρρώστους καὶ γερόντους ποιητῆς ποῦλῃσαν ὕστερημα καὶ πὺδ ρεζῆγουν πὺδ καὶ πᾶς σῶπῃλοι καὶ πικρῶναι σὲν νὰ μὴ ζῆσαν ποτέ...

Κατὰφῆτοι ἀπὸ συγκλίση οἱ ὠρῖστατοι αὐτοὶ στίχοι, ἀκονίζον μὲ παῖρια λόγο: τὸν πῶρα, γιὰ τὴ μάταια προσπάθεια νὰ σταθεῖ ἔξω ἀπ’ τὸν φοχικὸ χῶρο, στὴν ἀντικειμενικὴ πραγματικότητά τὸ δῖερα.

Ὁ κῆριος λόγος: συνίσταται στὸ πορφυαῖο παράδειγμα ἐκείνων πὺδ πορῶν. Ὁ ποιητὴς παῖρει παράδειγμα τοῦς ποιητῆς, τῆς πὺδ εὐαίσθητη ποιότητά τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ὁ λόγος: εἶναι ὅμοια καίριος, στὸ κῆριος: τοῦ πόρῃ: πῶρα: τόσο, ὥστε αἰσθάνονται «σὰ νὰ μὴ ζῆσαν ποτέ».

Πασχούσα εὐαίσθητης, χάρη, ἀπλότητας, διαύγεια παῖριος, πολλῆς: πορφῆς ποιητικῆς λόγος, εἶναι οἱ ἰδιότητες τῶν ποιημάτων τοῦ κ. Κολιαβά-Μωλιότακη. Συγκλησιακοὶ τοῦ μνητῆρες, βασικά, ἡ ἀντίθεση τῆς χρονικότητος τῶν πραγμάτων καὶ ἡ λαχιδρά τοῦ χρόνου, καὶ ἡ ἀντίθεση ἀνάμῃνα στὸ δῖερα καὶ στὴν ἀφελόξῃν γι’ αὐτὸν πραγματικότητά.

Θαυμάζω τοὺς ποιητῆς πὺδ

δὲν προδῶναι τὴν ἀτορικὴ ποιητικὴ του: μῶρα καὶ μέιναν στὴν παράδοση κόντρα σὲν ρῆμα, δταν μάλιστα σὲν τὸ Μωλιότακη ἀπάνω ἀπὸ τὴν πλημμερῖδα κατορθῶνουν τὰ ὑφῶσῃν τὸ τρυφερὸ καὶ φλεγόμενο σῆμα τῆς φοχῆς τους.

ΣΤΑΘΗΣ ΠΡΩΤΑΙΟΥ

10 ΙΟΥΝ. 1971

Εφημερίς

ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΑΘΗΝΑ 15-8-1971

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ: ΠΙΚΡΟΙ ΣΤΑΛΑΧΤΙΤΕΣ

Οι αντιδράσεις μας σε κάθε τι που έρχεται σ' επαφή γύρω μας, έχει μιάν αφάνταστη ποικιλία, ανάλογα με την εδαιοσθησία μας. Έτσι και με την τέχνη, άλλος αντιδρά παραδοσιακά, άλλος σπάει την παράδοση κι' άλλος προχωρεί πιο πέρα... Η περίπτωση του ποιητή Τάκη Κολιαβά - Μωλιότακη, από τεχνικής πλευράς, βρίσκεται στην πρώτη κατηγορία, όμως αντιμετωπίζει σύγχρονα ζωικά θέματα, με μιὰ ρομαντική ανθρωπιά, που σ' αναγκάζει να σκεφτείς ότι και σήμερα υπάρχουν άνθρωποι που σέπτονται ανθρώπινα, χωρίς να λογαριάζουν ή να φοβούνται τη μεγάλη νύχτα της ζούγκλας. Κι' όμως, αυτοί οι Πικροί Σταλαχτίτες, που είναι και ο τίτλος της ποιητικής συλλογής του Μωλιότακη, στάζουν μιὰ ελπίδα, που δέβαινα δε φαίνεται με την πρώτη ματιά, αλλά μέσα στο μουσικό της κύλισμα, που έχει μιὰ γεύση αίσιοδοξίας, μιό μέθη ψυχικού απλώματος, που νοιώθεις τὸ καθαρό αίμα του να κυκλοφορεί στις φλέβες σου. Βλέπει ξαφνικά τὸ άμαξάκι να κυλάει στὸ λιθόστρωτο δρόμο, με τις ρυθμικές όπλές των αλόγων και τὸ πλατάγισμα του καμουτσιού του άμαξά —να ή ποίηση του Μωλιότακη, μακριά από τὰ καισαέρια που μᾶς πνίγουν, τυλιγμένη σ' ένα όνειρο, άφήνεται μέσα μας να έκραγεί σε συγκινήσεις

που θά θέλαμε νά ξαναζήσουμε... ένα κομμάτι καθιρού ούρανού, που τόσο έχουμε ανάγκη.

Ίδου τώρα, κι' ένα ποιητικό δείγμα του Μωλιότακη:

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Τὸ σπίτι, αὐτὸ πὺν πήραμε,
τὸ κληρονομικό,
δὲν ἔχει πόρτες στὴ χαρά,
στὸν ἥλιο παρθεύρια.
Στὶς κίμαρές του κρύβεται
κάποιο στοιχείο κακό.
Π' ἀρέσκεται σ' ἀνθρώπινα
φριχτά βασανιστήρια.

Στὸ τελευταίό του τετράστιχο, ὁ ποιητὴς ἀλλάζει τὸ ἀπαισιόδοξο ὕφος του, ρίχνοντας ἓνα μαχητικό σπόρο ἐλπίδας:

Τὸ σπίτι αὐτό, πὺν πήραμε,
τὸ κληρονομικό,
χωρὶς παράθυρα χαρᾶς
κι' ἀγάτης ὀργανοίτες,
ἐμεῖς θά τὸ λυτρώσουμε
ἀπ' τὸ θανατικό,
καὶ θά τὸ ἐξανθρωπίσουμε
μὲ δάκρυα καὶ θυοίτες!

Κι' ἔτσι κυλάει ἡ ποίηση του Μωλιότακη, ανάμεσα στὴν ἀπαισιοδοξία, τὴν πίκρα που στᾶζουν οἱ σταλαχτίτες του καὶ τὴν αἰσιοδοξία που κρυφοκαίει φέσα του, ἡ ποιητικὴ του φλόγα.

ΝΤΙΝΟ Σ ΤΑΣΙΑΡΧΗΣ

Τ Ο Β Ι Β Λ Ι Ο

ΠΙΤΣΑ ΓΑΛΑΖΗ

Εμφ. "ΓΝΩΜΗ"

Λευκωσία Κύπρου

22-8-71

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ — ΜΩ-
ΛΙΟΤΑΚΗ: «Πικροί στα-
λακτίτες» ποιήματα,
σελ. 84 Αθήνα 1970.

Από την Αθήνα μας έρχεται
και το βιβλίο του Τάκη Κολιάβα.
— Μωλιότακη «Πικροί σταλακτί-
τες».

Μιά ποίηση με το άρωμα άλλο-
των καιρών που πέρασαν και
που μας στέλλουν την συγκίνησή
τους. Σίχτοι παραδοσιακοί με
μουσικότητα και λυρισμό, καθαι-
ροι, γεμάτοι αίσθημα δείχνουν
πως η ποίηση συγκινεί πάντα ο-
ταν είναι γνήσια και γεμάτη εί-
λικρίνεια ανεξάρτητα με την μορ-
φή που είναι διατυπωμένη φαί-
νει νάχη την μουσικότητά της.

Απλός λυρικός λοιπόν ο λό-
γος του Τάκη Κολιάβα — Μωλιό-
τάκη έχει ζεστασιά και αρκετά α-
πό τα ποιήματά του μας ξαφνιά-
ζουν με την ομορφιά τους. Ιδιαί-
τερα όσα ανήκουν στο κλίμα του
σ π λ ή η ν. Έχουν μία μελαγ-
χολία που μας ξαναφέρει στο
κλίμα των ποιητών του 1930 —
1944 (Πορφύρα, Άγρα, Παπα-
θιώτη και Ουράνη).

Η μορφή ωστόσο δεν εμποδίζει
τον ποιητή από του να αντιλεί την
εμπνευσή του από καιρία θέματα
του καιρού μας. Είναι δε φορές
που διακατέχεται από μία λεπτή
είρωνεία ή που γίνεται καιστικός.

Μειονέκτημα του βιβλίου ή ελ-
λειψη ισορροπίας κι' η άνισομέ-
ρειά του. Με μία προσεκτική ε-
πιλογή θα μπορούσε να ερχατε έ-
να βιβλίο μικρότερο μὲν σε όγκο
ἀλλὰ ποιότητας. Θά αποφεύγονταν
τά ποιήματα εκείνα που καθόλου
δὲν προσθέτουν ἀλλά μάλλον α-
φαιρούν ἀπὸ τὸ βιβλίο.

Ανεξάρτητα ἀπ' αὐτὸ στεκό-
μαστε στὰ καλά ποιήματα τοῦ
Τάκη Κολιάβα — Μωλιότακη γιὰ
νὰ ποῦμε πως ἔχουν ὄχι μόνο
μουσικότητα ἀλλὰ καὶ ἀπλότητα

καὶ ζεστασιά που κερδίζουν τὸν
ἀναγνώστη.

ΤΑΠΕΙΝΗ ΥΠΟΘΕΣΗ

Η Ζήση μου όλη ένα μικρό κι ασήμαντο βιβλίο
με ταπεινή υπόθεση στο δράμα της κλειστής.
Στο κείμενό του, ηρωικό, δε στέκει μεγαλείο
κι απ' όλες τις σελίδες του καμιά η ξεχωριστή.

Και μες σ' αυτό τ' ασήμαντο, το ταπεινό βιβλίο
που οι μέρες μου μονότονες γράφτηκαν και βαριές,
της μούσας το ξεχωριστό και μόνο μεγαλείο
της ρίμας μου σημάδεψε τις σκόρπιες μολυβιές.

Κριτική του ΑΓΓΕΛΟΥ ΦΟΥΡΙΩΤΗ

**Τ. ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟ-
ΤΑΚΗ:** Γυρισμός απ'
τῆ χώρα τῶν ὀνείρων
(Ἀθήνα, 1966).

Δὲν θέλει νὰ μᾶς ἐντυπωσιάσει ὁ ποιητὴς μὲ τὸ πρῶτο του ξε-
κίνημα — μένει ἀπλὸς, δὲν χω-
ρεῖ πρὸς τὰ μεγάλα σχήματα,
δὲν κάνει ἐπίδειξι. "Ὅ,τι ἔχει
νὰ εἰπῇ, τὸ λέει χωρὶς μ' αὐ-
τὸ νὰ ἀποβλέπῃ σὲ ἐντυπώσεις.
Τοῦτο καθαρά φαίνεται ἀπὸ τὰ
ποιήματα ποὺ συνθέτουν τὴν
συλλογὴ του: προβάλλουν εἰκό-
νες τῆς καθημερινῆς ζωῆς, δια-
γράφουν ἀνθρώπινα συναισθή-
ματα, ζητοῦν νὰ διαγράψουν τὸ
λεπτὸ τῆς φυχῆς κίνητρο. Με-
ρικοὶ (ἢ καὶ πολλοί) θ' ἀπαι-
τοῦσαν ἕναν κάποιον συδιλλι-
σμό, μιὰ κάποια ἀλληγορικὴ ἢ
συμβολικὴ διάθεσι. Ὁ ποιητὴς
ἀποφεύγει αὐτοὺς τοὺς πειρα-
ματισμούς. Μᾶς πλησιάζει χω-
ρὶς ἐπιτήδευσι καὶ μᾶς θυμίζει,
πῶς ὅ,τι τὸν δυνεῖ, μπορεῖ νὰ
δυνήσει καὶ τὸν καθένα. Εἶναι ὁ
ἄνθρωπος ποὺ βλέπει τὰ γύρω,
περισσότερο μὲ τὸ συναισθημα
καὶ λιγώτερο μὲ τὸ αἰσθημα, μ'
ἕλο ποὺ κάποιοι κοινωνικὸς
προβληματισμὸς τὸν ἀπασχολεῖ.

«ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ», Παρασκευὴ

16 Δεκεμβρίου 1966

ΠΟΙΗΣΙΣ

**Τ. ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑ-
ΚΗ.** — Πικροὶ σταλαχτίτες

Καὶ ἄλλοτε σημείωσαμε τὸ ἐνεπι-
τήδευτο ποὺ χαρακτηρίζει τὴν ποιη-
σι τοῦ Τ. Κολιαβᾶ — Μωλιότακῃ,
ποίησι ποὺ δὲν προμηθεύεται τὸ ὀλι-
κὸ τῆς ἀπὸ ἕναν πέρα κόσμου, φαν-
ταστικὸ ἢ υπερπραγματικὸ, ἀλλὰ ἀ-
πὸ ἕνα κόσμου μικρὸν σὲ μέγεθος, ἀλ-
λά εὐρύ σὲ κίνησι, κόσμου ποὺ ἔχει
νὰ προσφέρῃ πολλὰ, φθάνει αὐτὸς
ποὺ θὰ τὸ συλλάβῃ νὰ τὸ διαγράψῃ
χωρὶς νὰ καταλήξῃ στὴν ρητορεία ἢ
τῇ σχηματικῇ θέσι. Στὴν ποιήσι τοῦ
ποιητοῦ Τ. Κολιαβᾶ — Μωλιότακῃ
αὕτη ἡ ρητορεία καὶ ἡ ἐπιτήδευσι
ἀπουσιάζουν. Τῇ θέσι τους τὴν ἔχουν
καταλάβει ἡ ἀπλὴ ἀλήθεια, ἡ ἀν-
θρωπιά. Εἶναι μιὰ ποιήσις ποὺ δὲν
ναρκισσεύεται. Γιατὶ στόχος τῆς καὶ
σκοπὸς τῆς εἶναι νὰ μεταδώσῃ στὸν
ἄλλον ἐκεῖνον τὸν χαρακτηριστικὸν
ἐσωτερικὸ κραδασμὸ, ποὺ ὅσο κι' ἂν
δὲν φθάνῃ σὲ κορυφές, ὀνώνεται τό-
σο, ὥστε νὰ μὴ σὲ ἀπομακραινῇ ἀπὸ
κοινὰ τῆς. Κι' αὐτὸ εἶναι ποιήσις.

ΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ — ΤΡΙΤΗ

3 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1971

Τ. ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ:
Ὁρεινὴ περιοχὴ. (Ἀθήνα 1975,
σελίδες 34).

Ποιητικὴ παρουσία ποὺ δὲν ἀ-
φίνει ἀδιάφορο τὸν ἀναγνώστη.

ΑΓΓ. ΦΟΥΡΙΩΤΗΣ

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ 21-8-75

Η ΠΟΙΗΣΙΣ

**Τ. ΚΟΛΙΑΒΑ — ΜΩΛΙΟΤΑ-
ΚΗ.** — Νostalγικοί ἀντί-
λαλοι.

Καλλιεργεῖ τὸν παραδοσιακὸ στί-
χο σ' αὕτη του τὴν συλλογὴ ὁ ποιη-
της —δὲν ἀποβαίνει τοῦτο εἰς ἄραρος
του. Γιατὶ τὸ σχῆμα δὲν παίζει ρό-
λο, ὅταν αὐτὸ ποὺ τίθεται στὸ προ-
σκήνιο κλείνει μέσα του ζωῇ. ὅταν
ἀντιθετὸ πρὸς τὴν πραγματικότητα,
ἂν ὑποστηρίζαμε αὐτὸ ἡ ἐκεῖνο τὸ
σχῆμα, ἰδιαιτέρα ὡς πρὸς τὸν ποιη-
τικὸ λόγο. Μιὰ ἄλλωστε εἶναι ἡ ἀ-
λήθεια: ἡ ποιήσις δὲν χάνει τὸ ἐνδι-
αφέρον τῆς μὲ βάση τὸ πῶς καλλιερ-
γεῖται (παραδοσιακὰ ἢ ὄχι), ἀλλὰ
μὲ βάση τὸ τί λέει. "Ὅταν ὁ ποιητὴς
ἔχῃ κάτι νὰ πῇ, ρόλο δὲν παίζει πῶς
θὰ τὸ πῇ. Ἡ ἐπιλογὴ τοῦ σχήματος
δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ ἐπηρεάζῃ τὸν ἀ-
ναγνώστη —τὸν τελευταῖο τὸν ἐπηρε-
άζει τὸ τί τοῦ λέει ὁ ποιητής. Καὶ
ὅταν ὁ ποιητὴς ἔχῃ νὰ πῇ, τότε μπο-
ροῦμε νὰ εἰπούμε ὅτι πέτυχε. Καὶ ὁ
Τ. Κολιαβᾶς — Μωλιότακῃς, σ' αὕτη
τὴν συλλογὴ του κλείνει, ἕνα δικό
του τρόπο θεάσεως τῆς ζωῆς, ὅπου
μέσα σ' αὐτὴν κινούνται ἀνετα καὶ
τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ συναισθήματα.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ — ΣΑΒΒΑΤΟΝ

11 ΜΑΡΤΙΟΥ 1972

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ-ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ:

Νοστιάλγικοί αντίλαλοι

«ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ»

κριτική

Σάββατο, 18 Μαρτίου 1972

ΜΕ ΓΝΗΣΙΟΥΣ παραδοσιακούς τρόπους, σε πολλά σημεία αρκέτα προσωπικούς, εκφράζει τα ποικίλα αισθήματα και συναισθήματά του ο κ. Μωλιότακας. Και πρώτα - πρώτα, θέβαια, στρέφεται στη θύμνησι της ζωντανής μητέρας, που ανασταίνει μίαν αλόκληρη ζωή, απ' τα παιδικά χρόνια ως τα ώριμα αντρικά. Αυτά, που έχουν την ίδια ανάγκη του μητρικού χαδιού και που τα χρωματίζει ο ποιητής με στίχους, που έχουν και πλαστικότητα και ροή μουσική. Γι' αυτό και τα «άπλά τραγούδια του», όπως λέει, «που με στίχους ταπεινούς σαν το νερό μιάς ρεματιάς αθόρυβης κυλάνει», τ' αφοιώνει στη μορφή της. (Μήτερα, τα τραγούδια μου, τούτα που γράφω εδώ - από το πρώτο ως το στεγνό τάχω όλα δικά σου. - Μα συ δεν ξέρεις γράμματα; κι' εγώ που τραγουδώ, - πολύ 'μαι μακριά σου). Τα τραγούδια του κ. Μωλιότακη εμπειρεύουν εικόνες, στιγμιότυπα, καταστάσεις, απ' «της αδόουλης φυλής το θυνάσιο αρματολικί», απ' τα σπίτια, τις πέτρες, τα πλατάνια, τους νερόμυλους, τα ζωκλήσια, απ' τόν «πλατύφυλλο, περιβολάρη βασίλικό», που επικαλείται «στη γύναια του καιρού τ' ολόλευκο όνειρό του». (Βασίλικέ πλατύφυλλε, μ' άμάραντα κλωνία - κλείσε τη γύναια του καιρού στο μαυρωμένο ανάθ

σου - κι' έλπιδοφόρο σκόρπισε μέσα στη σκοτεινιά - τ' ολόλευκο όνειρό σου) απ' όλη την οικογενειακή, θρησκευτική, αγροτική και φυσική ζωή της Ρούμελης. 'Απ' τους περισσότερους στίχους του κ. Μωλιότακη, που έχουν άρετή επέλθουν μαστοριάς και κατορθώνουν να διαπνέουν, στις περισσότερες σελίδες, το μέτρο, χωρίς να υποδουλώνονται πολύ στο «θέμα», πηγάζει μιά ενδόμυχη, κατακαθισμένη, φιλοσοφημένη πίκρα. 'Η πίκρα απ' τη φθορά των ορίων και των αγαπημένων της άνεμελης παιδικής και έφηβικής ηλικίας, απ' την καθημερινή αναπόλησι, καθώς τα χρόνια κυλούν, έκεινης της ζωής, που ήταν μέσα στην οικογενειακή θαλπωρή, τη θρησκευτική ανάτασι και τη συντροφιά όλης της φύσεως, περισσότερο καθαρή και πολύ πιο κοντά στις ανάγκες της ψυχής, που γαληνεύε τους παρθενικούς και ιδανικούς κόσμους της. 'Απ' όλο αυτό το άγχος των περασμένων, θρσκει μιά προσωρινή λύτρωσι τραγουδώντας κάθε τι παλιό, εξωραϊσμένο, άσυγκριτο, χωρίς να πιστεύη, όμως, και σέ θάυματα, γιατί αντιμετώπιζει αντρικά και με άρετή τις αντιξοότητες της ζωής και τη «σκληρή», τη λύπη. (Κι' άσκησι ή σκέψι χάνεται με τα πλατιά φτερά - χωρίς σημάδι φωτεινό, μέσ' στών ώρων την πάχνη - για κάποιαν ακαθόριστη, χαμένη της χαρά - με τόν άβάσταχτο καμμέτ' άνέβρετου να ψάχνει...). Με τόν τρόπο του, πάντως, τόν άπλό, τόν ελίκρινή, τόν έγκαρδιο, τόν ανθρώπινο αλλά και διεσθετικό κάποτε, ζωντανεύει και πλευρές της ζωής των άλλων ανθρώπων, των πονεμένων και των καρτερικών, που μάταια κυνήγησαν τη λήθη, έστω, χαρά της έγκόσμιας πορείας, ή ένος διαρκούς γίνεσθαι, που ακούραστο αλλάζει σκληρά και μορφές. (Στη μακρινή τη γειτονία - γυρνά χρονιά με τη χρονιά - του χρόνου τό μαγκάνι. - Και με ρυθμό μαστορικό - μέσ' στο δικό του μυστικό - χαλαρεί και ξαναφτιάχνει...). Τα τραγούδια του κ. Μωλιότακη μάς προσφέρουν και καθαρές εικόνες απ' τη φύσι. Πνιγμένος μέσα στην πολυτελή ματαιότητα των θορύβων της πόλεως, λαχταράει τη φωκική ζωή, σ' ένα σπιτάκι της έξοχής, που τήν ατμόσφαιρά του τήν πιστεύει όμορφη, όμορφη, γεμάτη τρυφερότητα, άρετή κι' άγάπη. (Στη στεγνή του τη χαμηλή - του πλούτου ή άμαρτωλή - χλιδά ποτέσ δε φάνει - κι' οι άνθρωποι του σαν πουλιά - μέσ' στου ήλιου τήν άγκαλιά - πλέκουν μ' άμόλυντα φιλιά - μιάς άρετής στεφάνι...). Υπερβολικός ρομαντισμός, ίσως.

Τα τραγούδια του κ. Μωλιότακη πλέκονται με ποικίλους ρυθμούς, όχι πρωτάκουστους, θέβαια, κι' έχουν μιά άφηγηματική χάρη, κυρίως εκεί που ή επίδρασι απ' τό δημοτικό τραγούδι είναι φανερή. Καλύτερος, άσφαλώς, είναι εκεί που άφίνει τόν θαυότερο εαυτό του να νοσταλγήσι και να τραγουδήσι λυρικά, είτε ή φωνή του μπερδεύεται με παλαιότερους ποιητές της παραδόσεως, είτε κατορθώνει, έδώ κι' εκεί, ν' απαγκιστρώνεται, όχι στην περιγραφικότητα, όπου είναι έκδηλη ή σκηματικότητα, και κατ' τό συνθιβεμένο στην έκφρασι. Νομίζω, έπισης, ότι δεν εξυμνείσούν τήν ποίησι τουρκικές λέξεις, όπως «κεμερί», «αονιού», «ρουμάν», ή τύποι, όπως «μνέσκουνε», «συχαιάτης» (μιάς νίκης) κλπ.

'Απ' τις «θολές σταλαματιές», που περιέχουν τρία - τέσσερα καλά όκτάστιχα, ξεχώρισα τό πρώτο. ('Ανέβασέ με, τζι-τζικά, - στην πιο ψηλή κορφή - και μάθε με τόν εύθυμο σκοπό τό σφυριχτό σου. - Κι' από κεί πάνω δείξε μου τόν κόσμο τή μορφή - μέσ' από τό μακάριο τό πρίσμα τό δικό σου. - Κι' αφού κι' οι δυό σφυρίζουμε μέσ' στην καλοκαιρία - τό κύνειον άσμα της ζωής σ' ένα ρυθμό, ένα στόμα - στην πρώτη του αβιγόπρωρου θολή σταλαματιά - βουβά μαζί κι' άπόνερα, ως περσούμε στο χώμα).

ΔΗΜ. Κ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΠΟΙΗΣΗ

«ΠΙΚΡΟΙ ΣΤΑΛΑΧΤΗΡΕΣ»

ΤΑΚΗ - ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Πικροί Σταλαχτιρές... Πικρές σκέψεις, που φτερουγίζουν σαν τὰ μωροπούλια που φεύγουν τὸν Ὀκτώβρη.

Ὁ ποιητὴς μελαγχολεῖ στὴν ἀνυπόληπτη τῆς ζωῆς. Τὸν καταλαμβάνει κείνο τὸ πικρὸ συνοῖ σῆμα τοῦ χαμένου χρόνου.

Ἡ ποίηση τοῦ κ. Τάκη Κολιαβά - Μωλιότακη, ὁρμῶν με τὴν παράδοση καὶ στὴ μορφή καὶ στὴν ἐκφραση, μᾶς δίνει εἰκόνας ἀνθρώπινης ζωῆς, γεύσεις τῆς ζωῆς που στέκεται ἀνεπαρξέως καὶ προδοτικὰ πάντα ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευση. Ὁλοσχερῶς ἀναπλάθει, μεταμορφώνει, ὀκνητεῖ, προσπαθεῖ νὰ ὁδηγήσῃ τὸ ἀδιέξοδο, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὸ καταφέρνῃ. Τὸν ἔχει παρῶν τὸ λυγρὸ τραγικὸ τῆς ἐσπέρας. Ἡ ἀνάστασις εἶναι ὑακίνη ἀνάμνηση, πῶς ἀπὸ κάποιο μακρινὸ βουνό. Μία ποίηση αὐτὴ δυνά, ἐσομένη ἀπὸ εὐαίσθητη ὑπάρξη.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΛΗΣ

ΠΑΤΡΑΙ 22-7-70

ΠΟΙΗΣΗ

«ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Ὁ κ. Τάκης Κολιαβάς - Μωλιότακης, συνεχίζει τὴν παράδοση. Οἱ «Νοσταλγικοὶ ἀντιλάλοι» ἡ νέα ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ εἶναι μὴ γλυκεῖα φωνὴ ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦ χωριοῦ, ποὺ αἰγὰ - αἰγὰ ὁρμῶν.

Μία νοσταλγία ἀπὸ τὰ χρόνια ποὺ τὰ ζέστανε ἡ παρουσία τῆς μάνας, καὶ ποὺ τὰ πουλιά πετοῦσαν πρὸ καμπῆς, πᾶν ἀπὸ τὶς κληματαριές τοῦ φτωχικοῦ σπιτιοῦ.

Ἕνας τραγουδοπὴς τοῦ χρόνου, ποὺ καταλύει ὅτι πρὸ ὁμορφιά ἡ ἀνθρώπος στὴν παιδική καὶ ἐφηβικὴ ἡλικία. Ὅτι ὁ γάμος, ὅτι ἀνερόχτισος. Θέματα ἀπὸ τὴν παράδοση, τὴν φύση, τὴ ζωὴ, θέματα ποὺ πάντα εἶναι ἐπικρατοῦ καὶ ζεστά στὴν καρδίᾳ σὲ ὅσους ζήσανε στὸ χωριό, στὴ φτωχογειτονιά τότε ποὺ γεννιόταν μὴ νὰ ἐποχή.

Ἐκόντες ζωντανὲς καὶ ἀρτίως παραδοσιακοὺς στίχους, ἐνισχύουν τὶς ἐντυπώσεις καὶ δημιουργοῦν κόσμους ποὺ ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ νὰ πλησθεῖ καὶ νὰ νοσταλγησὶ τὶς δικές του προσωπικὲς ἀναμνήσεις.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΛΗΣ

ΠΑΤΡΑΙ 22-7-72

2-ΜΑΡΤΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

ΤΑΚΗ ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Στους «Νοσταλγικούς Αντί-
λάλους» του κ. Τάκη Μωλιότα-
κη βρίσκουμε γνήσια ποίηση,
συγκίνηση και υποβολή. Κα-
τορθώνει και μεταδίδει στον
μελετητή του πολυάριθμες εικό-
νες από καθαρή ποίηση στίχου
από ευγένεια και ελίκρινεια
ἐμπνεύσεων. Ωστόσο όμως έ-
μεις διαφωνούμε διά την έμμο-
νή στον παραδοσιακό τρόπο
της έκφρασεως, αλλά και του
έν γένει προσανατολισμού αὐ-
τῆς τῆς παρουσίας. Σήμερα ἡ
ἐποχή μας ἔχει τις ἀντίστοιχες
καὶ σύγχρονες μορφές του προ-
βληματισμοῦ, κοινωνίας, τέχνης
καθώς και του ὑπερβατικοῦ.

Οἱ «Νοσταλγικοὶ Ἀντίλαλοι»
εἶναι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι ἐ-
νῶ τὰ θέματα αὐτοπεριορίζον-
ται, ἐξαφανιζόμενα. Ἀλλὰ καὶ
τὸ ὠραιοποιούμενον τοπίο τοῦ
Τ.Μ. προσφέρει τώρα τὴν με-
τανάστευση, τὴν ἐρήμωση, τὴν
ἀστυφιλία.

Ὁ ποιητὴς ἔχει ταλέντο μὲ
ἀξιόλογα εὐρήματα ψυχισμοῦ
καὶ εὐαισθησίας. Χρησιμοποιεῖ
λυρισμό, ἔχει πρωτοτυπία. Οἱ
παρατιθέμενες ὁμως γνώμες ἔ-
πρεπε ἐδῶ νὰ ὑπομνήσουν
στον Τ.Μ. ὅτι ἡ παρεία του
πρὸς τὴν ἀληθινὴ ποίηση εἶναι
τελειῶς διαφορετικὴ ἀπὸ αὐτὴν
ποὺ ἐπέλεξε αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ
ποὺ, δυστυχῶς, τὴν ἐξετίμησαν
οἱ διάφοροι ἀεμόδιοι κλπ. Πι-
στεύουμε ὅτι ὁ Τ.Μ. εἶναι ἱκα-
νὸς νὰ δώσει ποίηση στὰ σύγ-
χρονα μορφικὰ μέσα, ἡ ὁποία
καὶ θὰ πάρῃ ἀξιοπρόσεχτη ἀ-
ναγνώριση.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΠΡΑΤΣΙΚΑΣ

«Νοσταλγικοὶ
ἀντίλαλοι»

Ὁ κ. Τάκης Κολιαβάς, Μω-
λιότακης εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς πρὶ
ἀξιοπρόσεκτους παραδοσιακοὺς
ποιητὲς μας. Ἔχει τυπώσει
νάχα στίχους καὶ ἡ τελευταία
του ποιητικὴ συλλογὴ «Νοσταλ-
γικοὶ ἀντίλαλοι» ποὺ κυκλοφόρη-
σέ τελευταία, εἶναι ἡ τετάρτη
κατὰ σειρά. Τὸ νὰ γράφῃ πα-
ραδοσιακὴ ποίηση, αὐστηρὴ ποί-
ηση μὲ μέτρο, μὲ ρίμα, μὲ τεχνι-
κὴ τάξη, εἶναι ἓνας ἄθλος γιὰ
τὴν ἐποχὴ μας, ἀλλὰ ὁ κ. Κολια-
βάς Μωλιότακης ὅλο καὶ μᾶς πεί-
θει πὼς ξέρει καὶ τεχνικὴ τοῦ
στίχου, ἀλλὰ νὰ δίνει καὶ ποιό-
τητα καὶ οὐσία ποιητικῇ. Μπο-
ρεῖ, ἀκόμα, νὰ τοῦ πρὶν πὼς εἶ-
ναι περιγραφικὸς, θεματογράφος,
θ' ἀκούσῃ πολλά, ἀλλὰ, ὅτι
καὶ νὰ τοῦ πρὶν οἱ νεώτεροι τῆς
τέχνης, δὲ μποροῦν νὰ τὸν πιά-
σουν καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ κ.
Μωλιότακης, ἀφοῦ εἶναι ἱκανὸς,
ποτὲ δὲ θὰ πιάσῃ νὰ μᾶς δίνει
ποίηση μὲ ἀξιώσεις, ὅπως αὐτὴ
ποὺ σᾶς ἔδωσε καὶ ἐξακολουθεῖ
νὰ μᾶς δίνει, Ἡ ποίησή του, ἀκό-
μα, εἶναι μὲ δικό μας χρῶμα,
χρῶμα καὶ γλῶσσα ἑλληνικοῦ το-
πίου. Ἀφήστε νὰ ἀκούσουμε καὶ
δικές μας φωνές!

Κ. Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΠΑΤΡΑΙ 22-3-72

ΠΑΤΡΑΙ 14-3-72

72. Τάκης Κολιαβός - Μωλιούτακης

‘Ο Τάκης Κολιαβός - Μωλιούτακης έχει έναν δικό του τρόπο να εκφράζεται όταν γράφει βουκολική ποίηση: οι ένδομυχες επιθυμίες, τα κοινά συμβάντα στο χωριό, ή προσήλωσή του στο ποιμενικό ιδεώδες, είναι οι χαρακτηριστικοί πόλοι, γύρω από τους οποίους περιστρέφεται και δημιουργεί. Μιλάει απλά και

τραγουδάει χαμηλόφωνα, σαν να διηγείται: μια συνηθισμένη χωριάτικη ιστορία, ένα σύντομο παραμύθι: της στάνης’ δεν πεζολογεί όμως: Ίκανος ποιητής, κατορθώνει και κερδίζει τον αναγνώστη, του και τον μεταφέρει πέρα από ξένα στα τσελιγγάτα της πλατύκαμπης κοιτίδας του. Διαθέτει μια γνήσια προσωπική φωνή. Άκουει ο ίδιος, βλέπει: μια άλλη διάσταση στον ποιμενικό χώρο, έπου μαζί με τα ποικίλα στοιχεία της βουκολικής ποίησης μπαίνει κι ο ατομικός χαρακτήρας στη μέση, όχι με τη μορφή του συναγωνισμού, με σαν έκφραση ψυχής, σαν επιθυμία και σαν νοσταλγία. ‘Ο λόγος του έχει τη σφραγίδα της αρρενωπότητας και ο’ αυτός ο ποιητής συνταιριάζεται με την αγέρωχη ψυχρότητα των ξωμάχων, που ξέρουν την πραγματική αξία της ζωής και πως πρέπει να τη ζήσουν μέχρι την τελευταία της άκρη.

Συχνά θυμάται ο Κολιαβός τις παιδικές του καταβολές και τον κυριεύει μια τρισαθνη λαχτάρα: «... Ήλιω ν’ ανέβω στο θουνό, να κάτσω στο κλαρί...» αφήνει να του ξεφύγει ο πόνος και σύγχρονα λακκάζει κατά τους καταπράσινους βοσκότοπους: έχει λούτρες, χωρίς φραγμούς και πικρόχολες σκέψεις ανακαλύπτει τον αληθινό εαυτό του και με θαυμά συγκίνηση, δέ χορταίνει: ν’ ανασαίνει την απλόχωρη ρηματιά και τη λιπαρά των ραχοκορφών. Κοντά του πιλαλάει ξέφρενος, διονυσιακός κι ατόφιος ο λατρευτός του κόσμος, ο κόσμος του θουνό και της στάνης.

‘Ο ξεχωριστός τρόπος της βουκολικής έκφρασης του ποιητή φανερώνεται με πολλή ενάργεια στο ωραίο τραγούδι του «Ψυχή βουκολική», στο έργο ο Μωλιούτακης κάνει μια επιτυχημένη σύγκριση της αγνής κι αδόλης ψυχής με τα λογής φορτία του κόσμου τούτου, που όλο περνάει σά ρέμα, ενώ την ίδια στιγμή προσφέρει το μυστικό της ανθρώπινης σωτηρίας με τον υπέροχο στίχο: «Ψύσα, ψυχή Βουκολική, στη νύχτα την έρημική» από δω και πέρα ο ποιητής κελαιδάει: τότε με την τρυφερή πνοή της φλογέρας και τότε με τον πένθιμο ψυχδελισμό του έπειτα και του θάνατου και του χάους. Έτσι κανείς να πει πως το ποίημα τούτο δεν είναι καθάρια ποιμενικό. Κι όμως μέσα του ακούμε ν’ αψάει ο λόγος κι ο άχρος από το γιδιόμάντρι κι ακουμπάεται τον ξένοστα κόσμο των θουνό να γέλοσσει άπλοκά, παίζοντας ταυτόχρονα και τη φλογέρα του. Τούτη η καθάρια κι άξιδλογη βουκολική έμπνευση,

τραβάει κοντά στο συμβολισμό του Βιργίλιου και στις μετασυζημένες προεκτάσεις της αληθινής ποίησης· άλλωστε ο ίδιος ο ποιητής μας δίνει τούτη την πορεία του: «...Κι όπου παλιά σβήνει ζωή, μιὰ νέα ξαναρχίζει...». Τὸ ἀέγαιο περιδίνισμα τῆς ζωῆς καὶ οἱ σταθερές ἐπαναλήψεις τῶν φαινομένων της μετὰ τὰ ἀνθρώπινα σύμβολα.

Ἀπὸ τοὺς «Νοσταλγικοὺς Ἀντίλαλους» δίνουμε τὰ ἑξῆς ἀντιπροσωπευτικὰ ποιήματα τοῦ Κολιαδᾶ:

Προξενιὸ

Προξενιτὴ μοῦ στείλανε νὰ μὲ παντρολογήσουν
καὶ γὼ ἀντικρὺ του κάθησα, κι' ἔτσι ἀπάντησά του:

Προξενιτὴ μου πρωτοῦ πᾶς στὰ πανηγύρια, ὅπου
κοπέλλες λυγρόκορμες μὲ γιορτινὰ γιορτιάνια,
χορεύουν καλαματιανὸ καὶ σειοῦνται καὶ λυγιοῦνται,
οἱ προξενήτρες νὰ τίς δοῦν μὲ τοὺς προξενητάδες
καὶ νὰ γυρίσουν σιὸ χωριὸ παινέματα νὰ ποῖνε...

Πέραν ἀπ' τοῦ κάμπου τὸ ἀργατιὲς κι' ἀπ' τῶν βουνῶν
(τίς στρουγγες
κι' ἀπὸ τὰ κλεισορέματα κι' ἀπ' τίς ψηλὲς ραχοῦλες
καὶ τήρα ναύρεις τὴν καλή, τὴν ἄξια θυγατέρα
ποῦ θὰ γενῇ γυναῖκα μου, ποῦ θὰ γενῇ κυρά μου.

Δὲν θέλω νάχει μάγουλο κόκκινο μὲ φκιασίδι,
στ' ἀπάνω χεῖλι της ἐλιά γραμμμένη μὲ μολύβι,
στ' ἀφτιά της χρυσοστόλιστες δυὸ πέτρες-σκουλαρίκια,
φτιαγμένα νύχια ρουμπινιὰ καὶ δάχτυλα ζωσμένα,
μὲ ἀμεθύστους σπάνιους καὶ ἀκριθὰ ζαφείρια.

Θέλω τὴν κόρη ποῦ θὰ βρεῖς, γυναῖκα μου νὰ φέρεις
νάχει τὸ μάγουλο πυρὸ θαμμένο ἀπὸ τὸν ἥλιο,
νάχει στὰ χέρια στόλισμα μαλάκια τοῦ μόχθου,
νάχει στὴ μέση σίδερο, φτερὰ νάχει στὰ πόδια

μεγάλες πλάτες δυνατές, τὰ μπράτσα γυμνασμένα.

Στὸ σπῆτι της νάναι κυρά, στὸν κάμπο ἄξια δουλεύτρα,
στὸν ἄντρα της καλόκαρδη, λιγύλογη στὴ ρούγα
στὴν κρίση νάναι δυνατὴ καὶ φρόνημη στὴ σκέψη!

Τέτοια γυναίκα θέλω γώ, τέτοια κυρὰ μοῦ πάει.

Ἑπιθυμιά

Θέλω ν' ἀνέβω στὸ βουνό, νὰ κάτσω στὸ κλαρί
ποὺ καταγῆς θὰ στρώνεται παχὺ-παχὺ γιὰ στρώμα,
ἤμερο ἀγρίμι νὰ γυρνῶ ράχη καὶ κορυφὴ
καὶ νὰ μεθῶ ἱδρονικὰ τὰ πράσινα τὸ χρώμα.

Νὰ μὲ κοιφίξει ἀποβραδὺς γλυκὰ στὴ σιγαλιά
τρεμουλιαστὸς ἀπὸ πῆχους μιᾶς μακρυνῆς φλογέρας,
καὶ τὴν αὐγὴ κοπαδιαστὰ χαρούμενα ποιλιὰ
νὰ μοῦ μὴνᾶν χαρμόσινα τὸν ἔρχομό τῆς μέρας.

Νὰ ξεγλιστράω σὰν ἔρπειο στὰ σκίνα, σὶς μυρτιές
ἀγριοπούλι ἀτρέμητο νὰ πιάνω τὸ ρουμάνι,
καὶ μέσα ἀπὸ δροσόλουστες κι' ἰσκιερές πλαγιές
νὰ φτάσω στὴ φιλόξενη τοῦ Μπάρμπλα-Κόλλαι, σιάνη.

Μὲ γέλιο θὰ μὲ δέχονται ὅλοι του οἱ μπιστικοὶ
ἀκουμπισμένοι πάντοτε σὶς γκλίτσες τὶς χοντρές τους,
ἐνῶ οἱ μεγάλοι σκύλοι του οἱ παρδαλοὶ πιὸ κεῖ
θὰ μοῦ κοινᾶνε φιλικά κι' ἐκεῖνοι τὶς οὐρές τους.

Σὰν θὰ χτυπᾶνε γι' ἄρμεγμα τὰ πράτα, δὲ θ' ἀργῶ,
κι' ἐνῶ ὁ ἥλιος τὶς κορφές θὰ βάφει μὲ χρυσάφι,
ἀνάμεσό τους μπιστικὸς πολίπειρος καὶ γώ
χώρια τὰ στέργα θὰ ὀδηγῶ στὸ ξέχερσο χωράφι.
Κι' ὅταν τελειώνει ἡ δουλειὰ μὲς σὲ ξυλάνιο ἀγγειό,
—στιγμὴ καλύτερη ἀπ' αὐτὴ ποῦ σοῦλαχε νὰ ζήσης;—

στρωμένος αναπαυτικά στο χόρτο τὸ ξερό,
θὰ κοινωνῶ τ' ἀφρόγαλο μὲς στὸ ναὸ τῆς φύσης!

Ν' ἀνέβω πάνω στὸ βουνὸ μοῦ εἶν' ἐπιθυμία
ἀφήνοντας ξωπίσω μου τῆς πολιτείας τὴ γδύμια,
κεῖ ποὺ δὲ φτάνει στεναγμοῦ ἀλαλαγὴ καμιά
καὶ ζοῦν εἰρηνικὴ ζωὴ ἀκόμα καὶ τ' ἀγρίμια.

Κι' ὅταν οἱ μέρες πέρασαν τ' ὥραϊον καλοκαιριοῦ
σὲ μιὰ καλύβα χόρτινη ἄς ἦτανε νὰ μ' εἶρη,
τὸ χιόνι ποὺ θ' ἀπλώνονταν γύρω τοῦ Γενναριοῦ
ὁ χειμωνιάτικος βοριάς κι' ἡ μπόρα τοῦ Δεκέμβρη.

Ξωμάχοι

Σὲ δέρνει μπόρα ξαφνικὴ καὶ μισοσφηνεῖς τὴ δουλειά,
μιὰ τῆς ἐλιάς τὸ μάζεμα, τ' ἀλέτρι στὸ χωράφι.
Σὲ καρτερεῖ στὸ χαμηλὸ σπιτάκι ἡ φαμελιά
κι' ἔνα μπουζάλι μὲ ρακὶ στὸ φτωχικὸ σου ράφι.

Ἄλλοτε πάλι τοῦ ἡλιοῦ τὰ πύρινα φίλια
στὸ θέρο καὶ τὸν τρυγητὸ ὀλημερις σὲ λυώνουν.
Μὰ τὰ βραδάκια στὴν αὐλὴ καὶ κάτω ἀπ' τὴν ἐλιά
τὰ γέλια τῆς φαμίλιας σου πόσο σὲ ξαναγιώνουν.

Κι' ἔτσι κυλάει ὁ καιρὸς, μὲ ἥλιο ἢ μὲ βροχὴ
μὲ μπόρες καὶ μὲ συννεφιεῖς μὲ χιόνι μὲ δροσάπι.
Μὰ σὺ ἔχεις πάντα γαληνὰ κλεισμένη στὴν ψυχὴ
κι' ἀνθεῖ στὸ καλυθάκι σου, ὀλοχρονὶς ἢ ἀγάπη!

Ψυχὴ βουκολικὴ

Στὴ νύχτα τὴν ἐρημικὴ φύσα ψυχὴ βουκολικὴ
στ' ἀπλοῦ μὰ κι' ἀνεκπλήρωτου ἰδανικοῦ τὰ ρίγη,
μὲ τὸ σουράβλι τὸ σιγνὸ, κάτω ἀπ' τὸν ἄναστρο οὐρανὸ
μπορεῖ νὰ σπάσει ἕνας λυγμὸς κι' ἕνας καημὸς νὰ φύγει.

Ύψιότη ή πρόσκαιρη ζωή, πότε βοριάς πότε πνοή
σὸ ξεγελᾷ μὲ τάματα καὶ σὲ χερμίζει πίκρα,
καὶ πρὶ πού πάει κάτω νὰ θγεί, μαύρη σὲ καθιλώνει ὁργή
γρημάτη ματαιότητα στὰ μνήματα ἀντίκτα.

- Σὺν τὰ νερὰ κάποιος σφρημῆς ὕστερα φεύγουμε καὶ μεῖς
μὲ ὄνειρα ἀνεκπλήρωτα καὶ μὲ χαμένους κόπους,
μᾶς συνοδεύει μιὰ φωνή, κι' ἀνάμνηση ἀλαογινὴ
ἀνάλογη ἀπεμύνομε σὲ λιγοστοὺς ἀνθρώπους...

Φύσα ψυχὴ βουκολικὴ στὴ νύχτα τὴν ἐρημικὴ
δὲν ἔχει ὁ χρόνος αἶνορο κι' αἶνας γνωρίζει,
τὰ νέφη βρέχουν χαμηλά, μὰ τὰ νερὰ πᾶνε ψηλά
κι' ὅπου παλιά σβήνει ζωὴ, μιὰ νέα ξαναρχίζει.

(Βιβλιογραφία)

Βιογραφικά: Ὁ Τάκης Κολιαθᾶς - Μωλιότακης γεννήθηκε στὸ Μῶλο Λοκρίδας στὰ 1926. Ὅταν ἐτελείωσε τὸ γυμνάσιο, ἀσχολήθηκε ἐπαγγελματικὰ μὲ τὴ δημοσιογραφία στὸν ἐπαρχιακὸ τύπο. Ἐδημοσίευσε λυρικά καὶ θρησκευτικὰ ποιήματα, ἐπικάαιρα ἄρθρα, χρονογραφήματα, κριτικὰ σημειώματα, διάφορες μελέτες κ.ἄ. Ποιήματά του ἔχουν συμπεριληφθεῖ σὲ πολλὲς ἀνθολογίες καὶ σὲ ποικίλα λογοτεχνικὰ περιοδικὰ. Ὁ Κολιαθᾶς μένει ἀπὸ χρόνια στὴν Ἀθήνα καὶ ἐργάζεται σὲν ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος. Εἶναι τακτικὸ μέλος τοῦ «Συνδέσμου Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν».

Ἔργα. Ποίηση: «Γυρισμοὶ ἀπὸ τὴ χώρα τῶν ὀνείρων» 1966, «Ἕνα παιδί μιλάει στὸ Θεό» 1967, «Μικροὶ Σταλαχτίτες» 1970, «Νεοσταλγικοὶ Ἀντίλαλοι» 1972, «Ὀρχοδόσια στὸν Ἥλιο» 1974, «Ὁρενὴ Περιοχὴ» 1975, «Στόμα τῆς Φωτιάς» 1976.

ΠΕΡ. ΝΕΑ ΣΚΕΨΗ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ—ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ: «Νοσταλγικοί Αντίλαλοι», ποιήματα Αθήνα 1972.

Είχαμε έπισημόναι και παλαιότερα τή μα-
στοριά και τό πλοῦτος πού κλείνουν οί παρὰ
δοσιακοί—έμμετροι στίχοι τοῦ Τάκη Κολιαβά—
Μωλιωτάκη. Τήν ποιητική δημιουργία τήν άν-
τιμετωπίζει υπεύθυνα και σοβαρά ὁ ποιητής
τῶν «Νοσταλγικῶν αντίλαλων» κι ἐπιστρα-
τεύει ὁκόματος τήν κάθε προσφορά ἀπ' τό
ταλέντο του κι ἀπ' τήν λογοτεχνική του ἐμ-
πειρία. Κι εἶναι πολὺ χαρακτηριστική ἡ εἰ-
λικρίνεια, ἡ ἀνθρωπιά, ἡ μουσικότητα, ὁ λυ-
ρισμός, ἡ ἔξαρση, ὁ φιλοσοφημένος στοχα-
σμός, ἡ ὄνειρική ιδιάθεση ὅσο και ὁ ρεαλι-
σμός πού συναντᾶμε στοὺς στίχους του. Ὑ-
πάρχουν ποιήματα, πού ἡ ἐπεξεργασία τοῦ
ποιητικοῦ ὕλικου ἀπὸ τό χέρι ἑνός τεχνίτη

μὲ κορδιά, ἀγγίζει τό τέλειο. Ὑπάρχουν ποιή-
ματα πού ἀνακρούουν μέσα μας τὸν νοσταλγι-
κὸν αντίλαλο τῶν ὁμορφῶν ἡμερῶν τῆς νιό-
της, κι ἄλλα, πού μᾶς φέρνουν σὲ ὁμωση
ἐπαφῇ μὲ τό σκληρὸ σήμερα πού μᾶς θέλει
ἀγρυπνοὺς και πονέτοιμους γιὰ νὰ περισώ-
σουμε τήν ψυχὴ μας, τήν εὐαισθησία μας,
τοὺς θεοὺς μας.

ΑΠΡ. 1972 Τ. 109 1952Ν ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ: «Γυρισμός ἀπ' τὴ χώρα τῶν ὀνείρων».

Ὁ Τάκης Μωλιωτάκης εἶναι καλὸς δέκτης τῶν συγκινήσεων πού προέρ-
χονται ἀπὸ τὴν τραγωδία τοῦ πολέμου, τοῦ κνηνητοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν
ἀνθρώπο, και πολλὰ ἄλλα. Σκέπτεται μὲ πόνο πῶς ἡ ζωὴ θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι
ἁμορφη, αὐτὴ ὅμως ἡ ὁμορφιὰ καταστρέφεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἀνθρώπο. Βα-
σικά εἶναι ἕνας νοσταλγὸς μᾶς εὐτυχίας πού δὲν ἐλλίπει πῶς θὰ πραγματοποι-
ηθεῖ στὴ ζωὴ μας.

Ἄν ὅμως εἶναι ἕνας ἀνθρώπος εὐαίσθητος πού συγκινεῖ μὲ τὸν τρόπο πού
σκέπτεται κι αἰσθάνεται, δυστυχῶς ἡ τεχνικὴ του εἶναι ἀδύνατη. Εἶναι προσκολ-
λημένος στὸν συντηρητικὸ στίχο. Καὶ εἶναι πραγματικὰ κρίμα νὰ καταστρέφει
ἔτσι ἐμπνεύσεις ὅταν τὸ «Ἀνθρώποι ἀπὸ Χαρτόνια».

Δὲν θὰ συνιστοῦσαμε στὸν Τάκη Μωλιωτάκη νὰ ἐγκαταλείψει τὴν προσ-
πάθεια. Χωρὶς νὰ διστάζουμε καθόλου νὰ λέμε πῶς σήμερα δὲν κάνει ποίηση
μὲ τὴν τεχνικὴ του, τὸ ἴδιο δὲν διστάζουμε νὰ τοῦ ποῖμε πῶς ἂν καταφέρει
καὶ ξεπεράσει τὶς σφιγρινές του ἀδυναμίες θὰ γράφει ποιήματα, γιὰτὶ σκέ-
πεται κι αἰσθάνεται ὁμορφα.

Μαρία Κ. Δέδε

ΠΕΡ.

" 10η κο 2

Νοεμ. 1966

ΠΙΚΡΗ ΜΝΗΜΗ (*)

Με το φαρί της θύμησης καλπάζει ο λογισμός
κι από του Πόντου τα στενά περνά στην Ανατόλια.
Καίγεται η Σμύρνη σύγκορμη και στ' Αϊβαλί σεισμός
από το μίσος του Πασά και των εχθρών τα βόλια.

Στην εκκλησιά ο Χρυσόστομος σηκώνει το σταυρό
κι αντιλαλεί ευφρόσυνα το «δόξα εν Ὑψίστοις».
Κι έρχεται η Δόξα με φιλί στο μέτωπο πυρό
και τον υψώνει μάρτυρα του Έθνους και της Πίστης.

Ανέλπιστη κι ανάκατη και ξαφνική η φυγή
λυπητερά ένα θάνατο σημαίνουν οι καμπάνες,
κι ως προσπαθούν οι πρόσφυγες να φύγουν την οργή
χάνουν οι μάνες τα παιδιά και τα παιδιά τις μάνες...

Δέξου Ελλάδα αδούλωτη μέσα στην αγκαλιά
τ' αποδιωγμένα νέα σου παιδιά απ' τη Μικρασία,
και κάνε με τα μητρικά κι ολόθερμα φιλιά
να σβήσει από τα μάτια τους η δάκρυνη υγρασία.

Μ' ένα κομμάτι πρόφτασε από δική σου γη
ν' απαλλαγούν απ' τα σκληρά τα νύχια της ανίας
κι αφού την αιματόφυρτη γιατρέψουνε πληγή
να ξαναβρούνε τον παλιό ρυθμό της Ιωνίας.

Εδώ του μαρτυρίου τους θα στήσουν το σταυρό
και δ' απλωθούν τα πλουμιστά της τέχνης τους σεντέφια,
κι απάνω στις περήφανης πατρίδας τον κορμό
θα περπατήσουν την αυγή δικά μας σταυραδέρφια...

Με το φαρί της δύμησης καλπάζει ο λογισμός
Κι από του πόνου τα στενά περνά στη Μικρασία.
Με λούλουδα θυμητικά γεμίζει ένας γκρεμος
πόχουν αψάδα στη θωριά και πίκρα στην ουσία.

(*) Το ποίημα γράφτηκε στις 3-9-72 με τη συμπλήρωση 50 χρόνων (1922-72) από τη Μικρασιατική καταστροφή και δημοσιεύτηκε μέσα στο μήνα σε δυο εφημερίδες, Αθηναϊκή και επαρχιακή. Συμπεριλαμβάνεται στους τόμους «Εθνική Μνημοσύνη» 1973 του Χρ. Σολομωνίδη και στην Ανθολογία Απ. Μαγγανάρη. Έκδοση 1988.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1972 Τεύχ. 1^ο

σταθμοί

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

Παραδοσιακός αλλά σέ άλλο κλίμα βρίσκεται ο κ. Τάκης Κολιαβός - Μωλιотάκης στο θιβλίο του Ν ο σ τ α λ γ ι κ ο ι 'Α ν τ ί λ ο λ ο ι. Έρπνέεται από τήν καθημερινή Ζωή, κι άνεβάζει τούς στόχους του σέ ύψηλότερες σφαίρες. Οί όρίζοντες του πλατοίνουν και μās φέρνουν πιο κοντά στόν σημερινό άνθρωπο, πού είναι αλλοιώτικος από εκείνον πού τραγούδησε ή λυρική μας παράδοση. Ο κ. Κολιαβός - Μωλιотάκης καλλιεργεί τήν έλπίδα, πού τής δίνει ηρωταρχική σημασία. Πολλοί στίχοι του μās μεταφέρουν στόν κόσμο του χωριού, ένω άλλοι ανοίγονται σέ κόσμους τής ψυχής. Η ματιά του παρθενική ύφαινει τή Ζωή με τó φόβο του άγνωστου.

Γ. Μ. ΠΟΛΙΤΑΡΧΗΣ

Η ΗΜΕΡΗΣΙΑ

ΓΝΩΣΤΟΣ ποιητής από προγενέστερες παιητικές συλλογές του ό κ. Τάκης Κολιαβός — Μωλιотάκης μās έδωσε τήν καινούργια ποιητική έργασία του «Νοσταλγικοί άντιλαλοι». Είναι στίχοι μεστοί, γεμάτοι μουσικότητα, με πλούσια όμοιοκαταληξία — μερικές προπαροξύτονες ρίμες μού έθύμισαν 'Αργύρη Έφταλιώτη — πού δέν καταδέχονται τήν προχειρότητα τής απαράδεκτης ελευθερίας με τήν όποία εμφανίζεται ή λεγομένη «μοντέρνα» ποίηση... Ένα άνεπιτύλακτον «εύγε»! εϊς τόν κ. Κολιαβά, όότι εκατάφερε, σέ έποχή αναρχίας και έλεινους γούστον, νά πειθαρχήση στός κανόνας τής «πεπαλαιωμένης» — αλλά πραγματικής και αδιάθλητης — τέχνης, πού μόνον αυτή είναι ίκανή νά συγκινή και άξίζει νά εκτιμάται...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1972 Αρ. 6 7290

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ΓΙΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

“ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ,,

Ποιήματα

«Ποίηση, έλγεια πιστή, στοῦ
πόνου τὸ σταυρὸ
δὸς φορὸς οἱ ἄνθρωποι μ'
εἶχαν ἐγκαταλείψει,
θεοῦ σου πὸν μὲ πότιζες
τῆς λήθης τὸ νερὸ
κι' ἡ συντροφιά σ' ἀπάλυε
μέσ' τὴν ψυχὴ τὴ θλίψη».

Εἶναι παθολογοῦμενη ἡ
λύτρωτική δύναμη, πού ἔχει
ἡ ποίηση, πού ὀρίζεται σάν
ικανότητα τοῦ ἀνθρώπου νὰ
ἐξωτερικεύει μὲ τὸν ρυθμικὸ
λόγο, αὐτὸ πού συνέλοβε σὲ
στιγμὴ ἐμπνεύσεως μὲ τὸ συν-
είσθημα καὶ τελειοποίησε μὲ
τὴ φαντασία. Τὸ ποίημα εἴ-
ναι ψυχικὸ ξεχείλισμα, μιὰ
καλλιτεχνικὴ ἀνακοίνωση, εἴ-
ναι συνειδητοποίηση ἀσύνει-
δων συναισθημάτων καὶ ὁρα-
μάτων τοῦ ποιητῆ κι' ἐκφρα-
ση μὲ εἰκόνες σὲ ἑμμετρο λό-
γο.

Ὁ πατριώτης μας κ. Τά-
κης Κολιαβᾶς - Μωλιότακης,
στὸν ὁποῖο ἀνήκει τὸ παρα-
πάνω 4) στίχο, ὕστερ' ἀπὸ
τὶς 3 προηγούμενες ποιητικὲς
συλλογές: «Γυρισμὸς ἀπ' τὴ
χώρα τῶν ὁνείρων» (1966),
«Ἐνα παιδί μιλάει μὲ τὸ Θεὸ»
(1967) καὶ «Πικροὶ Σταλαχτί-
τες» (1970) πού ἐπαινέθηκαν
ἀπ' τοὺς κριτικούς, μᾶς δίνει
τὸν: «Νοσταλγικούς Ἀντί-
λαλους» (1972) μὲ 38 ποιή-
ματα σὲ στίχους παραδοσια-
κοὺς.

Συγκινήσεις, ψυχικὲς κατα-
στάσεις, πεθυμιές, πόθο αὐ-
τοτελείωσης, προσφιλεῖ πρό-
σωπα (μητέρα, πατέρα, βα-
βᾶ) εἰκόνες ζωῆς (σπορά,
προξενιό, κλήδονα, φτωχό-
σπιτο, νερόμυλο) καὶ τὴ φύ-
ση (βουνά, σύννεφα, πρωτο-
βρόχια, φεγγάρι, πουλιά,

Τοῦ κ. ΑΠ. ΖΟΡΜΠΑ

χαμομήλια) τρυχοῦνται ὁ
ποιητὴς μας, ἐκφράζοντας
τὶς δικές του ἀντιδράσεις στὰ
διάφορα ἐρεθίσματα καὶ τῶν
συνανθρώπων του.

Τὸν πόθο του γιὰ καλλι-
τεχνικὴ τελείωση μαρτυρεῖ
τὸ 4) στίχο:

«Ἀπάνω στὴ χιλιόχρονη τῆς
βρυσσομάνας πέτρα
ἃς ἦταν ἔτσι, μπισικέ, καὶ
μένα μπορετὸ
ν' ἀκόνιζα τὴν πένα μου
στῆς Ρυόμελης τὰ μέτρα,
κι' ἀντάξιο τῆς τέχνης σου
νὰ σκάζωνα γραφιδό!»

Ἰδεολόγος σάν ἀληθινὸς
ποιητὴς τραγουδαί:

«Κόσμε τῆς κρήνης, σφαλερὸ
μὴ μοῦ δικάσης κρέμα
ὕψωντας τὸ μπόϊ σου στὰ
ὄλικά σου κἀστρα
σφυρίζω σὰν κορυθαλὸς μέσ'
τὸ δικό σου πτήμα
καὶ στὸ κεμέρι μου μετρῶ
φλουριὰ τῆς νύχτας τᾶντρα».

Μεταφέρω ἐδῶ ἐπικλητὴ
του γιὰ λύτρωσι:

«Βσιλικὴ πλατέφυλλε μ' ἀ-
μέραντα πλωνιά,
κλείσε τὴ γέμνια τοῦ παιροῦ
στὸ μυρωμένο ἀνθό σου
κι' ἐλπίδοφόρο σκάρπισε μέ-
σα στὴ σκοτεινιά
ε' ὁλόλευκο ὄνειρό σου».

Ἀπὸ τεχνικὴ ἀποψη ξεχω-
ρίζει τὸ 6) στροφή «Στὴ συν-
νεφιά». Νὰ μιὰ στροφή ἰσο-
ζυγισμένη στὸ περιεχόμενο
καὶ στὴ μορφὴ:

«Μὰ ὦ; νὰ σφραγίσῃ τὴ
 Φογὴ
 ὁ θάνατός σου ἀπὸ τὴ γῆ
 πάντα τὴ φλόγα σου ἄτρωτο,
 κι' ὁ μέσος πόθος σου ὁ
 κρυφός
 ἀνέσπαστο ν' ἀστράφτει φῶς
 σιῆς ἀρετῆς τὸ κάστιρο».

Πρωτότυποι τεχνικὰ εἶναι
 καὶ οἱ στίχοι τοῦ ποιήματος
 «Νὰ γύριζαν», πρὸ ἔχου κι'
 ἐσωτερικὴ ὁμοιοκαταληξία,
 ἐκτὸς ἀπ' τὴ πλεχτὴ κι' ἔτσι
 ἀνεβαίνει ἡ μουσικότητά
 τους.

Ἀπὸ τὰ 16 δίστροφά
 ποιήματα τοῦ Τ.Κ.Μ. μὲ διά-
 φορα θέματα ξεχωρίζει τὸ
 15), πρὸ συνταιριάζει πνευ-
 ματικὸ περιεχόμενον καὶ μορ-
 φικὴ ἀρτιότητα:

«Πάνω σὶὰ αἵματοπότιστα
 τῆς Ρυθμικῆς βουνά
 πρὸ χάροτος μυρόβαψ
 σὶὰ φονικά του τόξα,
 κι' ἡ πάντα ἀδούλωτη ψυχὴ
 σπάζοντας τὸ βραχνά
 ἀγροποῦλι ὑψώνονταν στῆς
 λευτεριά; τὴ δόξα,
 ἃ; ἦσαν σὰ μέλισσα τὰ ῥό-
 δα νὰ διαβῶ
 τ' ἀμδραντα, π' ἀνθίζουσιν
 τῆς ἀρετῆς τὰ ρεῖθρα,
 καὶ τρυγητὴς ἀκάματος νὰ
 κλείνω θησαυρό
 σὲ μ.α. ἀντὶς πνευματικῆς
 κυψέλης τὴν κερήθρα».

Μιλετώντας τὰ ποιήματα
 τοῦ κ. Τ. Κ. Μ. ξεχωρίζουμε
 εὐκολὰ τὰ ἐξωτερικὰ στοι-
 χεῖα τῆς ποιήσεώς του: μέ-
 τρο ρυθμὸ κι' ἀρμονία καὶ τὰ
 ἐσωτερικά: ἐμπνευση, φαντα-
 σία καὶ συναίσθημα, στὰ
 περισσότερα, γιὰτὶ ὑπάρ-
 χουν καὶ μερικὰ πεζολογή-
 ματα. Βρίσκομε πῶς; ὁ ποιη-
 τὴς ἔχει πλούσιο συναισθη-
 ματικὸ κόσμον, στοχάζεται
 κι' ἐκφράζεται μὲ λυρισμό,
 καθοδηγώντας τοὺς συναν-
 θρώπους του ν' ἀνέβουν ἀπ'
 τὰ ταπεινὰ κι' ἐφήμερα σὲ
 ψηλότερα καὶ φωτεινότερα
 ἐπίπεδα, στὰ ὁποῖα καταξιώ-
 νεται ἡ ἀνθρωπιά καὶ παίρ-
 νει ἀληθινὸ νόημα ἡ ζωὴ.

Περιμένουμε νὰ μᾶς δώσει
 δημιουργίες του καὶ σ' ἐλεύ-
 θερο στίχῳ ὁ κ. Τ. Κ. Μ., ἀ-
 φοῦ διαθέτει τόσα προσόντα.
 Ἡ προσφορά του χαιρετίζει-
 ται κι' ἀναγνωρίζεται ἀπ'
 ὅσους λαχταροῦν τὴν πνευ-
 ματικὴ ἀναγέννηση τοῦ τό-
 που μας, τόσο ἀπαραίτητη
 γιὰ τὴν Ἑθνικὴ μας ἐπιβίω-
 ση.

ΑΠ. ΖΟΡΜΠΑΣ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΟΛΙΩΤΑΚΗ

«ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

(Ποιήματα)

Κριτικό σημείωμα ΚΙΤΣΙΟΥ Γ. ΑΝΥΦΑΝΤΗ

Τῇ ζωῇ—λέει ὁ μεγάλος Ρώσος συγγραφέας Ἄ Τσέχωφ δὲν πρέπει νὰ τὴν περιγράψουμε ὅπως εἶναι, οὔτε ὅπως θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι. Ἀλλὰ ὅπως τὴν ὀνειρεύομαστε. Ὁ Τάκης Κολιάβας—Μολιώτακης εἶναι ἕνας ποιητής, ποῦ τὸ βαθύτερο εἶναι του

εἶναι διαποτισμένο ἀπὸ τὰ διώματα τῆς παιδικῆς ζωῆς του. Οἱ «Νοσταλγικοὶ Ἀντίλαλοι» εἶναι ἡ ἡχώ τῆς παιδικῆς ἀνέφελης ζωῆς του. Ἀναζητᾷ μέ λαχτᾶρα τὴ χαμένη παιδικότητα. Ἐνὰ εἶναι τ' ὄνειρό του· ἐνὰ ζήση τῇ ζωῇ του μέ δυὸ καλοὺς συντρόφους, τῆς νιότης τὴν παλληκαριά, τῶν γηρατειῶν τὴ γνώση. Ποιὸς δὲ νοσταλγεῖ τὴν παιδικὴν τὴν ζωῇ;

Ὅμως ἡ νιότη ἔχει τὶς χαρές της δίχως τῆς γνώσης τὸ σιτφὸ καρπὸ. Τὸ συνταίριασμα δὲν γίνεται ποτέ. Ὅμως τὸ νὰ ὀνειρεύομαστε εἶναι κι' αὐτὸ μι' ἀνάγκη τῆς ψυχῆς ὅταν ἡ νιότη μᾶς ἔχει χαιρετίσει.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει τὸν τρόπο νὰ ταξιδεύσῃ μέ τὸ νοῦ του ἐκεῖ ποῦ φτάνουν οἱ φιλοδοξίες του, εἶναι νεκρὸς πνευματικὰ καὶ ψυχικὰ.

Σὰν δὲν μπορεῖς νὰ πεθάνῃς ἀνάγκη νὰ ὀνειρευτῇς λέει ὁ Κάμμινγκς Ἀμερικανὸς λογοτέχνης.

Ὁ ποιητὴς ζῇ μέ τὸ ὄνειρο τῆς γενέθλιας γῆς του. Οἱ μορφές τῶν δικῶν του, ἐξαύλωμένες ἀπ' τὸν πόνο, μέσ' τῇ θαμπῇ ἀχλὺ τ' ὀνείρου, τὰ τοπία, οἱ

θρύλοι κι' οἱ παραδόσεις, κεντοῦν τὴ θύμησή του καὶ τὸ τραγούδι του λαγαριστὸ μᾶς κερνάει τὴ νοσταλγία τῶν παιδικῶν μας χρόνων.

Στ' ἀνέμελα τὰ παιδικὰ χρόνια ξαναγυρίστε μέ μ' ἀητούς καὶ πετροπέρδικες κουβέντα νὰ ξανάχω.

Καὶ κεῖ σ' αὐτὸ τὸ παρελθόν λησμονημένο ἀφήστε μέ σὰ ναυσγὸ π' ἀφήνουνε τὰ κύματα στὸ βράχο.

Μέ τοὺς στίχους του ζῇ ἔντονα τὸ παρελθόν του. Ἡ νοσταλγία γίνεται τὸ ἀνέβασμα τῆς ἐξωραϊσμένης παιδικότητάς του. Ζώντας τῇ ζωῇ του, θέλω νὰ πιστεύω ὅτι θὰ ζήσῃ καὶ στίς ψυχές ὄλων ἐκείνων ποῦ θὰ ῥχωνται μέ τοὺς στίχους του ποῦ μᾶς λέν τοὺς καημοὺς μιᾶς, τρυφερῆς ψυχῆς.

ΚΙΤΣΙΟΣ Γ. ΑΝΥΦΑΝΤΗΣ

Η ΚΑΡΔΙΤΣΑ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ

29

ΜΑΪΟΥ

1972

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
 «ΦΘΕΚΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»
 Αρ. 669 ΜΑΪΟΣ 1972
 ΤΕΥΧΟΣ 4

Γράφει ο ΠΑΝ. Γ. ΠΑΠΑΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΟΛΙΩΤΑΚΗ:
 «ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΛΟΙ» (ποιή-
 ματα).

Τò λυρικό στοιχείο είναι έντονο σέ τού-
 τη τήν ποιητική συλλογή τού Τ.Κ.-Μ.,
 πού, όπως, και τὰ προηγούμενα βιβλία του,
 είναι τονισμένη πάνω στους ρυθμούς και τὰ
 μέτρα τής παράδοσης. Μιά αισθητή βελτίω-
 ση τού στίχου του, και μιὰ προσπάθεια αντί-
 χτυσης στό χώρο τής παράδοσης είναι τὰ
 κύρια στοιχεία τής καινούργιας προσφοράς
 τού Κολιαβά. Έτσι ο στίχος του δέν γίνε-
 ται άνοστος και κουραστικός, όπως τόσων
 άλλων παραδοσιακών ποιητών πού συνέ-
 χεια μᾶς επαναλαμβάνουν τὰ ίδια θέματα,
 αλλά άπλός, ανεπιτήδευτος, μουσικός, άν-
 θρώπινος άγγίζει βαθειά τήν καρδιά μας

«Γνώση στερνή μου μήνυσε, πώς τήν καρ-
 διά σου χάλασε - στά σχέδια τὰ πλάνα
 μου. - Όντας μι' αὐγή ξελάργεψε στής
 ξενιτειᾶς τή θάλασσα - χαροχαμμένη μάνα
 μου». Καί τί δέν έρχονται: νά μᾶς θυμίσουν
 τούτοι οί «Νοσταλγικοί Αντίλλοι» τού
 Κολιαβά. Τίς παλιές και ξεχασμένες στιγ-
 μές τού χωριού, τότε, πού άνέμελα γυρνού-
 σαμε στά στενωρόμια του, τò μισοτελειωμέ-
 νο παραμύθι: τής γιαγιάς, τίς όμορφιές τού
 βουνού, τίς πηγές και τὰ πλατάνια, κάποιον
 σταματημένο νερόμυλο ή ένα έρεπωμένο
 έρμησκοκλήσι σέ μιάν άκρογιαλιά. Νότες
 γλυκές πού δίγουν ζωή και δύναμη. Βέβαια
 άπ' τή συλλογή τούτη τού Κολιαβά λείπει
 ο προβληματισμός και ή βαθύτερη αντιμε-
 τώπιση τών καταστάσεων, αλλά, τò είπαμε
 και στήν άρχή, έτι πρόκειται γιά μιὰ προ-
 σφορά λυρικής ποιητικής ούσίας και σάν
 τέτοια, έπομένως, πρέπει νά κριθεϊ.

ΔΩΔΕΚΑΤΗΩΡΑ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ

Γράφει ο ΠΑΝΟΣ Ν. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥΝΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' ♦ ΤΕΥΧΟΣ 2 ♦ ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΛΙΟΣ 1972 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡ. 20

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΟΥΣΟΓΑΚΗ: ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ (Ποιήματα) — Αθήνα 1972

Ο ποιητής κι εδώ, όπως και στις προηγούμενες συλλογές του, ακολουθεί το δικό του δρόμο μακριά από τις σύγχρονες αλυσίτιες της ποιητικής μοιρών νέων μας, που έχουν απομακρύνει το κοινό από την ποίηση και τους ποιητές.

Ο Τάκης Κολιαβάς - Μουσολάκης, αγαπά την ποίηση του μέλου, της νοσταλγίας, της άγριας ωρας του ελληνικού γενικά υπαίθρου, και σ' αυτό το χώρο κινείται και στη νέα του συλλογή Νοσταλγικοί Αντίλαλοι.

Αντίλαλοι νοσταλγικοί, στα βάθη της ψυχής
σ' ένα ακατάλαστο οντόν κι άσπαστο ξεσπούν
και σκυθρωτάς στο παρελθόν μ' ελάνθια
προσευχής
το παρελθόν ενός χωριού ζητούν να ξαναπούνε.

Τα έκκλησάκια της έξοχης, τα φτωχά σπία του χωριού, ό πετροκότσιφας, το προξενιό, τα χαμομήλια, ό Κλήδονας, ό Ξομάχοι, τα ονάκια, τα μελίσοια, όι μπόρες στο χωριο, τραγουδιόν-τια σέ καλοδοιλεμένους παραδοσιακούς στίχους από τόν ποιητή:

Ψεύτοζα ζοή ποδ' μ' έμπλεξες στα πλανητά
σον δρόχι
και τραβήξες τή νιότη μου σά μαγική σειρήνα,
φέρε με πίσω στου χωριού την πατρική μου
φτώχεια
κι άσε με κεί νά σιγουσώ σάν του άγρου
τά χορίνα.

Νομίζω πως τούτο το τετράστιχο πολλά στοι-
χεία έμπεριέχει από την τόσο γνωστή κι αγαπη-
μένη ποίηση του Κονστάλλη. Θα μου πείτε πως ή
παραδοσιακή ποίηση είναι παρωχημένη στην έ-
ποχή μας. Θα σάς άπαντήσω πως καμιά ποίηση
άληθινή δέν είναι παρωχημένη. Φτάνει νά αγ-
ναντί και νά δημοφάνει τή ζοή μας.

Στην ποίηση του τραγουδιού της νοσταλγίας
και της δημοφίας άνήκει κι ή ποίηση του Τάκη
Κολιαβά - Μουσολάκη.

Θ Α Ρ Ρ Ο Σ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Νοσταλγικοί αντίλαλοι

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ-ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

«Νοσταλγικοί αντίλαλοι», εί-
ναι ο τίτλος της νέας ποιητικής
συλλογής (της 4ης μέσα σε λι-
γώτερο από 25 χρόνια) του ποιη-
τή Τάκη Κολιαβά-Μωλιότακη.
Πρόκειται για μία πραγματική
αποκάλυψη.

«Ενς χειμῶνος λυρισμού ξε-
χειλίζει μέσα από τους άδρους
καί τρυφερούς μαζι, στίχους, για
νά γλυκάνη λέξ, την πεζή μηχα-
νική εποχή μας.

Λίσθημα πηγαίο, άπουσία ρη-
τορισμών, άπλά θέματα, καλο-
δουλεμένα, παροοσιάζονται μ'
ένα τρόπο Ιδιόμορφο, χαριτωμέ-
νο και με μία γλώσσα καθάρια,
πάνω στους τόνους της οικίας
ό ποιητής έχει προσαρμόσει τη
μουσική του. Νοσταλγός του δ-
μορφου παρελθόντος, με τούτη
τη συλλογή του ο Τ. Κ. Μ. παίρ-
νει με τό σπαθί του, τη θέση του
διαφιλονίκητου βάρδου, του πα-
λιού καλού χωριού.

Τό ρέμα της μοντέρνας ποίη-
σης δέν μπόρεσε νά τόν παρασύ-
ρη. Παραδοσιακό στύλ, γνήσιο,
προσεγμένη ρίμα (πού για χάρη
της και μόνον, νοθεύει σ' ένα δύο
σημεία την γλώσσα του) ο ποιη-
τής μας προσφέρει μία πανδαι-
σία άληθινή.

Νοσταλός του χωριού, όμνη-
της της ζωής της υπαίθρου, δια-
κατέχεται από τό κρυσταλλικό
πάθος του γυρισμού. «Ένός γυ-
ρισμού όχι μόνον σ' άγαπημέ-
νους τόπους, αλλά και στην ήλι-
κία...

«Νάταν νά πιασώγυριζα στού βίου
[μου] τή στράτα
καί πού τό νιάτα αντίλλαξα μέ
[τά] μελλιά τά γκρίζα...»

Στοχαστικός, βαθύτατα λυρι-
κός, παραδοσιακός, είναι. Ίσως
ό μοναδικός, στο είδος του, φτα-
σμένος σύγχρονος ποιητής.

Σπύρος Ζέζας

ΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ
ΑΝΤΙΛΑΛΟΙΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ-ΜΩ-
ΛΙΟΤΑΚΗ

ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΜΑ στις παλιές δρο-
σεροπηγές της παραδοσιακής
ποίησας είναι τά τραγουδια της
συλλογής «Νοσταλγικοί αντίλα-
λοι» του Κολιαβά-Μωλιότακη.
Και στη μορφή-αίσθητικά-και
στην εσωτερική δομή των στί-
χων τους. Άλλά κι ως εσώτερη
λυρική ουσία δέν είναι παρα μια
νοσταλγική αναδρομή στα «πα-
λιά»: Μία ρεμνή στη βελτιωρή
της έστιας του πατρικού σπι-
τιού, ένα κρυφορίλημα με τη ζέ-
στη φωνή της μανούλας, μια προ-
σευχή στην υπερκοσμία γαλήνη
του οσούς, ένα προσκύνημα στη
στρουγγα του μπιστικου, μία κα-
λημέρα στη γλυκόλαλη φλογέρα
του και στ' αύγιο ζύπνημα του
πετροκότυφα, ένα χαιρετίσμα
των ψηλών βουνών.

Μ' άλλα λόγια: Στην ποίησή
του, πού άρδεύεται από τις πη-
γές της παραδοσεως, κυριαρχεί
τό νατουραλιστικό στοιχείο. Και
θυμίζει άλλοτε Γ. Άθάνα κι άλ-
λοτε Κ. Κρυστάλλη. Τραγουδάει:
Κατακορφίς στο ψήλωμα, μέ
[την] γλυκεια ματιά του
'Αη-Διάς τηράει τόν ουρανό
[και] τά λαγκάδια κάτω.
Γύρω στά δάσα πέρδικες, πέρα
[στον] κάμπο στάνες
κι δθε τρεχούμενα νερά μέ
[μωροπάνια] μάνες.

Κι άλλου:
Θέλω ν' ανέβω στο βουνό, νά
[κάτω] στο κλαρί
πού καταγής θά στρώνεται
[παχύ-παχύ] για στρώμα,
ήρεμο άγριμι να γυρνά ράχη
[και] κορυφή
και νά μεθώ ήδονικά τό πρά-
[σινο] τό χρώμα.

Και φυσικά: 'Η ποίησή του
διαπνέεται από άπέραντη ανθρω-
πιά, πού έγγίζει όλη σχεδόν τη
συγκινησιακή κλίμακα της ανθρά-
πινης ευαίσθησίας. Κι άι μη μας
φέρνει πιό κοντά όχι μόνο στην
Έλληνική φύση, αλλά και στις
βαθύρριζες καταβολές της γνή-
σιας Έλληνικής ζωής.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΑΠΛΩΤΗΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΥΣ

νέες

εκδόσεις

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ:
«ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΟ ΘΕΟ» 'Αθήνα, 1967. 'Εκδόσεις «Νέας Ζωής».
Ποήματα παιδικά. Σελίδες 48. Το ποιήμα «Μετά το Μεσημέρι» για δώγμα:
«Το μεγάλο τ' όνομά σου
χ' όλες βοές θεί μου νάχει
έχω με το βέλημά σου
χαρτασμένο τό στομαχι.
Κ' όμως δεν έχω χάσει
μόνιμα στη σκηνή μου
κάθε τούχλο γύ χαρτάκι
πως υπάρχουν με καρμένοι...».

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ:
«ΕΥΡΙΣΜΟΣ ΑΠ' ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ Ο-
ΝΕΙΡΩΝ», 'Αθήνα, 1966. Ποήματα.
Σελίδες 80. Το ποιήμα «Κύπρος» για
δώγμα:
«Μέσ' στου θαλάσσιου τη θάλασσα
τού αίματος το κύμα
ή σκηνή δεινότερο
σκαρί πού πάει πρὶν
με την πύδα της καρδιάς
στης Κύπρου το μεσανύκτιο
στους ζωντανούς για λαντέρια
καί στους νεκρούς τρισάγιον».

12-5-66

Σήμερα επίσης στην
2-10-72

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΒΡΑΔΥΝΗ

ΜΠΑΜΠΗ Δ. ΚΛΑΡΑ: Λά-
μπρος μορφών και έρ-
γων αξία

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΖΑΔΕ: Μνή-
μη 'Ανδρέα 'Ιωάννου

**ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟ-
ΤΑΚΗ:** Στερνό καράβι

ΣΤ. Α. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗ: Ο
φθινόπωρο στη Ναύ-
πακτο.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΣΦΗΚΑ: Κα-
θεδρικοί ναοί στην
'Αγγλία

ΜΑΡΘΑΣ ΚΑΡΟΥΣΟΥ: 'Α-
γάπη

ΜΑΙΡΗΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ:
'Ελλειψη

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΟ ΘΕΟ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

'Εντεταλμένο ή δεύτερο ποιήμα εν-
λογη του γνωστού ποιητή Τάκη Κολια-
βά—Μωλίστακη με τίτλο «Ένα παι-
δί μιλάει στο Θεό». Στις σελίδες του βι-
βλίου ξετυλίγεται η καθημερινή ζωή με
τά συγχρονα προβλήματα της. Το βιβλίο
απευθύνεται προς ανώματες μικρούς,
μέ σκοπό να τους παροτρύνει από και-
ρίς τα προβλήματα που απασχολούν τον
σημερινό άνθρωπο, τα προβλήματα αυτά
που θα ανανήκουν και αυτοί καθώς αιώ-
ριο θα βγούν στη ζωή. 'Εκδόσεις Νέας
Ζωής, 'Αθήνα 1967, σελίδες 48.

Η Βραδυνή 29-3-67

ΕΘΝΟΣ

ΤΕΤΑΡΤΗ 29 ΜΑΡΤΙΟΥ 1967

**ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΟ
ΘΕΟ. 'Υπό Τάκη Κολια-
βά - Μωλίστακη. (Ποιή-
ματα παιδικά). Σελ. : 44.
'Αθήνα, 1967.**

Μία φορά κάποτε χελώνα
σέρνονταν με την κοιλιά της

Την αντίμασ' ή τραγώνα
καί της λεί μ' ένα λογάκι:

—Θέλες, κυρά χελώνα
να πετούσες σαν πουλάκι;

Κ' ή χελώνα με σεφία
της απάντησε και τάξη:

—Κ' ή έσά μου ή πορεία
έν' απ' του Θεού την τάξη!

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

«ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΟ ΘΕΟ».
Ποήματα παιδικά. Σελ. 48. 'Εκδόσεις
«Νέας Ζωής». 'Αθήνα 1967.

Δευτέρα συλλογή του Τ.Κ. - Μ. «Έτσι
το το βιβλίο — γράφει στην εισαγωγή
ο εκδότης — έχει στόχο το παιδί, δι-
καί το, αβαντο έβρανο. Σκοπός το
έβρανο είναι να έδωκε μικρό χαρτάκι
έβρανο και πικρά και έβρανο, τα
παιδιά να φέρουν το παιδί εκτός τους
κάθε έβρανο για τη ζωή τους
στην κοινωνία.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ 30-3-
1967

«ΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩ-
ΛΙΟΤΑΚΗ: «Στομα τη
«έβρανο» ποιήμα, σελ. 92
'Αθήνα 1976. Μία συλλογή
π. σελ. συλλογή με πο-
σάρα σκούσι σκούσι. και
κ. τ. κ. - Μ. δώγμα
γύς από την καθημερινή
ζωή στου έβρανο πικρά
ρω βραβείο παραμονεύ-
ουν τους έβρανο».

ΕΘΝ. ΚΗΡΥΞ 29-7-76

Στερνό καράβι

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Καράβι της στερνής φυγής, που θα
με παρείς να με πάς
απέξ από το συνορο του έβρανο
νοστού.

καί με τη γοργονινή καρνα θα
αυτός
τά κυματα, δεινόντας στη γωρα
του άγνωστού.

Φτωχούλη σου ταξιδευτή χωρίς
άποσκευές
περγαμηνών διακριτικών και φορτο
παρασημίων.

κι' έξω από δεινόντας κι' έβ-
κοσμιές τιμές
παραλάσε με άβρανο στους χώρους
των άσημων.

Κι' άς μη του καπετανίου σου ή
κρισι πλανηθεί
και σε μεταθανάτιο προσκήνιο με
καλεσει.
τοσο θαλασσις ή ζωή τη δόλια μου
ψυχή
που έστειλε κάθε χαρα σκληρά θα
την πονήσει.

* * *

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟΝ ΣΚΑΡΙΜΠΙΑ

Στήν ὄψη δέν σ' ἀντίκρυσσα, καί γνώριμο δέ σ' εἶδα
μὰ τήν ψυχή σου χάρηκα ἀτόφια στά γραφτά σου.
Γι' αὐτό σοῦ στέλνω φιλική γραφή πρὸς τὴ Χαλκίδα
νὰ σοῦ χαϊδέψει, εὐλαβική πνοή, τ' ἄσπρα μαλλιά σου.

Τὰ νιάτα δέν σπατάλησες στὸ τελωνεῖο τζάμπα
μαστορικά γλυκόπαιζες μιὰ λύρα ἀπολλώνεια.
Πονετικά μεγάλωνες καὶ στέριωνες «*Μαριάμπα*»
καὶ μ' ἀξιωσύνη χτύπαγες τὰ πονηρὰ τελώνια.

Στὴν τέχνη σου δέν ἔκοψες μὲ ταπεινὲς μεζοῦρες
μηδὲ τὴν πέννα βούτηξες στῆς μόδας τὴ γλυκόζη.
Καὶ τόσο σ' ἀηδίασαν οἱ κοσμικὲς φιγοῦρες
ποὺ ταίριασες μὲ τὴν πλατεῖα ψυχή τοῦ Καραγκιόζη.

Πάντοτε θᾶναι ἀνθρώπινοι «Καημοὶ στὸ Γριπονήσι»
καὶ θὰ κοιτοῦν τ' ἀρμένισμα οἱ «Βοῦδάγγελιοι» τῶν
[πλοίων.

Ἐνῶ ἓνας «Ἑλχος Κώδωνος» θάρχεται νὰ ἡχήσει
θριαμβικὰ στὸ «Βατερλὼ» ἀπάνω τῶν «Γελοίων».

Ἡ μοῦσα σου ἡ «Οὐλαλοῦμ» ἀγαπητὰ σὲ ὅλο
τὸ βίο σου, στῆς ἀρετῆς σὲ κράτησε τὴ στράτα,
κι' ἔξω ἀπ' τοὺς «Ἐαντούληδες» στοῦ «Φίγγαρο τὸ
[Σόλο»
ἀπὸ τοῦ «Βραχοκάβουρα» σὲ πῆγε «Τ' ἀφιγκράτα».

Χαιρέτα μου «Περίπολο» σὰ βγῆς πρὸς τὸ λιμάνι
ὅλα τὰ καλοτάξιδα τῆς πόλης σου καίκια.
Καὶ κλείνοντας, θαυμαστικὸ φιλὶ δέξου κύρ — Γιάννη
στὸ χέρι κειὸ ποὺ κράτησε τὴν πέννα σου ἀντρίκεια.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Τοῦ κ. ΑΛΕΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

— Ο —

Εἶναι τὸ πέμπτο κατὰ σειρὰν βιβλίον οἱ «ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ» τοῦ κ. Τάκη Κολιδά — Μαλιотάκη ποῦ φιλοξενούμε στή στήλη τούτη. Βέβαια ἐμεῖς ἐπικοινωνοῦμε γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὴν ποίησίν του καὶ τοῦτο ὅπως τονίζουμε πάντα ἔχει μεγάλη σημασία γιὰ τὸν κρίνοντα. Οἱ «ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ» τοῦ κ. Μαλιотάκη ὅπως μᾶς τὸ φανερώνει καὶ ὁ πετυχημένος τίτλος τοῦ βιβλίου του, περιέχουν ποιήματα ὅλο τρυφερότητα, γεμάτα λυρισμὸ καὶ νοσταλγία, μὲ παραδοσιακὸ στίχο, χωρὶς νὰ μᾶς ἀφίνει κάτι τὸ σκοτεινὸ καὶ δυσκολοκαταλαβήσιμο ἢ ποίησίν του. Ἀπὸ τεχνικῆς

πλευρᾶς ὁ στίχος του εἶναι γερὰ δεμένος καὶ καλοδουλεμένος. Ὑπάρχει μία εἰλικρίνεια καὶ ἀνθρωπιὰ γεμάτη παλμὸ καὶ συγκίνηση. Ἐκεῖνο ποῦ διερωτᾶται κανεὶς μὲ τὸν κ. Μαλιотάκη, εἶναι ἡ ἐπιμονὴ του στὴν παραδοσιακὴ στιχουργία καὶ πολλοὶ ἴσως διερωτηθοῦν γιὰτὶ ὁ ποιητὴς συνεχίζει καὶ ἐπιμένει νὰ μᾶς προσφέρει παραδοσιακὴ ποίηση. Νομίζουμε πὼς ἐκεῖ στέκεται κι' ἐκεῖ θὰ πρέπει νὰ σταθεῖ ὁ ποιητὴς μας, γιὰτὶ ὁ μοντέρνος στίχος πολλὰ — δυστυχῶς ἀκαταλαβίστικα μᾶς προσφέρει καθημερινῶς χωρὶς καμμιὰ, μὰ καμμιὰ ἀξία πέραν τοῦ γράφοντος. Γιὰ τοῦτο ἐπιμένουμε πὼς ὁ κ. Μαλιотάκης εἶναι ποιητὴς «καθαρός», εἰλικρινής, ἀπλός, ἐκφραστικὸς, πιστὸς καὶ μ' ὅλα τὰ ἐφόδια τῆς παραδοσιακῆς τεχντροπίας κατορθώνει νὰ συγκινεῖ ὄχι μόνον τοὺς παληοὺς, ἀλλὰ καὶ τοὺς νέους ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας.

Αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐπίτευγμά του, τὸν καταξιώνει.

ΑΛΕΚΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Εφημ. «ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΤΥΠΟΣ»

ΑΘΗΝΑ 15-11-1972

Τάκη Κολιάδα - Μωλισιάκη: «Νοσταλγικοί αντίλαλοι» ποιήματα.

Τὰ ποιήματα τοῦ Τάκη Κολιάδα - Μωλισιάκη θαρρεῖς πῶς ἀναβλύζουν ἀπὸ μιᾶ πηγῇ. Τόσο αὐθέρμητα εἶναι. Καὶ ἡ πηγὴ αὕτη εἶναι ἡ φύση, ἡ ὑπαιθρος. Γι' αὐτὸ εἶναι καθάρια, ἀγνὰ πάν καὶ κείνη. Οἱ στίχοι τοῦ εἶναι ἀντίλαλοι μιᾶς ἀνέμελης παιδιὰςτικῆς ζωῆς, πού ἔζησε τὰ παλιὰ τὰ χρόνια στὸ χωριό του. Ὁ ποιητὴς ἀναπολεῖ τὸ πατρικὸ τοῦ σπίτι, πού κυριαρχοῦσε μέσα σ' αὐτὸ ἡ ἀγάπη, ἡ γαλήνη καὶ ἡ ἀρετὴ:

«... Γιατ' ἔστεκε στὴ στέγη σου ἡ θεϊκὴ ἀγάπη».

Τὴ γλυκεῖα αὕτη ἀτμόσφαιρα μέσα στὸ σπίτι σκορποῦσαν οἱ φρονιτὲς τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας. οἱ δημιουργοὶ συνήθειες τῆς γαργιάς καὶ τῆς βέργας καὶ τὰ παραμῦθια τοῦ παπποῦ, πού μὲ τὰ ταιριασμένα λόγια τοὺς κάνανε τὴ λιογέννητη νὰ ξαναζωντανεύει. Νοσταλγεῖ τὴν παλιά του γειτονιά μὲ τίς σκερτόζες καὶ να-ξιάρικες γειτόνισσες, πού ἀνοίγανε τὸν κλείδωνα τοῦ Ρηγανᾶ ἀνήμερα, μὰ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα ἐπιθυμεῖ τὸ χωριό του. Σὰν μακρυνὸς ἀπόχθος ἔρχεται στ' αὐτιά του ἡ φλογέρα τοῦ τσοπάνη καὶ τὰ βελάσματα τῶν προβάτων. Καὶ καθὼς ὅλα αὐτὰ τὰ αἰσθήματα τὰ περιγράφει ὁ ποιητὴς ἀνάκατα μὲ βιώματα, γίνονται ἀληθοφανῆ καὶ πιστευτά.

Ἐνῶ οἱ στίχοι τοῦ εἶναι λυρικοί, ἔχουν κάτι ἀπὸ τὴν μεγαλοπρέπεια τοῦ ἔπους. Πολλὲς φορὲς μοιάζουν μὲ τὰ δημοτικὰ μας τραγούδια καὶ στὴ μορφὴ καὶ στὸ περιεχόμενο. Ἀλλοτε πάλι ὁ ποιητὴς γίνεται βουκολικὸς καὶ ἀποδίδει ἄφογα εἰδυλιακὲς σκηνὲς τοῦ τόπου του, ὅχι πῶς διάβασε Κρυστάλλη καὶ ἐπηρεάστηκε ἀπ' αὐτόν, μὰ γιατί ἔζησε ὅλα αὐτὰ στὰ παιδικὰ του χρόνια κι' ἔχουν χαραχθεῖ βαθιά στὴν ψυχὴ του οἱ εἰκόνες τοῦ. Τὸν συγκερασμὸ αὐτὸν τὸν ἐπιτυγχάνει μὲ τὴν ἰσορροπία, ὥστε οἱ στίχοι τοῦ νὰ ἀποτελοῦν ἓνα ἐνιαῖο σύνολον ἀρμονικό.

Ο ποιητής μεταχειρίζεται τὰ παλιὰ παραδοσιακὰ μέτρα, ἐπειδὴ τὰ θέματά του ἔχουν τόση μελωδία καὶ μουσικότητα, πού δὲν εἶναι εὐκόλο ν' ἀποδοθοῦν μὲ τὲς νέες τεχνικὲς χορδές. Ἐάν, ὅμως, κατορθώσει νὰ ἐναρμονίσει τὲς μουσικὲς του αὐτὲς σελίδες μὲ ἐκφραστικὰ μέσα σύγχρονα πρὸ μουσικά, τότε θὰ φέρει τὴν ἱσσορροπία μορφῆς καὶ περιεχομένου, πού λείπει ἀπὸ τὴ σημερινή ποιητικὴ τέχνη.

Στὸ τέλος τοῦ βιβλίου του προσπαθεῖ νὰ καταλήξει σ' ἓνα φιλοσοφικὸ σύστημα. Πέφτει, ὅμως, σ' ἀδιέξοδο καὶ ἀναρωτιέται ὁ ἴδιος:

«Τὸ παρημόθη τῆς ζωῆς ἀρχίζει γιὰ τελειώνει;»

Τότε διαπιστώνει πῶς ἡ ἀλήθεια πού δὲν μπορέσανε νὰ βροῦνε οἱ σοφοὶ μὲ τὲς ἐπιστημονικὲς τους ἔρευνες, βρίσκεται μέσα στὰ λόγια τὰ σοφὰ ἐνὸς ἀπλοῦχοῦ γέροντα:

«Σοφὰ γέροντος ἀγράμματο τοῦ γλυκοστάζει ὁ λόγος».

Δὲν εἶναι, ὅμως, ἀπαισιόδοξος ὁ ποιητής. Πιστεύει, πῶς στὸ μέλλον θὰ γεννηθεῖ ἓνας κόσμος ὁμορφος, γεμάτος ἀλήθεια καὶ φῶς καὶ θὰ βουλήσεται στὸν κόσμο ἡ παγκόσμια εἰρήνη, ὅπως χαχακτηριστικὰ το διατυπώνει σὲ δύο στίχους του:

«Τῆς εἰρήνης πρόσμενες νὰ δεῖς
σὲ παγκόσμια κλίμακα τὸ θάμα».

Λιθοθάνεται ἀκόμα ὑπερήφανα γιὰ τὴν ἀδοξωτὴ φυλὴ του, βλέποντας σὰν ἔραμα νὰ περνᾷ μπροστά του τὸ βουνήσιο ἀρματοπλῆκι καὶ τὸ κλέφτικο τραγοῦδι τῆς λευτεριάς.

ARTEMIS STERGIOU

περιοδικό
„ΕΠΙΛΟΓΕΣ“

μηνιαία επιθεώρηση

Τεύχη 5-6 Γενάρη-Φεβρίν 1973

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΠΑΡΧΙΑ

ΤΡΙΜΗΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΓΡΑΦΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Ἐκδότης — Διευθυντής

ΓΙΑΝΝΗΣ Π. ΒΟΥΚΕΛΑΤΟΣ

Ἔτος Γ', Σέρρες, Ἰανουάριος — Μάρτιος 1973. Τεύχος 9

Τάτη Κολιαβᾶ — Μολιωτάκη: ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ ποιήματα, Ἀθήνα 1972

Οἱ «Νοσταλγικοὶ ἀντίλαλοι» τοῦ κ. Μολιωτάκη — τέταρτο βιβλίον τοῦ ποιητῆ — τεχνουργημένοι στὰ παλὰ μοτίβα τοῦ καλοῦ παραδοσιακοῦ στίχου, διακρίνονται γιὰ τὴ μουσικότητα, τὴν εὐλυγυσία, τὴν εὐγένεια ποὺ ἀποπνέουν καὶ γενικὰ τὴν ἐπιμελημένη μαστοριά τοῦ στίχου. Ἀποτελεῖ αὐτὸ τὸ τελευταῖον μιὰ ἀρετὴ ποὺ πολλοὶ ζηλωτὲς τῆς παράδοσης ἀγνοοῦν. Παραβλέπουν δηλαδὴ τὸ γεγονός ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτο ἡ παράδοση, ὅταν συντηρεῖται, νὰ εἶναι στάθμης χαμηλότερης ἐκείνης ποὺ δίδαξε ὁ Μαλακάσης κι ὁ Πορφύρας. Ἀπὸ τὴν ἀποψη αὕτη ὁ κ. Μ. δίνει ἓνα καλὸ παράδειγμα.

Θεματογραφικὰ οἱ «Νοσταλγικοὶ ἀντίλαλοι» ἀρδεύοντας ἀπὸ τὶς ἱερὲς νοσταλγικὰς ἐπιστροφὰς τοῦ ποιητῆ σ' ὅ,τι ἄγγιξε τὴν ψυχὴ του. Εὐτυχισμένες στιγμὲς τοῦ παρελθόντος, ἀγαπημένα πρόσωπα, τὸ πατρικὸ σπίτι, ἀγροτικές εἰκόνες, γνῶριμοι τόποι, ἀναδύονται ἀπ' τὴν ἀχλὺ τοῦ ὄνειρου γιὰ νὰ τοὺς ψάλλει τὸ πιὸ καλὸ χερουβικὸ καὶ ν' ἀποθέσει στὴ μνήμη τους σὰν ἀντίδωρο πλοῦσια τὰ συναισθήματα τῆς ἀγάπης του.

...
«Φτωχὸ σπιτάκι, χαμηλὸ σὲ μι' ἄκρη τοῦ
(χωριοῦ
ποῦ σὰν πουλάκι στὴ φωλῆὰ ζέστανε τὸ
(κορμί μου
ποῦ στὴν αὐλὴ σου πέφτανε τὰ χάδια τοῦ
(ἡλιοῦ
καὶ τὴν ψυχὴ μου φτέρωναν κι ἔδεναν τὸ
(κορμί μου.

Ἄς συνεχίσει ὁ κ. Μ. αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς τέχνης ποὺ κάνει. Θὰ συντηρήσει ἔτσι μὲ τὴν ἀπόδοση ποὺ ἔχει καὶ τὴν προσήλωσιν ποὺ τὸν διακρίνει τὸ ποιητικὸ εἶδος ποὺ ἔθρεψε γενιὲς καὶ γενιές. Αὐτὸ εἶναι προσφορά ἀλλὰ καὶ μιὰ ἀντίδραση στὴν ὑπερπαραγωγή τῶν ποιητικῶν ἰδιοσκευασμάτων ποὺ μᾶς κατακλύζουν.

Ἄς μᾶς ἐπιτρέψει μόνο νὰ τοῦ συστήσουμε ν' ἀποφεύγει χάριν τῆς ὁμοιοκαταληξίας νὰ παρατονίζει τὶς λέξεις ὅπως «ξασερόφη» (σελ. 9) καὶ «γαληνιά» (σελ. 43) γιὰ νὰ μὴ δίνει ἀφορμὲς στοὺς «γραμματοδιδασκάλους» νὰ λένε πῶς οἱ λογοτέχνες χαλᾶνε τὴ γλῶσσα.

ΓΙΑΝΝΗΣ Π. ΒΟΥΚΕΛΑΤΟΣ

ΚΡΗΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Μηνιαίο Περιοδικό
Γραμμάτων και Τέχνης
ΧΑΝΙΑ

Χ' Μιχάλη Γιάνναρη 54 τηλ. 23.482

Τεύχος 5ον Χρόνος 1ος Φεβρουάριος 1973

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΕΣ

Κρίνει: **δ Γ. Δ. ΚΑΨΩΜΕΝΟΣ**

☉ **ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ. Τάκη Κολιαβά — Μωλιोटάκη, Αθήνα 1972. Έκτύπωση Δ. Κ. Καραγκούνη, Πλαστήρα 6, Καματερό Αθηνών.**

Χείμαρρος ρομαντικής διάθεσης και ακράτητος αυθορμητισμός είναι τα χαρακτηριστικά του ποιητικού παλμού του Τάκη Κολιαβά—Μωλιोटάκη. Είσι ακριβώς τα στοιχεία που συνθέτουν την αυθεντικότητα της ποιητικής δημιουργίας. Παντού ο ρυθμός της καρδιάς. Όξυγονωμένο το αίμα του απ' το βαθύ άνασσο του άέρα της Έλληνικής Φύσης και της σύστοιχης παράδοσης, παφλάζει όρμητικά στις αρτηρίες και φλογοβυλεί ως τις πιο άκρατες ίνες της ύπορξης κι ακόμη πιο πέρα, μεταξιούμενο σέ όμβρωση ήλεκ-

τροδύναμη στο πεδίο του προσωπικού μογνητισμού. Έτσι ό ποιητής γίνεται ό ίεραπόστολος και προφήτης της έπιστροφής—της μεγάλης έπιστροφής στις πρωτοδύναμες Έλληνικές ρίζες.

Αιόλογη μέ τον έσωτερικό παλμό είναι ή μορφή—ό ρυθμός του στίχου. Τα τονικά μέτρα έναλλάσσονται άρμονικά στο χορστάσι της καρδιάς του, όλα σέ πληρότητα και σαγηνεύουσα χάση. Μιά έλπίδα και μία έγγυση του ίδανικού ό Τάκης Κολιαβάς—Μωλιोटάκης.

Νά τό ιδιαίτερό του σήμα:

Ψεύτρα ζωή πού μ' έμπλεξες στά πλα-
[νερά σκυ βρόχια
και τράβηξες τή νιότη μου σά μαγική
[σειρήνα,
φέρε με πίσω στού χωριού τήν πατρι-
[κή μου φτώχεια
κι όσα με κεί νά σιγοσβώ σάν τοú ό-
[γρου τά κρίνα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΤΑΚΗ ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

ΑΠΟ ΤΟΝ κ. ΣΗΦΗ Γ. ΚΟΛΛΙΑ

« Έθνικὸς Ἀγών »

Ὁ κ. Τάκης Κολιοβὰς—Μωλιότακης εἶναι γνωστὸς ποιητής, καὶ ὡς συνεργάτης τοῦ « Έθνικοῦ Ἀγῶνος » ἔχει παρουσιάσει ἀπὸ τῶν σιγῶν μας πολλὰ χρονογραφήματα, κριτικά σημειώματα, λυρικά καὶ σατυρικά ποιήματα.

Ἐχει ἐκδώσει ὡς τώρα τέσσαρες ποιητικὲς συλλογές ποὺ ἡ κριτικὴ τὴς δέχτηκε μὲ εὐμενὴ σχόλια καὶ ἥδη τυπώνται στὴν Ἀθήνα τὸ πέμπτο κατὰ σειρά βιβλίο του, εἰς ἀναγνώρισιν τοῦ πνευματικοῦ του μόχθου, τελευταῖα ὁ Σὺν-δασμος Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν προσέλαβε τὸν ἐν λόγω ποιητὴ μακρυφρεῖ ὡς τακτικὸν τοῦ μέλους. Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὕτη ὁ ἐμπεικτὸς λογοτέχνης καὶ ἀνθολόγος κ. Σήφης Γ. Κόλλιας, ἐξέφρασε ἐγγράφως τὰ συγκατά- τοιχα καὶ λόγια, ποὺ ὁ « Έθνικὸς Ἀγών » ἐδχαρίτως καταχωρεῖ στίς στήλες του.

Ὁ ποιητὴς πρέμει πάντα νὰ ἐκφορῶν τὸ βαθύτερον εἶναι τοῦ δηλαδὴ νὰ προσφέρῃ μὲ πηγαϊνότητα ὁλόκληρον τὸν ἑω-τερισμὸν τοῦ κόσμου.

Ἡ ποίησις αὐτὴ πνευματικὴ ἐκφραση ἀνήκει στίς ὑψηλές διακονίας τοῦ πνεύματος καὶ ἔχει ὡς πεντηκὸς τῆς σκοπὴ τὴν ἐσωτερικὴν λήτρωση τοῦ

ἀνθρώπου, τὴν πνευματικὴν του ἀναγέννηση.

Ὁ κ. Τ.Κ.Μ. μᾶς ἔδωσε μὲ τὴς ὡς τώρα ποιητικὲς συλλογές του μιὰ ποίησιν ποὺ ἀντανακλᾷ ἕνα γνήσιο λυρισμὸ. Ὁ ποιητικὸς του λόγος ἔχει πηγαιὶ ἰδεαλισμὸ καὶ τὴς ἀγωνίας ποὺ πρέμει νὰ διακατέχουν τὸν ἀληθινὸ πνευματικὸ ἀνθρώπου.

Στέκεται μακρὰ ἀπὸ τὸ χῶρον τῶν « ποιητῶν » ποὺ δὲν γράφουν πλῆρη ἀλλὰ προσμα-θοὺν νὰ φανοὺν ποιηταὶ μέσα ἀπὸ τὸ δυνητὸν χάος τῆς πεζο-

λογίας τους μὲ ἕνα ἐντονο πνευματικὸ καὶ ἀνθρωπιστικὸ ὑπο-τονισμὸ, ἀπὸ ἑλλειψη βαρυτέ-ρων δειγμάτων.

Ὁ κ. Μωλιότακης ἔχει ποιη-τικὸ ἥθος δηλ. πνευματικὴ δομὴ, γι' αὐτὸ καὶ δὲν εἶναι ἐγκλωβισμένος μέσα στὰ στε-νὰ ὅρια ἐνὸς ῥηχοῦ ὑποκειμε-νισμοῦ ποὺ ἀντιμάχεται τὴς πνευματικὲς διαδικασίας, ἀλλὰ κατατείνει μὲ τὴν ὅλη ποιητι-κὴν του δημιουργίαν στὴν αὐτο-πραγμάτωση τῆς ἀνθρώπινης θείας, — σὲν μῆνυμα μάχης μὲ τὸ πᾶν.

Στὴν ποίησιν του δὲν ὑπάρ-χει ἡ ξηρασία τῆς ψυχικῆς ἐκφυσιότητος, ὡς : πρὸς οὐσα πνευματικὴ ἐνδοια, ἀλλὰ φωνὴ καὶ φῶς, τὸ κάρπωμα τῆς γνή-σιας ἀγωνίας γιὰ τὸν ἑαυτοῦ πνευ-ματικὸν τοῦ ἀτόμου καὶ τοῦ Συ-νόλου.

Ἡ ποίησις τοῦ κ. Τ.Κ.Μ. δὲν εἶναι μιὰ ἀπρόσφορη ἄμνη-να ἀλλὰ μιὰ πολύτιμη προσφο-ρὰ νὰ λυτερώσῃ τὸν ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ σκληρὸν ἔργο τῆς ἐκφυ-σιότητος, ἀπὸ τὸ τραγικὸν καθεστῶς τῆς φθορᾶς.

Γνήσια συναισθηματικὴ εἶ-ναι τὰ πλῆρη, γι' αὐτὸ καὶ μᾶς προσφέρει μιὰ ψυχικὴ νη-νεμία, στίχους ποὺ ἔχουν καὶ ἐκφορῶν ψυχικὴ δύναμι.

Ἡ ποίησις τοῦ κ. Τ.Κ.Μ. εἶναι ἀνεπι-τήδευτη καὶ στὴν σημερινὴ ἀν-τιστοιχίαν πραγματικὴν τα-μαρτυρεῖ βάρβαρ, ψυχικὴ ζωὴ, ἀποπνέει τὸ ἀρώμα τῆς λεπτῆς, τῆς καλλιεργημένης εὐαισθη-σίας.

Ἡ ποίησις τοῦ Τ.Κ.Μ. εἶναι μιὰ πνευματικὴ ἐμετουσίωση τῆς ζωῆς ποὺ δικαιώνει τὴν ὑπαρξιακὴν ἀγωνίαν γιὰ ἕνα πνευματικώτερον Ἀἶμα, μιὰ προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὴν μέθετη μὲ τὴν Αἰωνιότητα.

Σήφης Γ. Κόλλιας

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ ΜΟΛΙΟΤΑΚΗ

Νοσταλγικοί αντίλαλοι

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Του Δ)ντού μας κ. Π. Β. ΜΑΥΡΑΓΑΝΗ

Ο ποιητής κ. Τάκης Κολιαβός - Μολιότακης, είναι στην τεχνολογία του έαυτός με τα προηγούμενα τρία ποιητικά του έργα. Πιστεύει στην παραδοσιακή, ομοιοκαταληξία γιατί τη θεωρεί, πύλο στην πύλο θελκτική και περισσότερο αποδεκτή από το αναγνωστικό κοινό. Το εύρημα της κατάληξής της, είναι ένας πρόσθετος όσο και απαραίτητος τονισμός του μέλους, που μαζί με το ρυθμό και το μέτρο συνθέτουν το ποίημα και αφού χωρίς αυτά «λόγος έστι το λειπόμενον» όπως διδάσκει ο Πλάτωνας.

Έχει όμως το βιβλίο του αυτό τη θεματική του διαφορά. Σ' αυτό γίνεται ο ίδιος νοσταλγός της νεανικής του περιόδου, με τη ρομαντική αναπόληση της τότε ομορφιάς της δημιουργίας, των αισθηματικών του συγκινήσεων, των έλαφρών του περιπετειών, των συνθηκών της ζωής εκείνης και της νεανικής και άθώας φιλοσοφικής αναζήτησης του πρωτόφαντου περιβάλλοντος με τις διαπιστώσεις της, που, όπως είναι γνωστό σε όλους μας, μένουν στα κατοπινά μας χρόνια, ανετάδλητα φωτεινά διαλείμματα κι' όμορφαίνδυν τη ζωή και μάς κατανοούν αλχημαλώς της αγά-

πης προς αυτή. Πού όμως...

«Οι αντίλαλοι οι νοσταλγοί στα βάθη της ψυχής — μες στ' άνεκο πλήρωτου καιρού το κύκλωμα συν-πύνε — σά λυγμικό παράπονο στείρας άπαντοχής — πού δέν μπορούνε κάποτε τά χείλη νά τό πύνε».

Αυτό πού ξεχωρίζει τόν Τ.Κ. Μ. στο παραδοσιακό του πρότυπο είναι: ότι δέν τού παρουσιάζει κανένα πρόβλημα στην πλοκή και τήν ομοιοκαταληξία του. Παρατί-νεται με άνεση τούς φιλοσοφικούς του στοχασμούς, τις φυσιολατρικές αναπλάσεις, τά ανθρώπινα συναι-θήματα, τις λογογραφικές ακρί-βειες, τούς εικαστικούς χρωματι-σμούς και ειδικώτερα τήν έναρμο-νισμένη αισθητική των.

Πρόκειται περί αξιολόγου πνευ-ματικού έργου και άποτελεί ένα έλλεικτο και εύχάριστο δώρο σ' όλους έσους άγαπών τήν ποίηση.

Πρό-ει νά σημειωθή ότι, ο Τ. Κ.Μ. δέν είναι μόνο έξαίρετος ποι-ητής αλλά και ένας θαυμάσιος καλ-λιτέχνης, όπως άναμφισβήτητα ά-ποδεικνύει το συμβολικό θαυμάσιο σκίτσo τού τέττικα πού προτίθεται στο έξώφυλλο τού βιβλίου του.

Π.Β.Μ.

« ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ 30-12-1973

Ἐκλεκτὲς ἐκδόσεις

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ · ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Γνωστός ὁ Τάκης Κολιαβᾶ - Μωλιोटάκης καὶ ἀπὸ ἄλλες ποιητικὲς συλλογές. Ἡ καινοὐργία τοῦ ποιητικῆ συλλογῆ μὲ πλῆθος καὶ ποικιλία στοχασμῶν, μιὰ ποιητικὴ παραγωγὴ παταγωγὴ μὲ εὐαισθησία καὶ ἀγνό λυρισμὸ. Ποίηση ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τοῦ μὲ τὸν ὀρθὸ λόγο καὶ γνήσιους στοχασμούς, τραγούδια-στίχοι πλεγμένοι μὲ τὴν ὁμορφίαν τῆς ζωῆς καὶ τῆς φύσης θέματα καθημερινὰ τῆς ζωῆς τὰ ἐπιδίδει ὁ ποιητὴς μὲ τὴν ποιητικὴν τοῦ τέχνη καὶ μᾶς τὰ παρουσιάζει ζωντανὰ, ὁλοκάθαρα. Ἐμπειροὺς τεχνίτης τοῦ λόγου καὶ τοῦ στίχου ὁ ποιητὴς μᾶς δὲν στοιχοῦργεῖ ἀπλῶς, ἀλλὰ μὲ τὴν ποιητικὴν τοῦ σμύλη τεχνουργεῖ. Τὰ ποιήματά τοῦ λιτὰ χωρὶς πρόσθετε ὠραιοποιήσεις, ξεκάθαρα καὶ καταληπτὰ χωρὶς ποιητικούς γρίφους, γιὰ τὸν ποιητὴν ἀποστρέφεται τὸν ἀντιποιητικὸ μοντερνισμό-τὸν ἀντιποιητικὸ παραλογισμό, τὸν ἀγενεστο καὶ ὑπνωτικὸ μοντερνισμό, ποῦ ἀντὶ νὰ εἰς τραβᾶν σὲ ἀπώθει καὶ σὲ ἀπομακρύνει. Ζῆρει νὰ ἐκφράζεται μὲ τέχνη καὶ νὰ προσγειώτεται, δὲ ζῇ στὸν κόσμον τῆς φαντασίας καὶ πρὸ παντὸς δὲν ξε-

φεύγει ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξον παραδοσιακὴν ποίησιν τὴν τόσον ἐκφραστικὴν ποῦ ἐπικοινωνεῖ χωρὶς δαιδαλούς κατ' εὐθείαν μὲ τὴν ψυχὴν.

Οἱ στίχοι τοῦ ρυθμικοί, ἁρμονικοί-λυρικοί μὲ πνευματικότητα σὲ μοτίβο δημοτικοῦ τραγουδιοῦ, ἀποπνέουν τὴ μαγείαν τῆς παραδόσεως ποῦ συγκινεῖ, μαγνητίζει μὲ τὴν μουσικότητα καὶ τὸ λυρισμὸ τῆς καὶ φαερῶνουν τὴ θέρμη τῆς ψυχῆς τοῦ ποιητῆ. Τὸ ποιητικὸ τοῦ ὕλικο ἀνεπιτήδευτο χωρὶς ψυμῆσις, ἀτόφιο ἐλλεινικὸ ξεκάθαρο διαλεγμένο ἔστι ποῦ τὸ λόγο τοῦ τὸν διακρίνει ἡ ἀλήθεια, τὸ συναίσθημα, ἡ ἀνθρωπιά καὶ ἡ λατρεία τοῦ γιὰ τὴ φύση.

Ποιήματα ποῦ ἔχουν μέσους τὴν τελειότητα τῆς ἀληθινῆς ποίησης ὕστερα ἀπὸ μιὰ λεπτὴ ματεργασία, μὲ ἀνεστῆ ἐκφραση σὲ ρέουσα γλῶσσα σὲ παραδοσιακὸν λόγον καὶ στίχους ἁρμονίας, πρὸς ζωγραφίζεται ὁ ψυχικὸς τοῦ κόσμος καὶ προβάλλονται εἰκόνες καὶ στιγμιότυπα τῆς ζωῆς μὲ ἀπλότητα στοχασμῶν, καθαρότητα ἰδεῶν καὶ διαφάνεια αἰσθημάτων. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο μυστικὸ τοῦ Τάκη Κολιαβᾶ-Μωλιोटάκη, ὅτι γεννήθηκε ποιη-

ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

ΛΑΜΙΑ

13-1-1974

τῆς. Τραγούδια μὲ ἐμπνευσὴ καὶ αἰσθητικὴν διεύθυνση, ἀφιερωμένα στὸ χωριὸ, στὸ βουνὸ καὶ τὸν κῆμπο, στὴ φύση, στοὺς ἀπλοὺς ἀνθρώπους, στὴ ζωὴ τῶν ξωμάχων σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ τὰ προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ μὲ στίχους γεμάτους ἐννοιες καὶ αἰσθήματα ποῦ βγαίνουν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς τοῦ.

Κι' ἀπὸ τὰ τραγούδια τοῦ τὰ πῖο πολλὰ νοσταλγικά, γιομάτα ἀνησυχία καὶ νοσταλγία ἐπὶ νύχτα στέκω καὶ ἀγρυπνῶ τὴ μέρα συλλογιέμαι». Νοσταλγὸς τοῦ χωριοῦ καὶ τῆς ἡρεμῆς ζωῆς τοῦ, μᾶς τὸ λέει ὁ ἴδιος ἐπιότρα ζωὴ ποῦ μ' ἐμπλέξες στὰ πλανερᾶσου - βρόχια - φέρε μου πίσω τοῦ χωριοῦ τὴν πατρικὴν μου φτώχεια-κι' ἄσε με νὰ σιγοσβῶ». Δεμένος μὲ τὶς εἰκόνες τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀγωνίας τοῦ ἀνθρώπου ὁ ποιητὴς μᾶς, ὅλες παρμένες ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ χωριοῦ, ἀπὸ τὴ φύση, ἀπ' ὅτι συμβαί (Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα)

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

(Συνέντευξη με την 1ης σελίδας)

ναι στη ζωή και ότι συνδέει τον άνθρωπο με το γύρω του περιβάλλον, με τις χαρές και τις λύπες, τους πόθους και θύμησης, αναθυμάται το σπίτι του χωριού «φτωχό σ' μ' άκρη του χωριού, πντάκι ταπεινό» και το τζάκι «όπου φλόγιζε μέσα στη παγωνιά».

Δε λησμονεί ούτε το ανθρώπινο συναίσθημα της λύπης που συντροφιύει τον άνθρωπο στη ζωή «συντρόφισσα της πρόσκαιρης κι' άγλίκαντης ζωής». Νοσταλγός λάθι-ράπτερος του βουνού «μέθυ μούνται κάθε βράδυ τα περίφανα βουνά—μού μιλούσαν με τη φλογέρα και το κλέφτικο

τραγούδι». Ο νοῦς του φτερουγίζει στα ξωκλήσια «σκορπία στις πράσινες πλαγιές θυμάμαι τα ξωκλήσια» και το νερόμυλο «σαν το νερό της κρεμαστής, γοργά κυλούν τα χρόνια, πόσες ανάθριψες γενιές και κάινος δεν τό ξέρει», στίχοι με νόημα ψυχικό βάθος.

Αισθηματίας ποιητής ο Τάκης Κολιαβάς στις έναλλαγές και τις ποικίλες μορφές έναλλάσσεται ή ίδια ζωή. Όλο αναδεύεται ή ψυχή του και ξαναγυρίζει το πνεύμα του στη φύση, στα φαινόμενά της, το φθινόπωρο τα πρωτοβρόχια τη σπορά, καταπιάνεται με όλα τα ανθρώπινα αίσθήματα τα κάνει τραγούδι ανοίγοντας τα φυλλοκάρδια του.

Τραγουδιστής απλός κι' άπείριτος με έκφραστής ίδι-

ων και αισθημάτων του κάθε πόνου. Μας τό λέει ο ίδιος με τό τραγούδι του «άπλά ναι τα τραγούδια μου, σαν τούς ανθρώπους του χωριού».

Δονείται ο ψυχικός του κόσμος για τον συνάνθρωπό του και πρό παντός για τον αδύνατο τον πάσχοντα και μοχθοντα, τον κατατρεγμένο άνθρωπο που τον δέρνουν οι κοινωνικές πληγές της ζωής. Γενικά και μ' ένα λόγο ο Τάκης Κολιαβάς—Μωλιότακης θητεύει στην ποίηση από πολύν καιρό και με την έμπειρία της ζωής και την πνευματικότητα πού διαθέτει, διακονεί στην άληθινή ποίηση και μ'α, παρυσιάζει μια αξιόλογη ποιητική δημιουργία. Και σε τέτοιους ποιητές ο αναγνώστης ξέρει να υποκλίεται.

Ζάχος Ξηροτύρης

«ΟΡΚΟΔΟΣΙΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ» (Ποιήματα)

Γνήσια και δέσφρη ποιητική φλέβα ό κ. Τάκης Μωλιωτάκης, μās προσφέρει, αρχές τοσ 1974 τήν παινοδργια ποιητική συλλογή του «Ορκοδοσία στον «Ηλιο».

Πιστός τοσ παραδοσιακοσ στίχου, άπλός, άθροώπιος, λυρικότατος, άληθινός ποιητής, όδν παθεί νά συγκινεί άλλά και νά πρ:βληματίζει βαθειά έπείγον ποδ μ' άγάπη και πασανήση θά σκέψει στο έργο του και θά ένωτιστεί τοδσ παλμός του.

Οί τέσσαρες προηορόμενες ποιητικές συλλογές του, «Γυρισμός άπ' τή χώρα τών όνειρων» (1966), «Ένα παιδί μιλάει στο Θεό» (1967), «Πικροί σταλαχτίτες» (1970) και «Νοσηλγικοί άντίλαλοι» (1973), τόν έχουν πιά παθισώσει στον πανελλήνιο ποιητικό χώρο σάν μια άπό τις σερνότερες και λυρικότα: πνευματικές παρουσίες, ώστε οί δικοί μας έπαινοι νά περισσεόουν. Όπως έχει ιδιαιτερη σημασία, τό νά τονιστεί πώς μέσα στην άφθονία τής μεταπολεμικής ποιητικής παραγωγής με τις ποικίλες τεχνοτροπίες και ρυθμούς, μέσα σ' ένα μέλαρος άλλοπαρμένων και ά-

πασανήτων πολλές φορές κραυγών άμωθών πνευματικών άθροώπων, ό κ. Τ. Μ. άξιος δημιουργός τοσ έντεχνου και αισθηρημένου στο μέτρα λόγου, δέ γράφει μονάχα για νά ικανοποιήσει ένα ματαιόδοξο «έγώ» άλλά προπαντός για νά μεταδώσει τήν πλημμένη τών ίδεών και τών αισθημάτων του, νά έμπνεύσει τήν άθροωπία και τήν καλωσόγη, νά τουθετήσει και νά διδάξει, νά λυτρωθί και νά λυτρώσει τόν καλόπιστο και ίσσοροπημένο άναγνώστη.

Δέν είναι εύτε έθολο, ούτε συνηθισμένο νά άποκαλέσεις στο χιλιάδες ποιητικό βιβλίο τών τελευταίων δεκαετηρίδων και τά έκατομμύρια τών στίχων τους τόσα διαμάντια έντεχνου και καλοβαλμένου ποιητικού όρισμοσ, ποδ ταρσανάει τήν ψυχή, τή ματώνει και τή χαϊδεύει, τήν πικραίνει άλλά και τή γλυκαίνει με τήν δική του όμορφιά και προβληματική. Μέσα σ' ένα άφουδανωμένο και παρόχυντο για ύλιστική βίαιη και άπάνθρωπη έπιερότητη πλ:θος συγχρόνων άθροώπων, μέσα σ' ένα φρενοκομείο έγωϊσμοσ, όμαδιής σχιζοφρενικής άκόθειας άποβλάσκωσης και νοσηρής περιζωής και πνευματικόσ χρέους αντίληψης, είναι φώς και παραγορία, έλπίδα και άνασασμός τέ ποιητικά πείσματα τοσ κ. Τ. Μ. τοσ άθροώπου ποδ σέβεται και συμπονάει τό σινάνθρωπο, τοσ καλλιτέχνη ποδ πιστεύει πώς: ή ζωή είναι «μέγα καλό και πρώτο» και ποδ άγωνίζεται άπό τή σερνή του σκοπία νά θυπήσει ναρκωμένες συνειδήσεις, διδάσκοντας τό φιλελεύθερο λόγο τοσ άθροωπιστικοσ και χριστιανικόσ Έδαγγέλιου, μια όοντολογία άληθινής και άπκισιδωτης άρετής.

Νά σάν δείγματα γραφής τοσ παινοδργισοσ βιβλίου του μεριές στροφέ: άπό τά 83 ποιήματά του:

ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

ΛΑΜΙΑ
ΚΥΡΙΑΚΗ
20
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
1974

«Πανάρχαια μοίρα πάντοτε για τούς καλούς σκληρή, στην άδικία οί δικαιοι θανάσιμα πνιγμένοι, σφραγίζουν τή θυσία τους με στάμπα άνισρή και τούς παραμερίζουνε οί παραμερισμένοι».

(Οί παραμερισμένοι)

«Όρκίζομαι στο έπρό βαγγέλιο χωρίς πάθος το ψυχικό μου άμάρτημα άτόφιο νά τό πώ, τόν άνθρωπο συμπόνεσα στής δυστυχιάς τό βάθος κι' ήύρα στην άγωνία του τοσ στίχου τό σκοπό».

(Σχέδιο ένοχής)

«Στή δίψα δέ βρήκαμε νερό, στην πείνα μας, για δυό σπυριά κριθάρι μās γύρεψαν τ' άναιμικό τομάρι, μες στ' άλλα τους και τουτό θησαυρό».

(Πείνα)

«Όταν συνειδητά τό ιδανικό σφαλίσες δυνατά στο'να σου χέρι, και φτάσουν με τοσ μίσους τό μαχαίρι και κόψουνε τά χέρια σου τά δυό Κι' άπόκοντα σοσ πάρουν τό λαιμό, με τής καρδιάς σου κράτα το τό αίμα,

γίνε τοσ ιδανικού σου αώνιο πνέμα, κι' άς σέ τραβούν στοσ χάους τό κενό».

(Κυναιγισρος)

Σφιγγώμε έγκάρδια μ' άγάπη τ' άξιο χέρι τοσ τίμιου Ρουμελιώτη φίλου και ποιητή.

Κ. Άβρ.

ΑΝΑΠΗΡΙΚΟ ΚΑΡΡΟΤΣΑΚΙ

Πάντα φεύγει ή σκέψη στ' άνοιχτά τ' άπείρου
σ' ένα δίχως άκρη χῶρο άστρικό.
Κι' ὅλο ἐγκαταλείπω στὴ σκιά τ' ὀνείρου
κάποιο καρροτσάκι άναπηρικό.

Μούσα — ξεκομμένο από νυχτοπούλια
μείναμε ζευγάρι, σ' αἶθριο οὐρανό.
Μᾶς καλωσορίζει τρυφερά ή Πούλια
καί μᾶς ραίνει άνταύγειες άπ' Αὐγερινό.

Κήρυκες διαττόντων φωτεινά μηνούνε
τὴν διάβασή μας στ' άστρικό κενό,
κι' ἔρχονται κοντά μας ἄστρα νὰ μᾶς δοῦνε
άπό έναν ἄλλον ἑναστρο οὐρανό.

Στόν μεγάλο δρόμο κάποιου γαλαξία
παρατεταγμένοι λόχοι Σεραφείμ.
Κι' όπου άστρα ώθοϋνται μ' άδιαλλαξία
αϋστηρά άπωθοϋνται άπ' τά Χερουβείμ.

Τά βουνά τών γόων τ' άπολησμονάμε
σέ γαλάζιες βρύσες πίνουμε φωτός,
κι' όσα μᾶς βαραίνουν βάσανα ξεχνάμε
σ' ένα έξωκόσμιο δυνατό έκτός...

Όμως κρίμα, φτάνει πάντοτε άπό πέρα
μέσα άπόνια άβέβαια θάμπος πρωϊνό
και μᾶς καθηλώνει ή καινούργια μέρα
πάλη στο καρρότσι τ' άναπηρικό.

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ · ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ
ΟΡΚΟΔΟΣΙΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ
ΠΟΙΗΜΑΤΑ

“ΕΘΝΙΚΟΣ
ΑΓΩΝ”

Πηγή άστειρευτη—πληθω-
ρική ή πεινοδύργια και πέμ-
πιτη ποιητική συλλογή του
Τάκη Κολιαβά — Μωλιότακη.
Πληθωρική μὰ και ποιοτική
μὲ πλήμυρα αἰσθημάτων και
ἰδεῶν. Ὅγδόντα τόσα ποιή-
ματα κυκλοφοροῦν στή νέα
ποιητική του συλλογή ἐρ-
κοδοσία στὸν ἥλιο» ποιητὴς
μὲ ἐιθυσιασμοὺς και πάθος. Ὁ
Μωλιότακης μᾶς παρουσιάζ-
ζει τὴν ποιητική του ἀνθοφο-
ρία και τὰ ποιήματά του ἴδιο
καλὰ και τὸ ἕνα καλύτερο ἀπ’
τ’ ἄλλο. Κάθε ποίημά του και
κάθε στόχος μᾶς δείχνει τὴν
πίστη και τὴν ἀγάπη του μὲ
πάθος γιὰ τὴ ζωὴ και τὸν
ἄνθρωπο. Δὲν περιγράφει ἀ-
πλῶς τὴ ζωὴ, τὶς χαρὲς και
τὶς λύπες τοῦ ἀνθρώπου, ἀλ-
λὰ μᾶς, μπάζει και μέσα στοὺς
στίχους του τοὺς γεμάτους
πυκνότητα νοημάτων και στο
χασμῶν, ἔτσι ποὺ τὰ ζούμε
και τὰ νοιώθουμε.

Τὰ ποιήματά του δὲν εἶναι
βιομηχανικὴ παραγωγή, τὰ
αἰσθάνεται ὁ ποιητὴς σὰν
ὄραση, εἶναι τὰ ἀνθη τοῦ χώ-
ρου τῆς ψυχῆς του και στὴν
ἀνθισμένη αὐτὴ ὄραση θέλει
νὰ μπάσει και τὸν ἀναγνώστη
νὰ τὰ νοιώσει, νὰ τὰ αἰσθαν-
θῇ.

Ἡ ποίησή του μιλάει στὴ
ψυχὴ μας γιατί βγαίνει ἀπ’
εὐθείας ἀπὸ τὴν ψυχὴ του κι’
ἀπὸ εἰκόνας τῆς ζωῆς ποὺ τὶς
ἔζησε. Στὰ ποιήματά του μὲ
ἁρμονία ποὺ πλησιάζει τὸ
δημοτικὸ τραγοῦδι μὲς τρα-
γοῦδάει τὶς λαχτάρες τῆς ψυ-
χῆς, τὶς χαρὲς και τοὺς πό-
θους σὲ στίχους ἑναρμονισ-
μους μὲ νόημα ἐπ’ὕψους τῆς
ἀνοιξης ἢ ἄρρη, τὸ μοσκομύ-
ριστο θυμάρει και ἡ ἀνθρωπι-
νὴ χαρά», ρωτᾷ ὁ ποιητὴς.
Ξεφυλλίζοντας τὰ φύλλα τῆς

ποιητικῆς του συλλογῆς λές
και ξεφυλλίζεις ρόδα και ἀνα-
πνέεις ποιητικὴ εὐωδία. Κα-
τανοεῖς τὸν ποιητὴ και τὰ
αἰσθήματά γιατί βγαίνουν
ἀπὸ τὴ θερμὴ τῆς ψυχῆς του
και γι’ αὐτὸ δὲν ξεφύγει ἀπὸ
τὴν ὁμορφιὰ τῆς ζωῆς και
τῆς φύσης κι’ ἀπὸ τὴ συμπό-
νοια και κατανόηση γιὰ τὸν
ἄνθρωπο, «τὸν ἄνθρωπο συμ-
πόνεσα στῆς δυστυχίᾳς τὸ
βάθος, κι’ ἦῤα στὴν ἀγωνία
του τοῦ στίχου τὸ σκοπὸς».

Δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς παρο-
δικεὺς ποιητὲς ὁ Τάκης Μω-
λιότακης, εἶναι δημιουργός,
ξέρει νὰ στοχάζεται και νὰ
δημιουργῇ και τὸ δημιούρ-
γημά του, τὰ ποιήματά του,
δὲν κουράζουν τὸν ἀναγνώ-
στη. Τὰ ποιήματά του μι-
λοῦν και ἡ ποῖα καλὴ γλῶσ-
σα ἐπικοινωνίας μὲ τὴν ψυχὴ
εἶναι ἡ ποίηση. Χαίρεσαι τὸν
ἀληθινὸ ποιητὴ ποὺ γίνεται
νοητὸς και κατανοητὸς γιατί
ἀπὸ τὸ περισσεύμα τῆς καρ-
διᾶς, ὁμιλεῖ τὸ στόμα τοῦ
ποιητῆ. Δὲν εἶναι ἀπ’ αὐτοὺς
ποὺ θέλουν νὰ λέγονται μον-
τέρνοι και νὰ νομίζουν ὅτι
εἶναι ἐκσυγχρονισμένοι μὲ
τὴν ἐποχὴ μας, ἀρκεῖ νὰ γρά-
φουν ἢ νὰ ποῦν κάτι τὸ ἀκα-
τανόητο και νὰ κάνουν τὸν
ἀναγνώστη νὰ θυμᾶται τὸ
ἀρχαῖο ἀπόφθεγμα ποὺ βγί-
κει κι’ αὐτὸ ἀπ’ τὴν πείρα
τῆς ζωῆς «ἄεγνω ἀλλὰ οὐκ
ἔγνω, εἰ γὰρ ἔγνω, οὐκ ἂν
ἀέγνω».

Ἀνέκει στὴν ὀρθόδοξη πα-
ραδοσιακὴ ποίηση ποὺ συγ-
κινεῖ και εἶναι τὸ καλύτερο
μέσο και ἡ καλύτερη και πιὸ
νοηματικὴ ἔκφραση ἐπικοι-
νωσίας μὲ τὴν ἀνθρώπινη ψυ-
χὴ. Ξέρει νὰ ἐκφράζεται ὁ
ποιητὴς εἰς τὰ και μὲ στίχους
ἁρμονίας γιατί ἐπιστρατεύει

τὶς ἱκανότητές του, ἀλλὰ και
τὶς αἰσθήσεις, τὴ μνήμη και
τὴν ἐμπειρία τῆς ζωῆς. Οἱ
στίχοι του ρυθμικοὶ σὲ μοτί-
βο δημοτικοῦ τραγοῦδιου
μαγνητίζουν μὲ τὴ μαγικότη-
τα και τὸ λυρισμὸ τους, γιὰ-
τί φινερώνουν τὴ θερμὴ τῆς
ψυχῆς τοῦ ποιητῆ και τὴν
ποιητικὴ του τέχνη. Μᾶς τὸ
λέει ὁ ἴδιος μὲ τὸν τίτλο τῆς
ποιητικῆς του συλλογῆς μὲ
τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι «ἐγὼ
στὸν ἥλιο ὠρκίσθηκα».

Κι’ ἀπὸ τὰ τραγοῦδια τὰ
πιὸ πολλὰ, νοσταλγικά και
γεμᾶτα ἀνθρωπιά ἀπλᾶ και
ἀπέρριττα, ἀλλὰ δημιουργικά
και ἐκφραστικά ἰδεῶν και αἰ-
σθημάτων. Καταπνέεται μὲ
ὅλα τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήμα-
τα και τὰ κάνει τραγοῦδι και
μέσα σ’ ὅλα τὸ τέθριππο
τῆς φαντασίας του ἄρμα δι-
νει κι’ αὐτὸ τὸ δικό του τόνο
στὸ κάλλος τῆς ποιητικῆς
του συλλογῆς.

Μὲ ὅλα αὐτὰ ὁ Τάκης Μω-
λιότακης μᾶς παρουσιάζει
μὴ ἀκόμη ἀξιόλογη ποιητι-
κὴ δημιουργία ποὺ κάθε ἐ-
παινος τ’ ἀξίζει.

Ζάχος Ξηροτύρης

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

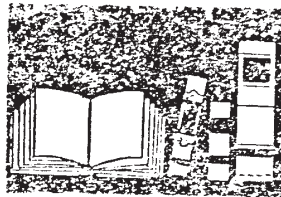
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ

Μ Ο Ρ Φ Ε Σ

15 Νοεμ. 15 ΙΑΝΟΥΑΡ.

ΤΕΥΧΟΣ 8

ΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ
ΜΑΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΑΤΟΥ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ «ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Ποίηση καθαρά παραδοσιακή, τρυφερή, λυρική, πανανθρώπινη, που όμως σέ φέρνει πενήντα χρόνια πίσω. Έκτος από τη γενική συγκίνηση που προκαλεί για κάτι απογευμαμένο που πέρασε και τ' άγνωστο που θάρθει, δεν της λείπει και ή

μεστή έκφραση. Υπάρχουν σίχοι: άψογοι, που ξαφνιάζουν, ίσως γιατί κοντά σ' αυτούς άρκεται μετριώτατοι: χαλούν τη γενική — που θα μπορούσε νάταν πολύ καλή — εικόνα του συνόλου.

ΣΥΝΤΟΜΗ ΚΑΙ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ
ΚΡΙΤΙΚΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΓ. ΦΟΥΡΙΩΤΗ

Η ΠΟΙΗΣΗ

Περισσότερο από κάθε άλλο είδος του λόγου ο ποιητικός κρατά τα πρωτεία του ποσοτικού της προσφοράς — ίσως γιατί οι περισσότεροι από αυτούς που τον καλλιεργούν, δεν έχουν αντίληψη όχι το τί σημασία έχει «Πώς δει τον νέον ποιημάτων ακούειν», αλλά το «Πώς δει τον νέον ποιημάτων γράφειν». Η διαφορά ανάμεσα στις δύο θέσεις αποτελεί και την «άγίλλειον πτέρναν» της ποιήσεως. Μα αν αυτή έχει ουσιαστική σημασία, για μιά απόκλιση να δώσουμε μερικά δείγματα ποιητικού τόνου, που κλείνουν μέσα τους και το κάπως σίγουρο κι' αυτό που πιθανόν να γίνει.

Τ. ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ, —
'Ορκοδοσία στον ήλιο (Αθήνα 1974, σελίδες 88).

Κι' αυτός ο ποιητής επιχειρεί να δέση το χέρι με το Σήμερα, για να αποδείξει πόσα μπορεί να προσφέρει ο χώρος μας. Υπάρχει άγνη πρόθεσις κι' αυτή φαίνεται χωρίς να εμπλέκεται ο αναγνώστης.

Τ. ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ:
«ΟΡΚΟΔΟΣΙΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ»

Έκτακτοφόρσε ή νέα ποιητική συλλογή του Τακη Κολιαβά - Μωλιότακη «Ορκοδοσία στον Ήλιο».

— 'Ο ποιητής είναι γνωστός κι' από προηγούμενη προσφορά του, τις συλλογές «Γυρισμός απ' τη χώρα των όνειρων», «Ένα παιδί μιλάει στο Θεό», «Πικροί σταλαχτίτες» και «Νοσταλγικοί αντίλαλοι». Η ποίησή του, που ακολουθεί τη παραδοσιακή φόρμα του ρυθμού και της ρίμης, κυριαρχείται από συγκίνηση, ανθρωπιά, τρυφερότητα και μιλούν στην καρδιά του αναγνώστη. Από τα ποιήματα της συλλογής, αποστούμε ένα χαρακτηριστικό, με τίτλο «Μήνυμα»:

«'Ω ξείν άγγέλειν βαρρετά / τοίς Λακεδαιμονίοις, ήθε κείμαι / φρουρός άγρυπνημένος ορθός είμαι / ά πάνω στής φυλής τα ίδανικά.

«'Αμύδωνη κρατώντας τον Μενεάη / την ιερή σκυτάλη, Δις δίαι / πολέμιος παντός Ξέρου και Λαρείου / κι' ακολουθίας ένομων Περσών».

ΤΑ ΝΕΑ 27-2-1974

ΑΠΟΚΡΕΜΑΤΙΝΗ 21-2-1974

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

‘Ορκοδοσία στὸν ‘Ηλιο

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΚΡΙΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ
ΚΙΤΣΙΟΥ Γ. ΑΝΥΦΑΝΤΗ

«Τὸ νὰ ζῇ κανεὶς χωρὶς ἰδανικὰ εἶ-
ναι ὁ ἀσφαλέστερος θάνατος» λέγει ὁ
Πολύβιος Δημητρακόπουλος στὴ «Σι-
δηρὰ Διαθήκη» του.

Κι διὰ τὰ ‘Ιδανικὰ γκρεμίζονται
ἀπ’ τὸν ἄνεμο τῆς σκληρῆς πραγμα-
τικότητος ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ βρῶ-
σκη ἓνα στήριγμα μιὰ διέξοδο στὶς
ἀνεκπλήρωτες καὶ ἀπωθημένες ἐπι-
θυμίες του, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ διατη-
ρήσῃ ἀκέραιη τὴν ψυχικὴν του δυνα-
μικότητα. Ἕνα τέτοιο στήριγμα

μιὰ διέξοδος, εἶναι καὶ ἡ Τέχνη. «Ἔ-
χουμε τὴν Τέχνην γιὰ νὰ μὴν πεθά-
νουμε ἀπ’ τὴν ἀλήθεια» λέγει ὁ Νίτσε
ποῦ δίκαια θεωρεῖται σὰν ἓνας ἀπὸ
τοὺς προδρομοὺς τῆς ψυχολογίας τοῦ
βάθους.

Αὐτὰ θυμήθηκα, διὰν διάβασα μὲ
πιοσοχὴ τὴν ποιητικὴν συλλογὴ «ΟΡ-
ΚΟΔΟΣΙΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ» τοῦ φίλου
Τάκη Κολιαβᾶ — Μωλιोटάκη ποῦ εἶ-
χε ἰὴν καλωσύνην νὰ μοῦ τὴν στείλῃ.
Ὁ ποιητὴς στὴ συλλογὴν του αὐτῇ,

Φιλολογικὴ
Ἐπιθεώρησις

παρουσιάζεται νοσταλγὸς τῆς χαμένης παιδικότητάς του.

Τὸ αἶσθημα ποὺ ξεχειλίζει στοὺς στίχους του εἶναι ἀπαύγασμα πόνου τῆς ψυχῆς του, ἀπ' τὴς συγκρούσεις τῆς μετ' ἡν Ἀλήθεια, μετ' τὴ Μοῖρα. Γιατὶ μετ' χίμαιρες ζῇ ἡ ἀνθρώπινη ψυχή.

Λαχταράει ἡ ψυχὴ τοῦ ποιητῆ τὰ «ερασμένα πόνου» τὴν ἀγνότητα τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ἀλλὰ καὶ κλαίει ἡσυχά καὶ σιγαλὰ στὰ ἐρείπιά τους. «Σκίρτημα καὶ ἡπιο δάκρυ» εἶναι ἡ Τέχνη, ὅπως ὁ Θεός, ἔγραψε ὁ Νίκος Καζαντζάκης, σ' ἓνα του γράμμα στὸ Μάρκο Τσιριμῶκο γιὰ τὴν ποιητικὴν του συλλογὴν «Σονέττα» τὰ Χριστουγεννα τοῦ 1931.

Αὐτὸς ὁ ὄρισυὸς ἀξίζει νὰ δοθῇ σὰν χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῶν καλὶ τέρων ποιημάτων τῆς συλλογῆς «ΟΡΚΟΔΟΣΙΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ» τοῦ Τάκη Κολιοῦ — Μωλιούτακη μετ' ἡν προσθήκη, ὅτι ὁ ποιητὴς βρῖσκει τὴ δύναμιν ξαλαφρωμένος ἀπ' τὸν πόνο, γιὰ τὸν τραγουδάει, νὰ ὁραματίζεται μιὰ νέα ζωὴ, χτισμένη στὰ ἐρείπια τῆς καλιᾶς.

Στὸ ποιήμα του «ΕΝΔΟΣΚΟΠΗΣΗ» ὁ τόνος τοῦ ποιητῆ εἶναι ἐξομολογητικὸς, καὶ ἡ βιοθεωρία του πειστικώτατη.

Δυστυχῶς, αὐτὴ εἶναι ἡ τύχη τῶν καλλιεργημένων ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν ἀνθρώπων. Πέφτουν θύματα τῆς πρὸς τὰ ἔξω προβολῆς τοῦ ἑαυτοῦ τους, καὶ νομίζουν ὅτι οἱ ἄλλοι — βλέπουν τὰ πράγματα μετ' τὸ ἰδεαλιστικὸ πρίσμα τὸ δικό τους.

Παίρνουν τοὺς ὁραματισμοὺς τους γιὰ πραγματικότητα. Ἀσυνδιδαστοι μετ' τὸν κόσμον τῶν ὑπολογισμῶν καὶ τῆς συμβατικότητος, εἶναι «ἀδικημένοι καὶ σκληρὰ κατατρεγμένοι καὶ ἀπὸ ξένους καὶ δικούς». Ὅμως δὲν γίνονται ὄργανα τῶν διαστρεβλωτῶν

τῆς Ἀλήθειας. Καὶ σὲ καιροὺς ὅπου οἱ Ἀξίες τῆς ζωῆς ποδοπατοῦνται καὶ ἀναρχία βασιλεύει στὶς ψυχὰς τῶν ἀλλων, αὐτοὶ διατηροῦν τὴν ψυχικὴν τους ἀκεραιότητα καὶ ἀνεξαρτησία, καὶ ἀγωνίζονται ν' ἀναστηλώσουν τὶς γκρεμισμένες ἠθικὰς καὶ πνευματικὰς Ἀξίες.

Ἄς ἀκούσουμε τὸν ποιητὴ.

«Ὁ εἰλικρινὴς ἀνὴρ — λέγει ὁ Καρλάβλ στοὺς «Ἡρώες του ...» μισεῖ καὶ βδελύσσεται τὴν ἀναρχία ἐκ θάθους ψυχῆς. Ἀποστολὴ του εἶναι ἡ τάξις. Αὐτὴ δὲ εἶναι πάντοτε ἐντίμον ἀνδρὸς ἢ ἀποστολή.

Στὸ ποιήμα «ΠΟΡΕΙΑ ΟΔΥΝΗΣ» ἐκφράζει τὸν καθμὸ του, γιὰ τὴ χαμένη παιδικότητά του. «Ἡ δάκνοσσα μνήμη» ματώνει τὴν εὐαίσθητη ψυχὴ του. Καὶ τὸ τραγούδι του λυτρώσῃ καὶ ἐξαγνισμὸς. Μὰ «τῆς ψυχῆς τὴ δύναμιν» τὴν παίρνει ἀπ' τὰ ὕψη, ὅπως λέγει ὁ Γ. Δροσίνης, μ' ἓνα πεποιημένον τετράστιχον στὴ συλλογὴν του

Παίρνει ὁ Ἀνταῖος δύναμιν
κάτω στὸ χῶμα ἂν σκόφη,
μὰ τῆς ψυχῆς τὴ δύναμιν
τὴν παίρνομε ἀπ' τὰ ὕψη.

Κι' ὁ Τάκης Κολιοῦ — Μωλιούτακης λέγει:

Σύννεφα πνίγουν ἀπ' τὴ δόση
τ' ὄνειρον μου τὸν γλυκασμὸ
παλεύει ἡ ἐλπίδα νὰ μὴ σθῇσει.
κι' ἔχουν τὰ λοῦλονδα λογίσει
μὲς σ' ἓνα χάσμα ἀπὸ σεισμὸ.

Μὲ τὰ κομμένα μας τὰ χέρια
τὰ πληγιασμένα μας κορμιά,
σημαδεμένα περιστέρια,
πορεία στρέφουμε σὶ ἀστέρια
κι' ἄς πέφτουμε στὴν ἐρημιά.

Στὰ ποιήματά του δείχνει μιὰ ἐνδοστροφή «Ἐσκυψε πρὸς τὴν ψυχὴν

τον σὰ σὲ βάθος πηγαδιοῦ» (Κ. Παλαμᾶς). Στὴν πορεία του, συναντήθη κε μὲ τὸ θαυότερο εἶναι του κι ἀπ' τὴν ἐπικοινωνία του αὐτὴ κέρδισε μιὰν ἰδιαίτερη θέα τῆς ζωῆς, νὰ τὰ βλέπη ὅλα μὲ μάτι καθολικὸ, μὲ μάτι συμπαθητικὸ, μέσα ἀπὸ τὸν καθ-
ρέπτη τῆς χαρᾶς καὶ τῶν καλῶν προ-
θέσεων. Ἡ συγγνώμη γιὰ τοὺς ἄδι-
κους καὶ τοὺς ἐχθροὺς εἶναι ἡ κατα-
σταλαγμένη θεωρία του.

Ὁ λόγος του διαποτισμένος ἀπ' τὰ διδάγματα τοῦ Σωκράτη ποὺ δῶπως λέγει ὁ Βιλαμόβιτς ἦταν «περιφερό-
μενη σιτοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν συ-
νειδίση» μὲ ἐπιστέγασμα τὰ ρήματα
τοῦ Θεανθρώπου ἀνυψώνει τὸν ποιη-
τὴ σιτὴ θέση ὅχι τοῦ ἀπλοῦ τραγου-
διστῆ ἀλλὰ τοῦ πλάστη ψυχῶν. «Οὐ-
δεὶ ἀδικεῖν λέγει ὁ Σωκράτης οὐδ'
ἀδικούμενον ἄρα ἀνταδικεῖν, ὡς οἱ
πολλοὶ οἴονται, ἐπειδὴ γε οὐδαμῶς
δεῖ ἀδικεῖν (Πλάτωνος Κριτ. 10 Β.)».
Κι ὁ Θεάνθρωπος στὴν «Ἐπὶ τοῦ Ὁ-
ρους ὁμιλία» Του «Ἠκούσατε διτι ἐρ-
ρέθη ὁφθαλμὸν ἀντὶ ὁφθαλμοῦ καὶ

ὁδόνια ἀντὶ ὁδόντιος. Ἐγὼ δὲ λέγω
ὑμῖν μὴ ἀντιση̅ναι τῷ πονηρῷ ἀλλ'
ὅστις σὲ ραπίσει ἐπὶ τὴν δεξιὰν σια-
γόνα στρέψον αὐτῶν καὶ τὴν ἄλλην»
(Ματθ. Ε 38 Κ.).

Στὸ ποίημά του «ΣΧΕΔΙΟ ΕΝΟ-
ΧΗΣ» διακηρύσσει τὴν ἀγάπη του
γιὰ τὸ δυστοχισμένο συνάνθρωπό του
καὶ τὴν πληρώση τοῦ θαυότερου ἐγὼ
του στὴν ἐκπλήρωση τοῦ καθήκοντος
αὐτοῦ. «Ἐλεόθερος γὰρ ὢν ἐκ πάν-
των — λέγει ὁ μέγας τῶν Ἑθνῶν
Ἀπ. Παῦλος πᾶσιν ἐμαυτὸν ἐδόλω-
σα ἵνα τοὺς πλείονας κερδήσω».

Ὁ Τάκης Κολιαδᾶς — Μωλιτά-
κης, θέτοντας τὴ μετονομασμένη σὲ
στίχους βιοθεωρία του στὴν ὑπηρεσία
τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, συντελεῖ
στὴν καλλιέργεια τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ
πνεύματος, ὅλων ἐκείνων ποὺ ἔρχον-
ται σ' ἐπικοινωνία μὲ τὸ ἔργο του. Τὶ
ἄλλο θὰ ἤθελε νὰ πετύχη ὁ λειτουργ-
γὸς τῆς Θείας Τέχνης τοῦ Λόγου;

ΚΙΤΣΙΟΣ Γ. ΑΝΥΦΑΝΤΗΣ

★

ΟΡΚΟΔΟΣΙΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ, ποίηση,
Τάκη Κολιαδᾶ - Μωλιτάκη, ἐκτύπ. Δ.Κ.
Καραγκούννη (Ν. Πλαστήρα 6 Καματε-
ρό), Ἀθ. 1974, σσ. 88.

Πρόκειται γιὰ μιὰ ποιητικὴ συλλογὴ,
χτισμένη μὲ ἄφογο μέτρο στὰ πλαίσια μιᾶς
δονικῆς συγκίνησης καὶ ποὺ τὸ συνταίρια-
σμα τῆς ἐλκυστικῆς ἀπλότητος τῶν στί-
χων τῆς, προσδίνει στὸ ἔργο κρυσταλλέ-
νια διαύγεια.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΑΘΗΝΑ ΙΟΥΛ-ΟΚΤ. 1974

τ. 4-5

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ 'ΟΡΚΟΔΟΣΙΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ, (ΠΟΙΗΜΑΤΑ)

Κριτικό σημείωμα **ΚΙΤΣΙΟΥ Γ. ΑΝΥΦΑΝΤΗ**

«Τό νά ζή κανείς χωρίς Ι-
δανικά είναι ό άσφαλέστε-
ρος θάνατος» λέγει ό Πολύ-
βιος Δημητρακόπουλος στή
«Σιδηρά Διαθήκη» του.

Κι όταν τά 'Ιδανικά γκρε-
μίζονται απ' τόν άνεμο τής
σκληρής πραγματικότητας ό
άνθρωπος πρέπει νά βρísκη
ένα στήριγμα μιά διέξοδο
στis άνεκλήρωτες και άπωθη-
μένες έπιθυμίες του, γιά νά
μπορέση νά διατηρήση άκέ-
ραιη τήν ψυχική του δυναμικό-
τητα. «Ένα τέτοιο στήριγμα
μιά διέξοδος είναι και ή Τέ-
χνη. «Έχουμε τήν Τέχνη γιά
νά μήν πεθάνουμε απ, τήν ά-
λήθεια» λέγει ό Νίτσε πού δι-
καια θεωρείται σάν ένας από
τούς προδρόμους τής ψυχολο-
γίας του θάθους.

Αυτά θυμήθηκα, όταν διά-
βασα μέ προσοχή τήν ποιητι-
κή συλλογή «ΟΡΚΟΔΟΣΙΑ
ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ» του φίλου Τά-
κη Κολιαβά —Μωλιότακη
πού είχε τήν καλωσύνη νά
μού τή στείλη.

Ο ποιητής στή συλλογή του αύ-
τή, παρουσιάζεται νο-
σταλγός τής χαμένης παιδικό-
τητάς του.

χαμένης παιδικότητάς του.
Τό αίσθημα πού ξεχειλίζει
στούς στίχους του είναι άπαύ-
γασμα πόνου τής ψυχής του,
απ' τίς συγκρούσεις τής μέ-
τλην 'Αλήθεια, μέ τή Μοίρα.
Γιατί μέ χίμαιρες ζή ή άνθρώ-
πινη ψυχή.

Λαχταράει ή ψυχή του ποιητή
τά περασμένα πόκρυθαν
τήν άγνότητα τής νεανικής
ήλικίας, αλλά και κλαίει ή
συχά και σιγαλά στά έρείπια
τούς. «Σκίρτημα και ήπιον δά-
κρυ» είναι ή Τέχνη, όπως ό
Θεός, έγραψε ό Νίκος Κα-
ζαντζάκης, σ' ένα ίου γράμ-
μα στό Μάρκο Τσρισμώκο
γιά τήν ποιητική του συλλο-
γή «Σονέττα» τά Χριστούγεν-
να του 1931.

Αυτός ό όρισμός άξίζει νά
δοθ ή σάν χαρακτηριστικό
γνώρισμα τών καλύτερων ποιη-
μάτων τής συλλογής «ΟΡΚΟ-
ΔΟΣΙΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ» του
Τάκη Κολιαβά —Μωλιότακη
μέ τήν προσθήκη ότι ό ποιη-
τής θρίσκει τή δύναμη έλα-
φρώμενος απ' τόν πόνο, γιατί
τόν τραγουδάει, νά δραματί-
ζεται μιά νέα ζωή, χτισμένη
στά έρείπια τής παλιάς.

Τά νέφη βρέχουν χαμηλά, μά τά νερά πάνε ψηλά
κι' όπου παλιά σθηνει ζωή, μιά νέα ξαναρχίζει

(ΨΥΧΗ ΒΟΥΚΟΛΙΚΗ)

Και γώ πού τόσο πόνεσα στού χρέους τό στρατί
σά νά μήν έχω όνειρα κι άδελφωμένους πόθους
μιά σκέψη έπιθανάτια τά φρένα μου κρατεί,
μά γιά νά μείνωστί ζωή σφίγγω γερά τούς γρόθους

(ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ)

Έγώ στόν ήλιο ώρκίστηκα μή ξανατραγουδήσω
μά σάν ό ήλιος έσκασε στ' όρίζοντα τά μάκρη
τόν όρκο μου λησμόνησα, τό λόγο παίρνω πίσω
και πνίγω μέσ του τραγουδιού τόν οίστρο κάποιο δάκρυ.

Στό ίδιο ήλιοβασίλεμα τόν όρκο δευτερώνω!
δέντρα, πουλιά, τρεχούμενα νερά, μάρτυρες θάνω,
μέ τόν μικρό κι άσήμαντο του τραγουδιού μου τόνο
νά ψάλλ ής τήν ύστερη στιγμή πού θά πεθάνω!

(ΟΡΚΟΔΟΣΙΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ)

Στό ποίημά του «ΕΝΔΟΣ ΚΟ- ΠΗ ΣΗ» ο τόνος του ποιητή είναι εξομολογητικός κι ή βιοθεωρία του πειστικώτατη.

Ἐμείς διψάσαμε πολὺ καὶ μᾶς ποτίσανε γολὴ καὶ μὲ τροπάζια ἀνούσια μιᾶς ψευτοπροφητείας μᾶς στρέψανε τὴν προσοχὴ καὶ τὴν παιδιότικη ψυχὴ σὲ μονοπάτια χίμαιρας καὶ δρόμους οὐτοπίας.

Δυστυχῶς, αὐτὴ εἶναι ἡ τύχη των καλλιεργημένων ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ ἀνθρώπων. Πέφτουν θύματα τῆς πρὸς τὰ ἔξω προβολῆς τοῦ ἑαυτοῦ τους, καὶ νομίζουν ὅτι οἱ ἄλλοι —βλέπουν τὰ πράγματα μὲ τὸ ἰδεαλιστικὸ πρίσμα τὸ δικό τους.

Παίρνουν τοὺς δραματισμοὺς τους γιὰ πραγματικότητά. Ἀσυμβίβαστοι μὲ τὸν κόσμον τῶν ὑπολογισμῶν καὶ τῆς συμβατικότητος, εἶναι «ἀδικημένοι καὶ σκληρά κατα

Ἐμεῖς στοῦ λάσου τῇ θηλειᾷ, σάν σὲ θανατικὴ ἀγκαλιά σκοπτάψαμε, θαδίζοντας πρῶτ' γιὰ τὴν εἰρήνη, ὅμως γιατί Ὀμήρου ὠδὲς μᾶς εἶχαν θρέψει, οἱ ὀρθεῖς τοῦ σκότους μάταια πρόσμεναν νὰ γίνουμε ἀρλεκίνοι.

(ΕΝΔΟΣ ΚΟΠΗΣΗ)

«Ὁ εἰλικρινὴς ἀνὴρ —λέγει ὁ Καρλάυλ— στοὺς «Ἡρώες» του μισεῖ καὶ θδελύσεται τὴν ἀναρχία ἐκ βάθους

τρεγμένοι κι ἀπὸ ξένους καὶ δικούς». Ὅμως δὲν γίνονται ὄργανα τῶν διαστρεβλωτῶν τῆς Ἀλήθειας. Καὶ σὲ καιροὺς ὅπου οἱ Ἀξίες τῆς ζωῆς ποδοπατοῦνται καὶ ἀναρχία βασιλεύει στὶς ψυχὲς τῶν ἄλλων, αὐτοὶ διατηροῦν τὴν ψυχικὴ τους ἀκεραιότητα καὶ ἀνεξαρτησία, κι ἀγωνίζονται ν' ἀναστηλώσουν τίς γκρεμισμένες ἠθικὲς καὶ πνευματικὲς Ἀξίες.

Ἄς ἀκούσουμε τὸν ποιητὴ.

Ἀποστολὴ του εἶναι ἡ τάξις. Αὕτη δὲ εἶναι παντός ἐντίμου ἀνδρός ἡ ἀποστολή.

Εὐρίσκεται εἰς τὸν κόσμον ἵνα ἐναρμονίξη εἰς ὀργανωμένον σύνολον πᾶν ὅ,τι ἀτακτον καὶ χαῶδες. Εἶναι ἀπόστολος

τῆς τάξεως.

Ὁ ποιητὴς παρὰ τίς αὐταπάτες του τῶν νεανικῶν χρόνων καὶ τίς διαψεύσεις τῶν ἠθικῶν προσδοκιῶν του, δὲν χάνει τὸν ὑψηλὸ του ἰδεαλιστικὸ προσανατολισμό.

Ἐμείς μοχθήσαμε πολὺ γιὰ μιὰ γλυκεῖα ἀνατολὴ καὶ γιὰ μιὰ αὐλαία ὀριστικὴ νὰ κατεβῇ στοῦ δρόμα, κι ἂν δὲν γευτήκαμε καρπὸ, ἔχουμε πίστη στοῦ σκοπὸ καὶ μιὰν ἐλπίδα ἱερὴ στ' ὄνειρου μας τὸ θᾶμα

(ΕΝΔΟΣ ΚΟΠΗΣΗ)

Στὸ ποίημα «ΠΟΡΕΙΑ ΟΔΥ ΝΗΣ» ἐκφράζει τὸν καὶ μὸ του, γιὰ τὴ χαμένη παιδικότητά του, «Ἡ δάκνουσα μνήμη» ματώνει τὴν εὐαίσθητη ψυχὴ του. Καὶ τὸ τραγοῦδι του λύτρωση κι ἐξαγνισμός. Μὰ «τῆς ψυχῆς τῇ δυνάμει» τὴν παίρνει ἀπ' τὰ ὕψη, ὅπως λέγει ὁ Γ. Δροσίνης, μ' ἕνα πετυχημένο τετράστιχο στὴ συλλογὴ του «ΣΠΙΘΕΣ ΣΤΗ ΣΤΑΧΤΗ»

Παίρνει ὁ Ἀνταῖος δυνάμη κάτω στοῦ χῶμα ἂν σκύψη, μὰ τῆς ψυχῆς τῇ δυνάμει τὴν παίρνομε ἀπ' τὰ ὕψη. Κι ὁ Τάκης Κολιαθᾶς —Μωλιότακῃς λέγει—

Σύννεφα πνίγουν ἀπ' τῇ δύση
τ' ὄνειρου μας τὸν γλυκα-
σμό
παλεῦει ἡ ἐλπίδα νὰ μὴ σβῇ,
κι' ἔχουν τὰ λούλουδα λυ-
γίσει
μὲς σ' ἕνα χάσμα ἀπὸ σει-
σμό.

Μὲ τὰ κομμένα μας τὰ χέ-
ρια
τὰ πληγιασμένα μας κορ-
μιά,
σημαδεμένα περιστέρια, ἡ
πορεία στρέφουμε στ', ἄστε-
ρια
κι' ἄς πέφτουμε στὴν ἐρη-
μιά.

Στά ποιήματά του δείχνει μια ένδοσπρέφεια. «Έσκυψε πρὸς τὴν ψυχὴ του σὰ σέ θάθος πηγαδιοῦ» (Κ. Παλαμά). Στὴν πορεία του, συναντήθη κε μὲ τὸ θαυότερο εἶναι του κι ἀπ' ἡν ἐπικοινωνία του αὐτὴ κέρδισε μιάν ἰδιαίτερη θεὰ τῆς ζωῆς νὰ τὰ βλέπη ὅλα μὲ μάτι καθολικό, μὲ μάτι συμπαθητικό, μέσα ἀπὸ τὸν καθρέπτη τῆς χαρᾶς καὶ τῶν καλῶν προθέσεων. Ἡ συγγνώμη γιὰ τοὺς ἀδίκους καὶ τοὺς ἐχθροὺς εἶναι ἡ κατασταλαγμένη θεωρία του.

Ὁ λόγος του διαποτισμένος ἀπ' τὰ διδάγματα τοῦ Σωκράτη ποὺ ὅπως λέγει ὁ Βίλα μόβιτς ἦταν «περιφερόμενη στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν συνείδηση» μὲ ἐπιστέγασμα

τὰ ρήματα τοῦ Θεανθρώπου ἀνυψώνει τὸν ποιητὴ σὴν θεσὶ ὅχι τοῦ ἀπλοῦ τραγουδιστῆ ἀλλὰ τοῦ πλάστη ψυχῶν. «Οὐδεὶ ἀδικεῖν λέγει ὁ Σωκράτης -οὐδ' ἀδικούμενον ἄρα ἀνταδικεῖν, ὡς οἱ πολλοὶ οἴονται, ἐπειδὴ γε οὐδὰμὼς δεῖ ἀδικεῖν (Πλάτωνος Κριτ. 10 Β.)». Κι ὁ Θεάνθρωπος στήν «Ἐπὶ τοῦ Ὄρου» ὁμιλῶν Του «Ἡκούσατε ὅτι ἐρρέθη ὀφθαλμόν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ἀντιστῆναι τῷ πονηρῷ ἀλλ' ὅστις σὲ ραπίσει ἐπὶ τὴν δεξιάν σου αὐτὸν στρέψον αὐτὸν καὶ τὴν ἄλλην (Ματθ. Ε 38 Κ. ἐξ Ἄς ἀκούσομε τὸν ποιητὴ στό ποίημά του «ΚΑΙΡΟΣ ΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΗΣΟΥΜΕ».

Καιρός νὰ τραγουδήσουμε νὰ παρηγορηθοῦμε ἀπὸ τὰ μύρια θάσανα ποὺ σφίγγουν τὴν ψυχὴ κι ὅσοι κακοκαρδίσουνε καὶ μᾶς καταραστοῦνε το πῖο γλυκὸ τραγοῦδι μας ἄς τῶχουν γιὰ εὐχή.

Καιρός ν' ἀνηφορίσουμε τίς στράτες καὶ τίς ροῦγες σκορπίζοντας χαμόγελα στὸν ἥλιο ἀντικρυστά κι ὅσους μᾶς σφεντονίσουνε λιθάρια στίς φτεροῦγες ἄς τοὺς διαβοῦμε ἥρεμα καὶ χαμογελαστά.

Καιρός νὰ προχωρήσουμε μιὰ ἀνθρώπινη νὰ βροῦμε ψυχὴ, γιὰ νὰ ἀνταλλάξουμε μιὰ χειραψία ζεστή κι ἂν προδοθοῦμε, μίλημα κακό νὰ μὴν τοὺς ποῦμε κι ὅταν ἀκόμα ὕβριστικά μᾶς ἀπαντοῦν αὐτοὶ.

Στὸ ποίημά του «ΣΧΕΔΙΟ ΕΝΟΧΗΣ» διακηρῶσσει τὴν ἀγάπη του γιὰ τὸ δυστυχισμένο συνάνθρωπό του καὶ τὴν πληρῶση τοῦ θαυότερου ἐγῶ του στήν ἐκπλήρωση τοῦ

καθήκοντος αὐτοῦ» «Ἐλεῦθε ρος γάρ ὢν ἐκ πάντων —λέγει ὁ μέγας τῶν Ἑθνῶν Ἀπ. Παῦλος —πᾶσιν ἑμαυτὸν ἐδοῦλωσα ἵνα τοὺς πλείονας κερδήσω». Κι ὁ ποιητὴς λέγει

Ὅρκίζομαι σὸ ἱερὸ Βαγγέλιο χωρὶς πάθος τὸ ψυχικό μου ἀμάρτημα ἀτόφιο νὰ τὸ πῶ τὸν ἄνθρωπο συμπόνεσα στῆς δυστυχίας τὸ θάθος κι ἡδρα στήν ἀγωνία του τοῦ στίχου τὸ σκοπὸ

Ὁ Τάκης Κολιαθᾶς —Μω λιοτάκης, θέτοντας τὴ μετουσιωμένη σὲ στίχους βιοθεωρία του στήν ὑπηρεσία τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, συντελεῖ στήν καλλιέργεια τῆς ψυ

χῆς καὶ τοῦ πνεύματος, ὁλῶν ἐκείνων ποὺ ἐρχονται σ' ἐπικοινωνία μὲ τὸ ἔργο του. Τί ἄλλο θὰ ἤθελε νὰ πετύχῃ ὁ λειτουργὸς τῆς Θείας Τέχνης τοῦ Λόγου; ΚΙΤΣΙΟΣ Γ. ΑΝΥΦΑΝΤΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Ἦθελα στὸ χρόνο ἀντίστροφα ἐνεργήσω
σὰν πεφτάστρι σ' ἓνα φωτεινὸ παρόν,
καὶ τὸ μαῦρο νέφος τοῦ καιροῦ νὰ σκίσω
πρὸς τὸ παρελθόν.

Νᾶβγω στὸ ποτάμι τῆς χαμένης νιότης
ἀπὸ κάποιου ὀνείρου ρόδινες πλαγιές,
καὶ νὰ στερνοπλύνω — θνήσκων στρατιώτης
τὶς λαβωματιές.

Στὸ παλιὸ δρομάκι δίχως νὰ θεᾶμαι
νὰ ξαναπεράσω σ' ἓνα δειλινό.
Νὰ ἴβρω τὶς ἀγάπες τὶς παλιές — καὶ νᾶμαι
εἴκοσι χρονῶ.

Κι' ἀφοῦ σὰν μαγιάτικη αὔρα ξανεμίσω
μποῦκλες μεταξένιες καὶ βασιλικούς
μὲ τῆς ἐκκλησιᾶς τὸ σήμαντρο ν' ἀρχίσω
τόνους νεκρικούς.

Κι' ὕστερα νὰ γύρω τὸ βαρὺ κεφάλι
δίχως νὰ γυρίσω, νὰ ξαναβρεθῶ.
Μακρὰ ἀπ' τὴν τύρβη καὶ τὴν παραζάλη
ν' ἀποκοιμηθῶ.

“ΟΡΚΟΔΟΣΙΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ,” ΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Γράφει: ‘Ο Τάκης ‘Ορεινός

Μιά καινούργια πνευματική προσφορά του Λογοτέχνη - ποιητή κ. Τάκη Καλιοβά - Μωλιότακη είδε το φως της δημοσιότητας τις μέρες του, ‘οι, σ’ ένα καλοτυπωμένο και καλαίσθητο βιβλίο με τίτλο «‘Ορκοδοσία στον ήλιο».

Μέσα από τις 88 σελίδες του βιβλίου τούτου ξεπηδά μια λαγάρια, λαμπικαρισμέ-

‘Ο συμπατριώτης μας λογοτέχνης - ποιητής & συνεργάτης μας ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

νη σκέψη, μια σκέψη βρυσομένα για συναισθήματα, που δονούν την ανθρώπινη καρδιά. Με την πρώτη κιόλας επαφή του νοῦ στοῦ, τόσο καλοταίριασμένους στίχους του Ρουμελιώ η ποιητή, ή ψυχή πυρπολείται και μια γλυκιά κι’ όμορφη ανατριχίλα σκορπίζεται σύγκορμα στον αναγνώστη.

‘Απ’ όλα τὰ ποιητικά κομμάτια αναπηδά όλοσφιτη ή ανθρώπινα, πολλές φορές, ένα παράπονο και κάποτε - κάποτε ένας πεσιμισμός για την τέχνη και τη ζωή.

‘Ο ποιητής με τὰ καυτά πνευματικά του βέλη σημάδεψε και κατάκεντρα πέτυχε τούς στόχους του. Κατόφερε να σταθή άτρωτος ανάμεσα στις ρίμες και τις σκέψεις του. Πολλοί στίχοι του είναι αλληγορικοί και αποπνέουν μια ταπεινοφροσύνη για τον έαυτό του, μὰ και μια άσειρευ-

τη πηγή δύναμις για τη συνήχισι του λυτρωτικού της ψυχής του έργου.

‘Ο στίχος σφιχτοδεμένος και κελαυστός σὰ γάργαρανερὸ δροσοπηγής. Τράντα χιτὸς μερικές φορές, ήρεμος κι’ άλλοτε μουρμουρίζει παρραπονετικά, όμοια κι’ άπαράλλαχτα με τις έναλλαγές και τις εκφάνσεις της ζωής.

‘Ενας λυρισμός, σὰν ανάλαφρο θαλασσινὸ ἀγέρι, σκορπίζεται ὁ λόδρσο από τούς πιοτέρους στίχους και δροσιζει τὸ πυρωμένο από τὸ ἄγχος, τὴν κατάθλιψι και τὴν ἄγωνία τῶν καιρῶν μέτωπό μας. ‘Ενα ἀγέρι λιγοστὰ γνωστὸ στήν ἐποχή μας, γιατί τὸ πάχος τῶν σιδηρικῶν και τῶν τσιμέντων δὲν τ’ ἀφήνει νὰ διαπεράσῃ τὴς ψυχές, ἀ, ἐκεῖνες ξὲν εἶναι εὐαίσθητοι δέκτες τέτοιων συναισθηματικῶν ἀέρι-νων κυμάτων, τέτοιων λεπτῶν ψυχικῶν κραδασμῶν.

Για τὴς λεπτομέρειες τοῦ μέτρου δὲν νομίζω πῶς παραιπνέμεν ὁ ποιητής. Πιότερο τὸν νοιάζει νὰ συγκινήσῃ τὸν ἀνθρώπο, νὰ σκορπίσῃ μέσα σὲ εἶναι του ἴσωνικά, αἰθέρια συνεισθήματα κι ἀν-

ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

ΛΑΛΙΑ
ΚΥΡΙΑΚΗ

24
ΜΑΡΤΙΟΥ
1974

μπορέσῃ νὰ τὸν κάνει ἀνθρωπο πίοτερο καλωσυδίο, ἀνθρώπο πίοτερο ἀνθρωπινό.

Τὸ ποιητικὸ ἔργο τοῦ Τάκη Μωλιότακη εἶναι σὰ σιγούρα ἓνα ἔργο, πούγραψι ἓνα εὐαίσθητο χέρι, πούκινούταν σὰν δείχτης σεισμογράφου από τὰ σκιρτήματα τῆς καρδιάς του. Εἶναι συμπῶκνωσι ξανεισμένων συναισθημάτων, πούπιασε σὲ στιγμές, πού μόνο ὁ δημιουργὸς τοῦ ἔργου ξέρει, στή φούχτα του και τ’ ἀπλώσε σὲ στίχους, σὲ μαυρες ἴσιες ἀράδες, πού ξεκινᾷ από τὴ γῆ και τροβῶν για τὰ οὐράνια.

‘Ομως ποῖος θὰ καταφέρῃ νὰ ξανεισῇ και πάλι τὸ συμπικνωμένο τούτο συναισθημα, ζωντανεύοντας τὴς μαυρες αὐτὲς γραμμές, για νὰ νιώσῃ τ’ ὁλόδροσο ἀγέρι ν’ ἀνορριπίζῃ τὰ φυλλοκάρδια του;

‘Ολοι, θαρρῶ, σὰν ξὲν δρασκελίσουν με ὀρελτάδα τούς στίχους, μὰ «μ’ ἀοιχτά κι’ ἀγρυπνα τὰ μάτια τῆς ψυχής». Θὰ μπορέσουν ἔτσι νὰ ρουφήξουν τὴν εὐωδιά τους, εὐωδιά μ’ ἄ; ἀγκαλιᾷ; λουλουδιῶν πού μόζιψε από τὴ λεβεντογέννα γῆ τῆς Ρούμελης και τὰ μοίρασε ἀνάμεσά μας ὁ καθιερωμένος πιά λογοτέχνης - ποιητής Τάκης Μωλιώτακης.

‘Οφείλω νὰ πῶ πῶς τὴς λιγοσιέ, τοῦτες γραμμές ξὲν τὴς ἔσυρα με διάθεσι τεχνοκρίτη, μὰ σπρωγμένος από ἓνα ἀκατανίκητο και πηγοῖο συναισθημα συγκίνησῃς, διαβάζοντας τὸ βιβλίο «‘Ορκοδοσία στον ήλιο», για νὰ πῶ αὐτό πού ένιωσα.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

Νοιώθω ξεχωριστή εδχρη-
στητη πρὸ ἀσχολοῦμαι σήμε-
ρ' ἔνα δ' αὖτε ποιοιτὴ τῇ;
Φθιώτιδος, πρὸ τῇ θεωρῶ δεύ-
ρη πατρίδα μου. Γιατὶ ὁ Τά-
κης Κολιεβᾶ; εἶναι Φθιωτὸς,
ἀπὸ τῇ συγκαθίσταται κωμό-
πολη τοῦ Μώλου, ἀπὸ τῇ δ'
ποία πῆγε καὶ τὸ φιλολογικὸ
τοῦ ψευδώνυμο Μωλιότακης,
μὲ τὸ ὁποῖο ἐπέγραψε τίς πρῶ-
τες ποιητικὴς του ἐκδόσεις.
Τὸν ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὸν
ἀγαπητὸ φίλο ἀπὸ τὰ πρῶτα
τοῦ ξεκινήματός του ὡραίους
στιβῆς; τῆς γ' ῥίμας. Ὁ ἄ' Ἐθ-
νικὸς Ἀγὼν τοῦ στάθηκε ἡ
πρώτη πνευματικὴ στέγη, ὅ-
πως στάθηκε σὲ τόσους ἄλλους
καλοὺς φίλους του, πρὸ ἐνοιω-
θαν μέσα τους ἀνησυχίας καὶ
ἔφεση γιὰ καλλιέργεια στοὺς
χώρους τοῦ πνεύματος καὶ τῆς
τέχνης. Γενικώτερα ἡ ἱστορία
τοῦ ἑλληνικοῦ τόπου μαρτυρεῖ
ὅτι τόσα καὶ τόσα ταλέντα ὁ
φείλουν τὴν ἀνάπτυξη καὶ τὴ
δημιουργία τους στὴ φιλόξενη
καὶ φιλόστοργη συμπαράσταση
τῶν Ἐφημερίδων, στίς στήλες
τῶν ὁποίων ἔχουν θητέψει τὰ
μεγαλύτερα ὄντομα καὶ ἔχουν
δημοσιεῦθαι ἀληθινὰ ἀριστουργ-
γῆματα.

Πνευματικὸ, λοιπὸν, βῆμα
καὶ ἀμφωνας ὁ ἄ' Ἐθνικὸς Ἀ-
γὼν γιὰ τὴν ποιητικὴν ἀσκη-
ση, τὴν προβολή, τὴν ἐνθάρ-
ρυνση καὶ τὴν κατενδύωση ὅ-
στερα διὰ τὴν ὑψηλὴν περὶ
τοῦ ἄξιου ποιητῆ, τοῦ φίλου
μας Τάκη Κολιεβᾶ - Μωλιότα-
κη.

Πολὺ νωρὶς ἔλαψα ἡ σπρί-
θα τοῦ ποιητικοῦ του ταλέν-
του. Ἀλλὰ δὲν ἀναπαύτηκε
στὶς πρῶτες ἐκείνες δάφνες
του. Ἐδοῦλεν, ἐμύχθησε πολ-
λὰ χρόνια, μὲ ἐμπορὴ καὶ ἐ-
κπορὴ, ὡς ἴσασαι καὶ ἐμύχθησε
ἐκείνη ἡ ἐμύχθη «σφαγίδα
τῆς δωρεῆς» — γιὰ νὰ θυμῆθω
τοὺς ἐπιγραμματικοὺς ἀφορι-
σμοὺς γνωστοῦ πολιτικῶ —
γιὰ νὰ μᾶ; παρουσάσαι ἔνα
ἔργο ἀληθινῆς ποίης, αὐτὸ πρὸ
καταρθεῖ τίς σελίδες δύο ποι-
ητικῶν συλλογῶν του πρὸ ἔχω
μυροστά μου; τοῦ; Νοστὰ λ-
γικοῦς Ἀντίλαλους καὶ
τὴν ἄ' Ὁρκοδοσία σὶδν
Ἡλιο».

Δὲν ἔχω τὴν τιμὴ ν' ἀνήκω
στοὺς μύστες τῆς τέχνης; τοῦ
ἐμμετροῦ λόγου, πολὺ δὲ πε-
ρισσότερο στοὺς κριτικὸς τῆς.
Οἱ ἀρμόδιοι καὶ εἰδικοί γιὰ τὸ
ἔργο αὐτὸ ἔχουν ἀπαντᾶν τὸν
δίκαίον ἔμαιο. Σ' αὐτοὺς ἀνή-
κουν — ὅπως διαβάξω σὲ σχε-
τικὴ κριτικὴ ἀποσπάσματα πρὸ
δημοσιεύονται στίς συλλογὰς
πρὸ ἀνάφερα — μερικὰ ὀνόματα
ἀδελφείας, ὅπως ἔνας Ἀντρέας
Καραντάνης (ἀνάστημα κριτικῶ
πρὸ καθιερώται ποιητῆς, πρὸ
διαφωτίζει, καθοδηγεῖ καὶ εἰ-
σάγει στὴν πρῶτη ἡμᾶς τοῦ;
ἀμῆτους), ἔνας Ἀντώνης Σα-
μαράκης, Κώστας Βίρβαλης,
Ἀγγελὸς Φουρῶτης, Σήνης
Κόλιας, Χρ. Κουλοδῆς (ὁ πνευ-
ματικὸς ἀνάδοχος τοῦ γράφον-
τος αὐτὸς τίς γράμμες σὶδ Σόν-
δεσμο Ἑλλ. Λογοτεχνῶν), Ἄ.

Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

(Συνέντευξη με τον Δαν. Καλλίμα)

Κορβατζής, οι διαλεχτοί Φθιω-
τοι λογοτέχνες Μπαρμπής, Κλά-
ρας, Κώστας 'Αβραάμ, 'Αν.
Ζορμπάς, ο Δημ. Σταμέλος, ο
φίλος μου ποιητής Κίτσος 'Α-
νταναστής και τόσοι άλλοι δίδω-
λογοί πνευματικοί άνθρωποι...

Τι θα ήμποροσες, στην ω-
ραία αυτή κριτική συμφωνία,
να προσθέσεις μια άποψη ιδική
μας αθηναϊκή τότε; Δεν άπο-
μένει παρά να σφίξουμε με δ-
λη μας την καρδιά το χέρι του
και να τον συγχαρούμε για την
ώραία του προσφορά.

Βρέθηκα, πριν από μερικούς
μήνες, στέ βγαλνία ζωγραφι-
κής έκθεσας ενός γνωστού
αιωνόβιου καλλιτέχνη, με τα
όμοια των έτερον ο ίδιος ο
αθηναϊκός φιλολαγικός Σόλλο-
γος «Παρτασός». Κάποιος (ώ-
τησε τον καλλιτέχνη — του δ-
ποιού το έργο απλώνεται σε
δυο γωνίες — να τους πη κάτι
περί παλαιά; και μοντέρνας ζω-
γραφικής.

«Η ζωγραφική — ήταν η δ-
πάντησή του — όπως και κάθε
τέχνη, ή τέχνη της σμίλης
(γλυπτική), των ήχων (μουσι-
κή) ή τέχνη του λόγου (πεζός
— ποίηση) κ λ π. για να είναι
δξία του όνόματος τέχνη,
πρέπει να συγκριθεί αυτός προς
τους όποιους απευθύνεται. "Αν
δέν συγκριθεί, τότε όλα τα ποι-
κίλα όνόματα που καταλήγουν
σε ισμός, είναι μηδενικά.

"Ας με συγχωρήσουν, λοι-
πόν, μερικοί θεράποντες της
μοντέρνας τέχνης, που οι πίνα-
κες ή τα ποιήματά τους, ορθώ-
νται μπροστά μου σε .. σταυ-
ρόλεξα και με αφήνουν αδιά-
φορο.

Τα τραγούδια του φ'λου μου
Μωλιότακη με συνεπύησαν
και με συγκίνησαν. Και τα πιο
άπλη τραγούδια του μαγεύουν
την ψυχή και το στοχασμό μας.
Οι στίχοι του αντιχούν σε
τον μενιπρό αντίλαλο των γάρ-
γλων νερών των βενιτών μας.

Ακούστε του: :
— "Απλά 'ναι τα τραγούδια μου
σαν τους γερόντους του χω-
ριού
π' όλη τη μέρα τους περνούν
στον ίσκιό του πλατάνου,
όπου τα λόγια τους μετρούν
στις χάντρες του κομπολο-
γίου
και ζούνε μέσα σ' όραμα
χαμένου κόσμου, πλάνου...

Σεραφείμ Τσιτσάς

ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

ΚΡΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΥ

Τ. ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ: «ΟΡΚΟΔΟΣΙΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ» (Ποιήση).

Ἡ πρώτη ἐντύπωση ἀπὸ τοῦτο τὸ βιβλίο εἶναι πῶς δίνει μιὰ ποιήσι, γερή καὶ φωτεινή, ἕνα λυρισμὸ κα-
θαρό καὶ γιομάτον ὕψους.

Τὸ κύριο σύμβολό της εἶναι ὁ ἥλιος.

Ἀκολουθοῦν τὸ φῶς, ἡ φύση, ἡ ὁμορφιὰ τῆς ζωῆς, οἱ φωτεινοὶ στοχασμοί. Πλάϊ στον ὕμνο τοῦ φωτός καὶ τοῦ ἡλίου, ζεῖ ἡ φύση. Φύση γιομάτη μὲ σκέψεις.

Περνοῦν λουλουῖδα καὶ χαρὲς μέσα στὸ φῶς. Αὐτὴ ἡ ποιήσι, ἀκολουθεῖ μὲ ὠραίους στίχους καὶ στὰ γοητευτικὰ ὁχτάστιχα (38 συνολικά) ποὺ ἔχουν τί-
τλο «Μικρὲς Ἀγγελίες».

Με λίγα λόγια ἡ «Ορκοδοσία στον ἥλιο» εἶναι μιὰ ἐξαιρετικὴ λυρικὴ ἐργασία, ἐπιμελημένη, φωτεινὴ ἑλληνική.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Νεώτερα

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τρίμηνη Ἐπιθεώρηση Λόγου καὶ Τέχνης

Ὅργανο τῆς Ἑνώσεως Νέων Ἑλλήνων
Λογοτεχνῶν

Ἔτος Α' Ἀριθ. τεύχους 3

Ἀπρίλιος—Μάιος—Ἰούνιος 1974

Γραφεία: Στέγη Καλῶν Τεχνῶν
καὶ Γραμμάτων
Μητροπόλεως 38

Α θ ή ν α

Νέες Ρομειλιώτικες ἐκδόσεις

ΟΡΚΟΔΟΣΙΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ (ποιήματα)

Τάκη Κολιαβά-Μωλιονάκη, Ἀθήνα 1974, σελ. 86

Μὲ τὸν κ. Τ.Κ.Μ. συναντῶ-
μαι, στὴν παραδοσιακὴν πέμνη
ποιητικὴ συλλογὴ, οδυσσεικὴ,
ἀν καὶ παλαιοτέρα εἶχα μιὰ
γνώση ἀπὸ τὴν προσφορὰ του.
Λέω οδυσσεικὴ, γιατί στὴν
«ΟΡΚΟΔΟΣΙΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ»
ὁ ποιητὴς ἀγγίζει καὶ μᾶς πα-
ρασέρει πρὸς τὴν οδύσει
τῆς ποιητικῆς ὥριμότητος. Λά-
τσης, πιστὸς καὶ συνεχιστὴς
τοῦ παραδοσιακοῦ στίχου, ὁ
πλάνει στὸ βιβλίο τοῦτο μιὰ
ἀντιπροσωπευτικὴ ποίηση τοῦ
εἴλους, ποὺ συναπαρτίζεται ἀ-
πὸ πάμπολλα ἀτοτελῆ κομμά-
τια καὶ χωρίζεται σὲ δύο μέ-
ρη, μὲ τίς «ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕ-
ΛΙΕΣ», σὲ δευτέρου κλάου. Χε-
ριτωμένοι καὶ ἀστέρες. Δὲ θὰ
ἐπιμείνω πολὺ στὴν λυρισμὸ
του, ποὺ κομβικὰ ολοκληρω-
μένο τὸ στοιχεῖο τῆς ἀθροῆς

σὺν ποῦ, ἀναβλέπει κυριολε-
τικὰ μέσα ἀπὸ τὸ πείραμα,
εἴτε ἀστέρες δὲ καὶ τὰ σπέρ-
ματα τοῦ ρομαντισμοῦ, ποὺ
τὰ βρῖσκουμε ἀναπλασμένα ἀ-
πὸ τὴν παλιὰ ποίηση τοῦ εἴ-
λους. Αὐτὰ ὅλα εἶναι πατακτι-
κά καὶ ἀναπόσπαστοι στὴν ἀ-
ναγέννηση, τὰ διατηροῦν τοὺς
παραδοσιακοὺς ποὺ ἀνατρίχνηται,
τοῦ διαχέονται τὸ βιβλίο. Σὲ
ἐν ὅσον θὰ ἐπιμείνω πλεί-
οντες:

Ὁ Τάκη: Μωλιονάκης, παρ-
νὰ στὴ χορεία τῶν ἐλευθερῶν
τῆς παραδοσιακῆς ποίησης. Ἐ-
πιμένουμε σὲ σημείον αὐτό.
Ἡ φωνὴ του παταχωρίζεται
στὸ ἀπένθισμα τῶν φωνῶν τῆς
παραδοσιακῆς στιχογραφίας. Πι-
στεύουμε, ὁ χρόνος τὰ δικαιώσει.
καὶ πάλιν πρὸς τὴν ἀστέρας.

ΑΛΕΚΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

εφημ. «ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΡΧΙ» Λατρία 13-10-74

Με το τρίτο τούτο βιβλίο του, Πικροί Σταλαχτίτες, ο κ. Τ. Κ. Μ. ανεβαίνει σταθερά το δύσκολο δρόμο της δημιουργίας. 'Η ποίησή του γίνεται ολοένα πιο προσωπική, ενώ οι έμπνεύσεις του απλώνονται σε όριζοντες ευρύτερους. 'Η ρίμα του — μένει πάντα πιστός στην παράδοση, όπως κι' άλλοτε σημειώσαμε — έχει πρωτοτυπία και μουσικότητα. Με παλιά τεχνοτροπία ο ποιητής πλησιάζει πάντα τους νέους στόχους. Κι' αυτός ο συγκερασμός είναι πράμα σπάνιο στη νεοελληνική ποίηση.

Μιχάλης Σταφυλάς

Μιχάλης Σταφυλάς

Έφημ. «Τὰ Νέα τῆς Ρούμελης» Ἀθήνα Μάιος 1970

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΘΑ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ:
«Νοσταλγικοί αντίλαλοι» Ἀθήνα 1972 (ποίησις).

Με τὸ πέμπτο του τούτο βιβλίο ὁ κ. Τάκης Κολιαθᾶς—Μωλιωτάκης, δὲ διέψευσε ὅσους ὀνειρώσαν ἀπ' τὴν πρώτη του ἀκόμα ἐμφάνισιν, πῶς ἐρκεται ν' ἀναπλάσῃ τὴν παράδοσιν μὲ τίς, ὅσες, προσωπικὲς δυνατότητες διαθέτει. Τὰ ποιήματά του εἶναι καθημερινὲς εἰκόνες, ἀνθρώπινες ἐμπειρίες, αἰσθήματα, στοχασμοὶ καὶ ἀλήθειαι. Ὅλα τούτα τὰ στοιχεῖα συνθέτουν μιὰ ποίησιν μὲ πλατύτατους ὀρίζοντες, ὅσο κι ἂν τὸ ταμπούρι του εἶναι οἰκοδομημένο μὲ «ὕλικά καταδραφισέως»—ὥπως καρακτήρησε καλύτερα ὁ Σεφέρης τὴ ρίμα, τὸ μέτρο καὶ τὴ μορφὴ τῶν παραδοσιακῶν.

Ὅχι! Δὲ θέλω νὰ τὸν πείσω ν' ἀλλάξῃ στρατιώτηδον. Νὰ μείνῃ ἔτοι μὲ τὴ μουσικότητα τοῦ στίχου του, μὲ τὴν ἀπλότητα τῆς ἐκφράσεως, μὲ τὴ λυρικὴ του καθαρότητα. Μέσα στὴν πλημμύρα τῶν «ἐλευθεροστυχευγούντων» ἡ ποίησιν τοῦ κ. Τ.Κ.-Μ. εἶναι στ' ἀλήθεια ἕνας ψυχικὸς ἀνασασμός. Κι ἂν ἤθελα νὰ τὸν χαρακτηρίσω σὰν ποιητὴ, στὸν «Πετροκότουσα» του θὰ πρότερχα γιὰ νὰ τοῦ πῶ:

Ἦρθες τὸ τραγουδί σου νὰ
(ἦλθες
σὰν τὸν πετροκότουσα στ' ἄμ
(πέλι
ποῦ μὴνᾷ στὰ θάμνη τῆς αὐ-
(γῆς
τὸν φλογάτο ἥλιο π' ἀνατέλλ
(λεῖ...

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ - ΜΑΡΤΙΟΣ
30 ΙΑΝ. 1972

...Οἱ ἐμπνεύσεις του ἐκπορεύονται ἀπ' τὴ ζωὴ τῶν ταπεινῶν μὰ κι' ἀπ' τίς ἀνεπανάληπτες ἐθνικὲς ἐξάρσεις.
'Ο νέος ποιητὴς μας μᾶς παρουσιάζεται μὲ πολλὰ ἐφόδια γιὰ τὴ συνέχισιν τῶν ὥραίων του πνευματικῶν ἀγώνων.

Περ. ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Ἀθήνα Ὀκτ. 1966

ΠΡΟΣΦΩΡΑ

ΒΙΣΤΕΡΑ ἀπὸ τέσσερες ἄλλες ποιητικὲς συλλογές, ὁ Ρουμελιώτης ποιητὴς Τάκης Κολιαθᾶς — Μωλιωτάκης, ἐξέδωκε ἐφέτος τὴν πέμπτην του συλλογὴ, σὲ διβλίο 86 σελίδων μὲ τὸν τίτλο «Ὁρκοδοσία στὸν ἥλιο». Στὰ 83 ποιήματα τῆς νέας του συλλογῆς ὁ ποιητὴς δείχνει καὶ πάλι τὴν εὐαισθησίαν του καὶ τὸν λυρισμὸν του, ἀλλὰ καὶ τὴν προσήλωσίν του στὴν παραδοσιακὴ μορφὴ τῆς ποιητικῆς τέχνης. Ποιήματα γιὰ ὅλους γράφει ὁ ρομαντικὸς ὅσο καὶ ρεαλιστὴς ποιητὴς καὶ ἔχει μόνον γιὰ νέους καὶ πρωτοπόρους. Πολὺ σωστά ὁ Ἀντώνης Σομαράκης ἔγραψε γιὰ τὸν ποιητὴ: «Ἄν ἔχει τίποτα τὸ σκοτεινὸ καὶ περὶπλοκὸ ἡ ποίησίν του. Ἀντίθετα, ἔχει μιὰν ἀξιοσημειωτὴ ἀπλότητα καὶ ζεστασίαν».

Κάτι ἀπλὸ καὶ ζεστὸ ἄς παρατεθῇ καὶ ἐδὼ σὰν δείγμα τῆς ποιήσεως τοῦ Τάκη Κολιαθᾶ — Μωλιωτάκη: Ἔχει τὸν τίτλο «Προσφορά»:

Θέλω νὰ σκύψω στῆς αὐγῆς τὴ δροσερὴ πωδιά,
ν' ἀκούσω τὸ περπάτημα τῆς ἀνοιξὸς στὰ μύρα
κι' ἀφοῦ στὰ μύρια χρώματα μερῶς τὴν καρδιά
τῆς ἀρετῆς τὴ σφαλιστὴ νὰ σιγοκρούσω θύρα.

Θέλω τ' ἀπομεσήμερο στῆς νερομάνας τῇ οἱ
τυφλός, σὲ πρωταθώρητη ματιὰ νὰ σιωπήσω,
κι' ἀφοῦ γεμίσω τὴν ψυχὴ νὰ τρέξω στὴ ζωὴ
πουλάκι πρωτολάλητο καὶ νὰ τὴν τραγουδήσω.

Κι' ἀπὸ μιὰν ἀστροφῆγγαρθ βροδιά καλοκαιριοῦ
θέλω νὰ δοῦναι λούλουδα ἀπὸ τοὺς γαλαξίες
καὶ μέσα ἀπὸ μιὰ δίκαιη κίνηση ἐνὸς χερσὶ
νὰ στρέψω σ' ἀδικαιώτες ἀνθρώπινες ἀξίες.

ΕΥ „ΤΑΧΥΔΡΟΤΗΣ“ Βόλος 16-10-74 ΟΕΗΚΑΙΡΟΣ

ΚΑΘΥΜΕΡΕΣ ΤΟΥΣ ΒΙΒΛΙΟΥΣ

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ: ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΡΑΛΗ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ
— ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

«ΟΡΚΟΔΟΣΙΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ»

(ΠΟΙΗΣΗ)

Και ό κ Τάκης Κολιαβάς —
Μωλιότακης πού και άλλοτε μ'ας
δόθηκε εύκαιρια νά παρουσιά-
σουμε άπο τίς στίλλες αυτές
ποιητικές προσφορές του («Πη-
κροί Στάλακτιτες» και «Νοσταλ-
γικοί αντίδολοι») είναι ποιη-
τής τής παραδόσεως. Λυρικός,
όπως μέ καθαρία προσφεση
νά τραγουδήσει τήν ομορφιά
τήν άγάπη, τή φύση, τά λουλού-
δια, τήν ίδια τή ζωή. Με ποί-
κια στίχων άλλα πάντα μέτρα
στά πλάσια του ρυθμού.

Παραθέτω τό «Παλαιά θυμη-
ση»:

Κάποια θυμηση παλαιά
τριγυρίζει όταν νυχτώνει
και στα γκρίζα μου μαλλιά
τ' άπαλο τής χέρι απλώνει.
Φαίνεται έχει πολλά
νά μου πεί κι' ός μη τα λέει
τρυφερά χαμογελά
και μικρά μέσα της κλαίει
είναι λόγια πού σιωπούν
και σιωπές πού μύρια λένε
δάκρυα που χαμογελούν
και χαμόγελο που κλαίνει »

Ό άγαπητός κ Τάκης Κολια-
βάς — Μωλιότακης, μέ τήν
«Ορκοδοσία στόν ήλιο», τό έκ-
κτο ποιητικό διδύο του, μ'ας
δίνει μία νέα γεύση άπό λυρι-
σμό. Είναι τά περισσότερα ποι-
ήματά του πού μένουν πιστά
στήν παράδοση. Ό στίχος του
μετρικός άνηφορίζει πρós τά
λυρικά πελάγη. Χείμαρρος πού
εξορύνεται άπ' τήν πέννα του
ποιητή.

Πολύγραφος ό κ. Κολιαβάς,
Ρομειώτης ποιητής (άπ' τόν
Μάλο Φωιδίτας), δέν άφισε θέ-
μα άθικτο. Συνειδητή δουλειά
ΖΗΣΗΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΙΑΣ
2-11-1974

εφ «ΜΟΡΙΑΣ»

5-1-1974

«ΟΡΚΟΔΟΣΙΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ»

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ
ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Είναι τό 5ον ποιητικό του δι-
δύο. Ό ποιητής εδώ συνεχίζει
νά δίνει τήν ποιητική φωνή μέσα
στα παραδοσιακά χαρακτηριστι-
κά τής τέχνης του. Ωστόσο βρι-
σκαυμε, παρ' όλον ότι η ποίηση
σημέρα ακολουθεί άλλους έπικαι-
ρους και έπιδιδόμενους προσανα-
τολισμούς μορφής και έννοιολογι-
ας, ή ΟΡΚΟΔΟΣΙΑ ΣΤΟΝ
ΗΛΙΟ προσφέρει συγχίνηση λυ-
ρισμό και μία καθαρότητα ποιη-
τικής μεθέξεως. Στο 11, 14, 27,
35, 57, ό προβληματισμός γίνεται
φιλοσοφικότερος ένψ στις Μ.
Άγγελίες έχουμε και κάποια έ-
πιγραμματική ποίηση. Ό κ. Τ.
Κ. Μ. έχει επιλέξει έκονοσία τήν
απομόνωση άπό τίς σύγχρονες
εξφράσεις τής ποιητικής τέχνης.
Όμως τον σεβόμαστε γιά τήν ευ-
αισθησία και τήν γνησιότητα τής
εμπνεύσεώς του πού καταξιώνεται
πλέον σε επίπεδα γενικής εκτι-
μήσεως.

ΜΑΝ. ΠΡΑΤΣΙΚΑΣ

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ

Τ. ΚΟΛΙΑΒΑ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ —
«Ορκοδοσία στόν ήλιο» (Άθήνα
1974, σελίδες 88).

Κι' αυτός ό ποιητής έπιχειρεί νά
δέσει τό χτες μέ τό Σήμερα, γιά νά
άποδείξει πόσα μπορεί νά προσφέρει
ώρος μας. Υπάρχει άγνη πρόθεσις
κι' αυτή φαίνεται χωρίς νά εμπλέκε-
ται ό άναγνώστης.

21-2-1974

ΑΓΓ. ΦΟΥΡΙΣΤΗΣ

Κ. Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ό κ. Τάκης Κολιαβάς Μωλιο-
τάκης γράφει συστηματική ποίη-
ση παραδοσιακή. Πέντε ποιητι-
κές συλλογές μ'ας έχει παρουσιά-
σει και αυτή ή τελευταία πού έ-
φετος μ'ας παρέδωκεν «Ορκοδο-
σία στόν ήλιο» ανταποκρίνεται σ'
αυτή τήν πλουσία ποιητική δια-
κονία. Μικρά καλοστρωμένα ποι-
ήματα έκλεκτικά, διαβαζόνται
και άπορροφώνται μέ ευχαρί-
στηση.

Είναι μία δουλειά πολύ περι-
ποιημένη και εξιοπρόσεκκτη.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ
5-1-1974

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
8-2-1974

Και στην πέμπτη ποιητική
συλλογή «Ορκοδοσία στόν ή-
λιο» του Τάκη Κολιαβά-Μωλιο-
τάκη, πού μ'ας δόθηκε τελευταία
προβάλλονται τά γνωρίσματα
χώρας του ποιητικού του λόγου
ή μετρική του αυτοπειθαρχία ή
πρόσκληση στις παραδοσιακές
μορφές, μία πυκνότητα και ώ-
ριμανση πού ένίοτε μ'ας θυμίζει
και τό σονέτο.

Φυσικό, όλα αυτά είναι πει-
στικά στοιχεία τής καθαρότητας
του ποιητικού του αίσθήματος,
πού άναζητώνται μέ καίριες έ-
πιδράσεις άπ' τά γύρω του, μία
στοχαστικότητα και όδυνήρή έμ-
πειρία.

Όμως έχουμε τήν έντύπωση,
ότι σ' αυτή τήν συλλογή, άπό
τήν όποία δέν λείπουν και τά
άπλά, μά έπιγραμματικά ολιγό-
στιχα, στο 6' μέρος, τή σειρά
«Μικρές Άγγελίες», γίνεται αι-
σθητή κάποια πληθωρικότητα.
Λείπει τό πάθος και ό κραδα-
νός έωστε γιατί δέν πέρασε πο-
λύς χρόνος άπό τήν προηγου-
μένη προσφορά του.

ΧΡ. ΛΕΒΑΝΤΑΣ

ΘΕΣΣΑΛΙΚΗ ΕΣΤΙΑ

ΛΑΡΙΣΑ - ΜΑΓΝΗΣΙΑ - ΤΡΙΚΑΛΑ - ΚΑΡΔΙΤΣΑ - ΦΘΙΩΤΗΣ

ΕΥΡΥΤΑΝΙΑ - ΓΡΕΒΕΝΑ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΜΙΧΑΛΗΣ ΣΤΑΦΥΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΜΟΥΡΟΥΖΗ 18 - ΛΑΡΙΣΑ - ΤΗΛΕΦ. 226.144

Η ΠΑΘΟΛΟΓΙΑ

ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΡΟΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ΜΑΣ

Του Μιχάλη Σταφυλᾶ

Δ'

Ὁ Τάκης Κολιαβᾶς — Μωλιόταξης τίτωσε ἴσαμε τώρα τὰ παρακάτω πέντε ποιητικά βιβλία: «Γυριστὸς ἀπ' τὴ χώρα τῶν ὀνείρων» (1966), «Ἐνα παιδί μιλάει στὸ Θεό» (1967), «Πικροὶ σταλαχτίτες» (1970), «Νοσταλγικοὶ Ἀντίπαλοι» (1972) καὶ «Ὁρκοδοσία στὸν ἥλιο» (1974). Ὁ Κολιαβᾶς—Μωλιόταξης μένει πιστὸς στὶς ρίμες καὶ στοὺς ρυθμοὺς. Τὰ ποιήματά του εἶναι καθημερινές εἰκόνες, ἀνθρώπινες ἐμπειρίες, αἰσθήματα, στοχασμοὶ καὶ ἀλήθειες. Ἔχει μιὰ ὑποβλητικὴ μονοικότητα τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἔργου του, μιὰ λυρική καθαρότητα καὶ μιὰ ἐκφραστικὴ ἀπλότητα. Γενικά θὰ μπορούσε νὰ παρατηρήσει κανένας πὺς ὁ ρουμελιώτης τοῦτος ποιητὴς «βρίσκεται σὲ ἀνταπόκριση μὲ τὸν παλμὸ τῆς σύγχρονης πραγματικότητας».

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩ-
ΛΙΟΤΑΚΗ: «Ὁρκοδοσία
στὸν ἥλιο».

Ποιητικὴ συλλογὴ, ποὺ ἀντίθετα ἀπὸ τὰ ρεζύματα τῶν καιρῶν μας, εἶναι γραμμένη μὲ παραδοσιακὸ στίχο ἀλλὰ καὶ διάχυτο ψυχισμό. Ὅπως ἔχει σημειώσει καὶ ὁ Ἀντώνης Σαμαράκης γιὰ προγενέστερη συλλογὴ τοῦ ποιητῆ, «ἡ ποίηση τοῦ Τ.Κ.Μ. δὲν ἔχει τίποτα τὸ σκοτεινὸ καὶ περίπλοκο. Ἀντίθετα, ἔχει μιὰ ἀξιοσημείωτη ἀπλότητα καὶ ζεστασιά. Ὁ λόγος του δὲν μᾶς ἀφήνει ἀποβεῖς, ἐπιουργεῖ ἀτμόσφαιρα καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι λίγο».

«Η ΒΡΑΔΥΝΗ» Τρίτη,

19 Νοεμβρίου 1974

Στέφανος Σοικελαράς

Τάκη Κολιαβᾶ - Μωλιотάκη :

“ΟΡΕΙΝΗ ΠΕΡΙΟΧΗ”

‘Αποδραστος, πάντα συγμι- νά έποικισθόν και νά αόταγε-
τημένος κι έμμενυμένος έρ- λαιοποιηθόν - στή χορεία τών
γάτης του έντεχνου λόγου ο «μυστών» του άκαταλαβίσι-
φίλος ποιητής Τάκης Κολιαβᾶ; μου έλευθεροστιχουργικού μο-
- Μωλιотάκης, πυκνοφόρησε τόλογου, άποταλεί μια γνήσια
πρίν λίγες μέρες τήν έστη ποιη- λυγική μετριοτή του φθιωτικού
τική του συλλογή με τίτλο χώρου, μια αντίσταση πνευμα-
«Όρεινή Περιοχή». Μέσω στήν τικού χρόνου και άτομική; έν-
τελευταία δεκαετία, άπό τό τιμότητα στήν πατραρχία της
1966 μέχρι και σήμερα έχει άποιασθήμοτε μοντέρνας έκπε-
προσφέρει μια δουλεμένη, έπιθ- τριμότητας.
θυνη και σεβαρή ποιητική συγ- Δίκα πάντε μονάχα τά στί-
γοριδή, που γιά έκείνους που χουργήματα της «Όρεινης Πε-
δέν άνήκουν - γιατί άρτολνται (Συνέχεια εις τήν 2αν σελίδα)

(Συνέχεια άκ τής 1ης σελίδος)
ριοχής», καιριες δπως λυγικές πατημένα τό τίμιο παρών τών
στιγμές, σημεδιακές μουσιές άπροσπύνητων και περιφραστων,
φωνές στο χόρο, τή σιωπή, τήν τών δρθων ανθρώπων που πάν-
άδισο, τό ψέμμα, τή φανταση τα θά βγάζει ο τόπος έτούτος
τών τελευταίων δίστατων δεκα στος αιώνας τών αίωνων, άν-
ετηρόδων. Είναι εδτή ή όρεινή τιβερρο στήν παρομοιολό, στήν
περιοχή έκείνη πωδωσα σε έποταγή, στήν έβαχρλώση,
χρόνια μετριοτική και σκαλο- στήν άτιμία και στή φθορά.
Νά μερικά δείγματα γραφής :

«Βουδ μεν άπροσπέλαστα, κλειστά δόσβατα δόση,
άνδρασά σος ή ψυχή πατώνοντας θεριόσαι.
Κάτι καινοόργιο νά ύφωθεί, κάτι παλιό νά σπᾶσει
ό Διγενής παλᾶσαι».

(‘Απ’ τό προλογικό «‘Η πάλη του Διγενή)

«‘Αίντε περήφανη γενιά
τόν ξενοκίνητο φονιά
δωθε άπ’ τό χῶμα τό ίερό
με τή φωτιά, με τό σταυρό».

(«Τό Φῶς»)

«Έκεί που κᾶς περήφανη τή σιγάτα τή βουνήσια,
δεξαστικούς σφυρίζοντας σκοπούς με και γενναίους,
Καίθε άν διαβείς ‘Αγόριανη, δώθε τά Κερπετήσια,
χειρότα μας τήν κλεφτευριά και τοūs καπιταναίους».

(«‘Η Πέρδικα»)

«‘Αντρείωμένη μου λαό και παταφρονημένη,
βαρεά ή μοίρα της φυλής πάνω του πάντα πέφτει.
Χαίλη μικρά σε τραγουδούν, μάτια γλυκά σε κλαίνε,
καλώ; στ’ άχρόδια δδάσαι του ψυχωμένου κλέφτη».

(«‘Αντρείωμένη μου Λαό»)

Κλείνοντας άναφερόμαστε μένος στήν πραγματικότητα...
στήν κρήση του Κώστα Βάρνα- Κ. ‘Αβρ.
λη γιά τήν ποιητική προσφορά
του Λοκρού ποιητή: «...Κατά
χαις παλά τή μεστορία του στί-
χου και τή συντομία του λό-
γου. Κ’ είναι θετική προσγειω-

“ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΣΥΛΟ”
ΛΑΜΙΑ 24-7-75

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ:

«Όρκοδοσία στον ήλιο» ποιήματα 1974

Πιστός σι' αναλλοίωτα παραδοσιακά μέτρα ό ποιητής. αντιμεμάχεται τὸ χρόνο κι δσες κινήσεις έρχονται ενάντια στην ποιητική του αὐτὴ θέση. 'Ο λόγος του μάς φέρνει συχνά σ' ό,τι άφησε πίσω ή έποχή μας. Τά κίνητρα είναι εύγενικά, άρμονικός ό κόσμος πού έζωτερικεύεται. Μιά ζωή τυλιγμένη στην άκλή πολλών γεγονότων κ' ή ψυχή πού περιπλανιέται σὰ περιστατικά αὐτά, χωρίς νά τή γυρνώνει τὸ πάθος κ' ή άμετακίνητη πίστη της. 'Η αίσθηση τοῦ ώραιου, τοῦ σημαντικού καί τοῦ άπλου είσχωρεί σέ κάθε στροφή. 'Υμνεϊ ό,τι έχει σχέση με τή ζωή του, τή φύση, τής ιδανικές καί μεγάλες ιδέες, κάθε τί τὸ έγκόσμο πού δέ σήνεται στή ροή, μὰ περνά σὸ δώρο τής μνήμης, σάν άστρο πού έμπνέει καί παρηγορεϊ μέσα στή νύχτα. 'Ο Τάκης Κυλιαβάς — Μωλιότακης εξιδανικεύει αὐτά τὰ στοιχεία τής ζωής, καί θερμαίνει με πολὺ ζήλο καί κόπο καί χωρίς παλινδρομήσεις τὰ τοποθετεϊ σέ κάριες ιδέες καί στοχασμούς. 'Αρκετά περιέχουν σημαντικά καί αξιόλογα θέματα. άξια ν' αγαπηθοῦν. Γιά δσους άρνούνται τὸ σημερινὸ άγχώδες κλίμα, αὐτὸ πού δυστυχώς ίσοπεδώνει χωρίς όϊκτο, ό,τι λατρεύσαμε σέ άλλους καιρούς, ή ποίηση αὐτὴ εϊναι καί λυτρωτική.

ΧΡΗΣΤΟΣ Ν. ΚΟΥΛΟΥΡΗΣ

544 ΝΕΦ. ΝΕΑ ΣΚΕΨΗ,,

ΔΕΚΕΜ. 1974 ΤΕΥΧ. 141

η παρουσίαση τοῦ βιβλίου ἀπὸ τὸν Βασίλη Λαμνᾶτο

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟ-
ΤΑΚΗ: «Όρκοδοσία στον ή-
λιο» ποιήματα 'Αθήνα 1974
σελ. 86.

Ρομαντικός, λεπτὸς σὴν
γραφή, φυσιολάτρης κι' άλη-
θινὸς ποιητής μ' ώριμότητα
καί κατασταλαγμένη σκέψη,
είναι ό κ. Τάκης Κολιάβας -
Μωλιότακης.

Κάθε στίχος του θα σου
ξυπνήσει μέσα σου, μιάν α-
ποθημένη άγάπη, έναν καρ-
μό, μιὰ λαχτάρα, ένα πόθο
κάπου θά σέ προβληματίσει
καί κάπου θά σέ ποτίσει νο-
στολογία γιά κάτι πού χάθηκε
σὸ πέρασμα τοῦ χρόνου.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΤΥΠΙΑ

Κριτική - Ενημέρωση

Τρίτη, 26 Αυγούστου 1975

☆ Έμπνευσμένη από τήν ε-
θνική αντίσταση σὰ χρό-
νια τής κατοχής, είναι ή και-
νούργια ποιητική συλλογή τοῦ
Τάκη Κολιαβά - Μωλιότακη
«Όρεινή περιοχή». 'Ο ποιητής,
σ' ένα στίχο πού διακρίνεται
γιά τήν άδυσπότη, τὸ λυ-
ρικό χρώμα, τή ζωντάνια καί
τον παλμό του, μάς δίνει έν-
τυπωσιακές εικόνες από τούς
αγώνες τοῦ λαοῦ μας γιά τήν
λευτεριά του. 'Η ειλκρίνεια
τοῦ ποιητικῡ τόπου, ή άγάπη
καί ή πίστη σὸν άνθρωπο, ό
παλμός τής λεβεντιάς, είναι
στοιχεία τοῦ βιβλίου, πού ό στί-
χος του διακρίνεται καί γιά τή
μουσικότητα του.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΣΤΑΜΕΛΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Ο ΣΤΟΧΟΣ "

19-8-75

ΖΩΗ ΜΟΥ ΣΕ ΑΝΑΛΩΣΑ

Ζωή μου σὲ ἀνάλωσα, τώρα μοῦ μένεις λίγη,
τοῦ δειλinoῦ τὸ σούρουπο, ἀγάλια μὲ τυλίγει.
Κι' ἀφοῦ σ' ἀγώνα ἀνθρώπινο ξώδεψα τὴν ὁρμή μου
λυγοῦν στὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ καὶ τρέμουν οἱ ἄρμοί μου.

Τὴν ἀγωνία ὀλάκερη ζωή, φόρεσα ντύμα
στὸ διάβα μου ξετύλιγε χρυσὸ ἢ ἐλπίδα νῆμα,
μὰ ὅπου τὰ χέρια μ' ἀπλώνει γι' ἀγάπη λίγην ἴσως
μούδιναν περιφρόνηση, ταπείνωση καὶ μῖσος.

Γλυκὸ τὸ φῶς τῆς χαραυγῆς, τρισκότεινο τὸ βράδυ
καὶ τρεμοσβεῖ καὶ σώνεται τοῦ καντηλιοῦ τὸ λάδι,
μὰ ὥσπου νὰ 'ρθεῖ ὁ ἀξύπνητος τὰ μάτια μου νὰ κλείσει
θὰ στρέφω στὴν ἀνατολή κι' ἄς πᾶω κατὰ τὴ δύση.

ΟΡΕΙΝΗ ΠΕΡΙΟΧΗ ΝΕΑ-ΒΙΒΛΙΑ

Του Δ)ντοῦ μας κ. Π. Β. ΜΑΥΡΑΓΑΝΗ

Ἐχω ἀσχοληθεῖ κι' ἄλλοτε με τὸ ποιητικὸ ἔργο τοῦ κ. Τ. Κ. Μυλιωτάκη κι' ἔχω ἐξάγει τὸ στιχουργικὸ του ταλαντο, καί τῃ λυρική του ὁμορφιά. Στὴν ἐξάδα ὅμως, τῶν μέτρων σήμερα ἐκδόσεών του, ἐνῶ δὲν ἀλλάζει τὸ ὄψος του, δὲν ἀκολουθεῖ καὶ τὸν αὐτὸ τρόπο ἐμπνεύσεως ἢ τὴν αὐτὴ ποιητικὴ κατηγορία.

Τὸ εἶδος τῆς ποίησης ποὺ κυριαρχεῖ εἶναι τῆς Λυρικῆς καὶ τοῦ ἔπους, μετὰ τὶς ὑποδιαίρεσεις του.

Ἐχει τὴ δύναμη καὶ τὴν τέχνη νὰ τὰ χρησιμοποιεῖ καὶ τὰ συνδυάζει στὴ δομῇ, ὅχι μόνον τοῦ στίχου, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐννοιακῆς του κυριαρχείας.

Στὸ βιβλίον τοῦ ΟΡΕΙΝΗ ΠΕΡΙΟΧΗ ἀναφέρεται στὴν ἐποχὴ τῆς κατοχῆς κι' ἐξυμνεῖ τὴν ἀντίσταση τοῦ Λαοῦ μας ἐναντὶα στὴν ἐχθρική δια καὶ κατοχὴ καὶ τὴ θυσία τοῦ γιὰ τὴ Λευτερίαν. Πιστεῖται καὶ στὰ δύο αὐτὰ ἰδιαιτέρως μετὰ πάθος :

«Πατρίδα κάθε σου πιστὸς γιὰ
σένα μιὰ θυσία
καὶ μιὰ ζωὴ, πρὶν τὴ χαρὴ, πρὸν-
μα σοῦ τὴ δίνει.
Μ' ἂν τύχει καὶ δέ σκοτωθεῖ, φτάν'
ἢ Ἐλευθερία
καὶ τὸν σωτώνει ἐκεῖνη.

Πρὸ κάτω τονίζει τὸν ὄρκο τοῦ ἀγωνιστῆ :

«Στηρώνει τὸ δεξιόν του ὁμοῦ καὶ τὸ
σταυρόν του κάνει.
Φτερὰ ξανοίγει ὁ λογιόμοδός παίρν'

ἢ καρδιά του ἐλπίδα.
Τώρα μπορεῖ ν' ἀγωνιστεῖ δὲν νοιά-
ζεται ἂν πεθάνῃ
Ἐπάνω στέκεται ὁ Θεός, ἀκολουθεῖ
ἢ πατρίδα.»

Συνεχίζει στιλιζοντας τοὺς ἡρωϊκοὺς τοῦ στίχους μετὰ τραγουδιὰ λεβεντιάς τοῦ, δουνοῦ καὶ τοῦ κάμπου, ὅπου μ' ἀδολή πίστιν, πολέμουσαν τὸν καταχτητὴ τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδας. Ἐγράφε τότε :

Ρούμελι, Θεσσαλία. Μοριά, Κρήτη
ἀπόμερη καλύβα, φτωχὸ σπίτι,
πιασμένοι δυνατὰ χέρι με χέρι
τῆς λευτεράς νὰ στήσουμε τ' ἀ-
στέρι.

Ὅμως μετὰ πίκρα στηλιτεύει τὴν ἀδίκην μεταχείριση τοῦ ἀγωνιστῆ, ἀπότοξη τῆς ἀλληλοφαγομαρίας τῆς φυλῆς μας, ποὺ ὀδηγεῖ στὴν παραγνώριση τῆς θυσίας καὶ στὴν προδοσία του. Ὁ ἴδιος ὅπως εἰκάζεται νέος τότε, γέρος τώρα, θυμάται τὰ περασμένα κι' ἀναστενάζει :

«Μισὸς πρωτ' ἀνδρῶν ἦμαρ
στὴν πατρίδα δόθηκε
τρὶς φορὲς λαβώθηκε
τέσσαρες προδόθηκε.

Ἀπ' τὸ προσκλητήριο
κατηγορητήριο,
ὁ ἓνα δικαστήριο
ἀντέκρουσα μυστήριο.

Ὡ παιδιὰ ἀπολλώνια
ἀρετὴ κι' ὁμόνοια
πονηρὰ τελώνια
ὡς πᾶστροῦ αἰώνια.
Τὸ βιβλίον τοῦτο τοῦ Τάκη Κολιβά.

—Μυλιωτάκη με τοὺς λίγους ἀλλὰ ἡρωϊκοὺς τοῦ στίχους, παίρνει τὴν κατηγορίαν τοῦ ἐπιλλίου καὶ τοῦ λυρικοῦ, ἀνυψώνει δὲ τὸ λαμπρὸ ποιητὴ σὲ ὑψηλὴν στάθμην πατριωτικῆς καταξίωσης καὶ σὲ θερμὸ ζήλωτὴ τοῦ στίχου τῆς οἰμας ποὺ κατὰ κύριο λόγο στηρίζει τὸ λαϊκὸ τραγοῦδι καὶ κρατεῖ ἀπαράδραττη τὴν ἀνυπερβλήτη χάριν τῆς παραδοσιακῆς ποίησης.

Νὰ γράψω γιὰ τὴν μαστοριά τοῦ στίχου καὶ τὴν συντομία τοῦ λόγου του» δὲν τολμῶ νὰ τὸ κάνω γατὶ ἰδιόχρεα τὸ ἐξαιρεῖ, εἰσαγωγικὰ ὁ ἀσύγκριτος Κώστας Βάρναλης.

Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ προσθέσω εἶναι, ὅτι ἀξίζει πολλὰ τὸ βιβλίον τοῦτο.

Π.Β.Μ.

«Εφημερίς τῆς Κορίνθου» 24-8-75 446.989

ΠΑΝΟΣ Ι. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

δ) Τάκη Κολιαβά - Μωλιωτάκη:
«Όρεινή περιοχή». Αθήνα 1975, σ.σ.
36, σχ. 80.

Ποιήματα με πρόλογο ιδιόγραφο του

Κώστα Βάρναλη για την προηγούμενη ποιητική συλλογή του κ. Μωλιωτάκη. Ό μεγάλος μας Βάρναλης έτσι μιλάει στον ποιητή της «Όρεινης περιοχής»:

«Είσαι θετικά προσγειωμένος στην πραγματικότητα την περασμένη και την τωρινή. Έτσι νομίζω πως δεν γυρίζεις από τη χώρα των ονείρων, παρά γυρίζεις από τα όνειρα στην αλήθεια».

Όπως είναι γνωστό, κριτική σε ποιήματα δεν κάνει ο υποφαινόμενος. Λέει μόνο τη γνώμη του σαν απλός αναγνώστης. Όπως λοιπόν βλέπω, ο κ. Τ. Κολιαβάς-Μωλιωτάκης έφερε στο φως ως τα σήμερα από τα 1966 τέσσαρες ποιητικές συλλογές. Αυτό αποδειχνει πως έχει ποιητικό ταλέντο κι' άκομη, ότι είναι γνώστης της ποιητικής τεχνοτροπίας, όπως σ' αυτά του τα προσόντα θα πρέπει να προστεθί και τό τί μας δίνει με την ποίησή του. Σωριάζουμε λέξεις και φράσεις καλότεχνα μερικές φορές δοσμένες, χωρίς ουσιαστικό περιεχόμενο; Όχι. Τό πρώτο χαρακτηριστικό της ανθρωπιάς του ποιητή μας είναι ή αφιέρωση που κάνει της συλλογής του αυτής: «Τ' απλό βιβλίο τούτο άνήκει εύλαβικά σ' όσους μαρτυρικά στάθηκαν μπρός στο κνωτό της βίας, ήρωικά». Έτσι αντί κριτικής, θα παραθέσω όλόκληρο ένα ποίημά του: «Τό σάλπισμα».

«Μέ τη νοτιά, μέ τό βοριά
σέρνεται ή μοίρα μας βαριά.
Ένα χαμόγελο μικρό
και τό ποτήρι τό πικρό.

«Άιντε κοί τούτη τη φορά
μέ τά σπασμένα μας φτερά,
άνέβασμα στόν ούρανό
ν' άρχίσουμε άπ' τό βουνό.

«Η βία τού καταχτητή
είναι καιρός νά σωριαστή,
νά γίνη τό σκοτάδι φώς
κι' ό ήλιος σ' όλους άδελφός.

Κι' άν είν' τά λύτρα σου βαριά
σου τά ξοφλάμε Λευτεριά,
τίμημα πρώτο και βαρύ
τού σκοπευτήριου οί νεκροί».

Τή συλλογή του αυτή «λυρικό σχέδιο μουσικής λαϊκής σκηνής» χαρακτηρίζει ό ποιητής. Και ή σύνθεση των τραγουδιών της συλλογής έχει μία σχετική μέ τό σκοπό της τοποθέτηση. Μιά και υπάρχει ζωντανό τό ποιητικό περιεχόμενο άξιζει νά πάρη μέ τά φτερά της μουσικής «Τό Έθνος την άνάσταση και λευτεριά ό τόπος». Κι' αυτά τά μουσικά φτερά τά περιμένουμε από ένα από τούς τόσους και τόσους καλούς μουσουργούς μας.

«ΣΤΕΡΕΑ ΕΛΛΑΣ»

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1975

Τάκη Κολιαβᾶ - Μωλιотάκη

ΟΡΕΙΝΗ ΠΕΡΙΟΧΗ

Τὸ χρέος τῆς ποιήσεως, αἰώ-
νιο καὶ ἀκατάλυτο, εἶναι ὁ ἀν-
θρώπος, μέσα στὴ διαλεκτικὴ
του πορεία, γιὰ τὴν πραγμά-
τωσιν ἐνδὸς στίχου ἰδανικοῦ.
Τῆς ἀλλαγῆς, ποὺ ἡ ἐποχὴ μας
ἐκδόχεται, διαφορώμενος γιὰ
τὰ ἐμπόδια, ποὺ κάθε τόσο
προσπεθεῖν νὰ πάρουν τὴν
προώθησιν ἐπισθοδρομήσει.

Στὰ βασανιστικὰ ἀνθρώπινα
προβλήματα ὁ ποιητὴς πρὸς
νὰ στέκεται μεροστέλης καὶ ὁρ-
θός. Δὲν ἐπάρχει παρακαμπτή-
ρια ὁδὸς γι' αὐτόν, μὰ θὰ σεί-
σει τὴ σὺγχισιν καὶ τὴν ἐντα-
σιν ἐμὴν καὶ ποὺ τόσο μαστορι-
κὰ σερκὰ ἢ πολυέμφαιτη πα-
ρουσία τοῦ κατεστημένου μέ-
τ' ἀφ' ὅπου ἐνοικετικὰ τῆς πο-
σῆσται.

Φῶς πρὸς νὰ δώσει ὁ ποιη-
τὴς ὅπως ὁ μεγάλος Γκαίτε
πρεόλασε μεροστέλης ἐν με-
γάλο χρέος σ' ὅσους διαπονοῦν
τὴν ποίησιν καὶ ἀγωνίζονται
νὰ τὴν πάρουν ἐργαλεῖο πορ-
δὸν εἰρήνης καὶ καὶ ἀνθρωπίνης.

Καὶ ὁ κ. Τάκης—Κολιαβᾶς
—Μωλιотάκης; ὁ ἐλεγκτὸς Φίλι-
ππος ποιητὴς, αὐτοῦ τοῦ στί-
χου εἶχε κατανοῶν, γράφοντας
τὴν καιροσργία ποιητικὴ του
συλλογὴ **ΟΡΕΙΝΗ ΠΕΡΙΟΧΗ**.

Στὰ 15 ποιήματά της, αἱ
σθάνουσι τὸν ἀνδρὸς λόγῳ μὴ
τῇ γνώρῃ λυρικὴ ἀποστροφή
ποὺ φτερώμεται καὶ μετὰ ἀνὰ
τῆτος τὰ πηρόξει πόσο ἀνέξιο
πρόγραμμα εἶναι ἡ ἀγωνιστικὴ
δοιηρὴ καὶ ἡ ἀνυσία μας ἀπὸ
τὸν ἀγῶνα τοῦ ἀνθρώπου, τῶν
συμπεριφορῶν μας, γιὰ Αἰντε-
ρικὰ, ἀνισορροπία, ἀνισοκατα-
πῶς δὲν περιμένουν εἰς παῖροι,
ἤρθε τὸ πλῆρωμά τους, νὰ γί-
νουμε ἀφάντες στὸν τόπο μας.

Ἡ διόρθωσις γιὰ μὴ σκηναῖ
διόρθωσις τῆς συλλογῆς ἐπο-
βάλλει τὸν προσανατολισμὸ
τοῦ ποιητῆ, παρὼς; εἶναι τὰ
βέβαια γιὰ μὴ μεγαλότερη
μελλοντικὴ ποιητικὴ σέλληψη.

Ὁ κ. Τ. Μ. μὴ τὴν **ΟΡΕΙ-**

ΝΗ ΠΕΡΙΟΧΗ ἀνοίξει μὴ
καιροσργία ποιητικὴ ἀδελφία,
ποὺ θὰ εἶναι τὸ σταθερὸ ποιη-
τικὸ του στίγμα, ἀπὸ ὅψι καὶ
πέρα. Μὴ φωνὴ ἀπόρρητη
δικαιοσύνης καὶ πίστης γιὰ τὸ
χρέος τῶν ἀνθρώπων. Μὴ τό-
τα πίστης καὶ θαυμασμοῦ γιὰ
καὶ τοὺς ποὺ δρῶσι καὶ ἐκροσπ-
τητοὶ ἀνοίξουν τὸ δρόμο ἀπὸ
ἐρείπια ποὺ σφραγίσαν τὴν γῆ-
ρα αἱ ἀμερτίες τῶν θένων καὶ
ντόπων ἐποσέλων τους.

Κι' αὐτὸ τὸ πετυχαίνει μὴ
μεροσσιαποδὸς ρωμαλέους στί-
χους, μ' αὐτοσχὴν ὁμοιοκατα-
ληξία καὶ πλοῦσιο μεροσχόμο
εἰσημύτων καὶ ἰδεῶν.

Νὰ μερικὰ δείγματα γραφῆς:

«Πατρίδα κάθε σου πιστός
γιὰ σένα μὴ θυσιᾶ
καὶ μὴ ζωή, πρὶν τὴ χάρεϊ,
πρόθυμα σοῦ τὴ δίνει.

Μ' ἂν τύχη καὶ δὲν σκοτω-
θεῖ, φτάν' ἢ Ἐλευθερία
καὶ τὸν σκοτώνει ἐκείνη».

(Ἡ ΠΑΛΗ ΤΟΥ ΔΙΓΕΝΗ)

«Πάρε παιδί μου τ' ἄρματα
τοῦ πάπου καὶ τοῦ κύρη σου
ποὺ μνέσκουν κρεμασμένα.
Καὶ στίς ψηλότερες κορφές
στίσας τὸ πανηγύρι σου
ἴδιο τοῦ εἰκοσιένα.

(Ἡ ΣΥΜΒΟΥΛΗ)

«Καθένας στὸν ἄγῶνα ἄς
δῶκει
δυσὸ λῆς μὴ χούφτα κα-
λαμπόκι
ὁ καπετάνιος ὁρμηνεύει
κι' ἀγάπη νάχετε γυρεύει».

(Ὁ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ)

Μὴ σταθερότητα, μεροσρικὴ
καὶ ποιητικὴ τέχνη ἀξιδόγη
ὁ κ. Τ. Μ. εἶναι στὸ χορδὸ
τοῦ στίχου καὶ τῶν ἰδεῶν τὸ
καιροσργιο στοιχεῖο τῆς ποί-
ησῆς του: Τὴν ἀναμύλησιν τῆς
Ὀρεινῆς Μεροσχῆς. Αὐτοῦ τοῦ
Γελογοῦ, ποὺ παλοῦνται νὰ τὸν
ἀνιβαῖουν ὅσοι ποιοῦν τὸν
ΑΝΘΡΩΠΟ καὶ τὴ μο'ρα του.
Κι' εἶναι γνωστὸ πῶς τὸν ἀ-
νιβαῖουν. Νὰ ματωμένα πόδια
καὶ χέρια μὰ δικαιομένοι τα-
λικά στὴ συνείδησιν τοῦ Ἑ-
θνους καὶ τοῦ Λαοῦ τους, στὴν
ἱστορίαν.

Βασιλῆς Ἀποστολόπουλος

ΕΘΝΙΚΟΣ
ΑΓΩΝ

ΛΑΜΙΑ 25-9-75

Τὸ ἴδιο 644614
644614 τὸ καίμα-
τερο.

19-10-75

ΕΛΕΓΓΙΟ ΣΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΒΑΡΝΑΛΗ

Δάσκαλε, μέ σθηστή ματιά κι' ασάλευτο κορμί,
αυτό π' άλλοτες έσφυζε στής νιότης τήν όρμη,
σάν δέντρο τώρα πούριξε ό κεραυνός κι' ή μόπορα.
Περάτης του 'Αχέροντα, περνάς τή γήϊνη γραμμή
πρός τήν αιωνιότητα' εύλογημένη ή ώρα.

«Ώ χώρα που τραγουδιστά σε πίνει ό πευκος ό θαθύς».
"Αχ! χάιδεφέ του τά μαλλιά τής κεφαλής του τής σεπτής,
κι' ό υπνος του ό άξύπνητος στήν άγκαλιά σου κάνε.
Στό φως μιάς άδασίλευτης νά νείρεται αύγής
που μέσα της άμέτρητα πουλιά θά τραγουδάνε.

Σπαθί και πέννα ό στοχασμός τά κράτησε ζευγαρωτά,
τόν δρόμο πάντα ξάνοιγες άήτητος μπροστά,
Κι' έσο κι' άν ήταν δύσβατος στιγμή δέν τόν άρνιόσουν.
Κι' άς σφάλιζες δογματικά στά στήθη σου πιστά
τό, έσες φορές κι' άν γεννηθείς, τόσες θά σε σταυρώσουν!

Ταχιά, δραπετές πρόσχαροι τής έρωτιάρας άγκαλιάς
τά σχολαρούδια, άνέμελα πουλιά τής πασχαλιάς
θά ξεκινούνε τήν αύγή και θά γυρνούν τό δέιλι,
μέ τή στροφή στά χείλη τους τής άπολλώνιάς σου λαλιάς
και θά τή σημαδεύουνε στήν πλάκα μέ κοντύλι.

Κι' έμεις π' άνηφορίσαμε στόν ίδιο Γολγοθά
κλάψαμε και πονέσαμε για στοιχειώδη αγαθά,
κι' ή νιότη μας, μäs έταζε δόξες, τιμές και κλέη.
Ό λόγος σου στή θύελλα όρτσα θά μäs βοηθά
τό δρόμο νά μη χάνουμε μές άπ' τό φως που καίει.

Τού στήθους σου ή λυρική κι' αγιάτρευτη πληγή
στό μισεμό σου άπόμεινε άείροση πηγή
που τρέφει κίτρα άμάραντα και κόκκινα γεράνια.
Κι' ή ξαστεριά τής ρίμας σου φωτός μαρμαρυγή
στής Λευτεριάς τό ψήλωμα, στού νοϋ τήν περηφάνεια.

Δάσκαλε, μέ σθηστή ματιά κι' ασάλευτο κορμί
αυτό π' άλλοτες έσφυζε στής νιότης τήν όρμη,
σάν δέντρο τώρα πούριξε ό κεραυνός κι' ή μόπορα.
Περάτης του 'Αχέροντα, περνάς τή γήϊνη γραμμή
πρός τήν αιωνιότητα, εύλογημένη ή ώρα...

18-12-74

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

" ΝΕΑ ΣΚΕΨΗ " φεβ. 1975 τεχ. 143

'Από τὴν πνευματικὴν ζωὴν καὶ κίνηση τῆς Ρούμελης

Τοῦ Πάνου Ἰ. Βασιλείου

2. Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

α) Τάκη Κολιαδά - Μωλιωτάκης:
«Ὁρεινὴ περιοχὴ». Ἀθήνα
1975, σ.σ. 36, σχ. 80.

Ποιήματα μὲ πρόλογο ἰδιό-
γραφο τοῦ Κώστα Βάρναλη γιὰ τὴν
προηγούμενη ποιητικὴ συλλογὴ
τοῦ κ. Μωλιωτάκη. Ὁ μεγάλος
μας Βάρναλης ἔτσι μιλάει στὸν
ποιητὴ τῆς «Ὁρεινῆς περιοχῆς».

«Εἶσαι θετικὰ προσγειωμένος
στὴν πραγματικότητά τὴν περα-
σμένη καὶ τὴν τωρινή. Ἔτσι νοι-
μίζω πὼς δὲν γυρίζεις ἀπὸ τὴ χῶ-
ρα τῶν ὀνείρων, παρὰ γυρίζεις ἀ-
πὸ τὰ ὄνειρα στὴν ἀλήθεια».

Ὅπως εἶναι γνωστὸ, κριτικὴ σὲ
ποιήματα δὲν κάνει ὁ ὑποφαινόμε-
νος. Λέει μόνο τὴ γνώμη του σὰν
ἀπλὸς ἀναγνώστης. Ὅμως λοιπὸν
ἐλέπω ὁ κ. Τ. Κολιαδάς - Μωλιω-
τάκης ἔφερε στὸ φῶς ὡς τὰ σήμε-
ρα ἀπὸ τὰ 1966, τέσσαρες ποιητι-
κὲς συλλογές. Αὐτὸ ἀποδείχνει
πὼς ἔχει ποιητικὸ ταλέντο κι' ἀκό-
μη, ὅτι εἶναι γνώστης τῆς ποιητι-
κῆς τεχντροπίας, ἔπως σ' αὐτά
του τὰ προσόντα θὰ πρέπει νὰ
προστεθῇ καὶ τὸ τί μᾶς δίνει μὲ
τὴν ποίησή του. Σωριάζουμε λέ-
ξεις καὶ φράσεις καλὸτεχνα δοσμέ-
νες χωρὶς οὐσιαστικὸ περιεχόμε-
νο; Ὁχι. Τὸ πρῶτο χαρακτηρι-
στικὸ τῆς ἀνθρωπιάς τοῦ ποιητῆ
μας εἶναι ἡ ἀφιέρωσή του πρὸς
τὴν συλλογὴν τοῦ αὐτοῦ: «Τ' ἀπλὸ
διθλίον τοῦτο ἀνήκει εὐλαβικά σ' ὁ-
σους μαρτυρικά στάθηκαν μπρὸς
στὸ κινδύνον τῆς βίας, ἡρωϊκά». Ἔ-
τσι, ἀντὶ κριτικῆς, θὰ παραθέσω
ἐλόκληρο ἓνα ποίημά του «Τὸ σάλ-
πισμα»:

«Μὲ τὴ νοτιά, μὲ τὸ βοριά
σέρνεται ἡ μοῖρα μας βαριά.
Ἐνα χαμόγελο μικρὸ
καὶ τὸ ποτήρι τὸ πικρὸ.

Ἄντε καὶ τοῦτη τὴ φορά
μὲ τὰ σπασμένα μας φτερά,
ἀνέβασμα στὸν οὐρανὸ
ν' ἀρχίσουμε ἀπ' τὸ θουνό.

Ἡ εἰς τοῦ καταχτητῆ
εἶναι: καιρὸς νὰ σωριαστῇ,
νὰ γίνη τὸ σκοτάδι φῶς
κι' ὁ ἥλιος σ' ἔλους ἀδελφός.

Κι' ἂν εἴν' τὰ λύτρα σου βαριά
σοῦ τὰ ξεφλάμε λευτεριά,
τίμημα πρῶτο καὶ θαρὸ
τοῦ σκοπευτηρίου οἱ νεκροί».

Τὴ συλλογὴ τοῦ αὐτοῦ «λυρικό
σχέδιο μουσικῆς λαϊκῆς σκηνῆς»
χαρακτηρίζει ὁ ποιητής. Καὶ ἡ
σύνθεσιν τῶν τραγουδιῶν τῆς συλ-
λογῆς ἔχει μιὰ σχετικὴ μὲ τὸ σκο-
πὸ τῆς τοποθέτησιν. Μιὰ καὶ υπάρ-
χει ζωντανὸ τὸ ποιητικὸ περιεχό-
μενο ἀξίζει νὰ πάρῃ μὲ τὰ φτερά
τῆς μουσικῆς «Τὸ ἔθνος τὴν ἀνά-
στασιν καὶ λευτερίαν ὁ τόπος». Καυ-
τὰ τὰ μουσικὰ φτερά τὰ περιμένου-
με ἀπὸ ἓνα ἀπὸ τοὺς τόσους καὶ
τόσους καλοὺς μουσουργοὺς μας.

Εμφ.

Τὸ ἴδιο ταῦτα ἐμφανίσαι,
ἐμφανίσαι ἐπὶ τὸν περὶ ὁδοῦ
ΣΤΕΡΕΑ ΕΛΛΑΣ

Δὺν - Σελ. 1975 τεύχος 75

ΟΡΕΙΝΗ ΠΕΡΙΟΧΗ

Λυρικό σχέδιο μουσικής λυρικής σκηνής, με 15 ποιήματα σε παραδοσιακούς στίχους

Προηγήθηκαν οι ποιητικές συλλογές: α) «Γυρισμός απ' τη χώρα των ονείρων» (1966), 2) «Ένα παιδί μιλάει στο Θεό» (1967), 3) «Πικροί σταλαχτίτες» (1970), 4) «Νοσταλγικοί αντίλαλοι» (1972), και 5) «Ορκοδοσία στον ήλιο» (1974), που τις παίνεψαν οι κριτικοί σάν αξιόλογες προσφορές.

Για την Α' συλλογή, ο άειμνηστος Κώστας Βάρναλης έγραψε στον νέο Φθιώτη ποιητή: «Πολύ μ' άρέσανε τὰ ποιήματά σου. Κατέχεις καλά τὴ μυστική τοῦ στίχου καὶ τὴ συντομία τοῦ λόγου. Κ' εἶσαι θετικά προσγειωμένος στὴν πραγματικότητα τὴν περασμένη καὶ τὴν τωρινή. Ἐτσι νομίζω πὼς δὲ γυρίζεις ἀπὸ τὴ χώρα τῶν ονείρων, παρὰ γυρίζεις ἀπὸ τὰ δνείρα στὴν Ἀλήθεια».

Παραθέτομε α) τὸ 13ο ποίημα τῆς νέας συλλογῆς «ΟΡΕΙΝΗ ΠΕΡΙΟΧΗ», ἀξιόλογο γιὰ τὸ νοηματικὸ περιεχόμενό του, τὰ μορφικὰ στοιχεῖα του καὶ τὴν τεχνικὴ του, με κυρίαρχο τὸ τροχαϊκὸ μέτρο καὶ τὴν προπαροξύτονη πλούσια ρίμα.

ΕΝΑΣ ΓΕΡΟΣ

(πικραμένος μονολογεῖ)

Μόλις πρωτανδρώθηκα
στήν πατρίδα δόθηκα,
Τρεῖς φορές λαβώθηκα,
τέσσερις προδόθηκα.

Οἱ πληγές ποῦ μ' ἄνοιξαν
τὴν καρδιά μου ἄγγιξαν.
Ἄνδρῳ με κύκισαν,
φαῦλο με φυλάκισαν

Ἄπ' τὸ προσκλητήριο
κατηγορητήριο,
σ' ἓνα δικαστήριο
ἀντέκρουσα μυστήριο.

Ἦ σπασμένη λύρα μου
πολυχρόνια πέρα μου,
μά ἢ μαύρη μοῖρα μου
ἔως πότε γύρα μου;

Ἦ παιδιά Ἀπολλώνια,
ἀρετὴ κι' ὁμόνοια
πονηρὰ τελώνια
ἄς παστρέψει αἰώνια.

β) Μία στροφή ἀπ' τὴν «ΠΑΛΗ ΤΟΥ ΔΙΓΕΝΗ».

«Ἀλύγιστα εἶναι τὰ βουνά, στὰ πέτρινά τους πλάγια
αἰῶνες στήνει ἡ λεβεντιά τὰ μαρμαρένια ἁλώνια.
Κι' ἡ Δόξα πλέκει στέφανα με τῆς μυριάς τὰ βάρια
καὶ τῆς ἑλιάς τὰ κλώνια».

καὶ γ) τὴν 5η στροφή ἀπ' τὸ Φινάλε «ΑΝΤΡΕΙΩΜΕΝΕ ΜΟΥ ΛΑΕ».

«Ἀντρεωμένε μου Λαὲ καὶ καταπροδομένε,
στὰ Μακρονήσια σέρνεσαι, ψοφᾷς στὴν Ἰκαρία,
περήφανοι σὲ τραγουδοῦν κι' ἀπὸ χαρὰ σὲ κλαῖνε
κι' ἐσὺ περνᾷς ἀγέρωχα καὶ γράφεις Ἱστορία».

Ἄπ' τοὺς κριτικούς ποῦ παίνεψαν ποιήματα τοῦ κ. Τάκη Κολιαβᾶ - Μωλιωτάκη ἀναφέρω τοὺς κ.κ. Μπ. Κλάρα, Χρ. Κουλούρη, Β. Ρώτα, Κ. Ἀβραάμ, Δ. Σταμέλο, Μ. Σταφυλᾶ, Ἀ. Φουριώτη, Ἰ. Εὐαγγέλου, Χρ. Λεβάντα κ.λ..

Τὸ 1972 εἶχα γράψει γιὰ τοὺς «ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΥΣ ΑΝΤΙ-ΛΑΛΟΥΣ»: «Ὁ ποιητὴς Τ. Κ. Μ. ἔχει πλούσιο συναισθηματικὸ κόσμο, στοχάζεται σωστά κι' ἐκφράζεται με λυρισμό, καθοδηγώντας τοὺς συνανθρώπους μας ν' ἀνέβουν ἀπ' τὰ ταπεινά κι' ἐφήμερα σὲ ψηλότερα καὶ φωτεινότερα ἐπίπεδα, στὰ ὁποῖα καταξιώνεται ἡ ἀνθρωπιά καὶ παίρνει ἀληθινὸ νόημα ἡ ζωὴ».

Χαιρετίζομε καὶ τὴν 6η ποιητικὴ προσφορὰ τοῦ σεμνοῦ ποιητῆ μας με τὴν εὐχή: νὰ βρεθεῖ ὁ μουσουργός, ποῦ θὰ τὴν ντύσει με τὰ μάγια τῆς θείας τέχνης τῶν ἡχῶν καὶ με κατάλληλους ἐρμηνευτὲς νᾶχομε σύνθετη καλλιτεχνικὴ ἀπόλαυση: ἀπ' τὸν λυρικό λόγο καὶ τὴ μουσικὴ, σὲ νεοελληνικὰ μοτίβα.

Ἀπ. Ζορμπᾶς

«ΣΤΕΡΕΑ ΕΛΛΑΣ»— ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ – ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1975

ΒΙΒΛΙΑ

ΠΟΙΗΣΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ

Τετάρτη, 5 Νοεμβρίου 1975

Τ. ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ:
«Όρεινή περιοχή».

Πάνε καμιά δεκαριά χρόνια από τότε που απ' αυτήν εδώ τη στήλη, χαιρετίσαμε την πρώτη εμφάνιση του κ. Τ. Κολιαβά — Μωλιότακη. Στο μεταξύ κυκλοφόρησαν άλλες τέσσερις ποιητικές συλλογές του ίδιου για τις οποίες δεν είχαμε την ευκαιρία να μιλήσουμε.

Νά, λοιπόν, που ή παρακινδυνεύ- μένη, τότε, κρίση μας, δικαιώνεται πανηγυρικά. Ή ποίησή του, θρεμμέ- νη από το δημοτικό τραγούδι, παρα- δοσιακή, φερμένη από τις πλαγιές του Έλικωνα, μάς ξεκουράζει με το άνετο κύλισμα των ρυθμών της και το πλούσιο ελληνικό της περιεχό- μενο.

Μέσα, όμως, από τους φωτόχα- ρους στίχους του ό κ. Τ.Κ.— Μ. (που τόσο τους χαρήκαμε στην προ ηγούμενη συλλογή του «Όρκος» στον «Ήλιο») ξέρει να χαράξει μια έθνική γραμμή πλεύσεως, για λευτε- ριά και δικαιοσύνη. Αύτοι οι στί- χοι, που βά 'πρεπε να γίνουν εφύπε- ρα γνωστοί από το ραδιόφωνο και την τηλεόραση, είναι οι λυρικώτεροι και οι ώριμότεροι του ποιητή, που μάς θυμισε, για μια φορά ακόμη την ποιητική μας παράδοση.

α.

Σταίχος μαργαντός

Κριτική βιβλίου

Τάκη Κολιαβά - Μωλιότακη
ΟΡΕΙΝΗ ΠΕΡΙΟΧΗ
Αθήναι 1975

Το νέο βιβλίο του ποιητή, έρχεται να προσθέσει ένα από- μεν τόπο, στη λίστα λαμπρών. Γιατί οι άρετές του δημιουργ- γού είναι πάρα πολλές. Και δεν παρουσιάζουν από βιβλίο σε βιβλίο καμιά πέτυχη. Είναι άρετές επιλογής λέξης, θερμά- των, πηγείας διάθεσης και προσωπικού στίλ. Γιατί ενώ η ποίηση του, δεν έχει ξεκόψει από την παλιά αίχλη της, δεν παύει ωστόσο με κάτι υπέροχο δικό της, το είναι παινεύοργια. Δηλαδή, η ποίηση του κ. Τά- κη Κολιαβά—Μωλιότακη, δε- νινάει από τις πηγές για να φθάσει στις ώρες μας.

Ίδιαίτερα το βιβλίο που κρι- νουμε έχει πολύ τονισμένο το ήρωικό στοιχείο, της λευτεριάς και τον άδρα του δημοτικού τραγουδιού, που μυρίζει θυμά- ρι, βουνό, άυλοϊαότητα, γιαυτό και μεγαλείο. Νά ένα δείγμα που δικαιολογεί τις θέσεις μας:

«ΤΟ ΦΩΣ»

Τόν ήλιο της άνατολής
δηδόνι μου έβγα να δής,
τ' άστρα και τόν άδγερινό
που σελαγίζει στο βουνό.

Νά πώ τραγουδι ήρωικό
είναι το στόμα μου μικρό,
και δέ χωράει στη στρουφή
ό παρουνός κι' ή άστραπή...

Άλέκος Βασιλείου

ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ - ΛΑΜΙΑ

20-11-75

το ίδιο βιβλίο στα
φωτιστικά Γράβιτα τ.1
Γενάρης 1976

ΦΟΙΩΤΕΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

(Τάκη Μωλιωτάκη, 'Ορεινή περιοχή, 'Αθήνα
1975, σ. 36, σχήμα 8ο, ποιητική συλλογή)

ΤΟΥ ΤΑΚΗ ΘΕΡΜΟΠΥΛΙΩΤΗ

«'Η βία του κατακτητή
είναι καιρός να σωριαστεί,
νά γίνη το σκοτάδι φώς,
κι' ό ήλιος σ' όλους άδελφός».

(Τ. Μωλιωτάκης).

Στή φθιωτική ποίηση ό Τάκης Μωλιωτάκης κατέχει επάξια μία ζηλευτή θέση. 'Αλλωστε οί γνήσιοι φθιώτες ποιητές σπανίζουν. Θητεύει στο δύσκολο δρόμο της ποίησης από χρόνια με έπιμονή και θέληση μεγάλη. Κάθε νέα του δημιουργία άποτελεί κι' ένα σκαλοπάτι άνόδου του στο λογοτεχνικό μας Παρνασσό.

'Η ποίησή του είναι πηγαία, γεμάτη συγκίνηση, παλμό και αλήθεια. 'Ο μύθος και τό όνειρο της ψυχικής του εύαισθησίας συμπλέκονται άρμονικά και ύπηρετούν τόν αιώνιον άνθρωπο. Κάτοχος της νεοελληνικής ποιητικής παράδοσης κατορθώνει με τόν παραδοσιακό του στίχο νά συγκινή και σήμερα τόν άνθρωπο της διαστημικής εποχής μας, τόν άνθρωπο πού ή ζωή του έχει καταντήσει χωρίς ποίηση κι' όνειρο. 'Η ανθρώπινη ύπαρξη γιά νά επιβιώσει χρειάζεται νά έχει άνοιχτό τό παράθυρο της ψυχής της στή μαγευτική χώρα του όνείρου και της ποίησης. Αυτό προσφέρει ή τέχνη με τη μεταφυσική της διάσταση. 'Ο ποιητής είναι άπόκοσμος γιά τούς άνίδεους, μά τόσο άνθρωπινος γιά όσους διεισδύουν στο μυστήριο πού κρύβει ή διχασμένη ύπαρξή μας.

'Η ποίηση του Τάκη Μωλιωτάκη είναι άπαλή κι' ανθρώπινη. Δέν έντυπωσιάζει με τις λέξεις και τόν σύγχρονο άόριστο προβληματισμό, πού κατάντησε την ποίησή μας φιλοσοφικό δοκίμιο. Σκύβει στον άνθρωπο, συνομιλεί μαζί του· κί' έπειτα άποτραβιέται στο δώμα της ψυχής του κι' εκεί συνταιριάζει σ' άρμονική σύνδεση τά όράματα της ψυχής του με τούς πόθους της ελληνικής ψυχής. 'Η ποίησή του συγκινεί όσους μέσα τους άναδεύει ακόμα «ή γαλάζια λαχτάρα», καθώς θά έλεγε ό ποιητής του Βορρά γιά έναν καλύτερο κόσμο, πιδό άνθρωπινο, πιδό δίκαιο, πιδό άληθινό.

'Η τελευταία ποιητική του συλλογή, πού την επιγράφει: «'Ορεινή περιοχή», μάς δένει με στιγμές μαρτυρίου. Πρόκειται γιά μία ποιητική σύνθεση δυναμική και έκφραστική στο στίχο και στις εικόνες. 'Ο λόγος του ποιητή παραβιάζει τη θύρα της ψυχής του άναγνώστη και γίνεται τραγούδι της. Κι' έδώ, νομίζω, έγκειται ή άξία της συλλογής αυτής. Καί γεννιέται τό έρώτημα: Τά ποιήματά του τά έγραψε γιά άνάγνωση ή νά μελοποιηθούν; 'Ο προσεχτικός άναγνώστης κλίνει στή δεύτερη άποψη. Κάθε ποιητικό διαμάντι άποτελεί τό τραγούδι της ψυχής του δημιουργού της. 'Αν γίνεται και τραγούδι της ψυχής του άναγνώστη σημαίνει πως ό τεχνουργός του έχει μέσα του πηγαίο τό ποιητικό ταλέντο. Και πιστεύω, πως κάτι τέτοιο συμβαίνει και με τόν Φθιώτη ποιητή Τάκη Μωλιωτάκη.

Τάκης Θερμοπυλιώτης.

«ΣΤΕΡΕΑ ΕΛΛΑΣ» — ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ — ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1976

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Ο ΜΑΝΩΛΗΣ ΠΡΑΤΣΙΚΑΣ ΑΞΙΟΛΟΓΕΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠ' ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΦΩΝΗ

ΓΕΝΑΡΗΣ 1976

ΑΙΓΙΟΝ

«ΟΡΕΙΝΗ ΠΕΡΙΟΧΗ»

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ
— ΜΑΛΙΩΤΑΚΗ

Ποίηση άγνή σαν την γηγή των μικρών παιδιών, ποίηση πεντακάθαρη σαν το γαλανό ούραγό μας, είναι η «ΟΡΕΙΝΗ ΠΕΡΙΟΧΗ» του γνωστού ποιητή Τάκη Κολιαβά—Μαλιωτάκη. Έδω δεν έχουμε μόνο ένα απλό λαϊκό τραγούδι αλλά μία άδισστη συνέχεια του Δημοτικού μας τραγουδιού. Στίχος όμορφος, χρυσάλλινη ροή μουσικότητας. Γράφουμε άκομα και για τον λυρισμό του ποιητή που ντύνει τις εμπνεύσεις του με πολλή συγκίνηση. Έπειτα η πρόθεση του Τ. Κ. Μ. για ένα λυρικό σχέδιο μουσικής λαϊκής σκηνής μάς δίνει μία πιο σύνθετη ποιητική εικόνα, αλλά και μάς θυμίζει κάπως τους αϊτωσεδιασμούς της σκηνής του ΜΠΡΕΧΤ. Όμως πάνω κι' απ' όλα αυτή η «ΟΡΕΙΝΗ ΠΕΡΙΟΧΗ» κερδίζει τη λαϊκή συμμετοχή, τόσο σαν αναγνώριση του προβληματισμού της, όσο και σαν αντίληψη της παραβολής του αλλόγειου των γηλών βουνών με το λαό μας.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΚΙ' ΕΜΕΙΣ "Αγγέλο Φουριώτη

ΟΡΕΙΝΗ ΠΕΡΙΟΧΗ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΑΛΙΩΤΑΚΗ
ΤΑΚΗ (Αθήνα 1975, Σελ. 40)

Υπάρχουν ποιητές που κλείνουν στην ποίησή τους την πραγματικότητα χωρίς να την υποτάσσουν σ' έναν προσωπικό κανόνα — στη σειρά αυτών των ποιητών ανήκει ο Τάκης Κολιαβάς — Μαλιωτάκης. Γι' αυτό δέχεται κι' αν εκφράζεται (με παραδοσιακό ή μοντέρνο στίχο) μπορούν και προσφέρουν, σ' όποιον τους διαβάσει, γνήσιες εικόνες ζωής, που όσο κι' αν τις κάποιος αποδεχτεί, δε μπορείς σ' αδιαφορία την γνησιότητα που κλείνουν μέσα στα πλάσιμά τους. Ό,τι έχει σημασία, δεν είναι τί μπορεί να πιστεύεις εσύ, αλλά τί μπορεί να είναι αυτό που πιστεύει ο άλλος, κυριώτερα αν μπορεί μ' αυτό να δείξει ή να φωτίσει κάτι, όπως το ζή αυτός. Γι' αυτό αδίστακτα λέμε: μέσα στην ποιητική του συλλογή ο Τάκης Κολιαβάς — Μαλιωτάκης κλείνει μία πραγματικότητα σ' όλες της τις διαστάσεις, μία πραγματικότητα γνήσια στο περιεχόμενό και στον στόχο της. Και μάλιστα μία πραγματικότητα που έρχεται στο προσκήνιο του λόγου με στόχο άρτια δουλεμένο. Γιατί αυτή κλείνει, στον πυρήνα της, την αγωνία του ποιητή.

«ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ» — Κυριακή 13 Φεβρουαρίου 1977

ΣΤΟΜΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΟΒΑ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Χαίρομαι που ένας πνευματικός άνθρωπος με τιμάει με την γνωριμία και την εργασία του.

Ομολογουμένως η εργασία αυτή 100 περίπου ποιήματα σ' ένα καλυπτόμενο και καλλαισθητικό τόμο με τον πόρτα πάνω τίτλο, αξίζει τον ειλικρινή και άπροφασιστο έπαινο, γιατί διαφέρει ασύγκριτα από τα γνωστά κατασκευάσματα και τις στιχοπλοκίες που δεν έχουν καμμία συγγένεια με την αληθινή, την αυθόρμητη και ανεπιτήδευτη ποίηση.

Ποίηση, αληθινή και γνήσια

στα παραδοσιακά πλαίσια που καταφέρει να άγγιξη τα μύχια της ψυχής και να συγκινήσει αληθινά από την άρχή ως το τέλος, χωρίς να υπάρχει κανένα τεχνικό, γλωσσικό ή συντακτικό ψεγάδι.

Συγχαίρω ιδιαίτερα τον ποιητή

Τάκη Κολιοβα και για την καινούρια εργασία — έβδομο βιβλίο κατά σειρά — και του εύχομαι όλοψυχα, όρεξη για καινούρια και πολύτιμα τέτοια ποιητικά επιτεύγματα που τιμούν το δημιουργό τους και τα Έλληνικά γράμματα.

«ΣΤΟΜΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ»

ΤΟΥ ΤΑΚΗ Κ.
ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ είναι το έβδομο ποιητικό βιβλίο του Γ. Κ. Μ. Αυτή τη φορά έχουμε ένα πηγαίο χιώμορ και ένα σαρκασμό που μάς προβληματίζει για την ευκαιριότητά του. Πολλές φορές η καυτή τωρανά γίνεται εδώ και πολιτικοποιημένη διαπίστωση.

Τό «Στόμα της Φωτιάς» μάς δείχνει μία γνήσια φλέβα ποιητή που κατορθώνει πάντα να βρίσκεται με απλό τρόπο συμμετοχής μέσα στη λαϊκότητα της όποιας ζωής με τις μικροχαρές και τις μικροελπίδες. Σεχωρίζουμε το 59.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΧΑΪΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΙΟΥΛΙΟΥ 1976

ΑΙΓΙΟΝ, Νικ. Σολιώτη 16

ΜΑΝ. ΠΡΑΤΣΙΦΑΣ

Ο φιλοσοφικός

Ταχυδρόμος

Αριθμός φύλλου 9

Ιούλιος 1976

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΩΝ

Η στιχοθάλασσα συνεχίζεται.

Η πληθώρα των ποιητικών συλλογών που ο έκδοτικός ρυθμός τους συνεχίζεται άνοδικά, είναι, δυστυχώς, στην περίπτωσή μας απόδειξη παρακμής. Έπικράτησε δηλ. σ' εμάς η αντίληψη ότι η στιχουργική είναι εύκολη υπόθεση και ο καθένας που φιλοδοξεί να χαρακτηριστεί λογοτέχνης, σπεύδει να γράψει μερικά προιήματα. Με τη μέθοδο όμως αυτή, το αποτέλεσμα είναι αντίθετο από τις επιδιώξεις των «ποιητών». Γιατί, αν σ' ένα πεζογράφημα μπορούμε και να ξεγελαστούμε, ελπίζοντας σε μελλοντικά επιτεύγματα, στην ποίηση, το ταλέντο φαίνεται από μιάς αρχής. Και το ταλέντο συνήθως απουσιάζει ή είναι τόσο υποτονικό, ώστε να μην πιστεύουμε στην τυχόν ωρίμανσή του. "Ας είναι..."

Από τις ποιητικές συλλογές που λάβαμε, διαπιστώνουμε ότι υπάρχουν ακόμη στη χώρα μας «γράφοντες», που εξακολουθούν να καλλιεργούν την παλαιά τεχνοτροπία

ποίηση. Η τεχνοτροπία, βέβαια, δεν έχει άμεση σχέση με το ταλέντο, είναι όμως εξακριβωμένο πιά, ότι ο όμοιοκατάληκτος στίχος για να συγκινήσει τον σύγχρονο αναγνώστη, πρέπει να έχει και κάτι νέο να πει. Δυστυχώς, στις περισσότερες περιπτώσεις, δεν έχουμε παρά μια κακοχωνεμένη επανάληψη παλαιότερων συλλογών. Από τις παραδοσιακές συλλογές θα σταθούμε, έτσι, μόνο σε δύο:

Η Τασία Βότση με τη συλλογή «Μιά φλόγα από τριαντάφυλλα», παρά τις τάσεις της να νεωτερίσει, οργανικά ανήκει στην παράδοση. Οι στίχοι της αποπνέουν το λεπτό άρωμα του γνήσιου λυρικού λόγου και συγκινούν με τη νοσταλγικότητα και τον συναισθηματισμό τους. Η συλλογή της δεν ανήκει σ' εκείνες που εξαντλούνται σε μιάν ανάγνωση. Μπορούμε, σε ώρες ρέμβης, να επιστρέφουμε σ' αυτήν με εμπιστοσύνη.

Ευρύτερους στίχους επιδιώκει ο κ. Τάκης Κολιαδάς - Μωλιοτάκης με το «Στόμα της φωτιάς», που έχει ήδη στο ενεργητικό ξέμβιβλία στίχων. Ο κ. Μωλιοτάκης αντίθετα από την Κα Βότση, είναι ένας ορθόδοξος της παράδοσης, για τον οποίο τα γεγονότα και οι καταστάσεις μπορούν να αναπαρασταθούν σε λυρικούς ομοιοκατάληκτους στίχους, στους οποίους καντηριάζονται, συχνά, απαραδέκτες καταστάσεις ή εξαίρονται επεισόδια της εθνικής μας ζωής.

MAN. ΓΙΑΛΟΥΡΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑ Ι'ΚΗ

Δευτέρα, 28 Ιουνίου 1976

• Σε μία εποχή που ο παραδοσιακός στίχος είναι σχεδόν σπαράξιος, ο κ. Τ. Κολιαδάς - Μωλιοτάκης κυκλοφόρησε το «Στόμα της φωτιάς», έβδομη συλλογή του παραδοσιακών στίχων. Ο ποιητής θα συγκινήσει ασφαλώς τους νοσταλγούς των ποιητών μιάς άλλης εποχής, των οποίων και συνεχίζει με συνέπεια την παράδοση.

MAN. ΓΙΑΛΟΥΡΑΚΗΣ

ΣΤΟΜΑ ΦΩΤΙΑΣ (ποίηση)

Ἐπατέρομαι στήν ποίηση
τοῦ Τέκη Κολιβαδά—Μωλιατιά-
κη, μέ ἀφορμή τή νέα του πο-
σφύρα, γιὰ νά τενίσω, πῶς; εἴ-
ναι ἀπό τοῦς ἐλάχιστους; πῶς
ἀπόδειξαν πιστοί στήν ποίη-
σοεική σιγούργια, ἀλλά μέ
μέ συνείδησι πῶς τόν ἀναδει-
κνύει δίκαια σέβν ἐξέχοντα
σούχρονσ ἀκροδωκω ἐποδής
τῆς τεχνοτομίας. Τό δρεῖλαι
ἐπὶ δ Ρυμβελίτης ποιητής
στό πληθωρικῶ καί πηγαισ σου
καλοσημέ τιν, πῶς περῶνται;
σέβν λόγος καί σέβν περῶν,
καθαίρεται. Σπάνιο τό φαινόμε-
νο νά βρεῖς τραγοῦδι του πῶς
νέ μὴν ἐμπειρόθηκες μετὰ ἀπό

πραγματικῶν συναισθηματικῶ
βάσανο. Φυσικῶ, δὲν πῶς νά
καί τοῦτο, ὅτι καί ὅλα του τῶ
κομμάτια στέκονται σὶδ ἴδιε
ἐφορευτικῶς ἐπὶ πειδῶ. Καί δὲ θά
ἦταν ἐπὶδ φυσικῶ, δυνατὸν. Ἄς
μὴν νομισθεῖ δρῶς, πῶς ἡ
ποίησή του σέβν παραδοσεικῆ,
ἀσχελεῖται μέ τῶ θέματα τοῦ
χθῆς. Ἀντίθετα, πολλὰς φορές,
θίγει σούχρονσ, καυτῶ θέματα
ἡ καλῶς ὕματα, μέ σούχρονσ
θεώρησῃ. Ὅσον πεντηρῆται
ἀπὶ τὴν πικρόδοσῃ καί μέ θέμα
καί μέ σιγούργικῆ πλοκή, εἴ-
ναι ἀλήθεια, μᾶ; δίνει ἀληθινά
ἐξιστοουργήματα, δππῶ;

«ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟ»

Σέβν ἀπὸ ἔλπε γρεμφοῦνται
ἀποδῶ τῶ βεγγητῶ τοῦ πόντου
Στῆ γαιτοριά, σὶδ καλὲτερέμει
φτωχῇ καρδίᾳ, μέτρο σιγούργει.

Βαριδ σφηνόθηκε ἡ βελόνα
σῆς δυστυχίας τὴν περῶντα.
Οἱ ἔγνοιες ἀπὸ τοῦ μέλινου
καί ἡ καίνα καίλει μέ τὴ φθίσῃ.

Φτωχῇ τοῦ κήπου μενιζερῶντα
ἡ μαυροφορεμένη μένα.
Μοναχοκόρη καί σὶδ ῥάφι,
πῶς λέου; ἡ ἀπόγνωσῇ τῆς γράφει.

Θλίβε μένος μέλαν παρθεθῶσις
τῆς νιότης, ὅλες οἱ ἐποσχῶσις.
Ἡ ἀπαγγελία καί τὸ πιδνο
σέ δαδτερο πλάνο.

Νᾶναι ἡ ψυχῇ δειροπερῶντα
καί ἐλπίδα καί νά μὴν τῆς μένει.
Ν' ἀνοίγει δ πόντος τῶ φτερό του
καί δ ἰσκιος νά ῥίχται τοῦ θαλάσσιου...

Σέβν ἀπὸ ὅσον γρεμφοῦνται
τὴ συγχροδία ἀποδῶ τοῦ πόντου.
Βαριδ, μενόντονη, θλιμμένη
σῆς πεθιμερικῇ εἰμαρμένῃ.

Ἄλκιος Βασιλείου

ΕΘΝΙΚΟΣ
ΑΓΩΝ
ΛΑΜΙΑ
22-7-1976

Ἀνεξάντλητος καὶ φλογερός ὁ Φθιωτῆς ποιητὴς Τάκης Κολιαβᾶς - Μωλοιστο-
κης. ἔκυκλοφόρησε τὸν φετεινὸ Ἰούνιο τὴν ἑβδόμη ποιητικὴ του συλλογὴ μὲ τίτλο
«Στόμα τῆς φωτιάς». Ἐραστής καὶ δημιουργὸς τοῦ εὐληπτοῦ καὶ εὐήχου παραδοσια-
κοῦ στίχου. μὲ μέτρο καὶ ρίμα, μὲ μαστοριά. ἀνθρωπιὰ καὶ μουσικότητα, εἶναι δυστυ-
χῶς ἀπὸ τοὺς τελευταίους πιστοὺς του μέσα στὴν ξέφρενη γιὰ νὰ μὴ πῶ παρανοϊκὴ
καὶ ξεκαπίστρωτη ἐλευθεροστιχουργία, ποὺ ἔχει κατεβάσει τὴν ἀληθινή, τὴν υπεύθυ-
νὴ τέχνη στὰ ἐπίπεδα τῆς ἀφόρητης, τῆς ἀτέλειωτης φλυαρίας, στὸ ὄνομα τῆς ἐλευθε-
ρης καὶ ἀσύδοτης ἔκφρασης ἀκατανόητων κενολογιῶν. Ἄλλ' ἂν ὁ πειθαρχημένος, ὁ
κομπός, ὁ μαστορεμένος στίχος δὲν ἀποτελεῖ ποίηση, τί ἐπὶ τέλους εἶναι ποίηση, γιὰ
νὰ καταλάβουμε κι' ἐμεῖς οἱ ἀπροσάρμοστοι, οἱ «ντεμοντέ»;

Πενηνταπέντε στὸ σύνολό τους τὰ ποιήματα τοῦ Κολιαβᾶ, ἐμπνευσμένα κατὰ
κύριο λόγο ἀπὸ ἔντονα καὶ συγκλονιστικὰ προσωπικὰ διώματα μέσα στὰ πλαίσια τῶν
τελευταίων δραματικῶν χρόνων τῆς πικρῆς ἐποχῆς μας, δίνουν μὲ τὸν παλμό τους. τὴν
περηφάνειά τους, τὴν ἀνθρωπιὰ τους, τὸ σαρκασμὸ τους καὶ τὴν ἀνένδοτη ἠθικὴ τους
προσταγὴ, τὸ νόημα καὶ τὸ ἥθος τῶν φιλοσοφικῶν καὶ ἰδεολογικῶν πιστεύω ἑνὸς τί-
μιου καὶ ἀσυμβίβαστου καὶ καθαροῦ δημοκρατικοῦ ἀγωνιστῆ, ποὺ ἀνάλωσε τὴ ζωὴ
του στὴν ὑπηρεσίᾳ τῆς ἀλήθειας. τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἱεροῦ χρέους. Συγκινεῖ μέχρι
δακρῶν οὐ πολλὰ ποιήματά του ὁ ποιητὴς. Προκαλεῖ τὴν ἀγανάκτηση σ' ἄλλα κα-
τὰ τῶν ταρτούφων καὶ τῶν πλαστογράφων τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ τῆς ἐνῆρετης πράξης

Καὶ τελικὰ σοῦ δίνει κουράγιο καὶ πίστη σὲ κάποιες ἀξίες ποὺ ἀνασκαλοπίστη-
καν ἀπὸ τοὺς ἀνθρωπάκους τῆς δίξ· καὶ τῆς λωποδυσίας. σὲ κάποια ἰδανικὰ ποὺ σταυ-
ρώθηκαν καὶ λερώθηκαν ἀπὸ τοὺς κοπροκαθάρους τῆς φωτιάς καὶ τῆς κακίας. Νὰ δει-
γματοληπτικὰ μερικές στροφές ἀπὸ διάφορα ποιήματά του:

«Οἱ ταπεινοὶ θὰ φακελῶνουν
— τὸ μόνο βέβαιο ποὺ μποροῦνε—
μὰ οἱ ποιητὲς τοὺς φασκελῶνουν
καὶ τραγουδῶντας προχωροῦνε».

(Φάκελοι)

«Σκέψη ἐλεύθερη γιὰ λίγο, πάρε τὰ φτερά τοῦ γλάρου,
πέτα πάνω ἀπ' τοῦ Αἰγαίου τ' ἀφρογάλαζα νερά.

ἸΚ' ἔβγα μὲ καρδιά σφιγμένη στίς γυμνές κορφές τῆς Γυάρου
καὶ τὴ φρίκη τοῦ ὀλέθρου ξαναζήστε νοερά».

(Γυάρος)

«Δὲ θὰ λέει γιὰ δράκους καὶ ξανθιές
τὸ φριχτό, δικό μας παραμῦθι.
Θᾶχει στὸ κορμὶ πληγές θατιές.
τὸν καὶ μὸ τῆς Λευτεριάς στὰ στήθη».

(Τὸ δικό μας παραμῦθι)

«Στὸ στήθος σκύβεις τελικὰ
καὶ λές, καρδιά στὰ ἰδανικὰ

πιστὴ, τ' ἀνθρώπου μέινει.

Μιά ταπεινὴ ὑπογραφή,

τοῦ πόνου στέκει ἄδερφή.

ὅσο φτωχὴ κι' ἂν εἶναι».

(Ὑπογραφή)

Τί ἄλλο θὰ μπορούσε νάναί μιὰ ποίηση ποὺ συγκινεῖ, προβληματίζει καὶ ἔξαν-
θρωπίζει;

ΦΘΙΩΤΙΚΑ
ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Α' ΤΕΥΧ. 3

ΙΟΥΛΙΟΣ

1976

Κ. Δ. Ἀδραῦμ

ΤΤΨΗ

Στὰ μακρινὰ τους σύνορα, στὰ βρόγια τῆς ὀργῆς
ἀκούω τοὺς ἀλύτρωτους στὸ βόγγο τῆς ὀδύνης.
Μὲ τὰ ἀποστεωμένα τους τὰ χέρια, στῆς στοργῆς
τ' ἄπιαστο νὰ συστρέφονται μαζί καὶ τῆς εὐθύνης.

Οἱ μαῦροι κύκλοι τῶν ματιῶν, ἐρωτηματικὰ
αἰώνια κι' ἀναπάντητα στὸν πόνο τῆς ἀνίας.
Δακρύβρεχτα καὶ τραγικὰ βαριά μηδενικὰ
ἄξιος βαθμὸς στὸ ἐνδεικτικὸ τούτης τῆς κοινωνίας.

Κι' ὅπως μονάδα ἀμέτοχη, ἀδιάφορα κοιτῶ
ἐντὸς μου τὸν φυγόδικο αἰσθάνομαι στρατιώτη.
Καὶ βρίσκω πὼς ἀνέχομαι καὶ θελητὰ κρατῶ
μέσα στὸ ἴδιο μου πετσί, τὸν ἄνθρωπο προδότη.

Τέκη Κολιαβᾶ — Μωλισιάκη

Τ. Κολιαβᾶ —

Μωλιστάλη

„Στόμα της φωτιάς „

Ο ποιητής εμπνέεται από την σύγχρονη πραγματικότητα, από τη δραματική προσπάθεια του ανθρώπου να στερήσει, με μόχθο και με οδύνη, μία καλύτερη ζωή. Εμπνέεται, ειδικότερα, από την πρόσφατη δοκιμασία του λαού μας, από τις αγωνιστικές του ανατασεις, από τη μαχόμενη πίστη του στην ελευθερία και τη δημοκρατία. Και μάς δίνει σε σίχους άδρους που διακρίνονται για τη μουσική τους ύφή τον κελαριστό τόνο και τη ειλικρίνεια που αποπνεουν, ήρωικές και συγκινητικές ανθρώπινες στιγμές, μ' ένα τρόπο που θα θάινει μέσα μας ή πίστη στον άνθρωπο και την ελευθερία του.

Δ. Σταμέλος

ή Ελευθεροτυπία „

4 Σεπτεμβρίου 1976

Στίχοι τῆς φωτῆς

(Ποίηση)

τοῦ Διευθυντοῦ μας,
κ. Π. Β. ΜΑΥΡΑΓΑΝΗ

Εἶναι τὸ ἔβδομο ποιητικὸ διβλίο πὺν προσφέρει σὰς Ἑλληνικά Γράμματα ὁ Τάκης Κολιαβάς - Μωλιотάκης. "Ὅλα γραμμένα στὸν παραδοσιακὸ στίχο καὶ τῇ βεᾶ τῆς ποίησης: Τῇ ρίμα.

"Ὅταν ὁ τύπος τῆς ποίησης εἶναι αὐτὸς πὺν ἡ παράδοση τὸν στερέωσε ἔτσι πὺν νὰ μὴ μπορεῖ νὰ παραμεριστεῖ ὅσο κι' ἂν βάλλεται ἀπὸ τὸν ἐλεύτερο, εἶναι ὅμως τὸ γενικὸ κατὰ ἓνα τρόπο καλοῦπι τῶν ἀκολουθούντων αὐτῇ, δὲν ἀφίνει περιθώρια γιὰ ἓνα ξεχώρισμα, γιὰ ἓνα εἰδικὸ τύπο γιὰ νὰ ἔχει ἰδιαίτερη σημασία ἡ πᾶν σ' αὐτὸ κριτικὴ ἐπισκόπηση.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ὅμως, ξεχωρίζει, κάθε ποιητῇ, τὸ δικὸ του ὕφος, τὸ θέμα, ἡ πνευματικὴ συνθετικὴ δυναμικότητα, ἡ ὀπτικὴ σκοπιὰ κι' ὁ στόχος. Κι' ὁ Τάκης Κολιαβάς - Μωλιотάκης ἔχει δικὸ του, ὁλότελα προσωπικὸ ὕφος, μὲ ἀνάλογες κατὰ περίπτωσι παροαλλαγές. Ὡς τόσο, ἄπτεται ὀλων τῶν στοιχείων πὺν στηρίζουν τὴν ποίηση, τὰ ὀποῖα καὶ τονίζει τὸ ἄψογο, χρῶμα καὶ ὁ θαθὺς στοχασμός. Ἐχει καλλιέπεια, ἔχει συναίσθημα ἀγάπης ἔντονο, γιὰ τὸν ἄνθρωπο πὺν τὸν ἀδικεῖ ὁ ἄνθρωπος, μὲ τὸν ταξικὸ του διαχωρισμὸ καὶ ἐξανίσταται ἡ συνείδησή του γιὰ τοῦτο. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ γίνεται σκληρὸ στὴν κρίση του κι' εἶναι πυρίπνοες οἱ χαρακτηρισμοὶ του. Ὅτίλος τοῦ διβλίου του τὸ ὀμολογεῖ. Ἀποστρέφεται τῇ βίᾳ, ἀγαπάει τὴν ἐλευθερία καὶ μισεῖ θανάσιμα τὰ δεσμά. Ἀγωνίστηκε γι' αὐτὰ τ' ἀγαθὰ τῆς ζωῆς. Ἡ ἐξορία του στὴ Γυάρο εἶναι «τοῦ λόγου τὸ ἀληθές».

„ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ“

19-9-76

Φυσικά, ὅταν αὐτὸ εἶναι τὸ πιστεύω του, νὰ χάρηκε πολὺ ὅταν ἔπεςε ἡ χούντα: Καὶ πὲς μὲ τὸ σπαθὶ καὶ πέννα πὲς το μὲ φρόνησι καὶ νοῦ πρόβαλαν τ' ἄστρα τὰ σθημένα ξανὰ σὸ θόλο τ' οὐρανοῦ.

Γενικὸς στόχος του, ἡ ἔξαρσι τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος κι' ἡ ἀπελευθέρωσι ἀπὸ τὴν ταξικὴ καταδίκη του.

«Θίγει σύγχρονα προβλήματα καὶ νωθρὲς καταστάσεις» μέσα στὰ ὀποῖα κινεῖται ὁ ἄνθρωπος. Καταειρωνεύεται τὰ ἀνόσια τερτίπια καὶ ἀγανακτεῖ γιὰ τὴ βράβευσι τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ ψεύδους, ὅταν ἡ ἀρετὴ παραγνῶριζεται:

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΕΙΡΗΝΗΣ
ΣΤΟΝ ΚΙΣΣΙΓΚΕΡ!

Ἀφοῦ ἀραδιάζει τίς καλωσύ-

νες πὺν ἀντὶ νὰ βραβεῦνται, ἀγνοοῦνται, ἐνῶ ἀντίθετα οἱ ἀπάτες βραβεῦνται, μὲς λέει: Μ' ἂν αἰμοδόρος μακελλάρης ἔχεις τὴ δύναμη νὰ γίνεις, τότε στὰ σίγουρα θὰ πάρεις Βραβεῖο Νόμπελ τῆς Εἰρήνης!!!

Θά, μούταν πολὺ εὐχάριστο νὰ μεταφέρω ἐδῶ ὀλους τοὺς δικτικούς στίχους τοῦ διβλίου πὺν εἶναι ὀρθὰ καὶ ἐπαγωγικά ραπίσματα κατὰ τῆς ὀποκρισίας, τῆς ἐπάτης καὶ τῆς ἀδικίας, ἀλλὰ ὁ χῶρος μου εἶναι μικρός. Θὰ δῶσω ὅμως μερικὸς στὴν τύχη: Κάποιοι ἐπιτήδριοι φουσκῶνουν σὸ δῆθεν ὕφος τὸ χρηστὸ καὶ εἶναι ἐκεῖνοι πὺν καρφῶνουν μέρα καὶ νύχτα τὸ Χριστό.

Τῆς μάχης οἱ ἀντρείωνοι
μέ τ' ἠμάρτια στό κορμί
φέρνεται καταπροδομένοι
καί στερημένοι ἀπ' τήν τιμή.

Κι' ἐνῶ ζητεῖς νά βρεῖς ἰδανικά
πού ὁ δημιουργός ἔχει δωρήσει,
ἐλέπεις παντοῦ αἰσχρά μηδενί-
(κά
πού πρέπει κάποιος κάποτε νά
(σβήσει.

Μέ περηφάνεια καί μέ ἦθος
βάφεις τοῦ χρέους τὰ δουνά.
Μικρό παράσημο στό στήθος
γερῇ κλωτσιά στά πισινά.

κ.λ.π.

Ὁ συγγραφέας ἔχει τὸ ψευδώνυμο Μωλιωτάκης γιατί ὀνομάζεται Τάκης καί κατάγεται ἀπὸ τὸ Μῶλο τῆς Λοκρίδος. Εἶναι καταξιωμένος ποιητής καί ἀνήκει στό Σύνδεσμο τῶν Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν. Παράλληλα ἀσχολεῖται μέτῃνκριτική τοῦ βιβλίου καί τὸ χρονογράφημα. Ἔχει πολλή ἀνεκδοτὴ ἐργασία.

Π. Β. Μ.

"ΘΕΣΣΑΛΙΚΗ ΕΣΤΙΑ" ΛΑΡΙΣΑ ΣΕΠ-ΔΕΚ. 1976 Τ.23-24

Κριτικὴ τοῦ βιβλίου

585

Γράφει ὁ Κώστας Β. Σπανός

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ: «Στόμα τῆς Φωτιᾶς»: Ποίηση. Ἀθήνα 1976, σ. 94.

Πιστὸς στὴν ἐρωμένη του, τὴν παραδοσιακὴ ποίηση, ὁ κ. Τ.Κ.Μ. μᾶς δίνει φέτος τὸ «Στόμα τῆς Φωτιᾶς», τὴν 7η, στὴ σειρά ποιητικὴ δημιουργία του. Πλούσια σοδειά, ἡ συλλογὴ αὐτὴ μέ τοὺς 55 τίτλους, πού «καίνε» μέ τὴ σατυρική διάθεσή τους, κ' εἶναι σωστὸ «στόμα φωτιᾶς». Ὁ π. ποιητὴς κ' ἐκείνους τοὺς «φωτιστὴρες» πού τὸν ἀνθρώπο «οὐ ζῶο στὰ δουλοπάροισα ἄκοσμα τὸν πωλοῦν» καί παίζουν ἀν' ὁφρενικοὶ μέ τῶν λαῶν τίς μοῖρες.../. Στὴν «Ἀκαδημία» τὸ σατυρικό του πνεῦμα παῖσνει τὸ «λίαν καλῶς». Πρόκειται γιὰ μ' ἄστυρα λεπτὴ, διαπεραστικὴ, κι ὀπολαυστικὴ:

(....) Τοὺς ἐνδοῦς κροτάφους των /

κοινὲς ὀρίζουν μοῖρες, καί πᾶν ὀπο-
τους ταφους των συνωμοτοῦν μνηστή-
ρες (.....). Μὲ δυὸ καί τρεῖς καί τέσσα-
ρες, στὴ χώρα τῶν θαυμάτων, πότε-
ρους θάχες Καίσαρες / τεχνῶν τε καί
γραμμάτων...

Μεγαλύτερη ἐπιτυχία ἔχουν οἱ 15 αὐλαδοὶ στίχοι. Ὁ π. ἔχει μελετήσει πολὺ τὴ δημοτικὴ ποίηση κ' ἡ ἐπικοινωνία μαζί της εἶχε γόνιμα ἀποτελέσματα. Τὸ μαρτυρεῖ ὁ αὐτοῦ τῶν στίχων του, ὅπως «Λίγο-Πολύ», «Ὀνειρο», «Ἀντίβαρο», «Κορμί» κλπ.

Με τὸ «γλυκοῦνο τῆς ρίμας τὸ κρασί...» στό «Στόμα τῆς Φωτιᾶς», ὁ Τ.Κ.Μ. κάνει πολλὰ δῆματα μπροστὰ.

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ ΣΤΟΜΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ,, ΠΟΙΗΣΗ 1976

“Αν είναι αλήθεια και είναι αλήθεια ότι η ποίηση και τον νοοπλουτισμό και την καρδιά θερμαίνει, ο Τάκης Κολιαβάς—Μωλιωτάκης: με την καινοτομία του ποιητικής συλλογής «Στόμα της Φωτίας» επιτυγχάνει στο στόχο του.

“Όποιος όμως τα ποιήματα του κι αν πόρρωσε θα δούμε ότι είναι γαργάρα ψυχική εδύναμις και ανθρωπιά, παντοῦ ξεχωρίζει η ἀγάπη του για τον άνθρωπο με τὰ διανοησιακά ιδεώδη και ιδέες που ἀνηχούν τὰ ἀνθρώπινα συσπειρώματα.

Πρόκειται για έναν ποιητή πλημμετούμενο από αισθηματισμό, πιστό στις παραδόσεις και γνώστη της ζωής του λαού, ένας σωστό διατόμο της ἀνθρώπινης ζωής και τὰ ποιήματά του είναι εκπαιδευτικά από την κοινωνική ζωή.

Ποίηση λυρική μεθ’ ἐμφράσεως, τὴ σκληρὴ πραγματικότητα τῆς ζωῆς με σιόχους εὐθόρμητους, ἐλεύθερους, ὑθμιτικούς και εὐρηγικούς ἐμφραστικούς, μεθ’ ἐμφράσεων τὴν ἀγάπη γιὰ τὸν ἄνθρωπο με ἀνιδιότητα και εὐαισθησία.

Σὲ μιὰ ἀποστοφὴ στὸ ποίημά του—Πικρὸ ἀντίδοτο—μὰς δείχνει τὸν παλμό και τὸν παλτό τῶν ἀνθρωπιστικῶν του αἰσθημάτων «ἀδύνατος φῶς» θὰ καὶ ὁξίος Δεσποτής—χαρὲς θὰ πλημμυρίση ἡ καρδιά και θὰ γέμῃ φῶς ἡ ἀνθρωπότητα.

Ἀπὸ χρόνια ἐκρηγεί τὴν ποίηση, ἐμπαιρὸς τεχνίτης τοῦ λόγου με ἐμφραστικὴ ἀίσθη με ποιητικὰ συλλογὰς και ποιήματα μετὰ τὰ χορηγεῖται κοινότητα εἰς μεθ’ αἰσθητικῶν του ἐμπειρίας, περνοῦται και εἰς ἀνθρώπο σκευοπῆτι.

“Οἱ στίχοι του ἐκρηγεί και ἡθοπλαστικοὶ συγγενεῖς μετὰ τὸ δημοτικὸ τραγῶδι και μετὰ ἀνυπόκριτη ἐνυμελιώτικη εὐαισθησία ἐμφράζουν τὴν σὺν πόντῃ μετὰ τὴν πικρὰ τῆς ζωῆς μεθ’ ἐμφράζεται και μετὰ τοσοῦτοι οὐ εὐνοῦ αἰσθητικῶν: ἐπ’ αἰσθητικῶν στυγερῶν πρῶτα, μετὰ τοὺς ἀνθρώπους τυραννῶν λῆει ὁ ἀποικιστὴς στὸ τραγῶδι.

του και πορὰ πῶτα ἐδ’ ὁ πόντος τὸθο τῆς στήθας τὰ στήθια μετὰ ποταμὸν πῶτα.

Οἱ στίχοι του βγαλμένοι ἀπ’ τῆς καρδιάς του τὸ περίσσευμα τραγικῶν τοὺς οὐνοὺς και τῆς στήθας του οὐ πᾶν τοὺς τοὺς χωρίς τὰ λείπη και ἡ τοσταλγία.

Γιὰ μιὰ ἀόρατο φωνὴ αἶμα: στὰ μερῶν γιὰ τὴν καινοτομία ποιητικῆς πορνογραφίας τοῦ ἐνυμελιώτη ποιητῆ Τάκη Κολιαβά—Μωλιωτάκη και ἀν’ ὁ πῶς λῆει και εἶναι ἡ πικρὰ καλὴ γλώσσα ἐμπαιρῶντας μετὰ τὴν ψυχὴ εἶναι ἡ ποίηση, ὁ ρουμαλικῶν ποιητῶν θῶρε: καλὴ τὴ γλώσσα τῆς ψυχῆς μας και τὰ μυστικὰ τῆς μονοπάτια. Εἶσαι μετὰ τοῖς τῆς ζωῆς τῆς ψυχῆς μας.

Ζάχος Ξηροτύρης

ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

ΛΑΜΙΑ

ΠΕΜΠΤΗ

14

ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

1976

ΣΤΟΜΑ ΦΩΤΙΑΣ ΠΟΙΗΣΗ

Κριτικό σημείωμα του Κωστή Κοκρόροβιτς

Μιὰ, ἀκόμα, Ποιητική συλλογή τοῦ Τάκη Κολιᾶβα — Μωλιότακη, μὲ τὸν χαρακτηριστικὸ τίτλο «Στόμα τῆς Φωτιάς».

Καὶ πράγματι, ἐν μὲς ἀπὸ ἐνα στόμα φωτιάς, βγαίνουν οἱ καυτοὶ στίχοι, ποὺ μετασχηματίζονται σὲ πύρινες ἀλήθειες.

Ὁ ποιητὴς καὶ σὸ νῆο τοῦ βιβλίου, ἐρῶμο κατὰ σειρὰ, παρουσιάζεται πιστὸς καὶ συνεπὴς στὸν ἑμμετρο παραδοσιακὸ στίχο, ὅπως καὶ στὴν ὅλη προηγούμενη ἐργασία του.

Δὲν περιεκλίνει εὐτε κατὰ τὴν οὐσία τῆς ποίησής του, εὐτε κατὰ τὴν τεχνικὴ τῆς στιχεουργίας του.

Στέκεται στὸ πλευρὸ τῶν φτωχῶν, τῶν ταπεινῶν, τῶν ἀδικημένων μὲ μιὰ ποίηση ἀγωνιστικὴ, ποὺ πιστεύει καὶ αἰσιθεύει ἐν ἑνὰ πραγματικὰ καλύτερο εὐριο.

Ἰδιαίτερα ἀξιοσημείωτες εἶναι οἱ σελίδες 9, 10, 13, 16, 19, 21, 23, 30, 47, 49, 53, 69, 71, 77 καὶ 89.

Ὁργή, σπασμὸς καὶ ἀηδία, χρωματίζουν τὴν ἀπό-

δοση οὐτῶν τῶν θεμάτων, πρὸς μᾶς γίνονται εἰσα καὶ μᾶς προβληματίζουν, χέρη στὴ ζωτάσι καὶ στὴν ἀνθρώπινη πνοή καὶ τῇ «εὐτηγορίᾳ» τῆς ποιητικῆς γρᾶφης. Ὁ ποιητὴς ἔχει ἀπὸ καιρὸ καταβυθιστὴ στὸν ποιητικὸ τομέα τῆς χώρας μας καὶ ἀνθρώποι κορυφαῖοι καὶ διακεκριμένοι ἔχουν ὀφείσει ἐγκωμιαστικά καὶ δίκαια, τὸν ποιητὴ καὶ τὴν ποίησή του. Ἐνδεικτικὰ σημειώνουμε μερικὰ ὀνόματα: Κ. Βάρναλης, Μυρτιάτισσα, Χρ. Λιβάντης, Ἀνδρ. Κεραυνῶνης, Ἀντ. Σαμποράκης, Μπ. Κλάρας, Ἀγγ. Φουριώτης, Βασ. Ρώτας καὶ ἄλλοι πολλοί.

Κλείνοντας τὴς ἀπλὲς τοῦτες γραμμὲς, εὐκρινῶς προσθέτουμε καὶ μῆς πρὸς τὸ Τάκη Κολιᾶβα — Μωλιότακη, εἶναι Ἀνθρώπος καὶ ποιητὴς, συνδιασμός ὄχι, εὐτυχῶς καὶ τόσο συνηθισμένος στὸν κόσμο τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων ποὺ δὲν εἶναι, ἐν πολλοῖς, «ὁμορφος κόσμος ἡθικὸς ἀγγελικὰ πλάσμενος».

ΚΡΙΤΙΚΟ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟ

Δὲν εἶναι στόμα ἐκτὸ φωτιάς, τὸ «Στόμα τῆς Φωτιάς».
ὁ καθὼς στίχος πῦρινη ἀδὴα ποὺ κατακαίει.
Μὲ μέσα ἀπὸ τὴ σιδήρεη τῆς — ἀθροὶ μερηγεριᾶς.
Καὶ ἐνέργει πόσοι πλάθονται ἀπαιδοφόροι, ὡραῖοι...

Γιώργος Κ. Ριζόπουλος

"ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΓΕΝ" 25-11-1976

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΙΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΟΛΙΩΤΑΚΗ

«ΣΤΟΜΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ» (Ποίηση)

Ένας από τους νεώτερους ποιητές μας, ο Τακης Κολιαβάς - Μολιωτάκης με έξι προηγούμενα ποιητικά βιβλία, κυκλοφορήσε πρόσφατα και το έβδομο με τίτλο «Στομα της Φωτιάς». Στίχοι συμπαθητικοί, προβληματισμένοι, κοινωνικά εκφράζουν τον άνθρωπο σε χαρούμενες και πικρές ώρες, με πολύ αίσθημα κι αίσθηση καρού. Οι συνθέσεις έχουν πάντα μία ζεσσιότητα, έναν εξαιρετικό περιισμό, μία γνήσια ζωική αμεσότητα, θεματογραφική και γεμάτη λαοσοφία. Είναι στο μέγιστο σύνολό τους παραδοσιακοί οι στίχοι του ποιητή. Προτιμάει τα ποιήματα με τα στοιχεία του δημοτικού λόγου. Εκφράζουν καλλίτερα τη ιδιοσυγκρασία του δημιουργού. Αποτελούν μία μορφή επίστροφης στο γνήσιο λαϊκό αυτισμό, που καταξίωσε τις μεγάλες ώρες του λαού μας.

ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

ΣΤΟΜΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Ὁ ποιητής με τις ἑπτὰ ὥς τώρα ποιητικές συλλογές γεννήθηκε στὸ Μῶλο — Λοκρίδος τὸ 1926 καὶ μένει στὴν Ἀθήνα. Εἶναι μέλος τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν καὶ συνεργάτης σὲ πολλὰ περιοδικὰ καὶ ἑφημερίδες.

Κινεῖται στὰ πλαίσια τοῦ παραδοσιακοῦ στίχου με ποιηλία ρυθμῶν καὶ καταπιάνεται πετυχημένα με σύγχρονα προβλήματα, με στόχο τὴν ἐξύψωση ἀπ' τὸ χυδαῖο καὶ τὸ ταπεινὸ καὶ τὴ λύτρωση ἀπ' τὴν ἀδικία, τὴ βία καὶ τὴ σκλαβιά σὲ παγκόσμια ἔκταση.

Οἱ κριτικές του καὶ τὰ χρονογραφήματά του δείχνουν σωστὴ συγκρότηση καὶ θάρρος στὴν ἔκφραση ὀρθῶν κρίσεων. Ὁ νεορεαλισμὸς, ἡ φιλοπατρία καὶ ἡ φιλελευθερία χαρακτηρίζουν τὰ ποιήματά του, στὰ ὁποῖα τὸ λυρικό στοιχεῖο νύτνει αἰσθητικὰ τοὺς στοχασμοὺς του.

Ἡ γλώσσα του ὁλοζώντανη, πειθαρχημένη δημοτική, γίνεται ὄργανο καλλιτεχνικῆς ἔκφρασης, με στοιχεῖα ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Λαοῦ μας, τὸν ὁποῖο ὑπηρετεῖ ὁ ποιητής. καὶ ἀπ' τὸν ὁποῖο ἐμπνέεται καὶ γίνεται: δέκτης τῶν συναισθημάτων του καὶ πομπὸς μαζύ, με τὸν ἑμμετρο λόγο. Ἔτσι ὑψώνεται σὰν ὁ ποιητὴς τοῦ καιροῦ του καὶ τῆς γενιᾶς του, ὅπως ἔλεγε ὁ δεῦτερος ἔθνικὸς μας ποιητὴς Κ. Παλαμάς.

Οἱ στίχοι τοῦ κ. Τάκη Κολιαβά — Μωλιότακη φορτίζονται καὶ ἀπὸ πνευματικὸ θάρρος, πὺν δείχνουν τὴν πνευματικὴ καλλιέργειά του ἰσοδύναμη πρὸς τὴν εὐαισθησία του καὶ τὸ πηγαῖο ταλέντο του. Δαμάζει ὅ,τι ξεχειλίζει ἀπ' τὸ ὑποσυνείδητό του καὶ με τὴ συνειδητὴ ἐπεξεργασία του μορφοποιεῖ συναισθήματα, ὁράματα καὶ σκέψεις, δίνοντάς μας ποιητικὰ τὸν γεμάτο ἀντινομίες ἐξωτερικὸ κόσμο, πὺν ξεφύγει καὶ γλιστράει ἀπ' τὸ λογικὸ στὸ παράλογο καὶ ἀπ' τὴν ἀνθρωπιά στὴν κτηνωδία καὶ προβάλλοντας τὸν ὑποκειμενικὸ του κόσμος, τὸν στημένο με τὰ μέτρα τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἀνθρωπιᾶς.

Τὸ «Στόμα τῆς Φωτιᾶς» περιέχει 55 ποιήματα, πὺν συγκινοῦν, φωτίζουν καὶ προβληματίζουν. Ἀξίζουν νὰ τὰ χαροῦν, ὅσοι γυρεύουν γεύση ἀπὸ Ρουμελιώτικη καλὴ ποίηση.

ΑΠ. ΖΟΡΜΠΑΣ

«ΣΤΕΡΕΑ ΕΛΛΑΣ» - ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1977

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ὡς Βῆτα γραμματεὺς στή Δημαρχία
καταχωροῦσε ἔγγραφα στ' ἀρχεῖα
καὶ ζοῦσε ὑπόδειγμα πατρὸς—συζύγου
μὲ τὰ ψυχία τοῦ μισθοῦ τοῦ λίγου,
προσμένοντας τὴν ὥρα τὴν μοιραία
νὰ προαχθεῖ σὲ Ἄλφα γραμματέα.

Συνήθειες κακὲς δὲν εἶχε κι' ἔξεις,
τὶς τέχνες ἀγαποῦσε καὶ τὰ γράμματα,
πήγαινε ταχτικά σὲ διαλέξεις,
τῆς ζωῆς τὸν συντρίβανε τὰ δράματα,
μὰ στοῦ ἀνθρώπου πίστευε τὶς ἐπιτεύξεις
καὶ ξάνοιγε τὸ μέλλον σὲ ὁράματα...

Ἀπὸ τὴ θέση αὐτὴ χωρὶς ἀργοπορία,
μὴ βάζοντας ὑπ' ὄψη τὰ προσκόμματα,
μιὰ μέρα παίρνει μέρος στὴν πορεία
πλάϊ στὸ Λαό, μὲς στὰ ὀνόματα,
ζητώντας τοῦ πολέμου τὸ καμίνι
νὰ γίνει μιὰ παγκόσμια εἰρήνη.

Τὴν ἄλλη τὸ πρῶτ' μὲ ἔκπληξή του,
προτοῦ νὰ σκύψει ἀκόμα στὰ χαρτιά του,
τοῦ προσκομίζουν τὴν ἀπόλυσή του,
—χτυπάει λὲς καὶ θὰ σπάσει ἡ καρδιά του—
μὲ μόνη σοβαρὴ αἰτιολογία
πὼς πῆρε μέρος στὴν πορεία.

Ἡ ὥρα ἢ πρωῒνὴ φάνταξε δύσῃ·
μὰ ὀρθώθηκε χωρὶς ν' ἀργοπορήσει,
μέ πλώρη γιὰ καινούργια ἐργασία.
Χτυπάει σὲ ἀρμόδια γραφεῖα,
χτῆμα δὲν ἔχει νὰ πουλήσει
κι' ἢ φαμελιὰ κι' αὐτὸς πρέπει νὰ ζήσει.

Μὰ τὸ παλιό του τὸ μητρῶο
ποὺ τὸ κρατοῦσε ὡς χθὲς ἀθῶο
ἔχει θανάσιμα σπιλώσει·
τὸ κράτος νὰ τοῦ ξαναδώσει
θέση καὶ πάλι δημοσία,
θᾶταν μεγάλῃ ἀνοησία (!)

Ἐκεῖνος ἐπιμένει μὲ μανία
—σκέψη καμμιὰ γιὰ αὐτοκτονία—
ὅσο κι' ἂν εἶναι δύσκολος ὁ δρόμος,
σὰν ἥρωας θὰ παλέψει, θὰ δουλέψει,
σκαφτιᾶς θὰ γίνει κι' οἰκοδόμος,
φτάνει νὰ μὴν πεινάσει, νὰ μὴν κλέψει.

Μὰ καὶ σ' αὐτὸ τὸ μονοπάτι
πόσο στενὸς ὁ κύκλος τοῦ ἐργάτη!
Γυρίζει τρεῖς ἑβδομάδες, ἓνα μήνα,
τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του κρούει ἢ πείνα,
καὶ κάτω ἀπ' τὴ σκιά τοῦ Παρθενώνα
τὸν φοβερότερο ἢ ψυχὴ του ζεῖ ἀγώνα...

Καὶ κλείνει τῆς ἐρεῦνης του τὸ τέλος
σὲ μιᾶς φριχτῆς ὑποταγῆς τὸ ἔλος
Βαδίζει μὲ τὴν τύψη τοῦ προδότη
ἐδῶ καὶ λίγες μέρες
κάθε πρωῒ στοῦ Μαλτσινιώτη
καί... κάνει σφαῖρες...

3/2/77

ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Κων/πόλεως 13

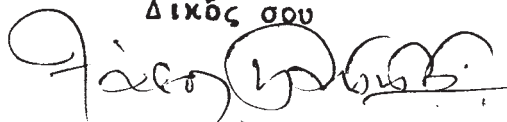
Τηλ. 7665.244

ΑΘΗΝΑ 457

Φίλε μου ποιητή

Δ' ευχαριστῶ θερμά γιά τήν ἀρκοδοσίαν σου. Μέσα σέ
τούτη τήν ἐποχή τῆς ἀπέραντης πεζολογίας πού ἐκ-
σφενδονίζει τήν ποίηση στό κενό, χαιρετίζω μέ
συγκίνηση ἕνα ἀπό τά τελευταῖα ὀχυρά τῆς παρα-
δοσιακῆς μας ποίησης πού ἀντιστέκονται ἀκόμα.
Μοναχικός καί ἀνένδοτος κράτησε τή σημαία τῆς
ψηλά, σάν ἕνα φλογερό ὕστεροῦ γραφο, πολεμώντας ἔ-
στω καί γιά τήν τιμή τῶν ὀπλων.

Δικός σου

Τέκη Κολιαβά - Μωλιοτάκη

ΣΤΟΜΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ (Ποίηση)

Μπρεστά στο «Στόμα της Φωτιάς» έβδομο κατά σειρά ποιητικό έργο του Τ.Κ.Μ., σκέπτομαι πώς θα μπερδεύσε να ξεστομεί όλη ή γύμνια τ' ανθρώπου. Προμηθεΐκη φωτιά ή και προμηθεΐκη, που έλαχε να κρύβει μέσα του ό ποιητής και καλεί τό νύχτιο όδσιπόρο στο κολύβι της έρημιάς του για να νιώσει την υπέρτατη αγαλλίαση της προσφοράς.

"Αν έλειπε τό τραγούδι, σπληνικό τόπιό βάτεν ή γή κι αν ό γλυκύτερος γρύλλος - τί ξέρει γι' αυτόν ή τοιμεντένια καρδιά της (Πελιτεΐας - πελιτεΐας), τού Μώλου δέν τόνιζε τό τραγούδι της έρημιάς και της γολήνης, της πίπρας και τού θριόμβου της μοτιωμένης άντρεϊσούνης της Γιάννας και τού Παρνασσού, τί βάναν τάχα ή Ρουμελιώτικη λεβεντιά κι ή Φωμισούνη ολάκερη;

"Ομορφα να τραγουδάει μεταμεσούχτιο τ' άρμόνι την αιωνιότητα της αγάπης κι ό πετροκότσηφος με τά χαρόματα τόν ήλιο. Όμως σαν ό ποιητής μπερεί να κρατά τό ίσο και να τό λέει μαζί τους, τούτη ή υπέρτοτη εύτυχία έχει την προέλευσή της απ' τόν άνθό της δημιουργίας. Χαίρομαι γιατί ό Μώλος (γενέτειρα τού ποιητή απ' όπου πήρε και τό ψευδώνυμο Μωλιοτάκης) της Λοκρίδας (Αΐας ό Λακρός, Δυσσέας Αν έρωτοισ) έχει στο περιόλι του

έναν τέτοιον άνθό. Χαίρομαι ακόμη και περηφονεύομαι που γεύομαι τ' άρώμα του, μέσα από τις σελίδες τού βιβλίου του. «Τού παρστάβη, ή θλίψη» λέει στη σελίδα 74. "Όμως δέν γίνεται να τόν «άπορνηθεί ή χορά». Πόσοι δέν βάβελαν να γίνουν μια κουκίδα τού τραγουδιού του. Μπορεί νάοαι «πικρό της δόξας τό βιβλίο» όπως σημειώνει ό ποιητής στη σελίδα 75. Μπορεί και ή ίδια ή δόξα νάοαι πικρή. Ποιός θα την άπορνηθεί; Έκείνος που δέν την έπιζητεί. Έκείνος που τά τραγούδια του δέν μπήκαν στα σαλόνια. Έκείνος που πάσχει από άκομψία της μέσης (σελίδα 49). Δέν έχω άσχεληθεί με κριτικές και δέν έχω την εύχαΐρα των έκστούτε ήχητών λέξεων και περισπούδαστων εκφράσεων. Ένα μονάχα θέλω να πώ, πώς τά ποιήματα τού Τέκη Κολιαβά - Μωλιοτάκη με συντάραξαν. Τώρα για να έξηγήσω τό πώς και γιατί, τ' αφήνω να τό πούν άλλοι που έχουν περισσότερα μέσα της έκφρασης και τό κριτικό ζαιμόνιο. Να ξεχαρίσω τραγούδια του θα τό θεωρούσα και λάθος και — ός νού έπιτραπεί — άπρέπια.

Κλείνοντας, δέν έχω πορά για τό μικρότερο που γεύτηκα ως τό κατάβαθα της ψυχής, να σφίξω θερμά τό χέρι τού ποιητή, με συγκίνησε και περηφάνεσα...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΤΣΙΜΠΑΣ

— ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ — ΜΩ
ΛΙΟΤΑΚΗ — ΟΡΚΟΔΟ-
ΣΙΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ. Πόη-
ση, Ἀθήνα 1974, 86 σελί-
δες.

Τοῦ Τ. Κολιαβά - Μωλιότᾶ
κὴ ἔχω ἤδη παρουσιάσει προ-
ηγούμενο βιβλίο - τὰ ἴσαμε σὴ
μερὰ πέντε βιβλία του εἶναι ὅ-
λα ποιητικὲς συλλογές. Σύν-
τομα, ὡς επιτομειστον ἑμμετρα
κομμάτια, συχνὰ σέ ὁμοιοκατά-
ληκτους στίχους τοῦ παλαιοῦ,
καλοῦ καιροῦ, τὰ ποιήματα αὐ-
τὰ μαρτυροῦν φανερῇ τὴν ποι-
ητικὴ φλέβα. Εἴπαμε συχνὰ ὅτι
ὁ «ποιητικὸς» πληθωρισμὸς τοῦ
καιροῦ μας ἐφείλεται κυριότα-
τα στὴν ἀσυνείδητα καὶ τὴν εὐ-
κολογραφία τοῦ ἐλευθέρου στί-
χου πρῶτα καὶ, ὕστερα, στὸν
ἀκαταλαβίστικο, προχειρολόγο,
παράλογο, τάχα ἐξπρεσσιονι-
σμὸ. Σήμερα γράφει ποιήματα
καὶ ἡ κουτοῦ Μαριά. Καιρὸς
εἶναι νὰ τεθεῖ φράγμα στὸ ἀ-
νεύθυνο αὐτὸ ὄργιο πού σπατα-
λᾷ χαρτί, ἐνέργεια, τυπογραφί-
κὴ μελάνη. Ὁ Τ. Κολιαβάς —
Μωλιότᾶκης ἔχει κάτι νὰ μᾶς
εἰπεῖ. Ἐκεῖνο τὸ σαρκαστικὸ
«Κανάβεραλ» (σελ. 71):
..Κόσμοι στὸ σῆμαν σκορπι-
ομένοι ἐκστατικοὶ
τῶν φώτων μας δεχτῆτε τῇ

(γαλέρα,
ἔξω ἀπὸ πείνα, μίσος καὶ χο-
(λέρα
ὕγεις ἄκρας χαίρει ἡ Ἀμερι-
(κὴ

Εἶναι τόσο ἐπικαιρὸ καὶ ἀ-
ληθινὸ. Ὅπως παρατηροῦσα
καὶ σ' ἄλλη βιβλιοκρισία μου
πρόσφατα, ὁ στοχαζόμενος Νε-
οέλληνας φαίνεται νὰ κατέχει
τὴν ἔφεση πρὸς νοσηματοδότηση
τοῦ σύγχρονου ἱστορικοῦ γίγνε-
σθαι καὶ κόσμου - ἀντίθετα
πρὸς τὸν ἀνιστόρητο, ἐπιπόλαιον
ρωμιὸ τῆς περιόδου 1914 —
1922 πού, μὲ τὴν ἐμπάθεια
καὶ τὴν φατριαστικὴν του μο-
χθηρίαν, κατέστρεψε τὸ μεγα-
λουργήμα τῆς συνθήκης τῶν
Σερβῶν καταφυγίζοντας, Νο-
έμβριον τοῦ 1920, τὸν Ἐλευθέ-
ρο Βενιζέλο, καὶ ἐδοτήθησε
τὸν Ἀττίλα νὰ ξεριζώσῃ τὸν
μικρασιατικὸν ἑλληγισμόν.

Περ. ΝΕΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1977

ΤΟΜΟΣ 1^{ος} ΤΩ. 4

ΠΑΝΛΟΣ ΘΛΩΡΟΣ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟ
 ΤΑΚΗ : ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ
 ΑΝΤΙΔΑΛΟΙ, Ποήματα
 Ἀθήνα 1972, 82 σελίδες.

«Ἀξίον σμιλευτή τοῦ ποιητι-
 κοῦ λόγου» τὸν εἶπε ὁ Κώστας
 Δ. Ἀβραάμ σὲ ἐφημερίδα τῆς
 Λαμίας, τὸ 1966. Καὶ τῶντι-
 ναι ἀληθινὸς ποιητὴς ὁ Τ.
 Κολιαβᾶς - Μωλιωτάκης, κα-
 θὼς μαρτυρεῖ ὁ ρευστὸς, ἀρμो-
 κὸς, μουσικὸς στίχος τοῦ ποῦ
 αἰχμαλωτίζει εὐθὺς τὸ ἐνδιαφέ-
 ρον σου. Τῷ Τ. Κ. Μ. ἔχω ἡ
 δὴ παρουσιάσει ἀπὸ τὴν στή-
 λην τοῦτη δύο τόσες ποιητικὲς
 συλλογές. Μεγάλος ἔπαινος τοῦ
 ἀξιζει τοῦ δὲν ἐξύγωσε τὸν
 «μοντέρνο» ἐλεύθερο καὶ ἀκα-
 ταλαβίστιχο στίχο. Ὅποιος κα-
 τέχει τὴν ἱκανότητα νὰ δημι-
 ουργεῖ μουσικὴ, δὲν ἔχει ἀνά-
 γκη τοῦ ἀπειθάρχητου, ἀμου-
 σου, συχνότατα παράλογου «ἐ-
 λεύθερου» στίχου ποῦ δὲν εἴ-
 ναι: παρὰ καταφυγή, τὶς περισ-
 σότερες φορές, ἐκείνων ποῦ
 στεροῦνται ποιητικὴ φλέβα.
 Κ' εἴταν' μιὰ μιὰ γριούλα, ἓνα

(Ξερόκλαδο
 τοῦ παλινοῦ τοῦ δέντρου ἀπομει-
 (νάρι,
 ποῦ τὰ ψυχροτάβεα συχνόβρα
 (ζε
 γιὰ τοὺς ἀποθαμένους λίγο
 (στὰρι...
 (Θάνατος νεκρῶν, Στὴν ἱερή
 μνήμη τῆς γιαγιάς μου Πανω-
 ραίας Ζώτα).

ΠΑΥΛΟΣ ΦΛΕΡΟΣ

Π. ΝΕΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΙΟΥΝΙΟΣ 77 τομ. 1^{ος}

ΤΕΥΧ. 6

Τάκη Κολιοβά - Μωλιοτάκη

ΣΤΟΜΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

ΠΟΙΗΣΗ

Με πολλή χαρά διάβασα
τὴ νέα ποιητικὴ συλλογὴ
τοῦ ἐκλεκτοῦ Ρουμλιώτη
ποιητῆ κ. Τάκη Κολιοβά-Μω-
λιοτάκη, μετὰ τὸν ἐντυπωσιακὸ
τίτλο: «ΣΤΟΜΑ ΤΗΣ ΦΩ-
ΤΙΑΣ», ποὺ εἶχε τὴν καλωσύ-
νη νὰ μοῦ στείλῃ. Εἶναι ἡ
ἑβδόμη ποιητικὴ του συλλο-
γὴ καί, νομίζω, ὅτι εἶναι ἡ
καλύτερη.

Πιστὸς στὸν παραδοσιακὸ
στίχο ὁ ποιητὴς μᾶς δίνει τὸ
νέο ποιητικὸ του ἔργο στὸ
ὁποῖο συνυπάρχουν ἡ ἔγω-
γιστικότητα καὶ ἡ αἰσιοδο-
ξία, ἡ ἐμπειρία καὶ ἡ στοχα-
στικότητα, ἡ χορὰ καὶ ἡ θλί-
ψη, ἡ σατυρικὴ διάθεση, ἡ
ἀνθρωπιά καὶ τὸ ἰδεώδες τῆς
Ἐλευθερίας. Καὶ ὅλα μὲ μὴ
γόνιμη παρουσία καὶ πειστι-
κὴ ἐμπέδωση στὸ ἀναγνωστι-
κὸ κοινό.

Ὁ κ. Τάκης Κολιοβάς-Μω-
λιοτάκης, ποὺ εἶναι γνωστὸς
καὶ ἀπὸ τὶς προηγούμενες
ποιητικὲς του δημιουργίες,
ἔχει τὸ διὰ τοῦ ποιητικοῦ
ἔργου, μυστὴ φαντασία, εὐαι-
σθητὴ ψυχὴ, καθαρὴ σκέψη
καὶ δύναμη ἐκφράσεως τῶν
πλούσιων ἐμπειριῶν του καὶ
καθαρῶν λογισμῶν του.

Ἡ συνεχὴς πνευματικὴ του
δημιουργία καὶ ποιητικὴ του
εὐφορία διδάσκουν, συγκι-
νοῦν, τέρμπουν.

ΘΩΜΑΣ ΠΛΑΤΑΝΙΑΣ

ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΓΓΛΝ 16-6-78

ΘΕΣΣΑΛΙΚΗ ΕΣΤΙΑ ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΤΟΥ κ. ΜΙΧΑΛΗ ΣΤΑΦΥΛΑ

Ὁ Τάκης Κόλλιαβας—Μωλιότακης (βλ. ὄν.) στὰ 1977 τύπωσε τὴν ποιητικὴ συλλογὴ «Ὀπτογραφία», ἃτου ἑνὸς ποιητικῶς προβληματικῶς ἐλεγκτείνεται μὲ ὁμορφὴ καὶ σαφεῖ λόγῳ πάνω στὰ πάθη καὶ τὶς ὀδύνες τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Ὁ Τ. Κ.—Μ. σὰν μαχητὴς — ποιητὴς ποὺ εἶναι πάντα, ἀποζητᾷ μὲ μύριους τράτους «τῆς Λευτεριᾶς τῶ ἰδανικοῦ». Δὲν πρέπει γι' αὐτὸ νὰ μᾶς διαφύγει ἑνὸς καυστικώτατος σαρκασμοῦ· σὲ πολλοὺς στίχους του, ποὺ δίνεται μὲ τρόπο πηγαῖο καὶ ἀνεπιτίδευτο.

ΜΑΗΞ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ Τ. 33-34

Εἶχε συγκρατημένη τὴν ὁρμή του
 κι' ἀπὸ παιδὶ τοῦ ἄρρεσε πλατιά
 νὰ συλλογᾶται πάντα τὴ ζωὴ του
 ὡς τὰ πολὺ βαθιά του γηρατειά.
 Ὅλες οἱ οἰκονομίες του στὴ μπάντα,
 στόχος τῶν γηρατειῶν ἡ προκοπή.
 Ὡσπου μιὰ μέρα, γύρω στὰ σαράντα
 πέθανε ξαφνικὰ ἀπὸ συγκοπή.

Εἴμαστε μελλοθάνατοι, ἀπ' τὴν ὥρα
 ποὺ φτάνουμε σὲ τούτῃ τὴ ζωὴ,
 μᾶς δέρνει ἀνελέητα ἡ μπόρα
 καὶ μεῖς ἀναζητᾶμε μιὰ πνοή.
 Εἴμαστε μελλοθάνατοι, ὁ χάρος
 καραδοκεῖ ἀπὸ στίγμα ὁρατό,
 παρότι ἐμεῖς σκοπεύουμε μὲ θάρρος
 στὰ χρόνια μας, συχνά, τὰ ἑκατό.

Σὰν θὰ περάσει ἡ μαύρη χειμωνιά
 ποὺ τὰ πάντα τριγύρω ἔχει καλύψει,
 καὶ τοῦ κήπου μου ἡ πρῶμη λεμονιά
 τὰ λευκά της λουλούδια ἀποκαλύψει.
 Θὰ ῥθῶ κι' ἓνα ἀνθοστόλιστο κλαδὶ
 ἀγάπη μου παλιὰ θὰ σοῦ προσφέρω,
 καὶ ἴσως τότε τῶν ὀνείρων τὸ παιδὶ
 διαισθανθεῖς, κουβεντιάζοντας τὸ γέρο.

56

Μᾶς ἔλαχε ὁ κλῆρος νὰ μετρήσουμε
 μὲ αἷμα καὶ μὲ δάκρυ τὴ ζωὴ μας.
 Μὲ πόνο καὶ μπαρούτι νὰ γεμίσουμε
 τὴν ἄδολη κι' ἀνόθευτη ψυχὴ μας.
 Πρόθυμοι τὸ σταυρὸ ποὺ μᾶς ζητήσανε
 σηκώσαμε, σὰν ἄλλοι Κυρηναῖοι.
 Στὸ χῶμα σὰ σκουλήκια μᾶς πατήσανε
 καὶ 'μεῖς μείναμε ἀλέκιαστοι κι' ὥραῖοι.

57

Θάθελα νὰ στεκόμουν μὲ τὸ ὕψος
 τοῦ ἐπίσημου κι' ἐγὼ στὶς τελετές.
 Μὰ δὲν ἔχω παρὰσήμα, στὸ στήθος
 νὰ κρεμάω στὶς πρέπουσες γιορτές.
 Ἔτσι χωρὶς τὴν ἔνδειξη ἀνδρείας
 τὴν ὑπαρξή μου αἰσθάνομαι ἀδειανή,
 κι' ἔρχομαι νὰ φωνάξω σ' ὥρα ἀνίας,
 σκοτῶστε με ν' ἀγιάσω χριστιανοί.

58

Ἀπὸ στυγνὴ κι' ἀπάνθρωπη ἀμαρτία
 ὁ φάκελός του ἔγινε βαρὺς.
 Τοῦ κακουργιοδικείου ἡ ἀπαρτία
 ἐπικυρώνει, τὸν θάνατό του τρεῖς.
 Κι' ὁ καταδικασθεὶς μὲ ἡρεμία
 καταπίνει ἓνα χαμόγελο πικρό.
 Τυχερὸς, θὰ πεθάνει μὲ τὴ μία
 καὶ θὰ γλυτώσει σίγουρα τὶς δυό.

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ—ΜΩΛΙΟ
ΤΑΚΗ: ΟΠΤΟΓΡΑΦΙΑ, ποιή-
ματα, 'Αθήνα 1977 σ.σ.40.
'Ο Τάκης Κολιαβάς—Μωλιότá

«ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ»

ΤΕΤΑΡΤΗ

16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1977

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 20.561

κής, είναι παραδοσιακός ποιητής από τους λίγους πιστούς στις ρίμες και στους ρυθμούς. 'Από το 1966 ως τά σήμερα, έχει τυπώσει 8, συνολικά, ποιητικές συλλογές, γεγονός που δείχνει την έκταση της δημιουργικότητός του.

Πιστεύει πως «ο στίχος είναι ανάδυσμα νεορομανίας, που κυλάει όρμητικά στους αιώνες, κι ό μεγάλωρεπος ήχος του άπηγεί τά ιδανικά του λαού».

Η «Όππογορσία» περιέχει 100 όγτάστιχα. Σ' άλλα γίνεται διδαγμικό, («Όταν θά σου γυροπήσουν τήν πόρτα) τόν γύπο καλά ν' άφουγκραστείς»). Κι αν λάγει, του δείπνου σου τά γόρτα) έρεύνησε μέ ποιόν θά μοιραστείς...» , κι άλλου σκεχάζει γιά κάποιες άντινομίες τής ζωής «..τό δίκαιο καθίζουν στό έδωλόιο) και λεύτερος γελά απέξω ό κλέφτης...».

Η ποίηση του Κολιαβά—Μωλιότáκη, είναι έπιγραμματική, ρεαλιστική, κι άνδρώπινη.

ΚΩΣΤΑΣ Β. ΣΠΑΝΟΣ

ΙΚΑΝΤΕΧΝΙΚΗ

ΦΘΙΩΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΛΙΑΒΑ-ΜΩΔΙΟΤΑΚΗ

ΟΠΤΟΓΡΑΦΙΑ

Ποιήματα, Αθήνα, 1977

Ο λυρικός ποιητής κ. Τ. Κ. —Μ. γεννήθηκε το 1926 στο Μώλο Λακωνίας. Μένει στην Αθήνα. Μέχρι τώρα τύπωσε τρεις ποιητικές συλλογές : 1) 1) «Γυρισμός στη χώρα των δειρμών» 1966. 2) «Ένα παιδί μιλάει με το Θεό» 1967. 3) «Πικροί σταλαχτίτες» 1970. 4) «Νοσταλγικοί αντίλαλοι» 1972. 5) «Ορχοδασία στον Ήλιο» 1974. 6) «Ορεινή περιοχή» 1975. 7) «Έτσιμη φωτιά» 1976 και 8) «Όπτογραφία» 1977. Ειδυλλιακά του ποιήματα και έκτενη βιογραφία του δημοσιεύονται στη «Βενεδικτική ποίηση» (σελ. 610) του κ. Κ. Σταμάτη.

Η νέα συλλογή του «Όπτογραφία» συγκινεί και διαφωτίζει τον αναγνώστη με τα 100 οκτάστιχα ποιήματά του, με όμοιοκαταληξία (ρίμα) τα πιο πολλά, και ζευγαρωτά άλλα, με μεγάλη επιτυχία, παρά τις δυσκολίες της τεχνικής στο συνταίριασμα νοήματος και έκφρασης καλλιτεχνικής.

«Νεοκρίνας» ανάδρασμα ο οποίος :

Στους αιώνες κυλάει δομητικά

κι' ο μεγαλόπρεπος του πάντα (ήχος του Λαού άντηχει τα ιδανικά)

Μας λέει. Να το 86ο οκτάστιχό σου

«Ελπ' ο Θεός : στο μαύρο σκότος να σκορπιστεί άπλετο φώς!...
Ο άνθρωπος το είδε πρώτος
κι' είναι του ήλιου αδερφός.
Μα ξαφνικά γροικιέται κρότος
μέσ' το θεϊκό εκείνο φώς.
Κι' ήταν που σκότωσε ο πρώτος
τον αδερφό του, αδερφός!»

Ο κ. Τ.Κ. —Μ., παίρνει τα θέματά του απ' τη ζωή, τα μετουσιώνει με τον ρυθμικό λόγο σε ποίηση και τα ξαναδίνει στην κοινωνία, χτυπώντας την κακία, προβάλλοντας την αίσιοδοξία, τη λεβεντιά, σημαδεύοντας αντιθέσεις, στηλιτεύοντας έμπρηστές, και καταπιεστές και υμνώντας ανώτερα : δανικά, έπως ή έλευθερία, ή ειρήνη κλπ.

Γενικά ο ποιητής ανεβχίνει σταθερά τα σκαλοπάτια του Παρνασσού, κι' άξιζει τον έπαινό μας. Οι Ρουμελιώτες τον καμαρώνουμε!

ΑΠ. ΖΟΡΜΠΑΣ

εγ. "Ταχυρόδρομος των Αλγυπτιακών", 78.

"Ετος 3ο

Αφ. 25

"Ιανουάριος 1978

Στά πεταχτά

«ΟΠΤΟΓΡΑΦΙΑ»

Ένας από τους τελευταίους εκπροσώπους της παραδοσιακής ποίησης, ο Τάκης Κολιασάς — Μωλιστακής, κυκλοφόρησε την ποιητική συλλογή του,

«Όπτογραφία» με εκατό οχτάστιχα ποιήματα όμοιας όλα τεχντροπίας. Τα στοχαστικά αυτά ποιήματα, τα γραμμένα με ευγένεια ψυχής, που τα διακρίνει ή φιλοσοφική ένατένιση της ζωής, συγκροτούν μία δαση στη στιχουργική αποχαλίνωση που χαρακτηρίζει την ποίηση άρκετων ανένων.

Έπιμέλεια: ΜΑΝ. ΓΙΑΛΟΥΡΑΚΗ

Όδός Ριζώη 15, ε.τ. 501α. Τηλ. 731.709

ΑΛΕΚΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

..

4. Τάκη Κολιασά - Μωλιστακής: «Όπτογραφία», Ποίηση. (Αθήνα, τυπ. Δημ. Κ. Καραγκούνη, 1977, σελ. 38).

Ο ποιητής κ. Τάκης Κολιασάς - Μωλιστακής, κυκλοφόρησε σε εκατό οχτάστιχα την καινούργια του ποιητική σύνθεση «ΟΠΤΟΓΡΑΦΙΑ». Είναι όλα γραμμένα στην παραδοσιακή γραφή με σταυρωτή όμοιοκαταληξία. Οι στίχοι του παρυσιάζουν μία αποφθεγματικότητα βγαλμένη από έμπειρικούς συνειρμούς της ζωής, αλλά αυτό δε φτάνει να χρήσει τη συλλογή σαν την καλύτερη ώρα του ποιητή, γιατί τόσο ή τεχνική, αλλά και το ξεδιάλεγμα των λέξεων, μερικές φορές, αδικούν τις προθέσεις του.

ΦΘΙΛΕΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ: Τ.Θ ΜΑΡΤΗΣ 78

Γράφει ο
ΔΗΜ. ΣΤΑΜΕΛΟΣ

**ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ -
ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ**

«Οι Ρίζες»

Ο Τάκης Κολιαβάς - Μωλιोटάκης είναι μία από τις αντιπροσωπευτικές μορφές του σύγχρονου ποιητικού μας λόγου, που συνδέουν άμεσα την ποιητική τους δημιουργία και με την προβληματική των καιρών μας, αλλά βασικά με τον ελληνικό χώρο και την παραδοσιακή μας κληρονομιά. Πέρα από αυτό είναι ο ποιητής που πλάθει το στίχο του σε φόρμες παραδοσιακές, αλλά φανερά ανανεωμένες μ' ένα πνεύμα στερεότητας και όπου έντονος υπάρχει ο έσωτερικός μουσικός ρυθμός.

Η συλλογή του αυτή είναι η εναρτη και αποτελεί συνάρτηση έξομολογητικών ήρωικών έμπειρών από τη ζωή στις αγροτικές περιοχές του τόπου μας, από την ομορφιά του φυσικού περιβάλλοντος, από τις λαονομαφικές έκδηλεις, από τους καημούς, τις πίκρες, τις χαρές και τις λαχτάρες των χωριανών. Και τα δίνει όλα αυτά μ' ένα στίχο κελαρυστό σαν τραγούδι, με εικόνες, έντυπωσιακές, με μία βαθιά αγάπη στους καιρούς, που συχνά τους αποζητούμε στους λαθρινόμους των καιρών μας. Πέρα από τη γλαφυρότητα του στίχου υπάρχει σ' αυτόν ένας πλούσιος λυρισμός, αλλά και συμβολικά στοιχεία που προσδίνουν στο έργο μίαν ώρα ένότητα που συγκινεί άμεσα και βαθύτερα. Είναι μία ποίηση που μοσχοβολάει ειλικά, νεια κι ομορφιά, μια φυγή θα μπορούσε κανένας να πει από τον ασφυκτικό συχνά κλοιό της σύγχρονης πόλης, με λυτρωτική και λυρική αποζητηση της απλής ζωής, που είναι συνδεδεμένη με τη φύση, με αρχέγονες καταβολές, με τις ρίζες μας. Σελ. 58.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Νέα ποίηση

«ΡΙΖΕΣ», ποιήματα του Τάκη Κολιτσά — Μωλιότση: Ποιήματα με την πατροπαράδοτη τεχνική περιέχει τούτο το διέλιτο του ποιητή. Οι έμπνευσεις των στίχων είναι οι ρίζες του δημιουργού και οι ρίζες όλων μας — που έρχονται και μεταμορφώνονται σε λυρικές εξάρσεις κλημυρισμένες από συγκίνηση, άσπερσεις, πόθους. Με πλούσιες λέξεις και πετυχημένα ρίμα ο ποιητής τραγουδάει με την καρδιά του (και όχι με τον νου) τις χαρές και τις πίκρες της ζωής. Ξεχωρίσαμε τα ποιήματα «ΡΙΖΕΣ», «Οι τσιγγάνοι», «Θυσία» και «Κερί».

ΑΛΕΚΑ ΔΗΜΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ 19. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ 11

ΤΗΛΕΦ. ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: 23-304 & 23-492

ΦΘΙΟΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΤΟΣ Δ' ΤΕΥΧ. 13 ΟΚΤΩΒ. 1979 ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘ. ΑΕΥΤΕΡΗΣ ΚΟΡΕΛΗΣ

6. Τάκη Κολιτσά — Μωλιότση: «Οι Ρίζες» (Ποιήματα).

Ήταν στο τυπογραφείο ή ύλη των «Φθ. Γρ.» όταν ήρθε σάν ευχάριστη έκπληξη, ή νέα, έννατη κατά σειράν, ποιητική συλλογή του συνεργάτη του περιοδικού κι αγαπητού μας φίλου.

Ο Τ. Κ. - Μ. γνωστός παραδοσιακός ποιητής, συγκέντρωσε σ' αυτή του τη συλλογή 50 ποιήματα, απ' τις καλύτερες, πιστεύουμε έμπνευσεις του. Λεπτοί, γεμάτοι συναίσθημα οι στίχοι του, προδίνουν μία θαθεία κι όχι άρρωστημένη νοσταλγία για μία ζωή κι ένα κόσμο που τον άφησαν και χάθηκαν. Άγωνίζεται μ' επιμονή και συνέπεια να διατηρήσει ζωντανά — στην ποίησή του δέδοχα — έθιμα και παραδόσεις του λαού μας που συνθέτουν την εθνική του ταυτότητα. Η άψογη τεχνική, το δροσερό γεμάτο ευγένεια και λυρισμό ύφος του, τον κάνουν στυλίστα στο είδος του.

Του σφίγγουμε θερμά τo χέρι και τον ευχαριστούμε για την προσφορά του.

Α. ΚΟΡΕΛΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Οι ρίζες» Τάκη Μωλιοτάκη

Χαίρω που βλέπω στον καιρο μας βιβλίο ποιητικό με παραδοσιακή ποίηση και με παραδοσιακή δάση: η νέα ποιητική συλλογή του κ. Τάκη Κολιαδά Μωλιοτάκη «Ρίζες» μιλούν για τις ρίζες του έθνικου μας βίου και όλων μας των «εξελιγμένων» της εποχής μας: το πατρικό χωριό, την πατριωτική ένωση, το έθνικό περιβάλλον του βιβλίου, του κάμπου και της θάλασσας.

Ο λογοτέχνης του ώριμου καλού καιρού που τον συνεχίζει και τον εξασθενάει, κ. Κολιαδάς Μωλιοτάκης, από το 1966 μας δίνει έπαινα τα φιλολογικά του δημιουργήματα σε έννεα ως τώρα βιβλία. Είναι ο ποιητής που μπορείς να τον διαβάσεις, που μπορείς μαζί του να τραγουδάς. Γιατί αυτό είναι ποίηση: να τραγουδάς τους στίχους και οι στίχοι να έχουν μουσική, χρώμα, πλαστικότητα, ώστε να τους παίρνεις ανέσως στο στόμα σου. Ο ποιητής εδώ έχει όλα αυτά τα προτερήματα και διαβάζουμε με ψυχική ευφορία τα ποιητικά κείμενά του.

Κ. Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

Παρασκευή 19 Οκτωβρίου 1979 — 3

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1979 - ΦΥΛ. 45
Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΩΝ

ΑΝΤΙΕΠΙΘΕΣΗ

ΠΟΙΗΤΕΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ

■ Συγκινητική είναι η περίπτωση του Τάκη Κολιαδά — Μωλιοτάκη, που κυκλοφόρησε τελευταία την ένατη ποιητική συλλογή του με τον τίτλο «Οι ρίζες». Στην εποχή μας που κυριαρχεί ο ελεύθερος στίχος, ο κ. Μωλιοτάκης εξακολουθεί να παραμένει πιστός στον παραδοσιακό. Τα ποιήματά του άλλωστε, αναδίνουν μια χαρακτηριστική της λεγόμενης ιδιωματικής του ευγένειας, που μακριά από γνήσια ποιητική διάθεση, που όλονα σπανίζει.

ΜΑΝ. ΓΙΑΛΟΥΡΑΚΗΣ

ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ ΚΗΡΥΞ ΠΑΤΡΩΝ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 2 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1979

ΟΙ ΡΙΖΕΣ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ
—ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Βασικά είμαστε αντίθετοι στο να γράφεται σήμερα η παραδοσιακή ποίηση

Ωστόσο όμως βρίσκουμε ό τι οι ΡΙΖΕΣ του κ. Τάκη Κολιαβά — Μωλιोटάκη και συγκίνηση προσφέρουν και γνήσιους παλμούς ευαίσθησιας μάς δωρίζουν. Και μπορούμε να πούμε ότι οι ΡΙΖΕΣ πάν ποίηση κατορθώνει αυτοδύναμα και στέκεται μέσα στη σύγχρονη ποίηση. Πρόσθετα πιστεύουμε ότι οι στίχοι του Τ. Κ.Μ. μπορεί να γίνουν και λαϊκή μελωδία ή δημοτικό τραγούδι, γιατί η ποίηση έδω εξακολουθεί να είναι —παλιά ζωή που κύλησες και μοιάζεις παραμύθι Σ. Ζ'

ΜΑΝΩΛΗΣ ΠΡΑΤΣΙΚΑΣ

ΟΙ ΣΚΙΕΣ

*Μὲ ξέχασαν οἱ ζωντανοί, κανένας δὲ μοῦ κραίνει
τὰ βάσανα δὲ μοῦ ρωτοῦν πὺν κλείνω στὴν ψυχή.
Μὲ συντροφεύουν μοναχὰ καμπόσοι πεθαμένοι
πὺν φτάνουνε τ' ἀπόβραδα συχνὰ μὲ τὴ βροχή.*

*Στὴν κάμαρά μου ξεπηδοῦν, ἄϋλες σιλουέττες
ξεθωριασμένες στὸ βαρὺ πέρασμα τοῦ καιροῦ,
καὶ τὸ χορὸ τους σέρνουνε θλιμμένες μαριονέττες
καθὼς θὰ γυρογράφανε κυράδες τοῦ νεροῦ.*

*Κι' ὅπως ἐκστατικὸς βουβὸς κι ἀμήχανα κοιτάζω
ν' ἀχνοδιαγράφουν, σὲ ρυθμό, τὸν κύκλο τους ἀργό,
πόσο, ἀναλογίζομαι, παρὰ ξένα, τοὺς μοιάζω
κι ἀναμεσὸ τους μιὰ σκιὰ αἰσθάνομαι κι ἐγώ....*

*Τὸ παραθύρι μου θαμπὸ κι' ἂν κάποτες ἀνάψει
φωτάκι, στὸν ἀπέραντο ὀρίζοντα, μικρό,
μέσα στὴν παγερὴ βραδιὰ τὸ λάδι του θὰ κάψει
σὰν καντηλάκι π' ἀναψαν σὲ προσφιλῇ νεκρό.*

*Μὲ ξέχασαν οἱ ζωντανοί, μὰ σεῖς οἱ πεθαμένοι
ἄς ἔρχεστε τ' ἀπόβραδα συχνὰ μὲ τὴ βροχή.
Μιὰ νύχτα φθινοπωρινὴ βαριὰ συννεφιασμένη
κι ἐγὼ μαζί σας στῶν σκιῶν θὰ ῥθῶ τὴν περιοχή.*

Κίνηση

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΙΣ ΄ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ|

α) Τάκη Κολιαδά—
Μωλιότακτη. «Οι Ρίζες»,
ποίηση. Αθήνα 1978. σελίδες 62,
σχ. 8ο.

Ο Τάκης Κολιαδάς - Μωλιότακτης ασχολείται με την ποίηση άρκετά χρόνια. Μάς έχει χαρίσει τίς πιο κάτω ποιητικές συλλογές: «Γυρισμός απ' τη χώρα των ονείρων» (1966), «Ένα παιδί μιλάει στο Θεό» (1967), «Πικροί σταλαχτίτες» (1970), «Νοσταλγικοί αντίλαλοι» (1972), «Ορκοδοσία στον ήλιο» (1974), «Ορεινή περιοχή» (1975), «Στάμα της φωτιάς» (1976), «Όποια γραφιάς» (1977), και «Οι Ρίζες», ποίηση του Τάκη Κολιαδά - Μωλιότακτη μάς άγγίζει ψυχικά με την απλότητά της και τη θέμη της. Εικόνες της καθημερινής ζωής, άδοξα αίσθήματα, εμπειρίες και πικρές αλήθειες ξετυλίγει ο ποιητής μας από τους λιτούς κι' απλοϊκούς στίχους του.

Η ευαισθησία της ποιητικής του ψυχής έναρμονίζεται με τους σκληρούς χρόνους της εποχής μας. «Θαρραλέο, όρμητικό, γεμάτο πίστη και αγανάκτηση, το τραγούδι του Τάκη Κολιαδά, κλείνει μέσα του την δόνη και την κραυγή της πικρής μας εποχής». Παρό μόνει πιστός στις παλιές ρίζες και ρυθμούς της ποίησης.

Ο Κώστας Βάρναλης είχε έπιασμάνα «τη μαστοριά του στίχου και τη συντομία του λόγου». Έξομολογητική και παραδοσιακή μπορεί να χαρακτηριστεί η ποίησή του. Ο Αντώνης Σαμαράς θα γράψει: «Ό,τι έχει να πει το λέει κατ' ευθείαν, δίχως περιστροφές. Ένας άνθρωπος στέκεται αντίκρυ μας και μάς άνοίγει την καρδιά του. Ο λόγος του δειμάς άφήνει άπαθείς. Δημιουργεί άμφοσφαιρα».

Η νέα ποιητική του συλλογή, «Οι Ρίζες» (1979) κινείται κι' αυτή στην ίδια άμφοσφαιρα τεχνικότητας και μνημότος. Άποτελείται από πενήντα ποιήματα. Η νοσταλγία είναι διάχυτη στους στίχους του. Η νοσταλγία του τεχνικρατού, του ανθρώπου για την ήρεμη ζωή της επαρχίας. «Οι Ρίζες» του Τάκη Κολιαδά - Μωλιότακτη μάς μεταφέρουν σε γνώριμους κόσμους, στους κόσμους της φύρας μας, που τόσο πολύ τους νοσταλγοίμε στις απρόσωπες μεγαλοπόλεις. Δείγμα της ποιητικής του τέχνης άς θεωρηθούμε μερικοί στίχοι από το ποίημά του «Οι Ρίζες»:

«Σούρουπο, πήρα το χωριό την
πέτρινη άνηφορά,
την περιζών' ή κουτσουπιά, την
περιγράφει ο σκίνος
καταλαγιάζει ή ζωή άγάλα αυτή
την ώρα,
ψηλά στο θόλο τ' ουρανού σκάζει
ό πρώτος κρίνος

.....
Βαλαντωμένα μου δουνά κατακα-
τημένα δάσα
που ό άνθρωπος σάς μέτρησε με
λαθμενή αξία.
Άφήστε με να ξαναδρώ μια δρο-
σερή άνάσα
που με κατατυράννησε της πόλης
ή άσφυξία.

Ο Τάκης Κολιαδάς - Μωλιότακτης άνήκει στις λιγοστές λυρικές φωνές της Φθιωτικής γής. Έχει άπο τον άρκετς δυνάμεις να άπεργικώσει μερικώς άτέλειες του, ώστε να μάς χαρίσει στιγμές που τιττε σεκαί μελωδικές.

Θ.Α Λαϊνάς.

ΦΘΙΟΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ - ΓΕΝΑΡΗΣ 1980 Τ.14

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

«ΟΙ ΡΙΖΕΣ», Ποίηση, 'Αθήνα 1979

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΧ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Με τόν τίτλο «ΟΙ ΡΙΖΕΣ» εκυκλοφόρησε ένα ακόμη ποιητικό διδύχο του διαιεχτού ποιητή Τάκη Κολιαβά - Μωλιότακη. Πρόκειται για την αξιόπαινη συνέχεια μιας παραδοσιακής συνέπειας και θητείας του ποιητή στον καθαίο ποιμενικό λόγο. Και «ΟΙ ΡΙΖΕΣ» είναι αληθινά μια ποίηση μεστή, κρουστή, λαγαρή, με εμπνευση κατευθείν από τις λογομορφές της Ρούμελης και τ' απέραντα στενωπού της πατρίδας του. Ποίηση νοσταλγική καθώς είναι οι περισσότερες σύγχρονες θουκολικές εκδηλώσεις ή ποίηση του Μωλιότακη συγκινεί με την αμεσότητά της και τον δμορφα δοσμένο τραγουδιτικό της τόνο, που συμπορεύεται με το δημοτικό τραγούδι κι έχει μια σπάνια καθαρότητα και διαύγεια, ή όποια υποδηλώνει την αναλλοίωτη αξία αυτής της ποίησης.

Ο ποιητής δέν παρμίνει μόνο πιστός στην ποιότητα των θεμάτων του, όπως είναι το ποιμενικό υπέθερο, ή τοσπάνικος περίγυρος, οι δοντρόσπαρτες εξοχές, τα κοπάδια, οι ξωμάχοι, οι λαγαδιές, ή έρωτας και ή στοχαστική διάθεση των ανθρώπων της μοναξιάς, αλλά διατηρεί και την όμορφιά της ρίμης, ή όποιας ποικίλλει τόν ήχο του στίχου και τόν φέρνει πιο κοντά στην απέρριτη σύνθεση του δημοτικού λόγου, που επιβάλλεται με τα έξυπνα εύρηματα των καταλήξεων και την δημιουργία ποιητικής άρμονίας καθώς ή ήχος συνειρίζεται με το νόημα και τόν γεροδεμένο 15σύλλαβο. Είναι ποιητική έκφραση ώριμης ποίησης, που έρχεται ίσια στην καρδιά και τη δονεί μ' έναν ιδιαίτερα χτυπητό τρόπο, έτσι σαν θουσίσο άνεμοσύρι ή δρολίτι ή ούρλιασμα λύκων και τσακαλιών,

έτσι σαν ένα καθολικό ξεσάκωμα όλων των αίσθήσεων κι δλάκερου του είναι.

Η συλλογή περιλαμβάνει 50 ποιήματα γραμμένα στον άγέραστο 15σύλλαβο, δμοιονατάληκτα κι όλα με 5+5στοιχες στροφές. Μια ποίηση σκληρού μόχθου κι έπιμονης δουλειάς είναι τούτα τα τραγούδια κι όλα έχουν τη σφραγίδα του ποιμενικού τραγουδιού, την άγνότητα και τη ρωμαλεότητα του ζωτάκιου λόγου, την όμορφιά της σύνθεσης και τη δύναμη της γνήσιας εμπνευσης. Σ' αυτή τη συλλογή ή ποιμενικός λόγος έρθηκε την καλή του ώρα κι ή ποιητής είναι πιο προσετός, πιο άπλοός, πιο άπέρριτος είναι ή ώρα της καλής ποιότητας και της ποιητικής κορύφωσης. Γιατί έχρημε μελετήσει δλόκληρη την ποιητική προσφορά του Κολιαβά και ξέρουμε πόσο σίς «Ριζες» μάς φέρνει ψηλότερα, μάς άνεδίξει στο χώρο του κάλλους, της άφρόνισης τέχνης και της σωστής ποιητικής σύνθεσης. Είναι ή τρυφερή ώρα του ποιητή, που δίνει τόν καλύτερο έκυτό του. Τα σποραδικά τραγούδια των «Νοσταλγικών Άντίλαων» («Προξενιός», «Ξωμάχος», «Επιθυμία», «Ψυχή θουκολική» κ.ά.) σέκονται πολύ μακριά από τούτη την παραγωγή του Κολιαβά, κι αυτό γιατί ή ποιητής έδω έδωσε καθαία ποιμενική ποίηση άνόθευτη και ρωμαλέα, διαποτισμένη μόνο με τα νάματα των πηγών των ξωμάχων, χωρίς διαπορήσεις και περιπλοκούς στοχασμούς, που θολώνουν την διαύγεια της ποιμενικής ποίησης.

Έδω από το πρώτο κι όλας τραγούδι του «Στου θουαριού τη ρίζα» άκούμε ποιητικά τόν πόνο του Κολιαβά και διαπιστώνουμε τ' άνέδαγμα της ψυχής του στα λημέρια των τοσπάνιων και το δλέπουμε το σάκισμά της σίς στροφές και σ' ή δασκατόπιν Άντιχεί ή φλογέρα με την δουκολική μελαγχολία της τωστή ζώντα

νεμένη κι έχουμε μπροστά μας άτόφια τόν
φλογοερολάλη ποιητή, που θά μάς ανιστο-
ρήσει τή ζωή και τά ἔργα τῶν ποιμένων.
Δυνατό εἶναι τὸ τραγούδι «Κλωνάρι - Λια-
νοκλώναρο», πού συνδυάζει ποιμενικό λό-
γο καί λεβέντικο δημοτικό τραγούδι. Ἄλ-
λά τὸ «Κοντὰ στή Φύση» εἶναι ἀκόμα ἓνα
παράθυρο ἀπὸ τὸ ὅποιο βλέπουμε τὸ ποι-
μενικό οἰκοδόμημα τοῦ ποιητῆ. Στὴν «Δι-
αιώνισή» προσάλλεται ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς
καί τῆς δημιουργίας, καθὼς τὰ ζωντανά
τῆς φύσης σμίγουν γιὰ τὴ διαίωσις τοῦ
εἶδους τους. Στίς «Ρίξες», πού ἔδωσαν καί
τὸν τίτλο στὴ συλλογὴ καί στὸν «Ξενιτε-
μένο» ἀπαντᾷμε τὴν πιὸ κρουστή μορφὴ
πίστης στὴν παράδοση καί στὸν ὑπαίθριο
περίγυρο. Ὁ συμβολικὸς «Χειμῶνας» εἶναι
μιὰ σπάνια ἀντίθεση μὲ τὸν «Θεριστή», ἐ-
νῶ ἡ ἔμπνευση κορυφώνεται στὸ «Πῆραν
φωτιά τὰ σύγγεφα», στή θουκολικὴ «Φλο-
γέρη», στὸν «Πιστό» καί στὸν γεμάτο λε-
θεντιά «Πλάτανο». Ὁ Κολιτσῆς μὲ τίς «Ρί-
ξες» μάς ἔδωσε τὸ κορύφωμα τῆς θουκολι-
κῆς του παραγωγῆς κι ἓνα μάθημα πῶς ἡ
ποιμενικὴ ποίηση μπορεῖ νὰ ὑπάρχει γνή-
σια σὲ κάθε ἐποχὴ.

Γένεβα 16 Νοεμβρίου 1979

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1979

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ Β ΠΕΡΙΟΔΟΣ

8

Γραφεία: Νουαρίνου 8, Αθήνα 144, τηλ. 36 35.767
Ιδιοκτήτης - Διευθυντής: ΔΙΟΝ. Ι. ΤΣΟΥΡΑΚΗΣ

Κριτική Βιβλίου

Η ΒΙΒΛΙΕΜΠΟΡΙΚΗ

Γράφει
ο ΔΗΜ. ΓΙΑΚΟΣ

Τάκη Κολιαβά - Μωλιोटάκη «Οί ρίζες» (ποιήματα).

Μέ το πρώτο κιόλας τετράστιχο της νέας του ποιητικής συλλογής, ο κ. Τάκης Κολιαβάς - Μωλιोटάκης μάς δείχνει προς τα πού κινούνται οι έμπνεύσεις του και ολόκληρος ο ψυχικός του κόσμος: προς τό χωριό, προς τό «πατρογονικό παραγώνι» και προς ό,τι συγκροτεί έτούτον έδω τον «παλιό καιρό», τον αγιάτρευτα νοσταλγημένον μέσ από τό «μηχανισμό της πόλης», πού οδηγεί «στό θάλτο της όδύνης». Είναι δηλ. Ένας σύγχρονος τραγουδιστής «του χωριού και της σάνης», πού δέν τον τραβούν «της θάλασσας τό γαλανό στολίδι» και «του μπάτη τ' άποστρέφεται τ' άνόερα παιχνίδια», ίσως γιατί τά παιχνίδια και τά στολίδια έτούτα άντιπροσωπεύουν γι' αυτόν «μηχανισμούς πόλης» και «βάλτους όδύνης»... «Ρίζες» σωτήριες γιά τον ποιητή μας είναι της «άλλης εκείνης έποχής τό

λουλούδι», τό παρελθόν, ή εύτυχισμένη παράδοση, «του λόγου τ' άγρια ρείθρο», ό «βουνησιός άγέρας», τό «χλωρό τυρί» κι ή «μυζήθρα», ό νάνουριστής γκιώνης και τά ξυπνήματα μέ φλογέρες...

Μέ τέτοιες άναγωγές στίς «Ρίζες», πού νά του κάμει καρδιά του κ. Μωλιोटάκη νά «διχάσει τό Παρόν και τό Χτές»: ζει όλοένα στό Χτές, μέ τήν άνάμνηση και μέ τή νοσταλγία μιός χαμένης εύτυχίας, «άδύναμος» κι αυτός «Προμηθέας», πού «ματώνει της άνήμπορης φυγής του τό φτερά»...

«ΟΙ ΡΙΖΕΣ» ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Σ'α χέρια μας βρίσκεται το 8ο ποιητικό έργο του, έκ των παλαιότερων έκλεκτων συνεργατών μας και συμπατριώτου μας, κ. Τάκη Κολιαβά-Μωλιोटάκη, κατόπιν εγκάρδιας προσφοράς του. Έξεδόθη προσφάτως στην Αθήνα υπό τον τίτλο: «Οι Ρίζες» και περιέχει περί τα 50 ποιήματά του, αναφερόμενα σ' όλες τις εκδηλώσεις της ζωής και σ' όλα τα φυσικά στοιχεία που την περιβάλλουν.

Πρόκειται για ένα φτασμένο λογοτέχνη και ακούραστο εργάτη του ποιητικού λόγου που από τα νεανικά του χρόνια και επί μια ολόκληρη τριακονταετία σμιλεύει με καταπληκτικό πάθος και χαρκτηριστική λογοτεχνική δεξιοτεχνία, τον Έλληνικό στίχο.

Είναι, ο Τάκης Μωλιोटάκης, θιασώτης του κλασικισμού και ή παραστατικότατη δομή των στίχων του, στηρίζονται στην ομοιοκαταληξία. Τα νοήματα που πηγάζουν από τα ποιήματά του σεμνά, απλά και ζωντανά, χωρίς ακρότητες και προ-

καταλήψεις, αγγίζουν τις ψυχές του Λαού μας, γιατί στηρίζονται στις μεγάλες αλήθειες και στην πείρα των ανθρώπων από την κοινωνική συμβίωσή τους.

Οι αναγνώσται μας πού, από πολλών ετών, έχουν την ευκαιρία να γνωρίσουν την ικανότητα και το γλαφυρό ποιητικό και λογοτεχνικό ταλέντο του Τάκη Κολιαβά-Μωλιोटάκη, θα κάνουν την πλέον επιτυχή έκλογή, να αποκτήσουν το πρόσφατο αυτό ποιητικό έργο του συμ-

πατριώτου μας ποιητού, που τώρα και από πολλά χρόνια μένει στην Αθήνα σκληρά βιοπαλαίων.

Η Διεύθυνσι της Έφημερίδος μας, εδχεται στον έκλεκτο συνεργάτη μας-ποιητή, καλή τύχη και στο έργο του αυτό, αλλά και πνευματική δύναμι προς συνέχισι της σημαντικής λογοτεχνικής προσφοράς του, στο χώρο της νεώτερης και πειθαρχημένης Έλληνικής ποιήσεως, που τόσο πολύ έχουν ανάγκη οι καιροί μας.

«ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ» Πέμπτη 6 Δεκεμβρίου 1979

“ΟΙ ΡΙΖΕΣ,, ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τοῦ Ζάχου Ξηροτύρη

Σὲ καινούργια ἔκπληξη μᾶς
ξενάγει ὁ Τάκης Κολιαβάς —
Μωλιότακης, μὲ τὴν ἑννατη
ποιητικὴ του συλλογὴ «Οἱ ρί-
ζες».

Ἄξιος τεχνίτης καὶ σμιλευ-
τὴς τοῦ στίχου, κάθε λίγο μᾶς
τροφοδοτεῖ μὲ κάποια ἀξιόλο-
γη ποιητικὴ συλλογὴ, ποὺ πλου-
τίζει τὴν ποιητικὴ τέχνη, γιατί
ποιητὴς δὲν εἶναι κείνος ποὺ
γράφει στίχους, ἀλλὰ κείνος
ποὺ βάζει σὲ ἀρμονικὴ διάτα-
ξη λέξεις καὶ ῥήους, ἡ ἀρμονία
εἶναι ποίησὶ καὶ ὁ ποιητὴς μᾶς
ἔδω διακρίνεται γιὰ τὴν ἀρμο-
νία αὐτή.

Τὰ ποιήματά του διακρίνον-
ται γιὰ τὸ ῥῆθος καὶ τὸ ὄφος
τῆς ἀρρενωπῆς Ρούμελης σὰν
τέκνο τῆς ποῦ εἶναι ὁ ποιητὴς.
Πέρα ὡς πέρα στεριανός, ἰδα-
νικός ἐραστὴς τῆς στεριᾶς, λά-
τρης τοῦ τόπου τῆς καταγωγῆς
του τραγουδαί τις ρίζες τοῦ
τόπου του.

Διάχυτη ἡ ἀγάπη καὶ ἡ νο-
σταλγία του γιὰ τὴν πατρίδα
του καὶ συναισθηματικός ὅπως
εἶναι ὁ ποιητὴς μᾶς, ξέρεي νὰ
μεθοδεύει τίς σκέψεις καὶ τὰ
αἰσθήματά του, μὲ μιὰ λυρικὴ
καὶ παραδοσιακὴ πλοκὴ τοῦ
στίχου.

Φυσιολάτρης ὁ ποιητὴς καὶ
μέσα ἀπὸ τὴ μαγεία τῆς φύσης
ξεπηδαίει ἡ σκέψη του, ἡ φαν-
τασία καὶ τὸ αἶσθημα καὶ οἱ
στίχοι του γεμάτοι ἀνθρωπιὰ,
φαντασία καὶ πλούσια συναι-
σθήματα.

Γίνεται ἕνας εὐλικρινὴς ἀνα-
τόμος τῆς ἑλληνικῆς φύσης καὶ
τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς καὶ γι-
αὐτὸ τὰ ποιήματά του τὰ δια-
κρίνει καὶ ἕνας κοινωνικός ἀν-
θρωπισμός. Δὲν αἰσθάνεται καὶ
δὲ συγκινεῖται μόνο ὁ ποιητὴς,

τίς συγκινήσεις καὶ τὰ συναι-
σθήματά του, τὸν ψυχικὸ του
κόσμο μεταφέρει καὶ σὲ μᾶς,
ἔτσι ποὺ ποιητὴς καὶ ἀναγνώ-
στης ζοῦν τὴν ἴδια ἀτμόσφαι-
ρα. Τὴ στιχουργία του, τὴν ποι-
ησὴ του, διακρίνει μιὰ ἀπλό-
τητα, εὐλικρίνεια καὶ πηγαία
ἔκφραση, χωρὶς περιστροφές
καὶ περιπλοκές, γιατί τέτοιος
εἶναι ὁ ψυχικὸς κόσμος τοῦ
ποιητῆ.

Συγκινεῖ ὁ ποιητὴς μὲ τοὺς
αὐθόρμητους, πηγαίους καὶ
χωρὶς προσποιήσεις λυρικούς
τοῦ στίχου, γεμάτους κάποτε
ἀπὸ νοσταλγία καὶ ἄλλοτε
πλημμυρισμένους ἀπὸ φαντα-
σία καὶ μὲ εἰκόνες συχνά ἀπὸ
τὴ φύση καὶ τὴν καθημερινή
ζωή.

Λυρικός—παραδοσιακός ποι-
ητὴς ὁ Τάκης Κολιαβάς, χωρὶς
τοὺς παροξισμούς τῆς μοντέρ-
νας ποίησης, ἐκφράζει μὲ λε-
πτότητα καὶ εὐαισθησία, μὲ φι-
λοσοφημένη σκέψη τοὺς στο-
χασμούς καὶ τὰ ψυχικά του
συναίσθηματά καὶ ἔχει τὴ δυ-
νατότητα καὶ ἱκανότητα νὰ συ-
νεπαίρνει μὲ τοὺς στίχους του
τὸν ἀναγνώστη.

Λάτρης τοῦ χωριοῦ μὲ τὴ
ζωή του καὶ τίς συνήθειές του,
τὰ τραγούδησε ὁ ποιητὴς μὲ
πάθος: «βαρυπεθύμησα χωριό,
νοστάλγησα γι' ἁλώνι, νὰ βλε-
πω Κίσσα στό κλαρί, σπουργλι-
τι στό περιβόλι». Μὰ καὶ γιὰ
τὸν κόσμον του, τὸν ἀγωνιστὴ
τῆς ζωῆς τὰ ἴδια τρέφει αἰσθή-
ματα: «κοιμήθηκες στὴ ρεμα-
τιά, ξημέρωσες στὴ ράχη, τό
χιόνι πῆρες στρώμα σου τὴν
πέτρα προσκεφάλι». Τό ἴδιο
τραγούδησε καὶ τὴ λεβεντιά:
«Ἡ λεβεντιά δὲν εἶν' ἀνθός νὰ
ξεπηδᾷ ἀπὸ τὸ χῶμα, ν' ἀνθίζει
μὲ τὴν ἀνοιξή χειμῶνα νὰ πε-
θαίνει».

Φυσιολάτρης όπως είναι Δελχίνει την αγάπη του με στίχους «μά δταν δάση περπατώ και σεριανίζω λόγγους, δέντρα πουλιά και ζωντανά, πώς τὰ καταλαβαίνω. Δάση πυκνά πατήσετε, θουνά διαστήτε άπάνω πολλά θά καταλάβετε και θά συνεννοηθήτε με χίλιες γλώσσες γύρω σας και δίχως δραγουμάνους».

Τραγουδάει τη ζωή του ανθρώπου από τό νανούρισμα του ως τό θάνατο, όπως και τόν Ερωτά: «Έτσι τόν πρωτογνώρισαν οι μακρινοί άνθρωποι, από τη σπάνη και στ' αλώνια, κ' ύστερα τόν νοθέψανε στὰ κοσμικά σαλόνια».

ΊΣτό θουνό ζητάει νά πάρη άνάσα κατατυραντισμένος από την άσφυξία της πόλης. Στο θουνό που: «Έξερω τη γλώσσα του πουλιού και τ' άγριμιού νά κραίνω».

Όλα τὰ ποιήματα του τὰ διακρίνει περίσσιος λυρισμός, εκφράζουν με έξαιρετική εύαισθησία και παρατηρητικότητα πολλά και ποικίλα συναισθήματα και ψυχικές καταστάσεις και σκέψεις.

Τραγούδησε ανθρώπους, πουλιά και ζώα, δλάκερη τη φύση και τη ζωή του ανθρώπου με εικόνες παρμένες από τη φύση και την καθημερινή ζωή: «Γεφύρι ξύλινο ή ζωή, κι όσα καλά κι' άν έχει, σε ξεπερνάει, από τη μια, με μιας στην άλλη δχθη».

ΊΤά ποιήματα του Τάκη Κολιαβά, οι στίχοι του, είναι άντισταλοι της καρδιάς και της μυχής του ποιητή, που του δφεύεται κάθε έξπαινος και για τούτη που την προσφορά.

ΖΑΧΟΣ ΞΗΡΟΤΥΡΗΣ

«ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ» Πέμπτη 13 Δεκεμβρίου 1979

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΩΤΑΚΗ: «Οί ρίξες» Άθήνα 1979, σ.σ. 62. Πρόκειται για σύλλογή 52 ποιημάτων σε μελωδικούς 15σύλλαβους στίχους, που άληθινά γρητεύουν και συγκινούν, περισσότερο έμάς τοις γεροντότεροις, για τό ποιητικόχρωμο ζωντανό περιεχόμενό τους έμπνευσμένο κυρίως από τη ζωή του χωριού. Σε όσους ξεκίνησαν από χωριό, τὰ τραγούδια του Μωλιωτάκη φέρνουν ένα σωρό γλυκές θύμησες και μορφές της άγροτικής χωριάτικης ζωής και της άπαράμιλλης όμορφιάς της μαγεύτρας έλληνικής φύσης. Παραθέτω δυό τετράστιχά του. Ένα από τό πρώτο του και τό άλλο από τό 52ο τραγούδι του.

«Βαρυπεθύμησα χωριό, νοστάλγησα γι' αλώνι
νά βλέπω κίσσα στο κλαδί, οποιονίτι στο περβόλι.
Στου πατρογονικού σπιτιού σκιπτός τό παραγώνι,
για σίθια του παλιού καιρού νά ψάχνω στην άσβόλη.

Άσήκωτος σε διάβηκα γέτος γέρο χειμώνα,
πόσο βαρύν ήταν τό κορμί, πόσο πιερό τό στόμα.
Σ' εύχαριστώ που μούδειξες, "Ανοιξη, μι' άνεμώνα
χελιδονάκι σ' άκουσα, ζωή μου μένει άκόμα».

Του ΠΑΝΟΥ Ι. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

«ΣΤΕΡΕΑ ΕΛΛΑΣ»

-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1979

ΟΙ ΤΣΙΓΓΑΝΟΙ

Τὴ νύχτα τὰ τσιγγάνικα βιολιά σιγαστενάζουν
στημένα στὴν ἀφώτιστη κι' ἀπέραντη ἐρημιά.
Στῆς δοξαριᾶς τὸ στεναγμός, ὀρθόστηθα τινάζουν
τῆς προαιώνιας φυλῆς τὰ μπρούτζινα κορμιά.

Ἐκστατικὰ λουφάζουνε τ' ἀγρίμια στὰ λημέρια
καὶ μιὰ ἡμεράδα διαπερνᾷ τὴν ἄγρια τους καρδιά.
Κι' ὥς ἀπ' τὸ θόλο τ' οὐρανοῦ ξεκόφτουν πεφταστέρια
μοιάζει λουλούδια φωτεινὰ νὰ τοὺς πετᾷ ἡ βραδιά.

Δὲν ἔχουν μερτικοῦ πονγκί, κλήρας δὲν ἔχουν χτῆμα
μηδὲ σοδειὰ θεριστική, σ' ἀμπάρι μέσα βιός.
Καὶ μοναχὰ μιὰ τρύπα γῆς, χωρὶς σταυρό, τὸ μνημα
ὥς πὺν νὰ λιώσει τὸ κορμί, ἀνήκει καθενός.

Τοὺς γνέφουν σαγηνευτικά, ἀόρατες, στὶς στράτες
σειρῆνες καὶ στὸ νεῦμα τους ἐκστατικὰ μεθοῦν.
Γεννιοῦνται μὲς στὴν ἐρημιά, πεθαίνουνε διαβάτες
καὶ στὰ Ἡλύσια καὶ κεῖ ἴσως νὰ μὴ σταθοῦν.

Αἰώνια διαβατάρικα πουλιά, μαῦροι τσιγγάνοι
μιὰ εἰκόνα διαφορετικὴ σέρνετε τῆς ζωῆς.
Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν ξεφύγατε ἀπ' τὴ δική μας πλάνη
καὶ σ' ἓνα νόημα μπήκατε, πὺν τ' ἀγνοοῦμε ἐμεῖς...

ΦΘΙΝΤΙΚΗ ΣΚΕΨΗ ΣΕΠ-ΔΕΚ. 1979 Τ. 5-6

Παρουσίαση Εν Τύπων

Ἀπ' τὸν ΚΑΣΤΡΙΩΤΗ

Ἀρκετοὶ ἀξιόλογοι συγγραφεῖς μᾶς ἔστειλαν τὰ βιβλία τους. Τοὺς εὐχαριστοῦμε πολὺ καὶ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ παρουσιάζουμε ἀπ' αὐτὴ τὴ στήλη τοῦ περιοδικοῦ μᾶς γιὰ νὰ τὰ γνωρίσουν οἱ ἀναγνώστες μᾶς.

Τάκη Κολιαβᾶ — Μωλιότᾶ

κ η': «Οἱ ρίζες» (ποίηση), Ἀθήνα 1979, σελ. 64.

Ἐπειτα ἀπ' τὶς θαυμάσιες ποιητικὲς συλλογές του «Ὀπτογραφία» καὶ «Στόμα τῆς φωτιάς», ὁ κ. Τ. Κ. Μ. μᾶς παρουσιάζει τὴν τελευταία του δουλειά. Μιὰ ὑπέροχη ποιητικὴ

πανδαισία μὲ τίτλο «Οἱ ρίζες» σὲ παραδοσιακὸ στίχο, μὲ πλεκτηὶ ὁμοιοκαταληξία καὶ τετράστιχες στροφές.

«Ὡ πῶς γλυκανασταίνοντε οἱ λιακάδες τοῦ
(χειμῶνα,

καταλαγιάζει τοῦ βοριά ἡ παγερὴ ὀργή.

Στὰ βράχια τῆς ἀκρογιαλιάς φτερών' ἡ ἀλ-
(κυῶνα

καὶ κείνη γιὰ τὴν ἱερὴ ἀναταραγωγή».

Ὁ στίχος δεκαπεντασύλλαβος συναρπάζει μὲ τὴν ἀτέλειωτη ἰσχύδα του, τὴ γλαφυρότητα καὶ τὴ παραστατικότητα, ποὺ συγκινεῖ τὸν ἀναγνώστη καὶ τὸν καθιλώνει μὲ τὴν ἐπιδητικότητα ποὺ διαχέει τὸ κάθε του ποίημα.

ΜΕΤΕΩΡΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Εκδιδόμενο στο Τρίκαλα - Θεσσαλίας από το 1947 από τον
«Εκδότη & Μορφωτικό Όμιλο Τρικάλων ΕΜΟΤ - 1945»

Ε'. ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΡΙΚΑΛΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ο «ΑΧ. ΓΡ. ΚΑΡΑΝΑΣΙΟΣ»

ΜΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ»
ΤΗΣ «ΕΠΙΣΤΕΛΗΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ»
ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΩΝ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ,
ΚΑΙ «ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΛΟΓΩΝ».

ΓΡΑΦΕΙΟ: ΟΔΟΣ ΓΑΡΙΒΑΛΔΗ ΑΡΙΘ. 13 — ΤΗΛ. 27-500

Χρόνος 33ος — Τεύχη 218-223) — Δεκέμβριος 1979
ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 125

36. Τάκη Κολιαβᾶ—Μωλιотάκη: «ΟΙ ΡΙΖΕΣ», ποιήματα, σελ. 58, 'Αθήνα 1979.

Ποιήματα σὺν αὐτῷ τοῦ Τάκη Κολιαβᾶ—Μωλιотάκη θὰ ἴσως νὰ ἴναι καθημερινὸ τραγούδι στὸ στόμα κάθε Νεοέλληνα. Κι αὐτό, γιατί κοιθαίνει μέσα του μὴ ζεῖδωρη ποιητικὴ φλέβα, ποὺ σὺν καναλόδωρη καὶ ἀσίγαστος χείμαρρος ξεχύνεται ἀπ' τὰ σωθικά της φυλῆς μας γιὰ ν' ἀρδεύσει τίς κατάξερρες ψυχὲς τῶν Ἑλλήνων στὴν ἐποχὴ μας.

Ριζωμένος ὁ ποιητὴς στὴς πατροπαράδοτες ἀρχὲς καὶ στὴν παραδοσιακὴ κληρονομιά τοῦ λαοῦ μας, παρουσιάζει στὰ πενήντα μεγάλων ποιημάτων του τὸ πανόραμα καὶ ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῶν πνευματικῶν μας ἀξιών.

Σὺν ἐκλεκτικὴ μέλισσα συγκέντρωσε στὸ διβλίο του αὐτὸ τὸ νέκταρ τοῦ ποιητικοῦ μας πλοῦτος, ἀπ' τοὺς δοξασμένους ἀγωνιστὲς τοῦ

'21 ἴσαμε σήμερα, ἔτσι καθὼς τραγουδήθηκαν ἀπ' τοὺς ἀφθαστοὺς ποιητὲς τῶν ἡμερῶν τους.

Ὁ Τάκης Κολιαβᾶς—Μωλιотάκης ἔχει τὸ χάρισμα δημοτικοῦ τραγουδιστῆ. Εἶναι τὸ πᾶν γνήσιο τέκνο τοῦ Βαλαωρίτη καὶ τοῦ Κρυστάλλη, ποὺ μὲ τὰ ἔργα του ξαναφέρει καὶ ζωντανεῖ σήμερα τὸ πατριδολατρικὸ πνεῦμα, τὴ φυσιογνωσιακὴ ἀγάπη καὶ τὴν ἐξύμνηση τῶν ἀρετῶν καὶ χαρισμάτων τῆς φυλῆς μας.

Μὲ διθυραμβικὴ γλώσσα καὶ πολιτικοὺς στίχους συνθέτει τὰ ἔργα του, ἀκολουθώντας τὰ κλασσικὰ μοτίβα τῶν μεγάλων ἐθνικῶν μας ποιητῶν. Ὅλα τοῖς τὰ ποιήματα ἔχουν ξεχωριστὴ ἀξία, ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ ἔχει τίτλο «Ἡ λεβεντιά» ἐντυπωσιάζει ἰδιαίτερα. Παραθέτουμε τίς δύο στροφές του:

Ἡ Λεβεντιά δὲν εἶν' ἀνθὸς νὰ ξεπηδᾷ ἀπ'

[τὸ χῶμα,

ν' ἀνθίζει μὲ τὴν ἀνοιξή, χειμῶνα νὰ πε-

[θαίνει.

Ποὺλὶ νὰ στροβιλίζεται μὲς στὸ γαλάζιο

[χρῶμα

καὶ μ' ἀνοιγμένα τὰ φτερά ν' ἀνεβοκατε-

[βαίνει.

Ἡ Λεβεντιά εἶναι τῆς ψυχῆς τὸ πονεμένο

[θρόμμα,

γεννιέται ἀπ' τὴ φρόνηση. χτυπάει μὲς στὰ

[στήθια.

Ἡ οἶζα τῆς μὲς στῆς καρδιᾶς διθίζεται τὸ

[αἷμα,

γιὰ λευτεριά κλαδίζεται, ὀρθώνεται γι' ἀ-

[λήθεια.

Δυναμικὴ λοιπὸν καὶ σφριγηλὴ ἡ ποίηση τοῦ Τάκη Κολιαβᾶ—Μωλιотάκη. Γι' αὐτὸ καὶ θὰ πρέπει νὰ γίνῃ εὐρύτερα γνωστὴ καὶ ὅλες οἱ νεοελληνικὲς Ἀνθολογίες νὰ καταχωρίσουν στὴς σελίδες τους τὰ καλὺτερα ποιήματά του. Τέτοια ἀποστάγματα πολύμοχθης ἐργασίας πρέπει νὰ γίνονται κτῆμα ὅλων.

ΠΑΝΟΣ ΠΑΠΑΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ
(ΠΑΝΟΣ ΙΤΑΜΟΣ)

Μισούλη 17 — Τρίκαλα

Κεωτερα

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τρίμηνη Έπιθεώρηση Λόγου και Τέχνης

Ίδιοκτησία — Γεν. Έποπτεία:

ΕΝΩΣΗ ΝΕΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

Γραφεία: Στέγη Γραμμάτων & Καλών Τεχνών

Μητροπόλεως 38 — Αθήνα

Έτος ΣΤ' — Αριθ. τεύχους 21

Νέα βιβλία

Κυκλοφόρησε η νέα ποιητική συλλογή «ΟΙ ΡΙΖΕΣ» του ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ. Πολυγραφώτατος έ ποιητής, με τον όραίο παραδοσιακό στίχο του, μας φέρνει τη γλυκιά συγκίνηση του λυρικού. Όσο κι αν σήμερα μας φέρεται ή, ελεύθερη ποιητική μορφή, μέσα μας κάτι σκιρτάει: όταν διαβάζουμε τους απείρτους λυρικούς στίχους του, ποι άλλοτε μας όρθώνουν με τον άέρα της λεβεντιάς κι άλλοτε μας απαλύνουν τη διάθεση, οι «σγουρόμαλλες ίτιές» και τα «λιγνόμεργα άρμυρίθια».

Όραία ή ποίηση του Τ.Κ.Μ. μέσα στα παραδοσιακά της πλαίσια.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΑΛΕΞΙΟΥ

—ο—

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΡΟΥΜΕΛΗ ΙΑΝ-ΦΕΒ. Τ. 12 1980

Τάκη Κολιαβά - Μωλιोटάκη, Οι Ρίζες (ποίηση).
Αθήνα 1979, σελ. 80

Η δέκατη, ποιητική συλλογή του γραμμένη στα πινστα παραδοσιακά μέτρα. Έτσι ή έπαφή, με τον άναγνώστη, ή το μελετητή, των ποιημάτων του είναι άμεση και συγκινητική. Υπεύθυνοι κριτικοί πάντα έβριχαν ένα καλό λόγο για τη λαγάρή, την πολύ ανθρώπινη και πονεμένη ποίηση του Τ.Κ.-Μ. Και σ' αυτό συμφωνεί και ο κάθε απλός άνθρωπος, που μπροστά στους λαόφρονους της σύγχρονης ελευθεροσυχουργίας στέκει με εύλογο άρνητισμό και σκεπτικισμό.

Κ. ΑΒΡΑΑΜ -

ΜΙΚΡΕΣ ΕΙΔΗΧΕΙΣ

✎ **ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ** ποιητική συλλογή κυκλοφορεί εντός του Μαρτίου, ο ποιητής Τάκης Κολιαδάς - Μηλιотάκης. Έχει τον τίτλο «Πικροί σταλαχτίτες» και περιλαμβάνει ποιήματα παραδοσιακής μορφής, που αναφέρονται σε σύγχρονα προβλήματα του ανθρώπου. Ο κ. Κολιαδάς είναι γνωστός από τις προηγούμενες συλλογές του: «Γυρισμός από τη χώρα του όνειρου» και «Ένα παιδί μιλάει στο Θεό».

ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ 7-3-70

• **NEA** ποιητική συλλογή του Τάκη Κολιαδά - Μηλιотάκης, κυκλοφορεί σε λίγες μέρες και έχει όλα εκείνα τα γνωρίσματα που διακρίνει γενικότερα την ποίησή του: Ευαισθησία, πλούσιο λυρισμό, τρυφερότητα, συμβολισμό, αέρινα και βαθύτατη αγάπη στον άνθρωπο. Είναι το τέταρτο βιβλίο του και έχει τίτλο «Νοσταλγικοί αντί-λαλοι».

ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ 25-9-71

ΟΙ «ΠΙΚΡΟΙ ΣΤΑΛΑΧΤΙΤΕΣ» ΤΟΥ ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΔΑ

Καλαίσθητο και φροντισμένο έκκυλ-φόρησε το νέο βιβλίο του Τάκη Κολια-δά - Μηλιотάκη με τον τίτλο «Πικροί σταλαχτίτες». Περιλαμβάνει μια σειρά ποιήματα παραδοσιακής τεχντροπίας και είναι το τρίτο ποιητικό βιβλίο του μετά τον «Γυρισμό απ' την χώρα των όνειρων» (1966) και το «Ένα παιδί μιλάει στον Θεό» (1967). Ο ποιητής κινείται με τεχνική και εκφραστική έλευση σ' ένα λυρικό κλίμα τρυφερότητας, ανθρωπισμού και ευγένειας, που οσαφώς θα γοητεύσει τους φίλους της κλασικής ποίησης. Μικρό δείγμα γρα-φής: «Μοαχολούουν στην θυμική οι άπαιδες — καθώς στριφονγυρί-ζουν μεσα στην φαντασία — ίδιες ντυμένες γιορτινά κοπέλλες ντροπαλές — που πάνε κυριακάτικο πρωί στην έκ-κλησία».

Η ΒΡΑΔΥΝΗ 7-4-70

«ΦΙΛΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ», τριμη-νιαία έκδοση, τεύχος 14, Γε-νάρης με ιστορικά, λογογραφικά και λογοτεχνικά κείμενα. Συ-νεργάζονται: Τ. Ανθήλης, Κ. Δ. Αβραάμ, Σ. Πολυζώης, Σπ. Κοκκινάκης, Τ. Κολιαδάς - Μηλιотάκης, Α. Κορέλης, Α. Κυριακόπουλος, Γιάν. Γάτος, Σ. Σηροτύρης, Θ. Δέληος, Κ. Αρχαγιώτης, Η. Χαλιάσος, Χρ. Καραχάλης, Ηρ. Ξανθογιάννης, Β. Αποστολάκης, Β. Παπανα-γιώτα, Αλ. Καίλλας. Στο ίδιο τεύχος σχόλια και κριτική βι-βλίου.

Α. Σ.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΗ 48-2-80

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΔΑ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ : «Νοσταλγικοί αντίλαλοι». Νέα συλ-λογή από ποιήματα του γνωστού ποι-ητή, γραμμένα με αίσθημα και στο-χασμό, σε έντεχνους παραδοσιακούς στίχους. Σχήμα Βο. Ήσλιος 86. Α-θήνα 1972

Η ΒΡΑΔΥΝΗ 22-2-72

✎ Η **ΠΟΙΗΤΙΚΗ** συλλογή του Τάκη Κολιαδά - Μηλιотάκη «Πι-κροί σταλαχτίτες», περιλαμβάνει ποιήματα παραδοσιακής μορ-φής, με πλούσιο λυρισμό και έντονο συμβολισμό, που καλύπτουν σύγχρο-να και, ουσιαστικά, αιώνια προβλήματα του ανθρώπου. Ο Κερασιώτης στι-χος του, ή άρκετοκοινη συγκρότηση και ή εσωτερική γοητεία, έναρμονί-ζονται με την βαθύτατη αγάπη στον άνθρωπο και την δημιουργική ελπί-κρίτεια. Έκδοσι του ποιητού.

ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ 11-4-70

Πικροί σταλαχτίτες

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΔΑ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Καλαίσθητο και πολυσέλιδο κυκλο-φόρησε το νέο βιβλίο του ποιητή Τά-κη Κολιαδά - Μωλιотάκη, με τίτλο «Πικροί Σταλαχτίτες». Πρόκειται για μια σειρά από 76 ποιήματα παραδο-σιακής μορφής που αναφέρονται πα-νω σε γενικά πρόβλήματα του ση-μερινού ανθρώπου.

• Ο ποιητής είναι γνωστός από τις προηγούμενες ποιητικές συλλο-γές «Γυρισμός από τη χώρα των ό-νειρων» και «Ένα παιδί μιλάει στο Θεό», που ή κριτική ομοφωνα ανε-γνώρισε την αξία τους

☆☆

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ 24-5-70

*

ΟΙ ΝΕΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

«Η Ένωσις Νέων Έλλήνων Λογοτεχνών» οργανώνει την Δευ-τέραν 7 Μαΐου και Ώραν 8 μ.μ. στην αίθουσα της Στέγης Κα-λών Τεχνών και Γραμμάτων (Μη-τροπόλεως 38) εκδήλωση επίτε-ρωμένη σε έσσα των μελών της. Ο κ. Τάκης Μωλιотάκης θα διη-λήση για το ποιητικό έργο της Μασίας Γιακουμellου και «Αν-νας Δασκαλοπούλου. Εισόδος ε-λευθέρη».

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ ΓΙΑ ΣΑΣ

✎ Ο ΓΝΩΣΤΟΣ ποιητής Τά-κης Κολιαδάς - Μηλιотά-κης, υπηρετεί την παράδοση του γνήσιου λυρισμού, όπου ή καθα-ρότητα των αισθητικών προσε-νατολισμών έναρμονίζεται με την μουσικότητα και την στέρεη ποιητική φόρμα. Ο παραδοσια-κός του στίχος παρουσιάζεται ανανεωμένος και οι έμπνευσεις του έχουν ως στόχο τον άνθρω-πο και την προσπάθειά του να γνωρίσει την εύτυχία της ζωής. Στο ίδιο κλίμα βρίσκονται και τα ποιήματα της καινούργιας του ποιητικής συλλογής «Νο-σταλγικοί αντίλαλοι» που έκυ-κλοφόρησε πρόσφατα. Είναι ή τέταρτη ποιητική του συλλογή, όπου μέσα σ' ένα στίχο με εν-τυπωσιακή δομή και μουσική φόρμα, υπάρχουν και ο σύγχρο-νος προβληματισμός, αλλά και ή καθαρότητα του λυρισμού. Μια ώρσια προσφορά στη σύγ-χρονη ποίησή μας.

ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ 29-1-72

«ΦΘΙΩΤΙΚΗ ΣΚΕΨΗ». Ἀθήνα, Μῦθος - Αἴγ. 1979. 13' περ. Ν. 3—4, σ.σ. 92. Δημιουργία πνευματικῆς ἐπιθεώρησης ποιικίλης ὄλης. Ἀφιέρωμα στὴν ἑλληνικὴ παράδοση. Ὅταν γίνονται στὸ γραφεῖο μου περιοδικὰ πνευματικῆς ἐξυπηρέτησης περιοχῶν ἐντός τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας, ἀν καὶ νοιώθω μεγάλη εὐχαριστημένη καὶ ἱκανοποιημένη, γιατί μὲ αὐτὰ ὁ ἐπαρχιακὸς χῶρος μπορεῖ ποιικιλότροπα νὰ ἐξυπηρετηθεῖ, νὰ διαφωτισθῇ καὶ νάρθουν στὸ φῶς τῆς δημοσιότητας καὶ οἱ ποικίλοι θρησκειολογικοὶ τοῦ θρησκευτικοῦ, καλλιτεχνικοῦ κ.λπ. τῆς κάθε περιοχῆς, ἐν τούτοις μὲ βασανίζει πικρὰ ἡ σκέψη, γιὰ τίς ἀντιξοότητες ποὺ μπορεῖ νὰ παρουσιαστοῦν στὴν ἀπρόσκλητη πορεία καὶ μακρομίσφηση τῶν ἐν λόγῳ περιοχῶν.

Ὅμως ἡ «Φθιώτικη σκέψη» φαίνεται ὅτι ξεπέρασε κάθε ἀντιξοότητα καὶ ἔτσι συνεχίζει ἀπρόσκοπτα τὴν πλοῦσα καὶ σημαντικὴ προσφορά της, γιὰ τὴ Φθιώτιδα καὶ γενικότερα γιὰ τὴ Ρούμελη. Ὁφείλεται μεγάλος ἔπαινος καὶ στὸν ἐκδότῃ κ. Θύμῳ Ἀναγνωστόπουλῳ καὶ στὸν Διευτῇ κ. Ἀριστοῖδῃ Κατωπόδιῳ καὶ στὸν ἰδρυτὴ καὶ συντάκτη της κ. Θαν. Ν. Καραγιάννη. Ἐπιτέλειο ἐκλεκτῶν συνεργατῶν παρουσιάζει ἀναλυτικὰ, ποικίλα θέματα ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ ροιμελιώτικη παράδοση. Ἀναφέρω μερικoύς: Δ. Σταμέλος, Κ. Ἀβραάμ, Γ. Χαλιτσῆς, Ἀλ. Ζορμπᾶς, Ἀλ. Βασιλείου, Δ. Χαλιτσῆς, Κ. Καραστάθης, Γ. Σκούρας, Μ. Χατζάκης, Τάκης Ξηροτύρης, Τάκης Κολιαδάς Μωλιωτάκης, Ε. Ζορμπᾶς, Ἰω. Λαθιώτης, Ἀν. Παπαμάργος, Κ. Ἀλεξόπουλος Ἀρ. Κ.

«ΣΤΕΡΕΑ ΕΛΛΑΣ» — ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1980

«Φ Θ Ι Ω Τ Ι Κ Α Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α»: Ἀθήνα 8)-
δης 1979. Ἐκδότης Διευθυντῆς Δευτέρης Κορέλης. Ἔτος Δ' τεύχος 13. Τοιμηναία ἔκδοση μὲ συνεργάτες τοὺς: Κ. Τσιριμώκου, Λυσ. Οἰκονόμου, Φοῖβον Δέλη, Κ.Δ. Ἀβραάμ, Νίκο Πλιάτσικα, Ν. Χαλιάσον, Τριαντ. Δ. Παπαναγιώτου, Φιλῆς Ἀγγρη, Ζάχου Ξηροτύρη, Ἀλ. Ζορμπᾶ, Χρ. Καραχάλιον, Ἀντ. Κρυσιόπουλον, Τάκη Κολιαδά - Μωλιωτάκη, Θ. Καλοδήμου, Γιάννη Γάτου, Β. Ἀποστολοπούλου, Γ. Καραβασίλη, Σωκ. Πολιζώη, Σεφ. Τσιτσᾶ, Ἀνδρ. Ἡρ. Χιντιόγλου, Μιχ. Σταματᾶ καὶ Τάξη Ἀνθήλη.

ΠΑΝΟΣ Ι. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

«ΣΤΕΡΕΑ ΕΛΛΑΣ» — ΙΟΥΛΙΟΣ 1980

Βιβλιογραφία Ἑβραϊσκή,
φικὰ

20-4-70

ἸΚΗ ΚΟΛΙΑΔΑ-ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ: «Π. κροὶ στολαχτίτες». Συλλογὴ ἀπὸ παλαιὰ διανεμόμενα ἀπὸ οἶσθημα καὶ στοχοσμο, προημένα ἐντεγνα κατὰ τὸν παραδοσιακὸ τρόπο. Σχῆμα 80. σελίδες 88. Ἀθήνα 1970.

ΓΥΡΙΣΜΟΣ
ΑΠ' ΤΗ ΧΩΡΑ
ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Τοῦ Τάκη Κολιαδά - Μωλιωτάκη

Πρόκειται γιὰ μίαν σειρά ποιημάτων (σελίδες 80), ποὺ ἀφαιρῶνται στὴν προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐπεριώρῃ μίαν καλύτερη ζωὴ ἀπολυτρωμένος ἀπὸ τὸ ἄγχος καὶ τὴ δοκιμασία τοῦ πένου.

ΕΘΝΟΣ 18-5-66

Η ΜΕΛΕΤΗ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΚΩΣΤΟΠΟΥ-
ΔΟΥ: Σύγχρονες προσω-
πογραφίες

Ὁ συγγραφεὺς δίνει στοιχεῖα ποὺ συνθέτουν τὴν προσωπογραφία συγχρόνων πνευματικῶν μας εκπροσώπων, στὰ διάφορα εἶδη τοῦ λόγου — ἐρίσκουμε τὴν περιπτώσιν καὶ ὠραία καὶ περιττὴ. Ὁραία ἀπὸ τὴν πλευρὰ ὅτι ὁ ἀναγνώστης πληροφορεῖται κατὰ περισσότερο γι' αὐτοὺς τοὺς πνευματικούς μας εκπροσώπους (Α. Βέργης, Μ. Γκιόλιας, Δ. Σταμέλος, Κ. Σαββᾶς, Θ. Παπαθανασίου, Ο. Ζούλας, Α. Παυλοπούλου, Χ. Κορέλης, Μ. Σταφυλᾶς, Κ. Ἀβραάμ, Γ. Κολιαδάς - Μωλιωτάκης, Χ. Σακελλαρίου, Θ. Γκόρπας, Ν. Μπούτσας, Ε. Μπαλούμης, Χ. Μωλεβίτης, Δ. Γούλας, Α. Σπυροπούλου) περιττὴ, γιατί ἡ περίπτωση ἐκαστοῦ ἐκ τῶν παρουσιαζομένων μένει στὸ σημεῖο τῆς ἀνέλιξης, δηλαδὴ στὸ ὅχι τὸ τελειωτικὸ τοῦ λόγου. Θὰ προτιμούσαμε ἀπὸ τὸν κριτικὸ, στὴν περίπτωσιν αὐτὴ νὰ μᾶς ἔδινε ἀνάλοισι κάποιου, ἐκ τῶν ὅπ' αὐτοῦ παρουσιαζομένων, ἔργου, ὅποτε θὰ ἦταν δυνατόν νὰ προσδιορισθοῦν τὰ ἐποικοδομητικὰ στοιχεῖα τῆς ἑως τὰρα παρουσίας τους. Θὰ προτιμούσαμε νὰ μᾶς δώσῃ μίαν μελέτη τοῦ πάνω σὲ κάποια στοιχεῖα τοῦ συνθέτου ζωῆς, γιατί δὲν ἀμφισβητοῦμε τὴν ἰκανότητά του νὰ χορῇ σὲ ἑάδος καὶ νὰ καταλήγῃ στὸ χρήσιμο ἀποτέλεσμα. Παίρουμε, ἐπομένως, τὴν παρουσία τοῦ ὡς ἐγγύησι γιὰ μίαν τέτοια ἐργασία. Ὁραία γι' αὐτὸν πλὴν ἐποικοδομητικῇ. Χρεῖ αἰδέμεθα κατὰ τὸ μερικὸ, μὲ τὴν ἰδιότροπα σημασία κι' ὅχι κατὰ τὸ γενικὸ ποὺ ἀκριβῶς γιατί ἀπλόωνται σὲ πολλὰ δὲν ἀφήνει μεγάλαν περιθώρια γιὰ ἐνορχήστρωση ἐντελῆς ἀτομικῆς κρίσεως. Κι' αὐτὴ μὲς χρειάζεται περισσότερο.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΘΟΥΡΙΔΗΣ

ΑΠΟΣΕΥΜΑΤΙΝΗ

Σάββ. 21 Ἀπρ. 1971

ΤΕΤΑΡΤΗ

29

ΜΑΡΤΙΟΥ 1967

ἙΒΡΑΪΚΤΗ

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ
ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΟ ΘΕΟ

Τοῦ κ. Τ. ΚΟΛΙΑΔΗ-ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Ἐκπαιδεύθηκε ἡ δεύτερη ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ Τάκη Κολιαδά-Μωλιωτάκη, μὲ τίτλον «Ἐνα παιδί μιλάει στὸ Θεό». Στὶς σελίδες τοῦ βιβλίου ἐκτυλιγεται ἡ καθημερινὴ ζωὴ μὲ τὰ σύγχρονα προβλήματα της. Τὸ βιβλίο ἀπευθύνεται πρὸς ἀναγνώστες μικροῦς, μὲ σκοπὸ νὰ τοὺς παρουσιάσῃ ἀπὸ καὶ εἰς τὰ προβλήματα ποὺ ἀποσποροῦν τὸν σημερινὸν ἄνθρωπον, τὰ προβλήματα αὐτὰ ποὺ θὰ συναντήσουν καὶ αὐτοὶ καθὼς οὐρὸς θὰ ὄντῃν στὴ ζωὴ. Ἐκδόσεις Νέας Ζωῆς, Ἀθήνα 1967, σελίδες 48.

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Λυρικές άγγελίες

Ο ποιητής Τάκης Κολιαδάς Μωλιωτάκης τύπωσε τελευταία τη δέκατη κατά σειράν ποιητική του συλλογή, «Λυρικές άγγελίες, επιγραμματική ποίηση». Λίγοι είναι οι τέχνιτες της επιγραμματικής ποίησης στα χρόνια μας, αλλά έρκει τό έργο του κ. Κολιαδά Μωλιωτάκη να άνηρωσώπευθής και να εκτιμηθής τό είδος αυτό της Τέχνης. Είναι κάπου 500 τετράστιχα, με παραδοσιακό μέτρο και προσωδία, ανεξάρτητα μετ' αλλήλων, κάθε ένα από τά όποια και όλα μαζί κάνουν να λαμπυρίζει τό έργο του ποιητού. Άξίζει ιδιαίτερος προσοχής αυτή ή ποιητική συλλογή πού προσφέρει πλούσια τόσα πολλά από τόν ποιητικό πλούτο του κ. Κολιαδά Μωλιωτάκη.

Κ.Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ ΚΗΡΥΞ ΠΑΤΡΩΝ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 17 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1980

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ ΝΕΑ

ΑΠΟ ΤΩΝ Μ. ΠΡΑΤΣΙΚΑ

ΛΥΡΙΚΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

ΤΑΚΗ Κ. ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Ποιητική θεματογραφία πού αναλύει αλλά και πού διαλογίζεται πάνω στά κοινωνικά φαινόμενα και συμβάντα της ζωής είναι οι ΛΥΡΙΚΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ του κ. Τάκη Κολιαδά Μωλιωτάκη.

Ο στίχος είναι παραδοσιακός, και πολλές φορές φιλολογεί αλλά ή επιγραμματικότητα καλύπτει εδώ μ' επίπνοχία τόν λαϊκισμό και τήν τυποποίηση.

ΛΥΡΙΚΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ ΤΟΥ ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Κριτική τοῦ ἐκδεκτοῦ συνεργάτου μας
Λογοτέχου = Λαογράφου κ. ΣΕΡ. ΤΣΙΤΣΑ

Ἐλαβα τὴν τελευταία ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ καλοῦ καὶ διαλεχτοῦ φίλου ποιητῆ Τάκη Μωλιोटάκη μὲ τὸν παραπάνω τίτλο - Μία φροντισμένη ἔκδοση ἀπὸ 128 σελίδες, μὲ 468 αὐτοτελὲ τετράστιχα. Αὐτὰ ποὺ διάβαζα τακτικὰ στὶς σελίδες τοῦ «Ἐθνικοῦ Ἀγώνα» μὲ τὸν ἴδιο συμπαθὲς τίτλο: -Λυρικές ἀγγελίες.-

Αὐτὲς ὅλες τὶς διάσπαρτες «ἀγγελίες» τὶς συγκέντρωσε ὁ ποιητὴς καὶ τὶς κυκλοφόρησε πρόσφατα.

Ἐχῶ ἀσχοληθεῖ κι ἄλλοτε μὲ τὴν ποιητικὴ προσφορά καὶ τὴν ἀνοδικὴ πορεία τοῦ κ. Μωλιोटάκη. Ἐχει ἐκδόσει ὡς τώρα σειρὰ ἀπὸ ποιητικὲς συλλογὲς στὸ διάστημα τῶν τελευταίων δεκαπέντε χρόνων. Αὐτὴ τὴ φορά μᾶς παρουσιάζει σὲ μικρὰ τετράστιχα αὐτοτελῆ-ἀνεξάρτητα μεταξὺ τους-τὴν ἴδια τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀπλὴ τῆς φιλοσοφίας. Πεταχιά, ζωντὰ, πικάντικα σκίτσα καὶ στιγμιότυπα τῆς ζωῆς, μὲ τὶς καλὲς τῆς καὶ ἀσχημεῖς ὥρες, μὲ τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες, μὲ τὶς φωτεινὲς τῆς ἀνταύγειες, καὶ τὶς σκιὰς τῆς, μὲ τὶς δικές μας μικρότητες καὶ ἀδυναμίες, μὲ τὶς κακίες μας, τὶς ἀγωνίες, τὰ ἄγχη μας καὶ τὶς ἐλπίδες. Πτυχὲς καὶ πλευρὲς τῆς ζωῆς ποὺ ἡ σοφία τοῦ λαοῦ μας ἔχει ἀποθυσιασθεῖ στίς ἐπι-

γραμματικὲς «παροιμίες» τῆς.

«Ἀπὸ τὸ σιγανὸ ποτάμι νὰ φυλάγεται...» συμβουλευεὶ ἡ λαϊκὴ σοφία, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν ὕπουλο καὶ ἀνανδρὸ ἔχθρο. Τὸ ἴδιο περίπου θὰ μᾶς πεῖ κι ὁ ποιητὴς Μωλιोटάκης:

Ὁ σκύλος ποὺ σὲ γαύγισε εἶδηση σοῦ ἔχει δώσει. Φυλάξου ἀπ' τὸ ἀμίλητο μὴ σὲ κρυφοδαγκώσει.

«Οἱ Λυρικές Ἀγγελίες γράφτηκαν-ἐξομολογῆται ὁ ἴδιος-σὲ στιγμὲς ρεμβασμοῦ, πόνου, νοσταλγίας, μελαγχολίας καὶ σκέψης».

Σὲ τέτοιες στοχαστικὲς ὥρες-ὥρες ψυχικῆς εὐφορίας-θ' ἀντικρύσει ὁ ποιητὴς τὴν κωμῶδια τῆς ζωῆς καὶ θὰ μᾶς ἐκφραστεῖ μὲ λίγα ἀπλὰ λόγια ποὺ κρύβουν ὅμως τόση φιλοσοφία καὶ τόση ἐνόραση τῆς ζωῆς. Μιὰ πρόχειρη ἀνθολόγησι ὀλίγων τετράστιχων νομίζω πὼς θὰ δικαιώσουν τὶς σκέψεις μου.

Οἱ γέροντες ἀργά, σκυφτά, ψάχνουν θαρρεῖς τὴ στράτα. Χαμένα ἴσως βροδὺν λευτὰ ποτὲ τους ὅμως τὰ νιάτα.

Τὶ περίφημη σκηνὴ καὶ εἰκόνα τῆς ζωῆς! Ὅπως περπατᾶνε κυρτωμένοι ἀπὸ τὰ χρόνια, ἀργὰ καὶ σκυφτά, οἱ γέροι θαρρεῖ κανεῖς πὼς ψά-

ΛΑΜΙΑ - ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ 23-10-80

χουν επίκονα νά βροῦν κά-
τι χαμένο. Ἐκεῖνο ὁμως ποῦ
δέν πρόκειται νά βροῦν ποτέ
τοὺς εἶναι—ἀλλοίμονο—ἡ χα-
μένη νιότη. Δικαιονόκο τετρά-
στιχο ποῦ λέει τόσα πολλὰ
γιά ἀγύριστη νιότη.

Σ' ένα άλλο τετράστιχο θυμίζει τις παγίδες και τις αναποδιές που μας επιφυλάσσει η ζωή μας, όπως πορευόμαστε γεμάτοι αλσιοδοξία και θάρρος, άνυποψίατοι για τα δεινά που μας περιμένουν.

Πουλάκι ανέμελο ή ζωή
 πού προς τό φώς οδεύει,
 κι' ένας κρυμμένος κυνηγός
 συχνά τό σημαδεύει.

Στῆς ἰδίας τῆς ζωῆς τὰ
παιχνιδίσματα ἀναφέρεται τὸ
τετράστιχο.

Ἀφέντρα ἡ ζωὴ περνᾷ
στὰ χέρια τῆς καλᾶθια.
Λίγα ροδόφυλλα τερπνὰ
σκεπάζουν χίλια ἀγκάθια.

Τὰ γνωμικά τετράστιχα τοῦ κ. Μωλυσιτάκη ποῦ θύμισαν κάποια ἀνάλογα παλιότερου, φίλου μου ἐπίσης, ποιητῆ, τοῦ μακαρίτη Κλαυδίου Μαρκίνα. Γράφοντας γιὰ τὴν «Ἀλήθεια» γι' αὐτὴ τὴν ἀπιαστὴ ἔννοια, καὶ θέλωντας νὰ υπογραμμίσαι πὼς γι' αὐτὴν καὶ ὦμῃ ἀλήθεια βουλιάζει αὐτὸν ποῦ τὸν ὑπηρετεῖ, λέει :

Ἡ ἀλήθεια μοιάζει μ' ἀχινούς
στης θάλασσας τὰ βάθια.

Ὅταν τὴν πιάσει, βρίσκει
 λίγη τροφή καὶ χίλια ἀγκά-
 θια.

(Μαρκίνας)

Τέτοιοι είναι οι ἄλληγο-
ρικοί συμβολισμοὶ πολλῶν
τετράστιχων τῆς συλλογῆς
ποῦ παρουσιάζουμε.

Τελειώνω μ' ένα ακόμα ποδ
συγκρίνει: τὸν κόσμο τῆς
παλιᾶς παραδοσιακῆς ἑλλη-
νικῆς ζωῆς μὲ τὴν σημερινή
βαβυλωνία τῶν ἀστικῶν κέν-
τρων, ποῦ πνίγεται στὰ ἀγ-
χη καὶ τὶς λαχτάρες:

Μικρός ο κόσμος μιὰ φορά
κι είχε μεγάλες χάρες.
Τώρα κι αν ανοίξε φτερά
πνίγεται στίς λαχτάρες.

Μικρή ή Λαμία—για να εντοπίσουμε το παράδειγμα à πò τής δική μας εμπειρία—πριν 35 χρόνια, όταν την πρωτογνώρισα κι όδωσ' ακόμα την άφηκα πριν 20 χρόνια, με τό παλιό ρυθμό τής ήσυχης, ήρεμης έπαρχιακής ζωής, τόν άπλό βίο, τις χαλινωγαγηνένες ανάγκες, τις καθημερινές παρέες και συντροφίες μας, τ' πρωινά και τ' δειλινά, με τις έγκάρδιες γνωριμιές, με τούς περιπάτους...

Τὶ ἔγινε σήμερα ἡ Φθιωτικὴ πρωτεύουσα μὲ τοὺς οὐρανοξίστιες καὶ τοὺς πέτρι-
νοὺς δγκους, ποὺ μετέβαλαν
τοὺς παλιοὺς φωτεινοὺς δρό-
μους σὲ σκοτεινὰ τοινεῶ;
Ἐφυγε τὸ ἄρωμα καὶ τὸ χρῶ-
μα ποὺ ἔλαμπε, τῶν παλιῶν
καιρῶν. Ἰδία κατὰρὰ δέρνει
ὅλες τὶς μεγάλες πόλεις μὲ
κορυφαῖο τὸ κλεινόν... Ἄστν.

ΟΙ στιγμές μελαγχολίας
τοῦ ποιητῆ μεταδόθηκαν καί
σέ μένα μέ τήν ἐναπόληση
τῆς παλιᾶς ἀνέμελης ζωῆς.

Συγχάριω ἐγκάρδια τὸν
φίλτατο Μωλιωτάκη γιὰ τὴ
νέα ποιητικὴ του προσφορά.
Τὸ εἶπα κι ἄλλοτε, δὲν ἔχω
τὴν εἰδικότητα τοῦ κριτικοῦ
τοῦ ἔμμετρο λόγου. Πρόχει-
ρες σκέψεις τοῦ μέσου ἀνα-
γνώστη ἐκφράζω, ὅπως τὶς
νοιώθω. Στὸ ρόλο αὐτὸ μὲ
βοηθεῖ ἀπάλι τὸ ἀξέχαστον
Μαρκίνα τὸ γνωμικὸ τετρά-
στιχο, ἀφιερωμένο στὸν ἀδ-
στηρὸ κι ἀνοικανοποίητο
κριτικὸ :

Δὸς μας τὴν τέχνη σου καὶ
 σὺ,
 ὄχι μονάχα συμβουλὲς νὰ
 δίνεις.

Γιατί είναι άλλο να τὸ φτιά-
χνεις τὸ κρασί
κι ἄλλο—μὲ τὸ συμπάθειο—
νὰ τὸ... πίνεις.

ΣΕΡ. ΤΣΙΤΣΑΣ

ΔΑΚΡΥΣΜΕΝΟΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Η συλλογή βαριά και σιγοπέφτει
στην όψη του κρυστάλλινου καθρέφτη.
Χλωμή μορφή και γύρω της πυκνώνει
η κρύα των καιρών στάχτη και σκόνη.

Φθινόπωρα γυμνά, σύννεφα γκρίζα
τη σκαλιστή βαραίνουνε κορνίζα.
Κρυφός καημός, πικρό το δάκρυ βγάζει
κι αδρά την επιφάνεια χαράζει.

Παραμυθένια κι άπιαστα παλάτια
στης προσμονής τις άκριες κομμάτια.
Όνειρα συντριμμένα και ξερτίδια
στης μοίρας τ' ασυλλόγιστα παιχνίδια.

Βαριά μια συλλογή κι όλο ξεπέφτει
μες στην ευαισθησία του καθρέφτη.
Κι ως απ' το είδωλό του δεν χωρίζει
άλυτο, ποιός στους δυό πρώτος δακρύζει...

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΚΙ' ΕΜΕΙΣ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ ΦΟΥΡΙΩΤΗ

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Α) ΠΟΙΗΣΗ

Τ. ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ -
Λυρικές άγγελίες (Αθήνα
1980).

Δεκάτη συλλογή του ποιητή (πρώτη, με
τίτλο «Ευρύθεος» απ' τη χώρα των όνει-
ρων, το 1966) που έφτασε ως εκεί ο-
που ο ποιητικός τόνος είναι άριστος όταν
επίσης που των καλλιτεχνική κατάθεση τι
ρόλο παίζει, γρά το άσπιο, ή απασθάν-
τωση του κύριου και χαρακτηριστικού. Δεί-
γμα το έπιγραμμάτιν που διακρίνει ε-
δώ, την ποιησή του.

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ 14-11-80

ΕΛΕΝΘΕΡΟΥΤΥΛΙΑ

Γράφει ο

24-12-80

ΔΗΜ. ΣΤΑΜΕΛΟΣ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ -
ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

«Λυρικές
άγγελίες»

Ο Τάκης Κολιαβάς - Μωλιότακης
με τις δεκα ως τώρα ποιητικές του
συλλογές, έχει πάρει τη θέση του
στο σύγχρονο λογοτεχνικό μας χώ-
ρο. Δίνοντας στην ελληνική ποιητική
του εκφραση μίαν άνακαινή πα-
ρδοσιακή μορφή, κατορθώνει να
συνταίσει και να προβληματίζει, έ-
τσι, καθώς εμπνέεται βασικά από τον
ελληνικό δίο, παλιότερο και νεότε-
ρο, αλλά και την πραγματικότητα
της εποχής μας και σε μία συνο-
λική θεωρήσή του από τον άγωνα
του ανθρώπου για μία καλύτερη
ζωή. Το καινούργιο του βιβλίο πε-
ριλαμβάνει 468 τετράστιχα. Τα τε-
τράστιχα αυτά πέρα από τη γρήγορα
ληρική τους όμορφιά και τη στερεό-
τητα της ποιητικής δομής τους, δια-
κρίνονται για το στοιχειώδες τους
υπόθετο, έτσι, καθώς άδρά και συ-
νοπτικά μας δίνουν αλήθειες της
ζωής που αντιπροσωπεύουν την ίδια
την ήικρα και τη χαρά του ανθρώ-
που. Η έξομολογητική ευκαρινεία
του ποιητή αντιπροσωπεύει τη θα-
ύτερη πίστη του στην άγάπη και
στην ευαίσθησία του ανθρώπου, δύο
βασικά στοιχεία που σε συνάρτηση
με άλλα τον διακατέχουν. Έχουν
χαρή, ευγένεια κι όμορφιά οι στίχοι
του κι αποτελούν μία άφρατα παρο-
ρά στο σύγχρονο ποιητικό μας λό-
γο. Ένα λόγο που εμπνέεται άμεσα
από την προβληματική των καιρών
μας και την άγνωση του σύγχρονου
ανθρώπου. Σελ. 126.

Ο «Ταχυδρόμος των Αιγυπτιατών»

ΕΝΑΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ
ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ

Ο Τάκης Κολια-
βάς — Μωλιότα-
κης, που κυκλοφό-
ρησε τελευταία μία
νέα του ποιητική
συλλογή με τον τί-
τλο «Λυρικές άγγε-
λίες», είναι άσφα-
λώς ένας από τους τελευταίους

της παράδοσης στον τομέα της
ποίησης. Οι όμοιοκατάλητοι, ώ-
σιόδο, στίχοι του διαβάζονται έ-
νετα και ο γνωμικός χαρακτήρας
της τελευταίας του συλλογής προσ-
δίδει στο ως τώρα έργο του, μία
νέα διάσταση.

ΜΑΝ. ΓΙΑΛΟΥΡΑΚΗ

ΟΚΤ. 1980
ΑΡ.Τ. 56

ΝΕΑ ΣΚΕΨΗ

Ποιητικά Κείμενα

Πολλά είναι τα ποιητικά βιβλία, που συ-
γκεντρώθηκαν και πάλι, δίνοντάς μας άρκετές
καλές σελίδες και παράλληλα υπενθυμίζοντας,
ότι η ποίηση στην εποχή μας παραμένει ά-
στρο έλπίδας. Άνάμεσα στα κείμενα αυτά ως
ξεχωρίσουμε σήμερα και τα έξι βιβλία: Ο
Τάκης Κολιαβάς - Μωλιότα-
κης, με τις συλλογές του εοί ρίξεσ και
«λυρικές άγγελίες», επανέρχεται γι' άλλη μία
φορά στη γονιμότερη περίοδο της νεοελληνι-
κής ποίησης, στην παραδοσιακή τεχντροπία
και μας δίνει έξαιρέτους στίχους, πλημμυρι-
σμένους από διαύγεια, μουσικότητα, κεντημέ-
νους με περίδλεπτο τρόπο. Η άρμονία του
λόγου του είναι άλοφάνεση. Λεπτός οίστρος,
περίτεχη κατασκευή που ξεφεύγει από τη
μονιέρα των ήμερών μας και γίνεται προσφο-
ρά αληθινή και πηγαία.

ΧΡΗΣΤΟΣ Ν. ΚΟΥΛΟΥΡΗΣ

ΝΟΕΜ.-ΔΕΚ. 1980 Τ. 212-213

ΕΛΛΗΝΙΚΟ του Βιβλίου

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

ΛΑΜΙΑΚΟΣ
ΤΥΠΟΣ
30-11-80

ΛΥΡΙΚΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

(ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ)

Αρ.φ.11467

Αθήνα 1980, σελ. 128.-

Οι «Λυρικές Άγγελίες» είναι το δέκατο βιβλίο του ποιητή Τάκη Κολιαβά - Μωλιότακη. Άλλη μία επιτυχημένη παρουσία στον ελληνικό ποιοτικό χώρο. Γλώσσα εύκινητη και στα 468 τετράστιχα του βιβλίου τα όποια είναι «ανεξάρτητα μεταξύ τους». «Γράφτηκαν σε στιγμές ρεμβασμού, πόνου, νοσταλγίας, μελαγχολίας και σκέψης», μάς λέει ο ίδιος ο ποιητής. προλογικά, στο βιβλίο του αυτό. Τα θέματα, πολυποικίλα, χαριτωμένα, στοχεύουν σε γενικότερους κοινωνικούς προβληματισμούς, πηγάζοντας απ' τις έμπειρίες και του ποιητή, προσφέρουν. Ο Τάκης Κολιαβάς είναι πηγαίος, ως αναφορά την όμοιοκαταληξία των στίχων. Η ποιητική του συμβολική, άλληγορική μάλιστα και ρεαλιστική, χωρίς μεταφορές και παραβολικές εκφράσεις, πολλές φορές, έντυπασιάζει τον αναγνώστη που συνεπαιρνεται απ' τον καθάριο στίχο, τον λυρικό που δημιουργεί έντεχνα αυτός ο προικισμένος λογοτέχνης.

«Τραγουδιστής σὲ φυλακή
λεύτερα τραγουδούσε.
Σκλάβο κρατούσαν τὸ κορμί,
μὰ ἡ ψυχὴ πετούσε».

Μιά πλημμύρα στίχων και νοημάτων, κατακλύζουν τὸ νου και τὴν καρδιά του αναγνώστη, πού δονείται απ' τὴν πλούσια ἐπιγραμματική προσφορά του ποιητή πού, ὅπως πάντα λυρικός, παραδοσιακῶν μέτρων, ἀφθόρμητα, διάχυτα μεταδίδει σωρεία ἀπὸ καλοστοποθετημένους στίχους ἀνθρωπιάς και γνησιότητας.

«Βγάζει ἀπ' τὸ πόνου του φωνή :
—'Ανθρωποι καλημέρα ...
πρόσμενε γέλιο νὰ φανεί,
τὸν ξάπλωσε μιὰ σφαίρα» καὶ
«Δεντρὶ πού ἀπλωσε βαθιές
ρίζες μέσα στὴ γῆ του,
σαλεύει ἀγέρας τὶς κορφές
μὰ ὄχι τὸ κορμὶ του».

Καστριώτης

ΔΕΚ 1980 Τ.8

Βιβλιοπαρουσίαση

από τον Γ. Σκούρα

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ:

«Ρίζες» ποιήματα 1979 σ. 64.

Συλλογή από 50 παραδοσιακά ποιήματα σε στιχυρωτό έμοιοκατάληκτο 15πύλλα-6ο. Σε ένθουσιάζουν, σε μεταφέρουν στο φυσικό περιβάλλον της πομενικής ζωής, στις δεντρόσπαρτες έξοχές, στην αγροτική ζωή. Γνωρίζεις ανθρώπους και χώρους δουνίστους και χαμπίστους που σου θυμίζουν δημοτικό τραγούδι με την άγνη μελωδικότητα των στίχων. Τα ποιήματά του συγκινούν βαθύτατα και μιλάνε μέσα στην ψυχή μας γιατί μας μεταφέρουν στις πατρογονικές μας ρίζες.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ:

«Λυρικές - Άγγελοι».

Είναι τούτο, το 10ο βιβλίο του έκλεκτου Φθιστή ποιητή. Πολλά από τα προηγούμενα βιβλία του παρουσιάσαμε απ' αυτές τις στήλες και έλπικε, ίσως, να αναγγείλου- με άπλως τη νέα του έκδοση, γιατί ο Μωλιότακης είναι πιά ένας πολύ γνωστός κι αναγνωρισμένος ποιητής και πνευματικός άνθρωπος. Ποιήματά του, δημοσιεύονται συχνά στον καθημερινό και τον περιοδικό τύπο καθώς και σε σοβαρές ανθολογίες.

Όμως τούτη η συλλογή είναι κάτι άλλο: 468 τετραστίχα - επιγράμματα!

Όλα σε άφογο παραδοσιακό στίχο και φυσικά με άκραιο λυρισμό...

Το προδομένο το φίλι
καρπός κι αν είναι γλύκας,
πιο λίγο είναι της μέλισσας
και πιο πολύ της σφήκας.

Κάθε τετράστιχο κι ένα απόφθεγμα!

Άπο νερά τρεχούμενα
άνθοι, όρσις και ρείκια.

Άπο νερά στεκούμενα
σπίλα και σκουλίκια.

Η πολύχρονη πείρα του ποιητή απ' τη ζωή, συμπυκνωμένη σε στίχους, δρίσκεται σε τούτη τη συλλογή. Έμεις που ξέρουμε τον αγωνιστή στη βιοπάλη ποιητή, θαυμάζουμε το κουράγιο του, συγχαιρούμε για την καινούργια παρουσία του στα γράμματα και το εύχόμαστε πάντα φηλότερα με τον πήγασό του.

ΛΕΥΤ. ΚΟΡΕΛΗΣ

ΦΘΙΣΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΓΕΝΑΡΗΣ 1981 Τ.17

ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΝ ΕΤΕΙ 1968

ΕΔΡΑ: ΑΘΗΝΑΙ
ΑΡΙΘΜ. ΔΙΠΛΩ. XX/30-12-87

ΣΥΝΗΓΟΤΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

HELLENIC CLUB OF WRITERS
ATHENS - GREECE

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ ΤΙΜΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΡΕΤΗΝ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΞΙΟΛΟΓΟΝ ΣΥΜΒΟΛΗΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΙΝ ΚΑΙ ΑΝΥΨΩΣΙΝ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΑΠΟΝΕΜΕΙ

ΕΙΣ ΤΟΝ *Γιάννη Κολιαβάν-Μαυροτάκη*

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΔΙΠΛΩΜΑ «ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ»

ΠΡΟΣ ΕΠΙΒΡΑΒΕΥΣΙΝ ΤΩΝ ΕΙΣΑΙΡΕΤΩΝ ΑΥΤΟΥ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΤΕΥΞΕΩΝ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Γεώργιος Ν. Κομίνης
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΚΟΜΙΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 30-12-1987

Η ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Δεσπ. Ασημακοπούλου
ΔΕΣΠ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ἡ κριτική ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΡΟΥΜΕΛΗ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΠΟΙΚΙΛΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΔΙΜΗΝΟ

Χρόνος Β' — τεύχος 7 — Ιανουάριος - Φεβρουάριος 1981

ΕΔΡΑ: ΛΑΜΙΑ. Διευθύνεται από Συντακτική Έπιτροπή.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Κώστας Δ. Άδραάμ, δικηγόρος.

Τάκη Κολιαδά - Μωλιोटάκη. Λυρικές Άγγελιες
(ἐπιγραμματική ποίηση), σελ. 125. Άθήνα 1980.

Πιστός κι ακούρατος σκαπανέας τῶς ποιητικῆς λέ-
γου, ὁ Τ.Κ.-Μ., κυκλοφόρησε τὴ δεκάτη ποιητικὴ συλ-
λογή του μέσα σὲ μιὰ δεκαπενταετία. Γερὸς μάστο-
ρας τοῦ παραδοσιακοῦ στίχου, πολυδιδασκόμενος, πονε-
μένος, φιλοσοφημένος, γεμάτος τίμιο προβληματισμὸ
καὶ υπεύθυνη κοινωνικὴ ἀγωνία, παρουσιάζει: στὰ
468 (!) τετράστιχά του ἓνα πακτωλὸ στίχων, ἀληθινὰ
ἐπιγραμματικῶν καὶ διδαχτικῶν, εὐληπτῶν καὶ καλὴ-
ντων, μιὰ χτυπητὴ ἀντίδραση στὸ νεφελῶδες καὶ ἀ-
κατανόητο μονόλογο τῶσων σύγχρονων ποιητῶν. Δυὸ
δείγματα γραφῆς του: Ἀ ρ ι θ. 3 8 4 «Πουλὰκι:
βγήκε, τὴ χαρὰ) τῆς ἀνοιξίς γὰ φέρει,) καὶ μὲ
σπασμένα τὰ φτερά) νεκρὸ ἔπεσε στὴ φτέρη». Ἀ-
ρ ι θ. 3 8 8 «Τὸν ζήλεψαν ἀλύγιστο) τὸν πρόστα-
ξαν νὰ σκύψει.) Ἀλύγιστος προτίμησε) ἀπ' τὴ ζωὴ
νὰ λείψει».

ΚΩΣΤΑΣ ΑΔΡΑΑΜ

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΔΑΣ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ. Λυρικές Άγγελιες. Επιγραμμα-
τική ποίηση. Αθήνα 1980, σελ. 125.

Οι «Λυρικές Άγγελιες», εἶναι ἡ 10η ποιητικὴ δημιουργία τοῦ παραδοσια-
κοῦ ποιητῆ Τ. Κολιαδά - Μωλιोटάκη. Αποτελοῦνται ἀπὸ 468 τετράστιχα, ποὺ
«γράφτηκαν σε στιγμὲς ρεμβασμοῦ, πόνου, νοσταλγίας, μελαγχολίας, καὶ σκέ-
ψης». Ο ποιητὴς, στα πολυάριθμα ἐπιγράμματά-του, συμπύκνωσε τὴν πολυεθρι-
κὴ πείρα-του καὶ μὰς ἔδωσε ἀξιοζήλετα σύνολα. Τίποτα ἄλλο νὰ μὴ εἶχε γρά-
ψει ὁ Τ.Κ.-Μ., ἔφταναν οἱ «Λυρικές Άγγελιες», νὰ τον καταξιώσουν ὡς ποιητὴ.

ΚΩΣΤΑΣ ΣΤΑΝΘΕ

ΘΕΣΣΑΛΙΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ τομ.Β! 1981

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

ΛΥΡΙΚΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

Γνωμολογική ποίηση. 'Αθήνα, 1980

Τοῦ κ. ΑΠ. ΖΟΡΜΠΑΣ

Εἶναι εὐτύχημα, πού στήν καταναλωτική κοινωνία μας ἡ ὁποία ἐπιδιώκει μόνον ὑλικά ἀγαθὰ ὑπάρχουν μερικοί προικισμένοι μέ πνευματικά χαρίσματα καί τὸ τάλέντο νά μετουσιώνουν στοχασμούς καί συναισθήματα σέ ποιήματα ἢ ἄλλα ἔργα τέχνης, πού συγκινοῦν καί μορφώνουν.

Ἡ σύγχρονη ποίηση ἐκφράζεται ἀπὸ λίγους μέ τὸν παραδοσιακὸ στίχο (μέτρο, ρυθμός, ὁμοιοκαταληξία) καί ἀπὸ πῖδ πολλοὺς μέ τὸν ἐλεύθερο στίχο (μοντέρνα ποίηση, πού σέ χέρια ἀδέξιων γίνεται ἀκαταλαβίστικη). Κυριαρχοῦσα τεχνотροπία: ὁ ὑπερρεαλισμός, αὐτόματη γραφή, χωρὶς ἔλεγχο τοῦ λογικοῦ ἔκφραση τοῦ ἀσυνειδήτου, πού παρέσυρε ἀρκετοὺς, ἀπὸ μόδα σέ ἀμαρτήματα, μὰ καί ἀνάδειξε: τὸν Σεφέρη πού μετουσίωσε λυρικά τὴν καθολικὴ ἀγωνία τῶν καιρῶν μας καί τὸν Ἐλύτη καί τοὺς δυὸ Νομπελίστες πού πρόβαλαν παγκόσμια τὴν Ἑλλάδα.

Μέ τὸν παραδοσιακὸ στίχο ἐκφράζεται ὁ πατριώτης μας γνωστὸς ποιητὴς κ. Τ. Κολιαβᾶς-Μωλιотάκης, πού μᾶς ἔδωκε τὴ 10ῃ ποιητικὴ συλλογὴ του μέ τὸν τίτλο «ΛΥΡΙΚΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ» μέ 468 γνωμολογικά τετράστιχα αὐτοτελῆ νοηματικά. Ἀπ' αὐτὰ ἀρκετὰ στόλισαν τὸν «Ἐθνικὸ Ἀγῶνα» σέ διάφορα φύλλα του.

Γνωμολογικά ποιήματα μᾶς χάρισαν οἱ ἀρχαῖοι λυρικοί μας καί ὁ λαὸς μας μέ ἔξοχα δημοτικά τραγούδια, πού περικλείουν τὴ θυμοσοφία του, πολὺ διδακτικὴ.

Νὰ δυὸ 4στίχα τοῦ κ. Τ. Κ.—Μ.

Ὁ ἥρωας ὁ χτεσινὸς
σήμερα ἐρημίτης.
Τὸ ἴδιο ἀστέρι Αὐγερινὸς
τὸ ἴδιο Ἀποσπερίτης.
Τὸ ἀγιοκέρι κι' ὁ σοφὸς
μόλα κοινὴ ἀντικρύζουν
σέ κάποιο τάμα στήνονται
καί λυώνοντας φωτίζουν.

Οἱ 468 ἔμμετροι στοχασμοὶ τοῦ κ. Τ. Κ.—Μ. μέ τὰ ποικίλα θέματα, πού σκεπάζουν μεγάλο κύκλο τῆς ζωῆς, ἔχουν εὐστοχία καί κλιμάκωση στὴ βαθύτητα σκέψης, δίνοντας ἀλήθειες κύρους σχετικοῦ μέχρι καθολικοῦ, μέ περιορισμένη ἢ πλατιά ἰσχὺ στὸ χρονοχώρο.

Ἀπ' τὶς πρῶτες κριτικὲς ἀναφέρω τῶν: Ἀ. Φουρνιώτη στὴν «Ἀκρόπολι», Δ. Σταμέλου στὴν «Ἐλευθεροτυπία», Μ. Γιαλουράκη στὸν «Ταχμο Αἰγυπτιωτῶν», Χρ. Κουλούρη στὴ «Νέα Σκέψη», Μ. Πράτοια στὸν «Ἡμ. Κήρυκα» Πατρῶν, Κ. Ν. Τριανταφύλλου κ. ἄ. πού συμφωνοῦν στὴ «διαύγεια τῶν στίχων καί τὴ μουσικότητα καί τὸ κέντημα μέ περίβλεπτο τρόπο», πού εἶναι προσφορὰ ἀληθινὴ καί πηγαία, μέ λεπτὸ οἶστρο καί περίτεχνη κατασκευὴ στὴν παραδοσιακὴ τεχνотροπία. Ἀδρὰ καί συνοπτικά μᾶς δίνουν ἀλήθειες τῆς ζωῆς. Ἐμπνέεται ὁ ποιητικὸς λόγος του ἄμεσα ἀπὸ τὴν προβληματικὴ τῶν καιρῶν μας. Οἱ στίχοι ἔχουν χάρη, εὐγένεια κι' ὁμορφία καί δείχνουν πίστη βαθεῖα στὴν ἀγάπη καί στὴν εὐαισθησία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ γνωμικὸς χαρακτήρας τῆς συλλογῆς προσδίδει στὸ ὥς τώρα ἔργο του νέα διάσταση.

Ὁ «Σύλλογος Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν» πρόσφερε «Δίπλωμα τιμῆς ἔνεκεν» στὸν κ. Τ. Κολιαβᾶ — Μωλιотάκη «πρὸς ἐπιβράβευση τῶν ἐξαιρετῶν προσπαθειῶν καί ἐπιτευξέων του, τιμώντας τὴν ἀρετὴ καί τὴν ἀξιόλογη συμβολὴ του στὴν ἀνάπτυξη κι' ἀνύψωση, τοῦ σύγχρονου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ». Ἀνάμεσα στοὺς κριτικούς πού παῖνεψαν τὰ προηγουμένα 9 ἔργα του εἶναι οἱ κ. κ. Ἀ. Καραντώνης καί Ἀ. Σαμαράκης. Καθιερωμένος παραδοσιακὸς ποιητὴς καί συιεργάτης σέ πολλὰ περιοδικὰ ὁ κ. Τ. Κ.—Μ., εὐαίσθητος δέκτης καί πεμπὸς, γνήσιος ἔκφραστής τοῦ λαοῦ μας, σεμνὸς στὸ ἦθος, δίκαια ἔχει τὴν ἀγάπη μας καί τὸν ἔπαινο γιὰ τὴν πολυματῆ ποιετική δημιουργία του, πού εὐχόμαστε νά συνεχίσει μέ τὴν ἠθική καί ὕλική ἐνίσχυση τῆς Πολιτείας, μέ ἀγορὰ βιβλίων του, καί τὴ συμπαράσταση τῶν Ρουμελιωτῶν καί ξέχωρα τῶν Φθωτῶν, πού πρέπει νά κοσμοῦν τὴ βιβλιοθήκη τους μέ τὰ ποιήματά του καί νά τὰ μελετοῦν.

Ἐμεῖς οἱ ὁμότεχνοι του τὸν συγχαίρομε ὁλόκαρδα καί τὸν καμαρώνομε!

ΑΠ. ΖΟΡΜΠΑΣ

ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ
ΛΑΜΙΑ 1.2.1981
ΑΡ.Φ. 3235

468 στιχουργικά επιγράμματα στο
Βιβλίο του ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ:

«ΛΥΡΙΚΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ»

ΜΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ Κ. Θ. Μ. ΠΟΛΙΤΗ

Τήν περασμένη χρονιά τυπώθηκε στην πρωτεύουσα και κυκλοφόρησε σ' όλοκληρο τόν Έλλαδικό χώρο, το Ποιητικό Βιβλίο: «ΛΥΡΙΚΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ» του ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ-ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ.

Το βιβλίο τούτο δεν είναι το πρώτο πνευματικό πόνημα τού ποιητή, που εμφανίστηκε στο 1966, με το βιβλίο «ΥΠΡΙΣΜΟΣ ΑΠ' ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ», συνέχισε την άλλη χρονιά με το λυρικό κείμενο: «ΞΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΟ ΘΕΟ» κι' εμφανίστηκε στα 1970 και 1972, αντίστοιχα, τα επίσης ποιητικά βιβλία: «ΠΙΚΡΟΙ ΣΤΑΛΑΚΤΙΤΕΣ» και «ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ». 'Από το 1974 ως το 1979 τύπωσε τις συλλογές Ποιημάτων: «ΟΡΚΟΔΟΣΙΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ», «ΟΡΕΙΝΗ ΠΕΡΙΟΧΗ», «ΣΤΟΜΑ ΤΗΣ ΦΥΤΙΑΣ», «ΟΠΤΟΓΡΑΦΙΑ» και «ΟΙ ΡΙΖΕΣ».

Με τις «ΛΥΡΙΚΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ» συμπληρώνει μία δεκάδα ποιητικών βιβλίων και μία δοκιμή παρουσία σταύς πνευματικούς όριζοντες της χώρας δεκαπέντε και πλέον ετών.

Το βιβλίο που μūs άπασχολεί σήμερα εκτείνεται σ' εκατόν είκοσι πέντε (125) σελίδες και περιέχει τετρακόσια εξήντα όκτώ (468) τετράστιχα.

Ό ποιητής σέ μία, ολιγόλεξη, σημείωση διευκρινίζει:

«...Τά 468 τετράστιχα τού βιβλίου τούτου είναι ανεξάρτητα μεταξύ τους. Γράφτηκαν σέ στιγμές ρεμβασμού, πόνου, νοσταλγίας, μεγαλολίας και σκέψης...».

Πράγματι ό Τάκης Κολιάβας - Μωλιότακης δέν κάνει τίποτε άλλο παρά νά μεταουσιώνει σέ στίχους ρεμβασμούς, πόνους, νοσταλγίες, μεγαλολίες και σκέψεις. Μ' άλλα λόγια στοχάζεται σπουδργικά. Τis έντυπώσεις του που καταγράφονται στο νού και στην φυσή της μετατρέπεται σέ στίχους. Έχει μίαν ικανότητα που καταπλήσσει.

Η μορφή τών ολιγοσύλλαβων τετράστιχων είναι παραδοσιακή. Υπάρχει σταυρωτή όμοιοκαταληξία με δευτερότονο μέτρο. Τά τετράστιχα είναι άπλητα ακολουθούν, όμως, την άρίθμηση από τό 1 ως τό 468.

Τό πρώτο τετράστιχο μπορεί νά θεωρηθεί κι' ένας πρόλογος:

«...Στέκει μονάχος στο κελί
δέν καρτερεί έπισκέψεις.
Στης σιωπής του τό σκαλί
χτυπούν μία - μία οι σκέψεις...».

Και στή συνέχεια άρχίζει νά ζευγαίνει τούς στοχασμούς του:

«...Άνοις την πόρτα της φυσής
να μπει ή χαρά ήρώ λείπει.
Κι' ένώ εκείνη καρτερείς
την προλαβαίνει ή λύπη...».

Δέν γράφει πράγματα άγνωστα. Τά εκφράζει όμως με τόν δικό του τρόπο.

Πιο κάτω στην 33 στροφή θ' αναφερθεί στον καλό λόγο:

«...Λόγος καλός κι' όσο μικρός
μέσα του κρύβει κάτι.
Μιά σταγονίτσα θάλασσα
τ' ανάλογο έχει αλάτι...».

Σ' ένα άλλο τετράστιχο θά διατυπώσει μίαν αλήθεια:

«...Άλλα τά μάτια μās θεωρούν
κι' άλλα ή φυσή μās βλέπει.
Κι' όσα τά χέρια μās μπορούν
ό νους δέν τά επτρέπει...».

Στην 128 στροφή δίνει, επιγραμματικά, την έννοια της φθοράς:

«...Είναι τό οιδερο χοντρό
δέν τό λυγίζει κέρι.
Μόνο ή σκουριά με τόν καιρό
νά τό συντρίψει ξέρεi...».

Τήν ανάκύκλωση τού φωτός με τό έρεθός παρουσιάζει σ' ένα άλλο τετράστιχο:

«...Χαράς πρωτοφάνερωμα
ήλιοχ χρυσό μαγνάδι.
Πρίν λίγο ήταν ζήμερωμα
και τώρα είναι βράδυ...».

Δέν διαφεύγουν άπ' την προσχή του οι μεταμορφώσεις τών έρπετων:

«...Και στην φαρμακερή όκιά
άρεσει τό φτιασίδι.
Άλλάζει τό πουκάμισο
μά παραμένει φίδι...».

Και προχωρεί απλώνοντας και μακραίνοντας τούς στοχασμούς του για τά χθεσινά, τά σημερινά και τά μελλούμενα που άπασχολούν τόν σύγχρονο αλλά και τόν διαχρονικό άνθρωπο.

Καταλήγει με την ρεαλιστική αλλά αισιόδοξη διαπίκωση:

«...Κανείς δέν είναι άθάνατος
κι' όσο γλυκειά ή ζήση
άν είναι νάρθει ό θάνατος
κι' αυτός καλώς νά όρίσει...».

Δέν μūs δυσκόλεφε ή επιγραμματική - στοχαστική έκφραση τού Τάκη Κολιάβα - Μωλιότακη. Οι σκέψεις του και τά νοήματά του έχουν καθαρότητα και διαύγεια και περιέχουν ένα όρετό ποσοστό άπ' την διαλυτή θυμολογία τών λαϊκών στρωμάτων.

Στίχοι άπλοι και λιτοί. Ποίηση για εύρύτατο κοινό που δέν στερείται δόθους και δέν αποποιείται τόν προβληματισμό. Μία άνάσα δροσιάς κι' ένα αναδάπνισμα στην στιχουργική μας παράδοση.

Θ. Μ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
"ΑΙΤΟΛΙΚΗ"
ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ
15-3-1981
ΕΤΟΣ Κ' ΑΡ.Φ.409

Τάκη Κολιαβά - Μωλιτάκη

ΟΙ ΡΙΖΕΣ

(Ποιήματα)

Ο Τάκης Κολιαβάς—Μωλιτάκης παραμένει πιστός έρασι της του παραδοσιακού στίχου, χωρίς να γοητευτεί από τη νέα ποίηση, και μās δίνει καλοδεμένα, προσεγμένα, αξιοπρόσεκτα ποιήματα.

Αυτό καταδειχίνεται και από την 9η ποιητική συλλογή του, με τον τίτλο: «ΟΙ ΡΙΖΕΣ», έκδοση 1979, με τα 50 ώραια ποιήματα, που διακρίνονται για ποιητική τέχνη, για δημιουργική έμπνευση και για μεστά διανοήματα.

Ο Τ.Κ.Μ είναι ένας πολυγραφότατος ποιητής με γνήσια έμπνευση, με όρθη σκέψη, και ο στίχος του εκτός από τη συγκίνηση που προκαλεί, ένθουσιάζει, ώφειλει, τέρπει.

Ένα πλήθος από συναισθηματικές καταστάσεις της άλλοτε νιότης του, με τις γλυκές παιδικές του αναμνήσεις, και της τώρα ωριμότητάς του με τις ισορυσμένες κρίσεις του, προσδίδουν στα ποιήματά του χαρακτηριστική απλότητα και ιδιαίτερη χάρη.

Σε πολλά από τα ποιήματά του της ποιητικής συλλογής «ΟΙ ΡΙΖΕΣ» βλέπουμε τον ποιητή να αναφέρεται με νοσταλγία στις δυνατές παιδικές του αναμνήσεις, στο αγαπημένο του χωριό, στην αλησμόνητη έκκλησούλα του, στις γνήσιες ρουμελιώτικες παροδόσεις, ενώ παράλληλα διαφαίνεται ή κούρασή του από την σιμεντένια και βενζινόπληκτη πρωτεύουσα και ή σφοδρή επιθυμία του να απομακρυνθεί απ' αυτή. Τα συναισθήματά του αυτά τα έξωτερικεύει θαυμάσια με την άκολουθη στροφή:

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

ΛΑΜΙΑ 11-6-1981

«Μέσα στους μεγαλόπρεπους ναούς τους σκαλισμένους—άπλεσα την πίστη μου, σάλεψε το μυαλό μου. Άχ, ποῦ 'σαι αγραμμάτε παππά που στους γλυκούς σου αίνους—μιλούσα καταξάστερα κι δλότσα στο Θεό μου».

Στα 50 ώραια ποιήματα της ποιητικής αυτής συλλογής διακρίνεις την προσωπική εύρηματικότητα του ποιητή, την ιδιαίτερη ζεστασιά του στίχου του, τη δύναμη της έκφραστικότητας, το βάθος της στοχαστικότητας. Γι' αυτό και δεν κουράζεσαι να τα διαβάσεις και να απολαμβάνεις τους γεμάτους συναισθηματισμό και λυρισμό στίχους τους.

Στην ένατη αυτή ποιητική συλλογή του Ρουμελιώτη Τάκη Κολιαβά—Μωλιτάκη, παρατηρούμε την πηγαία ευαισθησία του, το δυνατό θρησκευτικό, πατριωτικό και ανθρωπιστικό συναισθημά του, τη φυσιολατρία του, την τρυφερότητα των ανθρώπων συναισθημάτων του, την εδπρέπεια του λόγου του και την πνευματική του έγρηγορη.

ΘΩΜΑΣ ΠΛΑΤΑΝΙΑΣ

Αθήνα 25—5—1981

ΟΙ ΡΙΖΕΣ (Ποιήματα)

Ο Τάκης Κολιαβάς - Μωλιोटάκης παραμένει πιστός έραστής του παραδοσιακού στίχου, χωρίς να γοητευθεί από τη νέα ποίηση, και μάς δίνει καλοδεμένα, προσεγμένα, άξι-ανάγνωστα ποιήματα.

Αυτό καταδειχνεται και από την 9η ποιητική συλλογή του, με τον τίτλο: «ΟΙ ΡΙΖΕΣ», έκδοση 1979, με τα 50 ωραία ποιήματα, που διακρίνονται για ποιητική τέχνη, για δημιουργική έμπνευση και για με-στά διανοήματα.

Ο Τ.Κ.Μ. είναι ένας πολυγραφό-τατος ποιητής με γνήσια έμπνευση, με όρθη σκέψη, και ο στίχος του έ-κτός από τη συγκίνηση που προκα-λεί, ενθουσιάζει, ώφελει, τέρπει.

Ένα πλήθος από συναισθηματι-κές κατιαστάσεις της άλλου νιώτης του με τις γλυκές παιδικές του ά-ναμνήσεις, και της τώρα ώρμότη-τάς του με τις ίσοζυγιαμένες κρί-σεις του, προσδίδουν στα ποιήματά του χαρακτηριστική απλότητα και ιδιαίτερη χάρη.

Σε πολλά από τα ποιήματά του της ποιητικής συλλογής «ΟΙ ΡΙ-ΖΕΣ» βλέπουμε τον ποιητή να άνα-

φέρειται με νοσταλγία στής δυνατές παιδικές του άναμνήσεις, στο άγα-πημένο του χωριό, στην άλησμόνη-τη έκκλησιά του, στις γνήσιες ροιμελιώτικες παραδόσεις, ενώ πα-ράλληλα διαφαίνεται ή κούρασή του από την τιμεντένια και θενζι-νόπληκτη πρωτεύουσα και ή σφο-δρή έπιθυμία του να άπομακρυνθεί άπ' αυτή. Τα συναισθήματά του αυ-τά τα έξωτερικεύει θαυμάσια με την άκόλουθη στροφή:

«Μέσα στους μεγαλόπρεπους να-
cύς τούς σκαλισμένους —άπόλεσα
την πίστη μου, σάλεψε το μυαλό
μου.— "Αχ, που 'σαι άγρόμματα παπ
πά που στους γλυκούς σου αίνους
— μιλούσα καταξάστερα κι' όλόισα
στο Θεό μου».

Στα 50 ωραία ποιήματα της ποι-ητικής αυτής συλλογής διακρίνεις την προσωπική εύρηματικότητα του ποιητή, την ιδιαίτερη ζεστασιά του στίχου, τη δύναμη της έκφραστικό-τητας, το βάθος της στοχαστικό-τας. Γι' αυτό και δέν κουράζεσαι να τα διαβάξεις και να άπολαυθά-νεις τούς γεμάτους συναισθηματι-σμό και λυρισμό στίχους τους.

Στην ένατη αυτή ποιητική συλλο-γή του Ροιμελιώτη Τάκη Κολιαβά - Μωλιोटάκη, παρατηρούμε την πη-γαία εύαυσθησία του, το δυνατό θρη-σκευτικό, πατριωτικό και άνθρωπι-στικό συναισθημά του, τη φυσιολα-τρία του, την τρυφερότητα των άν-θρώπινων συναισθημάτων του, την εύπρέπεια του λόγου του και την πνευματική του έγρήγορη.

Αθήνα 25-5-1981

ΘΩΜΑΣ ΠΛΑΤΑΝΙΑΣ

Για μία βιβλιογραφική ενημέρωση

Προσφορά στο λόγο καί στην τέχνη

Οι νέες λογοτεχνικές εκδόσεις

Τοῦ Πάνου Παπαχαράλμπου, φιλόλογου καθηγητῆ
καί μέλους τοῦ συνδέσμου Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν

Β'

2. Τάκη Κολιασᾶ — Μωλι
οτάκη: ΛΥΡΙΚΕΣ ΑΓΓΕΛΙ-
ΕΣ (Ἑπιγραμματική ποιή-
ση) σελ. 125, Αθήνα 1980

Εἶναι ἡ δεκάτη ποιητική
ἐργασία τοῦ πιδ ὄριμου καί
ἐμπνευσμένου νεοῦλληνα ποι-
ητῆ Τάκη Κολιασᾶ — Μωλι-
οτάκη, πού διακονεῖ τόν ἐμ-
μετρο λόγο ἀπ' τό ἔτος 1966.
Παραδοσιακός στή μορφή
καί κλασσικός στή διατύ-
πωση τῶν ἰδεῶν ἀποτελεῖ
σήμερα τήν πιδ γνήσια ποι-
ητική φωνή, πού ἐναρμονίζε-
ται ἐπᾶξια μέ τή χορεία τῶν
πρωτεργατῶν τῆς νεοελληνι-
κῆς στιχουργίας.

Ὁ ποιητικός του οἶστρος
τόν μεταρσιώνει σέ ἐξάισι-
ους κόσμους πνευματικῶν
στοχασμῶν, πού ἀθίαστα
μορφοποιοῦνται σέ στιχουρ-
γικές συνθέσεις μέ πρωτό-
τυπο περιεχόμενο.

Τά 468 τετράστιχα τῆς νέ-
ας του σύλλογῆς πού εἶναι
«ἀνεξάρτητα μεταξύ τους,
γράφτηκαν σέ στιγμές
ρεμβασμοῦ, πόνου, νοσταλ-
γίας καί σκέψης» καί ἐκ-
φράζουν τό εὐώθεο μεγα-
λεῖο τοῦ ποιητῆ.

Ὁ συγγραφέας μοναδι-
κός ἀρχιτέκτονας τῆς ἐπι-
γραμματικῆς γραφῆς, σάν
ἄλλος Σιμωνίδης ὁ Κεῖος,
πέτυχε νά μᾶς δώσει ἕνα
ἐργο, πού στίς σελίδες του
ἀντικατοπτρίζει τή μεγάλῃ
γνώση τῆς ζωῆς, τοῦ φου-
σκῶ κόσμου καί τοῦ περι-
βάλλοντος καθῶς γίνονται ἐ-
μπνευστικά ἐρεθίσματα στή
σκέψη τοῦ δημιουργοῦ.

Νά καί μερικά δείγματα
τῆς ἐπιγραμματικῆς ποιή-
σης τοῦ Τάκη Κολιασᾶ —
Μωλιοτάκη:

(25) Ἀνοῖς τήν πόρτα τῆς
ψυχῆς
νά μπεί ἡ χάρά πού λείπει.
Κι ἐνῶ ἐκεῖνη καρτερεῖς
Τήν προλαβαίνει ἡ λύπη..

.. *

(31) Τά φτερωτά ψηλά πε-
τοῦν
σὴ γῆ σέρνεται ἡ σαύρα.
Νά σμίγουν γιά νά ποτισ-
τοῦν
συχνά στήν ἴδια ἀνάδρα

*

(153) Μπροστά σέ ὅλους ἡ
ζωή
μιά θάλασσα ξανοίγει
Μέσα τους πνίγονται οἱ πολ-
λοί
καί ἐπιπλέον λίγοι.

*

(3131) Βλέπει καθάρια ὁ
ποῖος σταθεῖ
μπροστά σ'α πεπραγμένα.
πῶς γράφει στίχους τό σπα-
θί
κάστρα πῶς ρίχνει ἡ πένα.

Η ΕΡΕΥΝΑ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΤΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΡΙΚΛΩΝ

21

ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1981

ΠΡΟΜΑΝΤΕΜΑ

Μοῦ τόπε, κάποια ἀόριστη αἴσθηση πὼς θὰ μ' εὕρει
φέτος ἀρρώστια φοβερή, πὺν θὰ μυρίζει χῶμα.
Καὶ νὰ πὺν δὲ λαθεύτηκε, στὰ μέσα τοῦ Δεκέβρη
φτάνουνε τὰ Χριστούγεννα κι' εἶμαι βαριά στὸ στρῶμα.

Μὲ μαῦρα σέρνεται φτερά ὁ θάνατος κοντά μου
κι' ὅλο μοῦ παίρνει τὴ ζωὴ κι' ὅλο μ' ἀφήνει λίγο.
Φέρτε μου τὸν πνευματικὸ νὰ πῶ τὰ κρίματά μου
νὰ ξαλαφρώσω τὴν ψυχὴ νάμ' ἔτοιμος νὰ φύγω...

Κι' εἶχα νὰ ὀργώσω στρέμματα στὸν κάμπο καὶ τὰ πλάγια
στάρι, κριθάρι γιὰ ψωμί, καρποὺς κι' ἀραποσίτια.
Πρώϊμο δρεπάνι νάριχνα μὲ τῆς Λαμπρῆς τὰ βάρια
νὰ φᾶνε ἄνθρωποι καὶ ζᾶ, νὰ βροῦν καὶ τὰ σπουργίτια.

Μὰ τόδες, μὲ δυὸ μάτια ὀγρά, ἡ νιότη μας πὼς τρέχει
φτωχό μου ταίρι λογισμὲ κι' ἄστατε τυχοδιώχτη.
Γεφύρι ξύλινο ἡ ζωὴ κι' ὅσα καλὰ κι' ἂν ἔχει
σὲ ξεπερνάει ἀπὸ τὴ μιά, μὲ μιᾶς στὴν ἄλλη ὅχτη.

Ἀσήκωτος σὲ διάβηκα φέτος γέρο χειμῶνα
πόσο βαρὺ ἦταν τὸ κορμί, πόσο πικρὸ τὸ στόμα.
Σ' εὐχαριστῶ πὺν μούδειξες, Ἀνοιξη, μιὰ ἀνεμῶνα
χελιδονάκι σ' ἄκουσα, ζωὴ μοῦ μένει ἀκόμα.

ΘΕΣΣΑΛΙΚΗ ΕΣΤΙΑ ΣΕΠ-ΔΕΚ 76 τ.23-24

Μ. ΠΡΑΤΣΙΚΑΣ

«ΣΤΟΜΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ»

ΤΟΥ ΤΑΚΗ Κ.
ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ
ΑΣ είναι το εβδομαδιαίο ποητικό
βιβλίο του Τ.Κ.Μ. Αυτή τη φο-
ρα έχουμε ένα πηγαίο χιούμορ
και ένα σαρκασμό που μας προ-
κληματίζει για την επικαιρότητα
του. Πολλές φορές η καυτή τυ-
ραννία γίνεται εδώ και πολιτικο-
ποιημένη διαπίστωση.

Το «Στόμα της Φωτιάς» μας
δείχνει μία γνήσια φλέβα ποιη-
τή που κατορθώνει πάντα να θρί-
σκειται με άλλο τρόπο συμμετο-
χής μέσα στη λαϊκότητα της ό-
ποιας ζωής με τις μικροχαρές
και τις μικροελπίδες. Ξεχωρίζουν
με το 59.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΥΑΓΓΗΣ
25-7-1976

Κουκίδες
και ψηφία

Τ. ΚΟΛΙΑΒΑ ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Ο κ. Τάκης Κολιαβάς Μω-
λιότακας από το 1966 που παρου-
σιάστηκε στα Νεοελληνικά Γράμ-
ματα, έχει παρουσιάσει δέκα
ποιητικές συλλογές και μ' αυτή
που κυκλοφορεί τώρα, ένδεκα.
«Κουκίδες και ψηφία» είναι ό τί-
τλος της με υπαδιαίρεσεις. Πι-
ναρίδες, στίχοι από χώρα, θρόι-
σμα φωτός, περιστερία.

Ο κ. Κολιαβάς Μωλιότακας,
είναι παραδοσιακός ποιητής, με
περιεχόμενο. Λυρικός ποιητής
με εμπνευσή κυρίως από τη φύ-
ση και τη ζωή. Και τόν προβλη-
ματίζει: «Στά σκοτεινά του πο-
νου ρεϊθρα — ό δίος σέσνεται
βαριά. — Με της καρδιάς μου
την κερήβρα — του στίχου δένου
τά κερία».

Ε.Ν.ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ
Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ
31-10-1981

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

«Στόμα της Φωτιάς» Ποίηση Αθήνα
1976 σ. 94

Πιστός στην ερμηνεία του την παραδο-
σιακή ποίηση, ο κ. Τ.Κ.Μ. μας δίνει φέτος
το «Στόμα της Φωτιάς» την 7η σελ. σεί-
ρα ποιητική δημιουργία του. Πλούσια σα-
δεία η συλλογή αυτή με τους 55 τίτλους
που «καίνε» με τη σατυρική διάθεση τους
κ' είναι σωστό «στόμα φωτιάς». Ο π. προ-
κισμένος με αφθονία εμπειριών, σπληνεί
εκείνους τους «φωστήρες» που τόν ανθρω-
πο «σά ζωα στά δουλοπάροχα ακόμα τόν πω-
λούν και παίζουν σκίζοφρενικοί με των
λαών τις μοίρες...» Στάν «Ακοδημία» το
σατυρικό του πνεύμα παίρνει το «Ιαν κα-
λώς». Πρόκειται για μία σάτυρα λεπτή,
διοπεραστική, κι όπολαυστική:

(....) Τούς ένδοξους κροτάφους των/
κοινές όρίζουν μοίρες/, και πάνω όπό
τούς τάφους των/ συνωμοτούν μνηστή-
ρες (....). Με δυό και τρείς και τέσσα-
ρες στη χώρα των θαυμάτων, ποτε-
ρους θαχες Καίσαρες τεχνών τε και
γορμητών.

Μεγαλύτερη επιτυχία έχουν οι 15 ούλ-
λαβοί στίχοι. Ο π. έχει μελετήσει πολύ τη
δηματική ποίηση κ' η επικρινωνία μαζί της
είχε γόνιμα αποτελέσματα. Το μαρτυρεί ο
αέρας των στίχων του όπως «Λίγο Πολύ»
«Ονειρό», «Αντίβαρο», «Καρμί» κλπ.

Με το «γλυκοζύνο της ρίμας τό κρο-
σι...» στο «Στόμα της Φωτιάς» ο Τ.Κ.Μ.
κάνει πολλά βήματα μπροστά.

ΚΩΣΤΑΣ ΣΠΑΝΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 17 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1980

ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ ΚΗΡΥΞ ΠΑΤΡΩΝ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ ΝΕΑ

ΑΠΟ ΤΩΝ Μ. ΠΡΑΤΣΙΚΑ

ΛΥΡΙΚΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

ΤΑΚΗ Κ. ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Ποιητική θεματογραφία που
ανάλγει αλλά και πού διαλογί-
ζεται πάνω στά κοινωνικά φαι-
νόμενα και συμβάντα της ζω-
ής είναι οι ΛΥΡΙΚΕΣ ΑΓΓΕ-
ΛΙΕΣ του κ. Τάκη Κολιαβά
— Μωλιότακη.

Ο στίχος είναι παραδοσια-
κός, και πολλές φορές φιλο-
λογεί αλλά ή επιγραμματικό
τητα καλύπτει εδώ μ' επιτυ-
χία τόν λαϊκισμό και τήν τυπο-
ποίηση.

ΤΕΤΑΡΤΗ

11 Νοεμβρίου 1981

Έτος Β' Αριθ. Φύλλου 567

Τιμή Φύλλου δρχ. 7

ΕΛΛΗΝΟΕΡΙΑ

Τετάρτη 11 ηλ. 31.602

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Τάκη Κολιάδα — Μωλιωτάκη

Οι ρίζες - Ποίηση - 'Αθήνα 1979

ΤΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓ. ΒΡΕΪΛΗ

1. «ΟΙ ΡΙΖΕΣ». Σελίδες 58, ποιήματα 50 σε παραδοσιακό στίχο. «Ρίζες» της πατρίδας του οί ρίζες τραγουδιμένες - σ' ένα συναισθηματικό μεθύσι, σε μία ατμόσφαιρα οίστρου πατριδολατρικού. Βουκολισμός, λαϊκότητα, έκφραστική ταυτιση διωμάτων του με γεγονότα της ζωής, ιστορίες του χωριού, αγρωτικές δουλιές, απασχολήσεις κάθε ηλικίας, έφηδικά θυμήματα, είδυλλιακές σκηνές, φυσιολατρισμός, της νιότης επιζητήσεις, ψυχικές καταστάσεις, εποχικά, ξενητιά, έκδηλώσεις.

Τραγουδιστής του χωριού σαν τον δικό μας Κρυστάλλη πλέκει τούς στίχους και ύφαινει την ανθρώπινη ποίησή του με λαογραφικά και ήθογραφικά στοιχεία και τό λαϊκό μας πολιτισμό. Κραθεπτίζει την ύπαιθρο με πιστή την έκφραστικότητα στην ξμμετρη ζεστασιά του.

Λυρικές 'Αγγελίες 'Αθήνα 1980

Τοῦ κ. Γεωργ. Βρέλλη

2. ΛΥΡΙΚΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ. Σελ. 125. 'Ανέξαρτητα μεταξύ των τὰ 468 τετραστίχα. Ἐπιγραμματική ἢ ποιήσῃ του, ἀπὸ τὰ μύχια τῆς ὑπαρξῆς του ἐξομολογητική. Παροιμιακό τό θεμέλιωμα μὲ τὴν πείρα ἀπεσταγμένη. Γράφθηκαν οἱ ἀγγελίες του σὲ υἱιγμὲς ρεμβαστικές, ἔκστασης, ψυχικῆς εὐφορίας, πόνου καὶ μελαγχολίας, νοσταλγίας καὶ σκέψης καὶ διεργάστηκαν μὲ πνευματικότητα καὶ κρίση καὶ συλλογιστική διάταξη.

Ἐξυπνες, σπιρτόζικες, χαριτωμένες οἱ στροφές σὲ στίχους ποτισμένους μ' ἀλήθεια. Νιώθεις τὸν ἀπόηχο τοῦ βίου μὲ ποιητικὸ τρόπο, σχηματίζοντας ἔτσι τὴν ἐσώτερη αὐτοπροσωπογραφία του. Σ' ὅλη τὴν ἀποφθεγματική παράθεση τῶν ἐννοιῶν μὲ συνέπεια συμβαδιστική καὶ ἔμπνευση κρυσταλλωμένη μ' ὁμορφιά, σηματοδεύονται σὲ μιά ἀνεπτυγμένη αἴσθαντικότητα.

Ὁ Τάκης Κολιάδας — Μωλιωτάκης, εἰλικρινὴς καὶ αὐθόρμητος μᾶς συγκινεῖ μὲ τὴν γνήσια ποιήσῃ του καὶ μᾶς χαρίζει τὴν αἰσθητικὴ ἀπόλαυση. Μελετητὴς καὶ ψυχογράφος περπατεῖ στὸ χῶρο τῆς ποιήσεως ἀποτυπώνοντας ἰκνη σὲ τὸ φῶς τοῦ ταλέντου του.

Στοχαστὴς εὐγενικός, τρυφερός σὲ πλησιάζει μ' ἐνδόμυχη ἀνταπόκριση. Μιλᾷ στὴν ψυχὴ καὶ στὴν καρδιά καὶ ὁ φωτεινὸς κόσμος ὁ δικός τοῦ γίνεται δικός μας.

Ὁ ποιητὴς προσέχει τὴ λεκτικὴ μορφή, μα στορεύει τὸ λόγο καὶ τὴ νοηματικὴ του γεύση τὴν τροφοδοτεῖ μὲ τὴν εὐαισθησία του. Ἀνόμευτη ἢ φωνὴ που κυκλοφορεῖ ἀκουστή στὴ σοβαρότητα τῶν σελίδων του, ποῦ τίς σταμπάρει μὲ τὸ ἥθος καὶ τὴν ἐντιμότητα, τὴ διδαχὴ τὸ ψυχικὸ ἀγάλλισμα, μιᾶς ξέφωτης καὶ ἀσυγνέφιαστης δημιουργίας.

Ὡς τῶρα δέκα τὰ ποητικά του διόλγια. Μία ποιητικὴ προσφορά ποιητικῆς ἀνωτερότητας τὸν ὁδηγεῖ ἐταῖρο στὴν Νεολληνικὴ Γραμματεία μας, δικαιοματικά, γιατί εἶναι ἕνας ἄξιος καὶ εὐσυνείδητος δουλευτὴς σὲ τὴν ἀόριστη ποιητικῆς τέχνης πού εὐδόκιμα ὑπηρετεῖ.

Ε.Φ.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΙΕΡΑΝΝΙΝΑ 11-11-1981

Ἡ φιλοσοφικὴ

ΓΝΩΜΗ

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Λυρικές ἀγγελίες

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ
— ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Εἶνα βιβλίο με τετράστιχο.
Κι' ὁ ὑπότιτλος: «Ἐπιγραμ-
μική ποίηση». Λόγος παραδοσι-
ακός. Μία συνάντηση τοῦ παλ-
μοῦ καὶ τοῦ στοχασμοῦ. Θὰ λέ-
γαμε ὁ λυρικός στοχασμός, συμ-
πικνωμένος σὲ κάθε τετράστιχο.
(468 τετράστιχα τὸ βιβλίο).

Δὲν θ' ἀρνηθεῖς μιὰ λυρική σο-
φία. Ποῦ πολιορκεῖ εὐαίσθητο
τὸ λόγο τοῦ ποιητῆ. Μιὰ συνάν-
τηση ἐκεῖ ψηλὰ στὸ μεταίχμιο
τῶν δύο κόσμων. Τὸ προα-
κροῦσμα:

Καὶ τοῦτο τὸ κατάστιχο
καμμάτι ἀπὸ τὸ διὸς μου
Στὸ κάθε του τετράστιχο
μικρὸς σιλλογισμὸς μου.

Ἕνας δεμένος παραδοσια-
κὸς λόγος. Ποῦ πηγάζει μὲ μιὰ
ἀνεση καὶ μυστικότητα, χωρὶς
νὰ δημιουργεῖ τὴν ἐπιτήδευση.

Καὶ μπορεῖς νὰ πείς. Πῶς δια-
τρέχεις τὰ τετράστιχα, χωρὶς
φόβο ἢ ἀνία. Ἔτσι, σὲ κερδι-
ζει ὁ ποιητὴς. Ἕνας λόγος ὁ-
λοκληρωμένος σὲ τέσσερις στί-
χους:

Εἶναι πουλιά ποῦ κεληδοῦ,
καὶ ἄλλα ποῦ σωπαίνουν.
Μάτια θουβά ποῦ σὲ κοιτοῦν
καὶ περισσὰ σοῦ κραίνουν.

Ἕνας λυρισμὸς ἀπέρητος.
Χωρὶς τὰ στολίδια τοῦ γραφεί-
ου, καὶ τῆς ἐπιτήδευσης. Τρεχεῖ
ὁ λόγος, μὲ μιὰ φυσικότητα.
Νύχια τ' ἀψῶνι μίλησε,
ὑψώθηκε ἡ φωνὴ του.

Τ' ἄκουσε ἐν' ἄστρο κύλισε
νὰ κάτσει στὸ κλωνί του.

Ἀγγίζει τὸν ἀναγνώστη, ἀν-
υπόκριτα. Καὶ πιάνει τὸ σφυγ-
μὸ τῆς καρδιάς του, ἀνέφουλα.
Ἕνας ποιητὴς γνήσιος, ἀληθι-
νός, μέσα στοὺς κύκλους του.

Μιὰ στάση ζωῆς στωική. Τὸ
μερίδιο τῆς ἀλήθειας καὶ ἡ συ-
νάντησή του ἀνθρώπου.

Καὶ ὑποθέτω, δὲν εἶναι Ἕνας
δοκτισμὸς. Ἕνας λόγος κατὰ
ἐξῆρσιν, στοὺς χώρους του.
Γεῦμα δίνει τὸ μέτρο του, καὶ τὸ
ἀναστήμα τοῦ ἀνθρώπου. Στὴ
λύπη στὴ χαρὰ. Καὶ τὸ στοχασ-
μὸ πάνω στὰ ἐγ-όρμια.

Πελογογράφος ὁ κ. Τάκης
Κολιαβὰς — Μωλιότακης. Κατὰ
ἐξῆρσιν τὴν ποίησίν του.

Γράφει στὸ εἰσαγωγικό.
«Τὰ 468 τετράστιχα τοῦ βι-
βλίου τούτου, εἶναι ἀνεξάρτητα
μεταξὺ τους. Γράφτηκαν σὲ στιγ-
μὲς ρεμβασμοῦ, πόνου, νοσταλ-
γίας, μελαγχολίας καὶ σκέ-
ψης...».

Ἔτσι πορεύεται μέσα στὸ
λυρικό στοχασμὸ. Αἰχμαλωτίζον-
τας τὶς στιγμὲς τῆς ἀνθρώπινης
παρουσίας. Μιὰ ὑποδλητικότη-
τα καὶ μιὰ διαύγεια λόγου. Μιὰ
ἀγαθὴ στιγμή τοῦ παραδοσια-
κοῦ λόγου.

ΤΙΜΩΝΑΣ ΣΤΡΟΥΘΙΑΣ

Ἡ ΓΝΩΜΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

— ● —

Ἰδιοκατέτης
Ἐκδότης — Διευθυντής
ΧΡ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ
Ζωοδόχου Πηγῆς 6

— ● —

Ἀρχισυντάκτης
ΘΑΝΑΣΗΣ ΓΚΟΒΑΣ

23-11-1981

ΝΙΚΟΣ ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ
Περ. « Η ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΜΕΤΡΗΣΗ » - ΑΘΗΝΑ 1981

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

ΜΙΑ ΠΝΟΗ ΖΕΦΥΡΟΥ
ΣΤΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΤΕΛΜΑΤΩΣΗ

Δέ θέλω ν' αποχωριστώ τό λινόχαρο τῆς μέρας.
Έχω νά πῶ παράπονα, νά διασκορπίσω εὐχές.
Νά δῶ ἓνα γλυκοχάραμα εὐτυχισμένης μέρας
κι' ἓνα καινούργιο σήμερα, καλύτερο ἀπ' τό χτές...

*

Τό Δημοτικό μας τραγούδι, εἶναι λουλούδι ἀμάραντο... Ἡ
συνέχεια τῆς Ἀρχαίας ποίησης...

Κι' ὁ ἑλληνόπρεπος δεκαπεντασύλλαβος - ὅπως μορφοποιήθηκε -
θαῖχει πάντα τῆς ἀστρικῆς ἀχτίνας τῇ διάρκειᾳ...

Ὁ Τάκης Κολιαβάς - Μωλιότακης, ἀπ' τόν
ἀντίλαλό του ποτίστηκε, πάνω σ' ἀχνάρια τῆς παράδοσης ὑπο-
δειγματικά περπάτησε κι' ἀπόμακρα σέ ἤχους βάρβαρους, μᾶς ἔδωσε
στίχους πολύφθογγους κι' ὀλόλαμπρους...

Μέ σφαιρική ὁδοιπορία, εἰκονοπλαστική δύναμη, λυρισμό σέ
κατακόρυφη ἔξαρση κρουστάλλινη διαύγεια κι' ἀξιοθαύμαστη ἀνά-
πτυξη, οἱ ἀρμονικοὶ Ταμβοί, εὐωδιάζουν Ἀνοιξή στό Λογοτεχνικό
σεργιάνι του...

Κι' αὐτό, γιατί μέ κορμοστασιά λεβέντικη, στήν ἀξεδιάλυτη
φύση, λυράρης πολύφωνος, κινήθηκε...

Τόσο, ὥστε οἱ ἔμμετρες συνθέσεις του, νά φαντάζουν πολυκύ-
μαντοι Μαϊάνδροι...

Μέσα σέ δαῦτες, τά πιό γνήσια κι' ἀνόθευτα τῆς εἰσισθησίας του
ἀποστάγματα εὐρυθμα διοχέτευσε...

Μιά πορεία - τό δίχως ἄλλο - ἐπίπονη πολύχρονη κι' ἐπίμοχη...
Μέ λάμψη σάν τῆς αὐγῆς τά χρώματα, πού φτάνει - πολλές φορές - τοῦ
γρύλου τή μελωδικότητα...

Ἕνα ποτάμι, θάλαγα καλύτερα, ἀστεῖρευτο κι' ἀνεμπόδιστο
κελαρυστό καί διάφανο, σέ μέρες καλοκαιριάτικες... Ὀρμητικό, θολό
κι' ἄγριο, σέ κάθε μπόρας ξέσπασμα, ὅταν μαῦρα σύννεφα τόν οὐρανό
περιζώνουνε...

Μιά πνοή ξέφυρου, θά συμπλήρωνε, στήν πνευματική ἀπο-
τελμάτωση...

*

Ἐμέ ἡ πιτιά μου δέθηκε στοῦ λόγγου τ' ἄγρια ρεῖθρα.

Τά στήθεια μου φουσκώσανε, μέ τό βουήσιο ἀγέρα.

Τίναξα μπόϊ, μέ χλωρό τυρί καί μέ μυζήθρα.

Ὁ γκιώνης μέ νανούρισε, μέ ξύπνησε φιλογέρα...

Γιά ὅλους στρώνει ἡ Ἀνοιξη πολύχρωμα λουλούδια.

Σέ ὅλους τή λιακάδα του, ἀπλώνει ὁ οὐρανός.

Καί τά πουλιά ἔχουν μερτικό, στά ὀπωρικά καλούδια.

Ὁλου τοῦ κόσμου εἶν' ἡ γῆς καί χώρια κανενός...

*

Σπάταλα, μ' ἓνα πάθος ἀκόριστο, ἀσώταψε μέσ' τήν παράδοση...
Χωρίς νά ἐκτρέπεται, οὔτε καί ν' ἀποκόβεται ἀπ' τίς ρίζες τῆς...

Οἱ εἴχυμες στροφές του, σάν πρωτοβρόχι σέ διψασμένη Γῆς
πέφτουνε, ὅσο κι' ἂν ἀπό μιάν ἐσώψυχη πίκρα διαποτίζονται...

Τό τραγούδι του καθάριο, περιεχτικό σέ νόημα, βγαλμένο μέσ'
ἀπ' τῆς καρδιάς του τό σκίρτημα... Λόγος ἀνθρώπινος κι' ἀπό λυρισμό
ἄδολο ἔμφορτος...

Δοσμένος μέ εἰλικρίνεια. Ἀπροσποίητος κι' ἀπροκάλυπτος...
Συγκροτημένος, πειστικός κι' ἀδιατάραχτος... Μέ φόρμα καί κατα-
γωγή Ρωμέϊκη...

Μ' ἀκριβόλογη στιχουργική ἔκφραση κι' ἠθικό ἐξοπλισμό
ἄρτιο... χωρίς σκόπιμες περιπλοκές κι' ἀσάφειες... Μέ θέση κι' ὅπου
χρειαστῇ — ὄρνηση...

Κι' ἀκόμα: Μέ μάτι κυκλώπειο καί ψηλό τό φρόνημα, μέσ' τήν
ἀγωνία καί τήν ἀσυναρτησία μιᾶς κάποιας «Βαβέλ» σύγχρονης...
Ἔτσι, πού νά διασώζεται ἀπ' τήν τρικυμιά τῶν ὀργανωμένων
διαστρεβλώσεων καί τῶν ἐγκληματικῶν ἀποσιωπήσεων... Ὁρα-
ματιστής μεγάλοπρεπος κι' αἰσιόδοξος...

Ζηλεύω σας μικρά πουλιά, π' ανοίγετε φτερουγες
στό πρωινό τ' ανάσασμα, μέ της αύγης τόν ήλιο.
Τόν κάμπο διαφεντεύετε κι' απ' του χωριού τις ροūγες,
στου καταπράσινου βουνού περνάτε τό βασίλειο...

Δέ σās όρίζει σύνορο, φραγμός δέ σās μποδίζει
ρέμα τό δρόμο δέ σφαλᾶ, τό μονοπάτι φράχτης.
Δέ σās πλαντάζει άνηφοριά, γκρεμός δέ σās φοβίζει
σās νανουρίζει όλονυχτίς ό νεροκαταράχτης...

*

Στίχοι συμβολοποιημένοι κι' ἄγρυπνοι... Συγκροτημένοι κι'
εύπρόσδεκτοι... Μέ προβληματισμό όρθόδοξο, σέ μιάν έποχή, π'
άνελέητα παραδέρνουμε στό μισοσκόταδο...

Ἄλλά, ό Τάκης Κολιαβᾶς — Μωλιοτάκης, του ρυθμού και της
ρίμας μάστορας, ἰ σ ᾶ ξ ι α καί σ' ἄλλα μέτρα δούλεψε...

Οἱ «ΛΥΡΙΚΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ» του, ή πολυσέλιδη αὐτή ποιητική
συλλογή πού πρόσφατα κυκλοφόρησε, μέ τά φιλοσοφημένα τετράστιχα
καί τ' αὐταπώδειχτο άποφθεγματικό διάγραμμα, κατεβάζουν πολλούς
παρείσακτους στόν Ἱερό χώρο της τέχνης, απ' τις ψεύτικες ἐξέδρες
τους...

Εἶναι τό πιό έντυπωσιακό θαρρῶ πνευματικό του έπίτευγμα...
Ἐκεί μέσα συγκέντρωσε της πείρας του τ' άποθέματα καί τά εύστοχα
πυρά του... στό συμφέρον του «κρείττονος»... Ἑποπτική ποίηση, μέ
φλόγα διαμαρτυρίας κι' ένταση...

Ἡ ἅγιος μόχτος του... Ἡ άξετίμητη Λογοτεχνική πινακοθήκη
του... Μιά δαφνοστεφανωμένη, τ' όρθολογισμού επιγραμματική άπό-
πειρα...

Τό ύποβλητικότερο κι' επιβλητικότερο - στίς σωστές διαστάσεις -
της χιλιάκριβης αλήθειας φανέρωμα...

*

Δοξάρι σέρνει βιολιστής;
ντουνιας γύρω χορεύει.
Κουρντίζει λύρα ποιητής;
σκλάβος λαός θεριεύει.

Δέν εύωδιάζουν όσα άνθουν·
Πολλά τ' ἄκαρπα κλώνια.
Καί στά πουλιά πού κελαηδοῦν
σπανίζουνε τ' άηδόνια.

Τά δάκρυα, όλα ὅμοια
δυό θολωμένες στάλες.
Τά γεγονότα ἀνόμοια
καί οἱ πηγές τους ἄλλες.

Ἀπό τό τζαμποτό, βροχή
καί κρύο μποδισμένα.
Ὁ ἥλιος ἀνεμπόδιστος
τζάμια περνᾷ κλεισμένα

Ἡλιος λαμπρός στήν κορυφή
κι' ἄν νέφη σμίγουν μπρός του,
γιά λίγο κρύβουν τή μορφή
ἀλλά ποτές τό φῶς του.

Κι' ὅταν τά κόψουνε, νεκρά
δέν εἶν' τά κυπαρίσσια.
Γίνονται ἄρμπουρα γερά
καί ἄρμενίζουν ἴσια...

Ἀνθρωποκεντρική ποίηση!... Μέ γλωσσική ὁμοιογένεια καί
λογική ἐπισκόπηση... Ἡ πιό ἀνεχτίμητη πνευματική ἐπένδυση... Ὁ
Λογοτεχνικός του - θά πρόσθετα - θρίσμβος...

Μέ διδακτικά μηνύματα στούς ἐπιγενόμενους... Προσφορά μέ
ρεαλισμό ἀσύγκριτο καί φιλοσοφικό ἀπόηχο, πού σ' ἐλαγίζει πάντα ἔξω
ἀπ' τῆς διαφθορᾶς τήν ἀτμόσφαιρα...

Ἀπό τέτοιους στοχαστικούς σταλαγμίτες, σ' ἀξιοζήλευτη διά-
ταξη, τό ἔργο του διανθίζεται...

Κατά συνέπεια:

Ἡ ἀναγνώριση κι' ἡ δημόσια προβολή, εἶναι τό πιό βαρύτιμο
ἔπαθλο, πού μπορούμε νά τοῦ προσφέρουμε...

Ἀλλῶστε - ἄς μή τό παραβλέπουμε - ἥρωες καί ποιητές, δέ
γεννοβολᾷ ἀκατάπαυστα ἡ Μάννα μας ἡ Ρούμελη;...

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Τάκης Κολιαβᾶς-Μωλαιοτάκης γεννήθηκε στό Μῶλο Λο-
κρίδας τό 1926.

Ποήματά του ἔχουν συμπεριληφθεῖ σέ πολλές ἀνθολογίες καί
σέ ποικίλα λογοτεχνικά περιοδικά.

Εἶναι τακτικό μέλος τοῦ «Συνδέσμου Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν».

Έργα του: «Γυρισμός ἀπό τή χώρα τῶν ὀνείρων» 1966,
«Ἕνα παιδί μιλάει στό Θεό» 1967, «Πικροί Σταλαχτίτες» 1970,
«Νοσταλγικοί Ἀντίλαλοι» 1972, «Ὁρκοδοσία σιόν Ἡλιο» 1974,
«Ὁρεινή Περιοχή» 1975, «Στόμα τῆς Φωτιάς» 1976, «Ὁπιογρα-
φία» 1977, «Οἱ Ρίζες» 1979, «Λυρικές Ἀγγελίες τό 1980».

Σημαντική πνευματική ἐργασία του, παραμένει ἀκόμα ἀνέκ-
δοτη.

EINAI KAIPOΣ

Τώρα πού θόλωσε ἡ ματιὰ κι' ἔχ' ἡ καρδιὰ ἀποκάμει
κι' ἀγάλια - ἀγάλια λύνονται οἱ ἀστενικοὶ μου ἄρμοι.
Δός μου τὸ χέρι σου ζωή, τὶ νοιώθω τὸ ποτάμι
μὲς στὴν αἰώνια κοίτη του νὰ μὲ τραβάει μ' ὁρμή.

Δὲν θέλω ν' ἀποχωριστῶ τὸ λιόχαρο τῆς μέρας,
ἔχω νὰ πῶ παράπονα, νὰ διασκορπίσω εὐχές.
Νὰ δῶ ἓνα γλυκοχάραμα εὐτυχισμένης μέρας
κι' ἓνα καινούργιο σήμερα καλύτερο ἀπ' τὸ χτές.

Νὰ ξαναδῶ τὴν ἀνοιξη νὰ φτάνει στὸ κατώφλι
καὶ τὸ πετροχελίδονο μ' ἀγάπη νὰ γελά.
Καὶ μιὰ ἰδανικὴ γενιὰ ἀνήσυχη στὸ τσόφλι
τῇ γλώσσα τῆς ἀγάπης στὸν κόσμον νὰ μιλά.

Εἶναι καιρὸς, ὁ θάνατος, σιγοχτυπᾷ τὴ θύρα
μέσα στὴ μπόρα ἀνάλωσα τὴ λίγη μου ζωή.
Ὅσα κι' ἂν εἶχα τὰ ἔδωσα καὶ τίποτα δὲν πῆρα
καὶ μοναχὰ τὴν ὕστερη σιγοκρατῶ πνοή.

Αὐγερυνὲ σὲ χαιρετῶ, φιλιὰ σοῦ στέλνω πούλια
ποιοῦς ξέρει πόσες θὰ σὲ δῶ φορὲς ἀκόμα αὐγή.
'Ακούω πού μὲ κρᾶζουνε συχνὰ τὰ νυχτοπούλια
μαζί τους στὴν αἰώνια ν' ἀποσυρθῶ σιγή...

ΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

1) «ΟΙ ΡΙΖΕΣ» Ποιήματα 'Αθήνα 1979

2) «ΛΥΡΙΚΕΣ ΑΓΕΛΙΕΣ»

— 'Επιγραμματική ποίηση — 'Αθήνα 1980

Τῆς Ποιητρίας 'Ανθούλας Λ. Ζόλδερ

Ὁ γνωστός Ρουμελιώτης Ποιητής ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ, ωραία καὶ δυνατὴ παρουσία στὰ Ἑλληνικά Γράμματα, τακτικὸ μέλος τοῦ «Συνδέσμου Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν», ἀνθολογημένος σὲ πολλὲς ἀνθολογίες καί, Λογοτεχνικά περιοδικὰ καθὼς καὶ στὴν «ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΜΕΤΡΗΣΗ» — Λογοτεχνικά πορτρεῖτα — τοῦ Λογοτέχνου, κριτικοῦ Νίκου Δροσόπουλου, ἔχει ἐκδώσει τὰ κάτωθι βιβλία:

- 1) «Γυρισμός ἀπ' τὴ χώρα τῶν Ονειρῶν» 1966
- 2) «Ἐνα παιδί μιλόει στό Θεό» ... 1967
- 3) «Πικροὶ Στολαχτίτες» ... 1970
- 4) «Νοσταλγικαὶ Ἀντίλαλοι» ... 1972
- 5) «Ὁρκοδοσία στὸν Ἥλιο» ... 1974
- 6) «Ὁρεινὴ Περιοχὴ» ... 1975
- 7) «Στόμα τῆς φωτιᾶς» ... 1976
- 8) «Ὁπτογραφία» ... 1977

9) «Οἱ Ρίζες» ... 1979

10) «Λυρικές Ἀγγελίες» ... 1980

Ἀνεγνωρισμένης ἀξίας ποιητής, βασυστόχαστος, λυρικός μὲ ωραίους ὁραματισμούς καὶ καθάρις διαύγεια πνεύματος δὲν ἀγκάλιασε τὸν ἐλεύθερο στίχο, δὲν ἐνέδωσε στὴ μορφὴ τοῦ οὔτε στίς ἀκρότητές του. Ἐμείνει πιστὸς λυράρης στὴν ὀρθόδοξο καὶ γεμάτη νόημα παραδοσιακὴ ποίηση, πού εἶναι φιλτραρισμένη μὲ τὰ ωραιότερα ἰδανικά, ἀξίος τεχνίτης, κι ἀγνὸς ραψῶδὸς προσφέρει μ' ἐτὰ ποιήματά του λυρικές, κρυστάλλινες φωνές, πού σὺννεπαίρνουν καὶ μεθεῖν τὸν ἀναγνώστη καὶ τοῦ θυμίζουν ἀκόμα τοὺς καλύτερους λυρικούς καὶ μελαγχολικούς πειρητὲς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων.

Σφιλευτὴς τοῦ στίχου καὶ συνεχιστὴς τοῦ Δημοτικοῦ τραγουδιοῦ συνθέτει τὴν ποίησή του μ' ἐκείνους τοὺς ἀνυπέρβλητα ωραίους 15σύλλαβους πού εἶναι πάντα δεμένοι ἁρμονικά μὲ τίς Ἑλληνικὲς ρίζες ὑψώνωντας τὴ δάδα τῶν ποιητικῶν καὶ στοχαστικῶν του πτήσεων κι ἐναποθέτοντας αὐτὴν μέσα στὰ καλοῦπια πού ταιριάζουν στὸν ψυχικὸ του κόσμο καὶ τὸ βάθος τῶν στοχασμῶν του.

«Οἱ Ρίζες», ἔκδοση πολὺ ἐπιμελημένη, σελίδες

62 Ἀθήνα 1979 περιέχουν 50 ποιήματα που κολυμπούν μέσα σὲ μελωδική μουσικότητα, ἀλόγητη ψυχρογραφική σύνθεση καὶ κάνουν τὸν ἀναγνώστη νὰ νοιώθει «ἐκ βαθέων» τὴν τρυφερή καὶ γλυκειά πνοή τῆς ποίησης μέσα στὸν καλύτερο κελοῖδισμό τῆς λυρικής του σύνθεσης.

Μὲ αἰσθαντική πηγαία ἔμπνευση, ἀληθινό, λυρικό λόγο κι εὐαισθησία, μὲ στίχους δυνατοὺς κι ἀνεπιτήδευτους τραγουδᾷ ὁ Τ.Κ.Μ. Κάτι τὸ ὑπέροχο δυνατό κι ὠραῖο ἀναπνέει ἀπ' τὸ συναισθηματικό του παραλήρημα καὶ χαϊδεύει τὰ κατόρθωτα τῆς ψυχῆς μας.

Ζηλεύει ὁ ποιητής τὰ μικρά πουλιά «π' ἀνοίγουν τίς φτεροῦγες τους στὸ πέταγμα καὶ διαφεντεύουν οὓς κάμπους ἀπ' τοῦ χωριοῦ τίς ροῦγες» γιὰ νὰ πει πρὶο κάτω:

«Τὴ γρηγοράδα τοῦ φτεροῦ πουλάκι μου χαρεῖτε
κάντε τραγούδι τὴ χαρά, τὸν ἱλιγγο παίονα.
Κι ὅταν ἀνηφορίσετε στὴ Ρούμελη ξεβγήτε
μοῦ χαίρετάτε γκαρδιακά Διάκο στὴν Ἀλαμάννα».

Γλυκός, ρεμβαστικός, ἀβρὸς, μ' ἔντονη φυσιολατρεία καὶ ψυχική εὐφορία ἀγκαλιόζει τὸ κάθε θέμα, ζεῖ μ, αὐτό κι ἀρρενωπά καὶ ξάστερα τὸ τραγουδάει. Ἄλλοτε μὲ πάθος πού τρεμίζει τὴν ὑποβίβη του κι ἄλλοτε μ' ἓνα ποιητικό μεγαλεῖο, ὅπως στὸ ποίημα «κοινὰ στὴ φύση»:

Νοιώθω τὴ γλῶσσα τῆς ἰτιᾶς πού λούζεται σ' αὐλάκι
τὴν προσευχή τοῦ κότσυφα γροικῶ μέσα στὸ σκίνο.
Καὶ τῆς θροδιότικης πνοῆς ξέρω τὸ τραγουδάκι
πού τὸ χτυπάει στῆς καλοριᾶς τὰ φύλλα μαντολίνου»
γιὰ νὰ τραγουδήσει μὲ θρησκευτική εὐλάβεια καὶ πίστη τὸν «ΝΑΖΩΡΑΙΟ».

«Ἀπλὸς στὸ πέρασμά του κι ἀσύγκριτα ὠραῖος
τὰ μάτια Του ἐστέρια ἀνέσπερου οὐρανοῦ.

Στοὺς ὤμους Του τὸ κρίμα σηκώνει ὁ Ναζωραῖος
τ' ἁμαρτωλοῦ καὶ δείχνει τὴ στράτα τ' Οὐρανοῦ»

2) Ἡ ποιητική συλλογή «Λυρικές Ἀγγελίες» - ἐπιγραμματική ποίηση 125, ἔκδοση Ἀθήνα 1980, περιέχει 468 φιλοσοφημένα τετράστιχα, ἀνεξάρτητα μετὰξὺ τους πού γράφτηκαν, ὡς μᾶς πληροφορεῖ ὁ ποιητής, σὲ στιγμὲς ρεμβασμοῦ, πόνου, νοσταλγίας μελαγχολίας καὶ σκέψης. Μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἔξαρση τῶν συναισθημάτων του ἀλλὰ καὶ στοχαστικῆς ἐνατένισης καὶ τεχνικοῦ μεγαλείου γρόφτηκαν, πράγματι, τὰ 468 αὐτὰ δημιουργικά ἐπιτεύγματα, τὰ φιλοσοφημένα καὶ διδακτικά τετράστιχα ἀπ' τὰ ὁποῖα ἀπορρέει τὴ τύχη ἀποσπῶ μερικά:

«Κι ὅταν τὰ κόψουνε, νεκρά
δὲν εἶν' τὰ κυπαρίσσια
Γίνονται ἄρμπουρα γερὰ
καὶ ἄρμενίζουν ἴσια.
Ἄν δὲν ὑψώσεις τὴν πυγμὴ
στό δίκιο πού σ' ἀνήκει,
ὁ ἀντίπαλος θά σέ θωρεῖ
στά πόδια του σκουλήκι».
«Ὡς τὸ βαθύ σου γέραςμα
γάτα, κοντά σου ἡ τύχη.
Ἄθόρυβη στό πέρασμα
φαρμακερή στό νύχι·
Χτυπάει, κατάστηθα ἡ ὀργή,
πισώπλατα τό ψέμα.
Πονάει πιότερο ἡ πληγή
πού δὲ σταλάζει αἷμα».

Συγχαίρομε τόν ἐκλεκτό ποιητὴ Τάκη Κολιαβᾶ
— Μωλιотάκη γιὰ τὴν ἀνθρώπινη καὶ τόσο στοχαστι-
κή του ποίηση, ἀγαπᾶμε τὴν ἀνέκδοτη σημαντι-
κή του ἐργασία κι εὐχόμαστε ὁλόψυχα νὰ φθάσει
στὴν πιὸ ὑψηλὴ βαθμίδα τῆς Ἑλληνικῆς Γραμματο-
λογίας.

Ὁκτώβριος 1981

Ἀνθούλα Α. Ζόλδερ

Γ ι ἄ ν ν ι ν α

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΓΡΑΜΜΗ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΤΙΝΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΗΠΕΙ-
ΡΟΥ.

ΠΕΜΠΤΗ 26.11.1981

Πυρσινέλλα 16

Τηλ.: 26.729

Ι Ω Α Ν Ν Ι Ν Α

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Δημοσιογραφική ἐκδό-
σεις ΓΡΑΜΜΗ ΕΠΕ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΖΑΧΑΡΗΣ

Ἐπιμέλεια συντάξεως

ΠΑΝΟΣ ΜΠΟΥΡΗΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ

Τάκη Κολιαδά — Μωλιोटάκη — ποιήματα

ΤΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓ. ΒΡΕΨΛΗ

Κουκίδες και ψηφιά

2. Το 11ον βιβλίο του κυκλοφόρησε ο ποιητής Τάκης Κολιαδάς — Μωλιोटάκης με τον τίτλο «Κουκίδες και ψηφιά». Στίς 78 σελίδες ο στίχος παραδοσιακός, ανάλαφρος, αίσθαντικός με μουσικότητα και νοηματική και λεκτική αρμονία.

Το τραγούδι του πόνου, το χάδι της ζωής, ή πίκρα του χωρισμού, να το σύμπλεγμα ύφανσης εικόνων, ιδεών στο κανάλι της ζεστής έμπνευσης. «Στὰ σκοτεινά του πόνου ρεΐθρα — ο βίος σέρνεται βαριά», «Ο άνθρωπος της μοίρας του σέρνει τη δυστυχία».

Βιωματικές οι στροφές πάλλονται: στίς βιοτικές έναγγιότητες και τίς αντιδράσεις. «Αναμνήσεις κι αγάπες ζωντανεύουν. Στήνει συνομιλία με τον έαυτό του και περπατεί». Στίς νυχτιές πού μέσα τους έλπίδες περπατούν». «Είναι και καταθλιπτικές νύχτες συχνά θολές πούχουν από μαύρα συννεφα σκαλώσει».

Μαχητής στο πάλαιμα του βίου. «Ένα χαμόγελο γλυκό πού κίνησε μονάχο — καιρό πασχίζει μιὰ σχισμή να βρεί στο στείο βράχο».

Με την αλήθεια οι προσωπικές σκέψεις ενώ τους φιλοσοφικούς του στόχους διαιμύνουν έμπειρίες θορύβους και ανεξίτηλες στο νού. Αυτοαναλύει και φέρνει στο φώς την έσωτερη έκφραστικότητα, τότε αίσιαόδοξα και τότε πεσοιμιστικά, πλέκοντας τα αίσθήματά του στον κοντό της ευαισθησίας.

Προβάλλονται οικογενειακές στιγμές, νοτισμένες με δάκρυ νοσταλγίας. πού τις άγκαλιάζει τρυφερά με τον πλούσιο συναίσθηματισμό, σε μιὰ λυρική μελωδία. Ένατενισμοί αΐχμαλωτίζονται σε μιὰ θεία έκσταση στην ποιητική του μέθη. Προβληματισμοί των καθηλώνουν και όραματισμοί τυλίγουν το πνεύμα του. Κάνει σταχαστικές διεισδύσεις. Ρωμαντικός φυσιολάτρης «αμίλητος μπρός στο μοιραίο δείλι». «Οί κόποι κι οί προσπάθειες, στον πίνακα περνάνε — της ζήσης τον άτερμονα κουκίδες και ψηφιά».

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Πέμπτη 3 Δεκεμβρίου 1981

Κουκίδες και ψηφιά

(Ποιήματα: Τ. ΚΟΛΙΑΒΑ— ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ)

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ Τάκης Κολιαβας— Μωλιότακης έθεσε σε κυκλοφορία το έντεκατο ποιητικό του βιβλίο που τιτλοφορεί «Κουκίδες και ψηφιά» και που χωρίζεται σε τέσσερα μέρη: Πινακίδες, στίχοι από χρώμα, θρόισμα φωτός, περπατάριον. Πρώτος στη παράδοση ο ποιητής, παραμένει λάτρης των πολυσύλλαβων στίχων και της ρίμας που άσφαλως προσδίδει στο ποίημα μια χάρη πρωτοφανέρωτη. Λέπουν οι μεγαλοστομίες και οι δανεικές λέξεις στην ποίηση του Τ. Κολιαβας—Μωλιότακη. Άχει όμως κέρδος ότι οι στίχοι του διαβάζονται άνεμπόδιτα. Γιατί έχουν κυρικτότητα, καθαρή δομή όπως τα ποιήματα των κλασικών ποιητών μας. Οι στίχοι του δεν αντιγράφουν, αλλά θά έλεγαν κανέναν πώς μοιάζουν με τους ωρήμελους στίχους του Άριστομένη Προδελέγγιου, του Γεράσιμου Μαρκορά και άλλων.

Η ΟΜΟΙΟΚΑΤΑΛΗΞΙΑ δίνει τους στίχους του Ποιητή με μια ικανότητα που κατορθώνει να κερδίζει τον αναγνώστη. Κι ίσως αυτή να είναι και το μυστικό που οι στροφές μοιάζουν με καθαίο γάργαρα νερό. Τρόχιζε ο πόνος μου την πέννα κι ο ιδρώτας φτέρωνε το νού. "Ονειρα και πάθοι γίναν ένα με το γκρόσο φως του δειλινού.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ, γνωστός πιά, πορεύεται το δύσβατο δρόμο της λογοτεχνίας με πίστη στ' ανθρώπινα και στις εμπειρίες της ζωής, από τις όποιες εμπνέεται για να γράψει: "Ο κ. Μιχ. Σταφυλίδας, στην «Διαρκή Ιστορία της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας» και ο κ. Δημ. Σταμιέλος στην «Έγκυκλοπαίδεια Νεοελληνικής Λογοτεχνίας» Χάρη Πάτσι, έκφραζονται κολλητευτικότερα για τον κ. Τάκη Κολιαβας—Μωλιότακη. Εμείς υπερθεματίζουμε.

Δ.

ΠΕΤΑΛΙΔΕΣ

55. Έρευνα

Στης νόησής μου του βυθούς
στης ζήσης μου τα μίλια,
του λόγου ψάχνω τους ανθούς
του στίχου τα κοχύλια.

Με χίλια κύματα περνώ
απαντοχές κι ελπίδες,
κι απ' τις αγρύπνιες μου γυρνώ
με στείρες πεταλίδες.

Η φιλοσοφική

ΓΝΩΜΗ

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Οι ρίζες

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ —
ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Έχουμε γράψει πρό καιρού, για ένα άλλο βιβλίο του διαλεχτού ποιητή. Στέκεται στίς ρίζες του λόγου του παραδοσιακού, με μιά αξιοσύνη. Δεν είναι σχήμα λόγου. Είναι μιά αλήθεια. Κρατάει ένα ψυχισμό μιάς εποχής. Πού η ποίηση ήταν έκφραστής του κοινού αισθήματος, με αντιλόκριση ολοκληρωμένη. Ήταν η φωνή των πολλών. Πού ζούσαν κοντά στον ποιητή. Ήταν η μέθεξη που κέρδιζε το πλήθος. Και δεν είχε μυστικά ο ποιητής. Για να τα κρίναι. Ήταν η κοινή συνείδηση. Ή αρχή απ' το πρώτο ποίημα:

Βαρυνθήμωσα χωριό, νοστάλ
(γρησα γι' άλλων
νά διέπω χίσα στο κλαρί,
λοπουργίτη στο περβόλι.
Στου πατρογονικού σπιτιού σκι-
(φτός τό παραγώνι
για σίθα του παλιού καιρού νά
(ψάχνω στην ασβόλη.

Βιώματα βαθιά. Πού δένουν την ψυχή του αναγνώστη. Και τόν κερδίζουν τα ποιήματα αυτά. Έκφράζοντας και τα δικά του συναισθήματα:

Ζηλεύω σας μικρά πομπά, π' ά-
(νοίγετε φτερούγες
στο προϊνό τ' ανάσσημα, με της
(αυγής τόν ήλιο.
Τόν κάμπο διαφεντεύετε κι' άπ'
(του χωριού τις ρούγες
στου καταπράσινου βουνού περ-
(νάτε τό βασίλειο.

Μιά νοσταλγία ενός άλλου κόσμου. Πού φεύγει σιγά σιγά. Παραδίνεις τη θέση του σ' ένα πάταγο ζωής. Έχοντας μιά επάφεια επάλαστη, χωρίς δά-
θος αληθινό.

Μιά ποίηση εύλικρινής. Πού πηγάζει με τις εικόνες της τις λυρικές, χωρίς καμιά επιτήδευση, υποκρισία ή καταπίεση. Έρχεται αυθόρμητη και ζωντανή, μιά άμεσότητα λόγου. Έχει βαθιά τη ρίζα της, στα συναισθήματα του ανθρώπου της καθημερινής ζωής. Κι είναι ο ποιητής, ο εκφραστής αιτών των παλμών:

Πήραν τά σίννερα φωτιά, λα-
(μπάδιασε ή δύση
στην κορυφή του καίγεται τό
(δυσημκό βουνό.
Λάιμαργη ή γλώσσα της φω-
(τιάς έχει ψηλά δομήσει
κι ένα κομμάτι άρπαξε κι από
(τόν ουρανό.

Μιά ποίηση, που οί ταξιδεύει με άνεση σ' άλλους καιρούς, της γαλήνης, και της χαράς. Ένα βιβλίο με 50 ποιήματα. Πού πηγάζουν απ' τα δώματα όλων των ανθρώπων. Σημαδεύοντας στιγμές και ώρες ζωής. Κι αυ-
τό είναι ή ρίζα, και ό παλμός
ό βαθύς.

Πολυγραφότατος ό ποιητής.
Έίναι τό ένατο βιβλίο του. Κα-
ταξιωμένο μέσα στο χρόνο.

ΤΙΜΩΝΑΣ ΣΤΡΟΤΩΙΑΣ

Η ΓΝΩΜΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

Ίδιοκτήτης

Εκδότης — Διευθυντής
ΧΡ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ
Ζωοδόχου Πηγής 6

Άρχισυντάκτης
ΘΑΝΑΣΗΣ ΓΚΟΒΑΣ

21-12-1981

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΩΝ

ΕΝΑΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ
ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ

Ο ποιητής Τάκης Κολιάδας — Μωλιωτάκης συνεχίζει την ποιητική του πορεία στο χώρο της παράδοσης, που με τόση συνέπεια, χρόνια τώρα, ακολουθεί. Η νέα του ποιητική συλλογή με τον τίτλο «Κουκίδες και ψηφιά» μαρτυρά, για μια ακόμα φορά, το πηγαίο των λυρικών του έμπνεύσεων και την διευθυνότητα του πνευματικού δημιουργού.

ΜΑΝ. ΓΙΑΛΟΥΡΑΚΗΣ
ΑΡ. 69 ΔΕΚ. 1981

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΔΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ:

«Κουκίδες και ψηφιά»

Απ' τους ελάχιστους που απόμειναν του παραδοσιακού στίχου είναι ο Τάκης Κολιάδας - Μωλιωτάκης, χρόνια τώρα δε λέει ν' απαρνηθεί την πίστη του στο μέτρο και το ρυθμό. Κ' έχει γίνει γνωστός ακριβώς γι' αυτή την έμμονή του. Είναι θα λέγαμε ένας ιδεολόγος της ποιητικής παράδοσης. Αριστοτέλης πια του είδους μάς δίνει τα έργα του με πλουσιοπάροχη αγαθοσύνη κι ομορφιά: Είν' ένα παράδειγμα π' αξίζει να προσεχθεί. Ενώ άλλοι ποιητές διαλέγαν δρόμους δημιουργίας πρωτόγνωρους, καινούριους, δρόμους φανταχτερούς για να ξαφνιάσουν, ο Τ.Κ.-Μ. έμμένει στους παλιούς και χιλιοπατημένους δρόμους της παράδοσης μ' ένα άγιο πάθος άτιμητο και μυριαγαπημένο. Ο στίχος θγαίνει από μέσα του άνετος, καθάριος, σαν απ' αναβρυτική βουλήσια δροσοπηγή. Χαρήκαμε ειλικρινά την ποίησή του στο τελευταίο διδλίο που κυκλοφορήθηκε πρόσφατα, «Κουκίδες και ψηφιά». Είναι μια ποίηση γεμάτη μουσική ευαισθησία, που κλώθει δλούθε και καταποτίζει γλυκά τη ψυχή του αναγνώστη. Οι παλιότεροι ίσως να την εκτιμήσουν περισσότερο μιας και βαφτίστηκαν στα νάματα του ποιητικού αυτού είδους.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΔΗΜΟΥΛΗΣ

ΝΕΑ ΣΚΕΨΗ
ΙΑΝ. 1982 Τ. 226

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΔΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ:

«Κουκίδες και ψηφιά»
(ποιήματα)

Όμορφη, καλοτυπωμένη όπως πάντα, η νέα ποιητική συλλογή του αγαπητού μας φίλου και συνεργάτη, Τάκη Μωλιωτάκη. Είναι το ένδεκατο διδλίο του, με ποιήματα δέκα:α. Γνωστός και καθιερωμένος ποιητής, βρίσκουμε στίχους του σ' όλα σχεδόν τα ρομελιώτικα έντυπα. Και άριστες γι' αυτόν οι κριτικές, Έγκυρων πνευματικών ανθρώπων. Παραδοσιακός με άφογη τεχνική ο στίχος του, έντονα λυρικός στην ούσία του, θγαίνει απ' το περίσσευμα του ποιητή...

Σε τέσσερις ένότητες χωρίζει τα ποιήματα τούτης της συλλογής:

Πεντακίδες, Στίχοι: από χῶμα, Θρόισμα φωτός και Πεφταστέρια. Αν έδαζε τίτλους στη θέση των αριθμών, θα μπορούσε ν' ήταν 108 αυτότελη ποιήματα. «Λυρική καθαρότητα» βρίσκουν έλοι στους στίχους του. Έμεις θα προσθέταμε πως η ποίησή του, έμπνέεται από ένα βαθύ πηγαίο αίσθημα με κάποιο τόνο μελαγχολίας και νοσταλγίας άρωματισμένη με μια λεπτή ευγένεια.

ΛΕΝΤ. ΚΟΡΕΛΗΣ

ΦΘΙΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΤΕΛΧ. 20 ΓΕΝΑΡΗΣ 1982

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

ΚΟΥΚΙΔΕΣ & ΨΗΦΙΑ (ΠΟΙΗΜΑΤΑ)

Κριτικό Σημείωμα από τον κ. ΘΩΜΑ ΠΛΑΤΑΝΙΑ

Ο Τάκης Κολιαβάς—Μωλι-
στάκης συνεχίζει το δημιουργ-
γικό ποιητικό του έργο παρα-
μένοντας πιστός στον παραδο-
σιακό στίχο, τον οποίο χειρί-
ζεται με δεξιοτεχνία, έκφρα-
στική άνεση και προσωπική
εurythmicότητα.

Η νέα ποιητική του συλλο-
γή — ή 11η — με τον τίτλο:
«Κουκίδες και ψηφία» έχει 4
θαυμάσια και πολυσέλιδα ποι-
ήματα, τα ακόλουθα: «Πινα-
κίδες», «Στίχοι από χώμα»,

«Θρόνια φωτός» και «Πεφτα-
στέρια».

Ο Τ. Κ.—Μ. είναι παρα-
γωγικός Ρουμελιώτης ποιη-
τής, με γνώσια έμπνευση και
δημιουργική φαντασία, και
γράφει έπωφελή και ευχάρι-
στα ποιήματα γεμάτα από πλη-
θος λεπτών συναισθημάτων
και λυρικό στίχο.

Ίδού, ένα πολύ έκφραστι-
κό και έξοχο δείγμα γραφής
του:

«Τὰ πὶό καλὰ τραγούδια μου ἐντὸς μου ἀναδεύουν
σὰν αὔρες θαλασσόπνοες πού δὲν πατοῦν τὴ γῆ.
Ἔρχονται κάποτε δειλὰ, κάποια στροφή γυρεύουν
καὶ θιαστικά ἐπιστρέφουνε στὴν πρώτη τους σιγῇ...».

Ο ποιητής αποδείχνει, ότι
ξέρει πώς ή Τέχνη είναι θείο
δώρο πρὸς τὸν ἄνθρωπο πού
τὸν ἀνεβάζει ἀπὸ τὰ γήινα
στὰ οὐράνια καὶ δὲν προδίδει
τὴν πνευματικὴ του ἀποστο-
λή.

Μὲ τὸν ποιητικὸ του λόγο
συνεπικραίνει νὰ ἐκφράσει ἄνε-
τα καὶ καθαρά τίς σκέψεις του

καὶ τίς σχέσεις του μὲ τὰ ἄν-
τικείμενα τῆς ἀναφοράς του.

Ἡ γρηγορούσα συνείδησή
του, ἡ ἀναμφισβήτητη ποιητι-
κή του εὐαίσθησις, ἡ πνευμα-
τικὴ ἐνατένισις τοῦ κόσμου
καὶ ἡ εὐπρέπεια τοῦ λόγου
εἶναι μερικὰ ἀκόμα ἀπὸ τὰ θε-
τικὰ στοιχεῖα πού κοσμοῦν τὰ
ποιήματα καὶ τούτης τῆς θαυ-
μάσιας ποιητικῆς συλλογῆς
του.

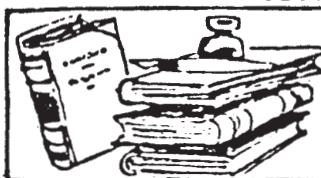
Ἄν οἱ ποιητὲς πρέπει νὰ
προβληματίζονται ἀπὸ τὴν κα-
θημερινὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων,
ἐνῷ συγχρόνως νὰ εἶναι προ-
σανατολισμένοι πρὸς τίς αἰ-
ώνιες ἀξίες, ὁ Τάκης
Κολιαβάς — Μωλιότακης ἀ-
ναμφισβήτητα εἶναι ἓνας ἀπ’
αὐτοὺς τοὺς ποιητὲς.

Ἀθήνα 1-12-1981

ΘΩΜΑΣ ΠΛΑΤΑΝΙΑΣ

«ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ»

Πέμπτη 21 Ἰανουαρίου 1982

ἡ υφιστάμενη ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΤΕΥΧ.13

Τάκη Κολιαβό - Μωλιτοτάκη. Κουκίδες και Ψηφιά.
σελ. 78. Αθήνα 1981.

Ἡ ποίηση, ὁ στίχος εἶναι γιὰ τὸν Τ.Κ.Μ. ἡ ζωὴ
του, ἡ προῆ του, τὸ ἔθος του. Τώρα, μὲ τὴν ἐνδέκατη
ποιητική, συλλογὴ του, χωρὶς νὰ αὐτοεπιαναλαμβάνει,
μένει ὁ ἀμετακίνητος ἐραστὴς τοῦ ρυθμοῦ καὶ τῆς
ρήμας, ἀπὸ τοὺς λίγους γνώστους παραδοσιακούς
στίχους τοῦ ἐντεχνίου λόγου. Ἀλλά, — τὸ κύριο συ-
στατικό του, — δὲν υποτάσσει τὸ νόημα στὴ λέξη,
δὲν αἰχμαλωτίζει τὸ αἶσθημα, τὴ φιλοσοφία, τὴν ἰδεο-
λογία του στὴν ὁμοιοκαταληξία. Ἐλευθερός, αὐθόρμη-
τος, πρωτογενής, ριζοσπαστικός καὶ συγκινεῖ καὶ ἐμ-
πνέει καὶ διδάσκει μὲ τὸ γνωμικό, τὸ λυρικό καὶ τὸ
εὐπαπε ποιητικό παράγγελμα. Σὲ τέσσερις ἐνότητες
κατανέμει τὴν ὅλη τῆς συλλογῆς του ποὺ τὴς τιλο-
φορεῖ « Πέννα καὶ ἰδέες », « Στίχοι ἀπὸ
χῶμα », « Θρόισμα φωτός » καὶ « Πε-
φταστέρια ». Παραθέτουμε ἀπὸ κάθε μιὰ ἓνα
ἀντιπροσωπευτικό τετράστιχο: « ΣΤΗΜΕΝΟΙ » σὺν ἀ-
γέλαμα, τοῦ πόνου, οἱ ποιητές) μ' ἀνάλαφρο κορμα-
τισμὸ στὴν πένα τους ὀνείρου,) γεμάτες ἀναπόληση,

σπλῶνουν τίς ματιές,) σ' ἓνα καινούργιο μήνυμα ἀπὸ
τὴν ἀγλὴ τοῦ ἀπείρου. (Πέννα καὶ ἰδέες). « ΑΠΕΡΑΝΤΗ,
ἀκατάληπτη, κι ὑπεραιώνια γῆ μου) μέξ στὴν ἰσόβιο
γυρνᾷς ἀγιάτρευτη, πληγῇ μου.) Μὲ καίει ὁ λίθος
δρῶσερός δὲν ἔρχεται ὁ πουνέντης) ὅσο σὲ διαφεντεύ-
ουνε οἱ συγγεροὶ σου ἀφέντες (Στίχοι ἀπὸ χῶμα, ἡ
γῆς α'). « Στὸς κήπους τῆς ὑπομονῆς ἔπεσε παγω-
νιά) κι ἓνα πρὸς ἓνα σκύβουνε χλωμά τὰ ρόδα κάτω.)
Μ' ἐλπίδα πάντα ξεκινᾷ ἡ κάθε μιὰ γενιά) γιὰ νὰ
ὀρεθεῖ ἀπόκοντα στὴν πόρτα τοῦ θανάτου. (Θρόισμα
φωτός). « ΣΑΝ Τ' ΑΜΑΛΑΧΤΑ λουλούδια) ἀπομα-
κρυσμένης γῆς.) εἶναι κάποια μας τραγούδια) τὰ
τραγούδια τῆς σιγῆς. (Πεφταστέρια). Μιὰ ποίηση,
ἄλλοτε γλυκειά, ἄλλοτε πικρή, πάντα ὅμως στοχαστι-
κή, ἐκτὶ, στὸν ἀπλὸ μυημένο σὲ μυστήριά της ἀνα-
γνωστῇ, ἀλλὰ καὶ συγκλονιστικῇ γιὰ τὸν προχωρημέ-
νο διανοητῇ. Μιὰ ποίηση, δύσκολη, στὴν τεχνική της
κατασκευῇ, ἄξια νὰ μείνει σὺν ὅραιο παράδειγμα ὑ-
πομονῆς καὶ δεξιότητος.

Κ. ΑΒΡΑΑΜ

ΝΕΩΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΤΕΥΧΟΣ 34
ΓΕΝΑΡΗΣ - ΜΑΡΤΗΣ 1982 - ΑΘΗΝΑ

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ, ΜΟΛΙΟΤΑΚΗΣ
«ΚΟΤΚΙΔΕΣ ΚΑΙ ΨΗΦΙΑ»
ΑΘΗΝΑ 1981 - Ποίηση.

Εύγενική γραφή, στοχαστική, ρυθμική κι ισοπαγμένη στον κλασσικό έμετρο λόγο, μά προπαντός πλούσια σὲ εἰρηματολογία λέξεων καὶ ρίμας, εἶναι τὸ γενικὸ περίγραμμα τῆς ποίησης τοῦ Τ. Κολιαβά - Μολιοτάκη. Ἡ πληθώρα τῶν ποιητικῶν του εἰκόνων, ὄχι μόνον πεχνικὰ ἀλλὰ καὶ στὴν οὐσία τους, οἱ ρίμες του, βαθειὰ φυγμένες στὸ χῶμα τῆς νατουραλιστικῆς του συγγένειας, αὐτὴ ἡ ἀκόρεστη συγκίνηση τῶν αἰσθήσεων ὅπου ὁ πόνος τροχίζει τὴν πέννα κι ὁ ἰδρώτας φτερόνει πόν νοῦ, τέλος, - χωρὶς νὰ ἐπαίρχει τίλος ἀπὸ πάλυτιχο τῆς ποιήσεώς του! - ἡ εὐγένεια τῆς εὐαισθησίας του κι ὁ πλάτυς λαφιομὸς που, πιστεύουμε πῶς τοῦ δίνουνε δικαιοματικά τὴ θέση του ἀνάμεσα στοὺς στοχαστικὸς λυρικοὺς νεοέλληνες ποιητῆς.

Ξέρει ἀπὸ ποίηση. Ξέρει νὰ γράφει ποίηση. Γνωρίζει νὰ ἐναρμονίζει τοὺς ποιητικοὺς ὀραματισμοὺς τῆς φαντασίας του μὲ τὴν οὐστηρὴ γραμμὴ τῆς κλασσικῆς ποιητικῆς ἀνάγκης. Κι ὅταν κανεὶς νοιώθει τὴν ἀνάγκη τῆς ποίησης, καὶ σὰν δῶμα καὶ σὰν ἔκφραση, δὲν μπορεῖ νὰ λαθεῖ στὸ στόχο του. Εἶναι ποιητής!

Γιώργος Μιχαλόπουλος

Κριτικά οηρειώματα

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

ΠΡΩΙΝΟΣ ΛΟΓΟΣ

1) «ΣΤΟΜΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ»

5 Μαρτίου 1982

Ποιήματα - Αθήνα 1976 -
Της ποιητρίας Αρθούλας Α. Ζόλδερ

Για τον εξαιρετο, Ροιμωμένη ποιητή Τάκη Κολιαβά — Μωλιότακη έχουμε άσχοληθεί κι' άλλη φορά με δύο βιβλία του «ΟΙ ρίζες» 1979 και «Λυρικές Άγγελλίες επιγραμμάτων — 1980».

Ο Τ.Γ.Μ. είναι μια άληθινά ηδύλαλη ποιητική φωνή στα Έλληνικά Γράμματα. Γλυκός τραγουδιστής, σμηλευτής του στίχου, άλλου Βουκολικός και λυρικός ώραιος, άλλου στοχαστικός λυρικός και βαθύς, παντού όμως ανθρώπινα ζεστός, μουσικός και γεμάτος αισθαντική τρυφερότητα και παραδοσιακό μεγαλείο. Κεντά το κάθε ποίημά του στον κομβό της τελειότητας με μια αξιοζήλευτη χάρη μέσα σ' έναν απεριόριστο γλυκασμό και μελαγχολική ρέμβη.

Το «Στόμα της Φωτιάς» έκδοση πολύ επιμελημένη, σελίδες 91, Αθήνα 1976 περιέχει 53 ποιήματα κοινωνικά, πατριωτικά, νοσταλγικά και αισθαντικά, που χύνουν όλη τη γλυκειά ανθοφορία της ψυχής του και είναι όλα βιώματα αλλά και στιγμιαία φτερουγίσματα ονειρικών εξάρσεων! Είναι γραμμένα με αισθητική ομορφιά, γάργαρα λυρισμού, φιλοσοφική ενστένιση και τρυφερή μελωδία. Θίγει όλα τα σύγχρονα προβλήματα και νοσταλγικά αισθήματα με ζωντανό, θερμό παλμό, κρουστό και κρυστάλλινο στίχο. Το πάθος και η μουσικότητα φθάνουν σ' εκείνο το ωραίο παραλήρημα που ξεχύνουν οι ψυχικές κι' άθρες του παρορμη-

σείς και η μυστική φωνή του εσωτέρου ποιητικού του κόσμου, που είναι άπέραντα μεγάλος.

Παλμοί θερμούργου, φλογερά, στοχαστικά μηνύματα, τεχνική ωριμότητα υψώνουν τη μοσχοβολία τους και ρίχνουν μέσα σ' κάθε ποίημα το φως της ζωής και το πάθος που υψώνεται σ' επιτύχημα.

Το ποίημα το «Στόμα της Φωτιάς» ξεχειλίζει από αληθινή εμπνευση, ευαισθησία και φιλοσοφημένη στόχασση και φέρνει εκείνο το άναρτημα της λυτρωτικής πίστης στα μεγάλα ιδανικά.

...«Της άρετής θέρμανε ή φλόγα/ τ' άμυχα της άγνης καρδιάς./ Στ' άχελυ τ' άτραγούδι, ρόγα/ άπ' τ' άσπι της Λευτεριάς./ Μ' του Έθνικού Ύμνου τόν στίχο./ βαδίσαν στήν Κατοχή./ Στιγμένοι είδαμε στόν τοίχο./ τ' άθανάτο μας, προσοχή./ Δέν είμαστε ήρωες, λ:ζάνι δέν μ' άταιριάζει και βιωμός./ Τ' άχρος μας άχουμε κάνει/ σάν άνθρωποι και σάν λας./ Τώρα τ' άειλινό προσάλλει/ μπρός στή θλιμμένη μας ματιά./ και κάνει τήν ψυχή άτσάλι/ και τόν στερνό λόγο φωτιά./».

Ποίημα επίσης αιδύρμητο ωραίο, συγκινητικό, γεμάτο έρη προσήλωση, άγάπη και θαυμασμό τ' άφιερωμένο στή μνήμη του Κώστα Βάρναλη.

«Τρανέ τραγουδιστή κοιμήσου/ στήν ύπερκόσμια σιγή./ Αιώνια οι στοχασμοί σου θ' άσλαγίζουν στή γή./ Ο ήλιος πέφτει/ βγαίν' ή

πούλια/ και τ' άγγάρι στ' άβουνα./ Χτυπούν θλιμμένα τ' άναούλια/ στ' άπείνας τ' άκληρά βραχά./ 'Η δύση κόκκινη άνάδει/ κι' ή νύχτα προχωρεί μαδά./ Στ' ή γή παλεύουν οι άσλάβοι/ για ισότητα και λευτεριά./

Κριτικά σημειώματα

ΤΑ ΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ "ΚΟΥΚΙΔΕΣ καὶ ΨΗΦΙΑ"

[Ποιήματα - 'Αθήνα 1981 -

ΠΡΩΙΝΟΣ ΛΟΓΟΣ

5 Μαρτίου 1982

Τῆς ποιητρίας 'Ανθούλας Α. Ζόλδερ

Κουκίδες καὶ Ψηφία, ποιήματα, σελίδες 78 Έκδοση 'Αθήνα 1981 χωρίζεται σὲ 4 ἐνότητες. Πίνακες - Στίχοι ἀπὸ χῶμα - Θροῖσμα φωτός - καὶ Πιεφτάστρια.

Κι ἐδῶ ὁ στίχος παραδοσιακὸς καὶ γλυκύτατος λικνίζεται σὰ μιὰ ὥραϊα Συλφίδα μέσα στὴν ὁμορφιὰ τοῦ ἑλληνοκώστατου Ἰσούλλαδου.

Εἶναι δυνατός, γεμάτος μουσικὴ χάρη κι ἀθρή αἰσθαντικότητα ἀγκαλιάζει τὸ κῶμα θέμα μὲ λυρικὴ μελωδία πού σ' ἐκστασιάζει μέσα σ' ἕναν ὥραϊο μεθύσι. Τραγουδία γλυκά, νοσταλγικά. Τραγουδία χωρισμοῦ, ἀγάπης αἰσθαντικά πού ἄλλοτε πάλι λονται ἀπὸ ἕναν δυνατὸ πόνο κι ἄλλοτε ἀπὸ ζεστὲς ἀναμνήσεις, ἐλπίδες καὶ φιλοσοφημένες, λυρικές σκέψεις. Οἱ τελευταῖες ἄλλοτε εἶναι ἐλπιδοφόρες κι ἄλλοτε ἀπαισιόδοξες ντυμένες στὸν μονοτὸ μονόμα τῆς πικρίας. Πάντα ἰσχυρὰ δυνατὰ ὥραϊες καὶ ὑποσμένες, στὸν ἀργαλειὸ τῶν εὐγενέστερων αἰσθημάτων. "Ὁμορφο καὶ ἡ δύσπαθο τὸ παγνίδισμα τοῦ στίχου στὰ ὥραϊάτα τετράστιχα καὶ ἑξήστιχα μὲ τὴν καθάρια ροὴ καὶ τὴν λυρικὴν ὁμορφιὰ πού φθάνει στὴν κορυφὴ ὀνειρικών πτήσεων καὶ

στοχαστικῆς πνευματικότητος.

Δὲν ξέρεις πού νὰ σταθεῖς καὶ πού νὰ σταχολογήσεις. Ὁρνεῖς μὲ τὸν πόση τὴν ὅταν τραγουδᾷ:

...«Ἰσάβια δὲν μ' ἐκολούθησε τοῦ χωρισμοῦ ἡ θλίψη./ μ'πορεῖ νὰ φύγουμε μαζί πρὸς τὰ γαλάζια ὕψη./ 'Απ' τὸ δικό σου ἐρχοντικό καὶ τὸ φτωχό μου τζάκι/ δυὸ ἀνεμόδαρτοι καπνοί, γὰ μιὰ οὐράνια 'Ἰθάκη./»

Κι' ἕνα ἄλλο: ...«Νύχτα βαριά, ἀξημέρωτη κι ἀδόσταχο κρεβάτι./ καὶ πόνε μου πού μ' ἔστησε Ἰσάβια στὰ σημάδι./ εὐδέκησε νὰ λυτρωθῶ θεὰ τοῦ πόνου 'Εκείνη/ κι' ἀλαφρυνμένο τὴν αὐγὴ, βγάλε με ἀπ' τὸ σκοτάδι./»

Ὁ ποιητὴς ὁρνεῖ μέσα στὸ λυτρωτικό φῶς τῆς πρῆξης, μὲ τὰ ὥραϊότερα αἰσθήματα πού ἐνσέβλλουν ἐπὶ νω στὸ ψυχικό του βάθος! Χαίρεται ὁ ἀναγνώστης τὴν ἐκφραστικὴν του διαφάνεια, ἀπλότητα καὶ στίλβη τῶν στίχων, πού εἶναι διαποτισμένοι μὲ τὸ μεθυσιτικό νέκταρ τῶν συλλογισμῶν του. Συλλογισμοὶ πού περιδινίζονται πάντα μέσα στὸν χείμαρρο τῶν ἐμπνευσιῶν του. 'Απὸ τὴν τελευταία ἐνότητα «Πιεφτάστρια» σταχυολογοῦμε ἕνα ὑπέροχο, ποιητικὸ ἀφιέρωμα — ποίημα 103:

«Δὲν θέλω νὰ σὲ φαντασῶ γρήγὰ μ' ἀπόστεγνο μαστό./ μὲ ζαρωμένο πρόσωπο καὶ μαραμμένα χεῖλη./ κι ἔτσι

σκυφτὴ, κομπουριαστή, ἀπὸ τῆς μοίρας τὴν κλωστή/ νὰ σέρνεσαι σ' ἕνα μουντὸ συννεφιασμένο δειλὶ./ Στὰ μάτια σου τὰ λαμπερά ν' ἀργακατέθει ἡ φθορά./ καὶ στὴ μορφὴ σου τὴ γλυκεῖα ν' ἀπασθηστεῖ ἡ σαγήνη./ Καὶ νὰ λυθοῦνε κι οἱ ἄρμοι στ' ἀγαλματένιο σου κορμί/ μ' ἄλλοίμονο μὲ τὸν καιρὸ κι' αὐτὸ γιὰ σὲ θὰ γίνηι./ Στὴ θέση αὐτὴ μὴ λυπηθεῖς καὶ θαρρετὰ ν' ἀντισταθεῖς/ στοὺς νόμους πού ἐθέσπισε ἡ προαιώνια φύση./ Κι ὅπως εὐὰ ὁδεύσεις σκυφτὴ νὰ σκέφτεσαι ἕναν ποιητὴ/ νεκρό, πού σ' εἶχε στὴ ζωὴ πάρα πολὺ ἀγαπήσει./»

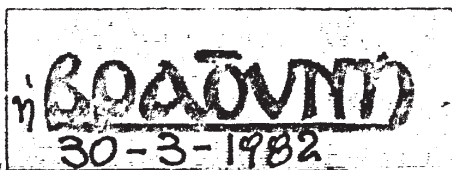
Οἱ ὀνειρικές τους πτήσεις καὶ τὰ ψυχικά πετάγματα φτάνουν ὡς τὴ μεταστροφή καὶ τὴν κοινωνία τῶν ἀχρύντων τῆς ποιήσεως.

Συγχαίρουμε τὸν ποιητὴ γιὰ τὴν πραγματικὰ δλοκληρωμένη καὶ πολυστρωματὴ προσφορά στὰ Ἑλληνικά Γράμματα καὶ τοῦ εὐχόμεθα οἱ δραματισμοὶ του καὶ ἡ στίλβη τοῦ φωτεινοῦ λόγου του νὰ μᾶς χαρίζουν αὐτὸ τὸ μεγάλο κι ὥραϊο πού λέγεται τέλειον.

ΑΝΘΟΥΛΑ Α. ΖΟΛΔΕΡ

Γιάννινα

Μάρτιος 1982

ΓΡΑΦΕΙ
Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΣΙΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

"Αρτίος δοκιμιακός καί ποιητικός λόγος

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑ-
ΚΗ: «Κουκίδες και ψηφία» (ισ-
τορία)

ΠΟΙΗΤΗΣ που κινείται άνετα στην παραδοσιακή και τη σύγχρονη δομή του λυρικού λόγου, ο Τάκης Κολιαβάς - Μωλιωτάκης, παρουσίασε μια νέα εργασία του, το ποιητικό διδύμο «Κουκίδες και ψηφία», το ένδεκατο της φιλολογικής του διαδρομής από το 1966 που πρωτοπαρουσιάστηκε με τη συλλογή «Υμνος απ' τη χώρα των ανείρων». «Πινακίδες, στίχοι από χρώμα, θρόνισμα φωτός, πεφταστέρια» είναι κάποιοι ειδικότεροι προσδιορισμοί της νέας αυτής δουλειάς του, που κινείται στην ακαδημαϊκή τεχνική. Είναι ένας αληθινός ποιητής, με γόνιμη φαντασία και

λυρική γνησιότητα. Η δημιουργία του πάλεται από το ένοραματικό στοιχείο και μαζί από τη δημιουργική εύτυχία των εκφράσεων του ύπαρκτου στοιχείου σ' ένα ρεαλιστικό πλήρως του ανθρώπου. Δε χάνεται στην ανούσια ομφαλοσκοπία του χρόνου, δεν εξαντλείται με ασήμαντα. Η μούσα του προβληματίζεται στον κοινωνικό χώρο κι' εκφράζεται με τα δραματικότερα στοιχεία:

Στά σκοτεινά του πόνου ρείθρα
ό διος σέρνεται βαριά.
Με της καρδιάς μου την κερήβρα
του στίχου δένω τὰ κεριά.

«Ατέλειωτη σειρά τ' ανάδα
μ' όνειρου ανταύγειες χλωμές
στη στείρα πέτρα καθώς σκάβω
κι ελπίδας σπέρνω αναλαμπές.

Κι, όπως ο χρόνος πάει με διάση
μπροστά στης σκέψης τὸ κερί,
καπου ἡ μπόρα θὰ κοπάσει
καί θάρθουν οὐριοί καιροί.

Ένας μελαγχολικός τόνος σφραγίζει, τέλος, την ποίηση του Τ. Κολιαβά - Μωλιωτάκη, που έχει κι αυτός σὲ βαθύτερες κοινωνικές αναζητήσεις τις ρίζες του.

132

Διαρκής Ιστορία της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας 1982

Ο ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ (βλ. όν. 33, 81, 100Α, 65Β) στὰ 1980 τύπωσε την ποιητική συλλογή «Λυρικές στιγμές», που την προσδιορίζει οάν επιγραμματική ποίηση. Μας δίνει 468 τετράστιχα με μέτρο και ρυθμό που τὸ καθένα φέρνει ένα μήνυμα, μιὰ σκέψη, ένα σαρκασμό ἢ ἄκόμα μιὰ προτροπή γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὸ ὠραίο. Στὰ 1981 ὁ Τ.Κ.—Μ. τύπωσε τὴν 11η ποιητική του συλλογή «Κουκίδες καὶ ψηφία», ὅπου οἱ ἰκανότητές του καὶ ἡ ἐμπειρία του στὴν παραδοσιακὴ ποίηση συντελέσανε στὸ ἐπιτυχημένο ἀποτέλεσμα καὶ σὲ μιὰ δικαίωση, θὰ λέγαμε, τοῦ ποιητικοῦ ἔντεχνου λόγου, που τόσο τὸν ἀποφεύγουν οἱ νεότεροι. Ἀναμφίβολα τὸ ἔργο τοῦ Τ.Κ.—Μ. εἶναι σημαντικό

ΜΙΧ. ΣΤΑΦΥΛΑΣ

ΤΕΥΧ. 42

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΔΕΚ. 1981

Οἱ Συγγραφεῖς
καὶ τὰ βιβλία

Μικρές ἀξιολογήσεις, γνῶμες, παρουσιάσεις,
καὶ κρίσεις, ἀπὸ τὸν

Λάμπρο Μάλαμα

Κάνω κριτική δημιουργώντας
κι ὄχι ψαχνώντας πὼ βρῶ λάθη

Μιχαὴλ Ἀγγελοῦ

Τάκη Κολιαβά-Μωλιωτάκη: «Κουκίδες καὶ
ψηφία» Αθήνα '81, σ. 80.

Ο Τ.Κ.-Μ. εἶναι ἕνας αληθινὸς ποιητὴς με ανανεωμένο
γλωσσικὸ χυμὸ καὶ μουσικὸ ρυθμό. Δίνει μιὰ τέχνη που
ὄ' εντυπωσιάζει συγκινεῖ ἄμεσα, πείθει καὶ διδάσκει, με
μιὰ δυνατὴ καὶ πηγαία ποιητικὴ φωνή. Εκθέτει προβλή-
ματα κοινωνικά καὶ πανανθρώπινα ἰδανικά, με ἀνθρωπιὰ
κι υποδειγματικὴ ἐνότητα μορφῆς καὶ περιεχομένου.

ΌΤΑΝ ή μοναξιά κυριαρχεί
μέσα στη σιγαλιά της κάμαράς σου.
Μη φοβάσαι, δεν είσαι μοναχή,
είμαι και γώ κοντά σου.

Όταν σου δέρνει ο πόνος την ψυχή
και το δάκρυ θολώνει τη ματιά σου.
Μη πείς πώς έχεις μείνει μοναχή,
Είμαι πολύ κοντά σου.

Όταν το ξεροβόρι άντηχει
βάναισα στα κλειστά παράθυρά σου.
Μη φανταστείς πώς είσαι μοναχή,
ιστέκω πολύ κοντά σου.

Κι όταν ή σκοτεινιά, την άντοχή
μαστιγώνει, στην άδολη καρδιά σου.
Γαλήνια κοιμήσου μοναχή
και θάρθω στα όνειρά σου...

Εικόνα ζωντανή και λυρική διάθεση...

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ:
«ΚΟΥΚΙΔΕΣ ΚΑΙ ΨΗΦΙΑ»

Ένας ποιητής που έχει φράξει τα αυτιά του στις σύγχρονες ποιητικές σειρήνες, είναι ο Τάκης Μωλιोटάκης, που επιμένει να ποιεί στο μουσικό καθαρό λόγο. Η ποιητική συλλογή με τον τίτλο «Κουκίδες και ψηφία», ανταποκρίνεται σ' αυτά τα στοιχεία, που απευθύνονται στο συγκινησιακό χώρο μας εύστοχα. Σε μεταφέρει σ' ένα καλοκαίρι, κάτω από ένα θαύσκιο έξοχικό δέντρο. Άναπνέεις, ξεποστάζεις. Λειτουργεί κατά κάποιο τρόπο υγιεινά η ποίησή του. Απλώνει τη φύση μπροστά στα πόδια σου. Αυτό σημαίνει ότι ο ποιητής μπορεί να σε υποβάλλει, να κεντρίσει τη φαντασία σου σε μια στιγμή ξηρασίας και απόγνωσης, να σε απογειώσει σε τρυφερές εικόνες ζωής και φύσης.

Η ποιητική του φόρμα είναι δοκιμασμένη από το χρόνο, μιλάει στα σίγουρα στον απλό άνθρωπο. Υπάρχει μέσα στους στίχους του κοινωνική και θρησκευτική ευαισθησία. Ακόμα αναφέρεται πατριωτικά και στο μαρτυρικό νησί της Κύπρου.

Η ποίησή του συντηρεί τη νοσταλγία του ξενιτεμένου κι είναι ένα κατόρθωμα αυτό. Σου θυμίζει το δέσιμό σου με τις ρίζες σου, το χαίρεσαι για μια στιγμή και θες να το χορτάσεις — όσο προλάβεις — γιατί το ποτάμι πάντα κυλάει προς τη θάλασσα. Η λυρική διάθεση του ποιητή έχει χρώμα, εικόνα ζωντανή κι εύτυχώς το υλικό που μεταχειρίζεται έχει ποιότητα. Ξέρει να στήνει στίχους, όπως ένας σκηνογράφος το σκηνικό του. Ξέρει να εκμεταλλεύεται το χώρο της ανθρώπινης ευαισθησίας, είναι μάστορας στην ομοιοκαταληξία — είναι τραγουδιστής της φύσης και της ταπεινότητας — έχει ένα ψυχικό πλούτο που τον χαρίζει στους άλλους με την ποιητική λυρική του γλώσσα. Παίζει τη λύρα του με χάρη. Σου ξυπνάει την επιθυμία για χαρά. Ο ποιητής αυτός ακούει τη δικιά του φωνή και τη μεταδίδει σ' εκείνους που τη δέχονται, λυτρωτικά.

ΝΤΙΝΟΣ ΤΑΞΙΑΡΧΗΣ

Περιοδικό "ΝΕΑ ΣΚΕΨΗ",

(Έτος ίδρύσεως 1962)

Ζαλόγγου 8 — Τηλ. 36.17.839

Αθήνα (τ. τ. 142)

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ
του Περιοδικού "ΝΕΑ ΣΚΕΨΗ",

ΔΙΠΛΩΜΑ ΤΙΜΗΣ

Ἡ κριτική Ἐπιτροπή τοῦ Πανελληνίου Διαγωνισμοῦ Ποιήματος, ποῦ ὁρίστηκε ἀπὸ τὸ Περιοδικό "ΝΕΑ ΣΚΕΨΗ",
ἀπονέμει **Α!** ΒΡΑΒΕΙΟ στὴν **Τατιά Κολιβαδά Μωλιτοτάκη** γιὰ τὸ ποιήμα τῆς «**Ἡ Βάρκα**»

ποῦ ὑποβλήθηκε μὲ τὸ ψευδώνυμο «**Ἀρηοκράτης**»

Ἀδελφότης: περιοδικό, «**Νέα Σκέψη**»

Ἐπαθλο πίνεκας ζωγραφικῆς

Ἀθήνα 30 Ἰουνίου 1982

Ο ΠΡΕΣΒΥΤΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ
Τῆς Ἐπιτροπῆς

Η ΒΑΡΚΑ

ΤΟΥ ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Στὴν ἀμμουδιά ἀποτράβηξε τὴ θάρκα
ἀτεγκτα μὲ τὸ χέρι τοῦ ὁ χρόνος.
Πνιγμένου ναυτικοῦ, ἀψυχή σάρκα
ποῦ ξέβρασε τῆς θάλασσας ὁ φθόνος.

Τώρα τὰ ταξιδιάρικα δνειρά της
ἀκίνητοῦν στὰ μαῦρα ἄπάνω φύκια.
Καὶ μέσα ἀπ' τὰ σπασμένα τὰ πλεω-
ρά της
ἄδεια περνοῦν κοχύλια καὶ χαλίκια.

Κι ὦ πόσο τραγικά στὴ μοναξιά της
ποῦ οἱ στιγμὲς ἀτέλειωτες κυλᾶνε
τ' ἀκατανίκητα ἄλλοτε κουπιά της
μοιάζουν σκελτωμένα χέρια νᾶναι.

Ἀσίγαστα ἀπ' τοῦ πέλαγου τὰ μακρὰ
προσκυνητὲς τὰ κύματα σιμώνουν
Ρίχνουνε τῆς συμπόνιας τοὺς τὸ δάκρυ
καὶ τὸν ἀφρό τοὺς λούλουδα ἀπθῶνουν.

Κι ὅπως περνοῦν ἄπάνω της οἱ γλᾶροι
ἱερούργων θλιμμένων καραβάνια
θαρρεῖς πὼς τὴν ψυχὴ της ἔχουν πάρει
καὶ τὴν πηγαίνουν ἴσια, στὰ οὐράνια.

Σ η μ.: Τὸ παραπάνω ποίημα τοῦ συνεργάτη μας Τάκη Κολιαβά - Μωλιोटάκη, μὲ τὸ ψευδώνυμο «Ἀρποκράτης» πῆρε τὸ πρῶτο βραβεῖο στὸ Πανελλήνιο ποιητικὸ διαγωνισμό, μὲ θέμα τὴ θάλασσα, ποὺ ἔκανε τὸ περιοδικὸ «Νέα Σκέψη». Τὴν κριτικὴ ἐπιτροπὴ ἀποτέλεσαν ὁ Δημήτρης Σιατόπουλος, πρόεδρος καὶ μέλη ὁ Ἡλίας Σιμόπουλος, Δημ. Γιάκος καὶ Κώστας Πηγαδιώτης.

Τὸ περιοδικὸ μας συγχαίρει τὸν συνεργάτη του Τάκη Μωλιोटάκη, τοῦ εὐχεται κι ἄλλες τιμὲς καὶ δίνει στοὺς ἀναγνώστες του τὸ βραβευμένο ποίημα.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΦΘΙΝΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ Τ. 25 ΑΘΗΝΑ ΟΚΤ. 1983

Η Ζωή και ο Λόγος

Η ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΞΙΕΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΦΑΤΟ τεύχος του λογοτεχνικού περιοδικού «Φθιτικά Γράμματα» (τ. 21) που εκδίδει και διευθύνει ο Λεωτέρης Κορέλης δημοσιεύονται αξιόλογες απόψεις του γνωστού ποιητή και στοχαστή Τάκη Κολοβά - Μελισσόπουλου, που πρέπει να προβληματίσουν την Τοπική Αυτοδιοίκηση. Γράφει:

«Οι τοπικές διοικήσεις έχουν χρέος να στραφούν συστηματικά προς τους δημιουργούς γενικά της περιοχής τους, να τους ανακαλύψουν και να τους τιμήσουν κατά πως τους αξίζει. Νόμους προβάλλουν με τα μέσα που διαθέτουν και με όσα μπορούν να διαθέσουν. Δώσαμε διατάξεις στον δημοτικό αθλητισμό, έτσι που να γνωρίζει και ο τελευταίος πιτσιρικός στο πιο απομακρυσμένο χωριό πως λένε τον τεματοφύλακα και της πιο μακρινής Ιταλικής ομάδας, ενώ συχνά δεν έβρει πως λένε τον ποιητή που έγραψε τον Έθνικό μας Ύμνο!... Οι πνευματικοί θησαυροί του τόπου είναι όσα νδρύνουν κοντά στον λαό. Με διαλέξεις, με βιβλιοθήκες, με εκδόσεις βιβλίων, με καταπολεστικά δημοσκόπια στον τοπικό τύπο, θα πρέπει οι τοπικές αυτοδιοικήσεις να δημιουργήσουν πολιτιστική και εκπαιδευτική γωνία με τους ντόπιους πρώτα πνευματικούς εργάτες, γιατί οι ντόπιοι είναι εκείνοι που στέκονται πιο κοντά στον τρόπο ζωής, στη νοοτροπία και στο γνώριμο περιβάλλον. Η τοπική αυτοδιοίκηση θα πρέπει κάποτε να συνεδριοποιήσει ότι χρέος της είναι μέσα στη δύναμη και το άνοιγμα του δρόμου εκείνου που θα φέρνει και τον τελευταίο δημότη στις λυρικές πηγές, στις πνευματικές κορυφές μέσα στα δροσισμένα ποτάμια του αστείου του στοχασμού, για μία ήθικη, πολιτιστική και ανθρωπιστική αναγέννηση. Ότι δεν έγινε χθές, μπορεί να γίνει σήμερα...».

Λόγος σωφροσύνης. Παλλά τα όφελήματα για κάθε τόπο ή τιμή των αξιών του από τον τόπο. Και τα σημαντικότερα: η προσέλευση των νέων στη σύγχρονη πνευματική ζωή και ιστορία της περιοχής και των ανθρώπων που την κατοικούν και ή άλλα που αποτελούν για από τις μυστικές και θετικότερες πηγές του πνευματικού πολιτισμού.

“ Η ΒΡΑΔΥΝΗ ” 6-7-82 ΣΕΛΙΣ 7

Η Ζωή και ο Λόγος

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΑΠΟΝΕΜΗΘΗΚΑΝ την περασμένη Τετάρτη, σε ειδική τελετή οι διακρίσεις του ποιητικού διαγωνισμού για τη θάλασσα που είχε προκηρύξει το λογοτεχνικό περιοδικό «Νέα Σκέψη». Ύστερα από εισήγηση του διευθυντού Χρήστου Κουλαούρη, μίλησε ο ποδοδότης της κριτικής επιτροπής Δημήτρης Σατόπουλος που αναγνώρισε στην επανειλημμένη καταβολή για την ανάπτυξη της λογοτεχνίας της θάλασσας και συνοπτικά τα βασικά αποτελέσματα. Τμήθηκαν. Μετά τον βραβείο ο Τάκης Κολοβάς - Μελισσόπουλος για το ποίημά του «Η Βράδα», με β' βρα-

βείο η Χαρούλα Εύθυξιδου - Καραγιάννη για το ποίημά της «Με θάλασσα» και με τ' β' βραβείο ο Σπύρος Νόνικας για το ποίημά του «Στίς όχθες του Καρανθρακού». Με έπαινος (δύο βραβεία) η Λούλα Κωνσταντινίδου για το ποίημα «Ήρωική θάλασσα», η Μαργαρίτα Λιατσπούλου για το ποίημα «Θάλασσα» και η Νίκη Σιδερίδου για το ποίημα «Θάλασσα». Την κριτική επιτροπή αποτελούσαν οι Δημήτρης Σατόπουλος, Γιώργος Σατόπουλος, Δημήτρης Γάκος, Κώστας Πιλάς και Γιώργος.

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

Ο ΛΥΡΙΚΟΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

Έκδιδόμενος επί τριάντα πέντε συναπτά χρόνια ο «Έθνικός Αγών» είχε την ευκαιρία να φιλοξενήσει στις στήλες του πολλούς και αξιούς λογοτέχνες, νέους και δοκιμους και να παρουσιάσει στους πολυπληθείς αναγνώστες του, ποιήματα, χρονογραφήματα, διηγήματα, ταξιδιωτικές εντυπώσεις και κριτικά σημειώματα των φιλοξενούμενων συνεργατών του.

Ανάμεσα στους πολλούς και εκλεκτούς, συγκαταλέγεται και ο δόκιμος σήμερα παραδοσιακός ποιητής Τάκης Κολιαβάς — Μωλιωτάκης.

Τακτικός συνεργάτης μας από το 1950 παρουσίασε από την έφημερίδα μας, «Χρονογραφήματα», κριτικά σημειώματα, άρθρα και ανταποκρίσεις.

Η μεγάλη του όμως προσφορά είναι στην ποίηση και ο «Έθνικός Αγώνας» με χαρά και περηφάνεια αναλογίζεται τη στιγμή τούτη τον λυρικό χειμαρρό που πέρασε από τις στήλες του. Ενδεικτικά αναφέρουμε πώς το βιβλίο του «Όπτογραφία» περιέχει εκατό ποιήματα οχτάστιχα, που πέρασαν δημοσιευμένα όλα από τον «Έθνικό Αγώνα» πριν γίνουν βιβλίο. Το ίδιο και οι «Λυρικές Αγγελίες» με 468 τετράστιχα. Από το υλικό των λοιπών βιβλίων του, ότι μπορούσε να μπει στην Έφημερίδα μας, έχει δημοσιευθεί.

Ο Τάκης Κολιαβάς — Μωλιωτάκης γεννήθηκε στο Μώλο το 1926 όπου έζησε ως το 1960 που εγκαταστάθηκε στην Αθήνα όριστικά.

Εργάζεται σαν ιδιωτικός υπάλληλος Άνωνύμου Εταιρείας είναι σύζυγος και πατέρας δύο παιδιών και τακτικό

μέλος του Συνδέσμου Έλλήνων Λογοτεχνών. Συνεργάζεται με πολλά λογοτεχνικά πε-

ριοδικά με ποίηση, άρθρα και κριτικές.

Μέχρι σήμερα έχει εκδόσει ενδεκα πολυσέλιδες ποιητικές συλλογές παραδοσιακού στίχου: — Γυρισμός απ' τη χώρα των ονείρων 1966 — Ένα παιδί μιλάει στο Θεό '67 — Πικροί Σταλαχτίτες '70 — Νοσταλγικοί Αντίλαλοι '72 — Όρκοδοσία στον ήλιο '74 — Όρεινη Περιοχή '75 — Στόμα τής Φωτιάς '76 — Όπτογραφία '77 — Οι Ρίζες '79 — Λυρικές Αγγελίες '80 — Κουκίδες και ψηφιά '81.

Με το έργο του ασχολήθηκαν όλοι οι μεγάλοι σύγχρονοι κριτικοί όπως Καραντώνης, Σαμαράκης, Σιατόπουλος, Κλάρας, Κουλούρης, Κοββατζής, Μαράντος, Σταμέλος, Σταφυλάς, Ζορμπάς, Φουριώτης, Χαϊρόπουλος, Παπακωνσταντίνου, Γαλουράκης, και πολλοί άλλοι.

Για την μεγάλη του προσφορά στα Γράμματα ο Σύλλογος Έλλήνων Λογοτεχνών το

Το 8 έκδοτου μας κ. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ Γ. ΣΚΟΥΡΑ

1980 του απένειμε περγαμηνή Τιμής Ένεκεν «Πρός επίθερά-θευσιν των εξαιρετών αυτού προσπαθειών και επιτεύξεων».

Το γεγονός αυτό πέρασε ασχολίαστο, γιατί η μετριοφροσύνη του συνεργάτου μας ποιητή και ο σεμνός χαρακτήρας του δεν έδωσαν τὰ απαραίτητα στη δημοσιότητα.

Πρόσφατα και έντελώς τουχαίρα λάβαμε γνώση, επιβεβαιώσαμε τηλεφωνικώς με τον ίδιο και δίνουμε την ειδήσή με χαρά στους αναγνώστες μας, που είναι και αναγνώστες του τιμημένου μας συνεργάτη.

Ο «Έθνικός Αγών» συγχαίρει έγκαρδια τον εκλεκτό του συνεργάτη Τάκη Κολιαβά — Μωλιωτάκη και του εύχεται ποιοτική άνοδική πορεία και πολλές τιμητικές επιβεβαιώσεις στο αξιόλογο έργο του.

«ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ»

ΛΑΜΙΑ
ΚΥΡΙΑΚΗ

11
ΙΟΥΛΙΟΥ
1982

«ΦΘΙΩΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»

ΤΟΜΟΣ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

- 1983 -

ΙΣΤΟΡΙΑ - ΙΣΤΟΡΙΟΔΙΦΙΑ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ - ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΕΧΝΗ - ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ - ΧΡΟΝΙΚΑ Κ.Λ.Π.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Οί «ΡΙΖΕΣ» και ο Τάκης Κολιαβᾶς - Μωλιотάκης

Πρώτη προσέγγιση

Ο ποιητής Τάκης Κολιαβᾶς - Μωλιотάκης είναι καταξιωμένος στο χώρο της σύγχρονης ποίησης. Λογοτέχνες, αθηνῆες «εἰς τῶν ἰδεῶν τὴν πόλιν», ἔκριναν τὸν ποιητὴ καὶ τὸ ἔργο του διὰ νὰ ἔκανε τὴν πρώτη ἐμφάνισή του τὸ 1966 μὲ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ «Γυρισμός ἀπ' τὴ χώρα τῶν ὀνείρων» καὶ ἀπὸ τότε ἐπαινέθηκαν καὶ οἱ δώδεκα ποιητικὲς συλλογές, ποὺ τύπωσε ὁ ἀκάματος ἐργάτης τοῦ ποιητικοῦ ἀμπελώνα.

Δύο σταθερές ὀρίζουν τὴν ποιητικὴ πορεία τοῦ Τ.Κ.-Μ.: ὁ λυρισμός καὶ ὁ παραδοσιακὸς στίχος. Ἡ ἐμμονὴ τοῦ ποιητῆ στοὺς παραπάνω στόχους, ποὺ πραγματώνονται, κατὰ κανόνα, μ' ἐπιτυχία, σφραγίζουν ἔντονα ὁλόκληρο τὸ ὡς τὰ σήμερα ἀξιόλογο ποιητικὸ του ἔργο. Ἡ λυρικὴ διάθεση εἶναι ἔκδηλὴ ἀπὸ τὴν πρώτη ποιητικὴ συλλογὴ του, ποὺ προδίδασκε μὲ ἀσφάλεια τὴν κατοπινὴ ἐξέλιξη. Καὶ κάτι ποὺ ἴσως εἶναι ἀγνωστο. Σὲ ἡλικία 22 χρόνων τύπωσε πρωτόλεια ποιήματα, τὰ ὁποῖα ὁ φίλος ποιητὴς δὲν συγκαταλέγει στὴν πλούσια παραγωγὴ του. Σ' αὐτοὺς τοὺς στίχους διαφαίνεται ἔστω ἀχνά, ἡ γνήσια ποιητικὴ φωνὴ του. Παραθέτω ἓνα τετράστιχο ἀπὸ τὸ ποίημα «Τὸ σπίτι μας τὸ πατρικόν» γιὰ νὰ διαπιστώσει ὁ ἀναγνώστης μιὰ πρώτη κατάθεση στὴ λυρικὴ ποίηση, τὴν ὁποία διακονεῖ ὁ Τ.Κ.-Μ

17 χρόνια, χωρὶς νὰ ὑπολογίσουμε τὰ πρώιμα φανερώματά του.

Σιγομαραίνεται ἡ μουριά κ' ἡ λυγερὴ
(κληματαριὰ
πού 'χε τὰ χέρια διάπλστα κι ἀγκά-
(λιαζε τὸ σπίτι.
Καὶ γίναν στάχτη κ' οἱ φωλιές πού
(ἔχανε χτίσει μὲ λαλιές
τὸ χελιδόνι τ' ὁμορφο καὶ τὸ καλὸ
(σπουργίτι.

Οἱ «Ρίζες», ἑνάτη Συλλογὴ ποὺ κυκλοφόρησε τὸ 1979, περιέχει ποιήματα τῆς ὁριμότητος τοῦ ποιητῆ καὶ πιστεύουμε διὰ εἶναι χαρακτηριστικὴ γιὰ τὸ ἔκφράζει ἑναργέστερα ὁλόκληρο τὸ ποιητικὸ του πιστεύω. Περιλαμβάνει πενήντα παραδοσιακὰ ποιήματα, μὲ πέντε τετράστιχα τὸ καθένα, ἑκτὸς ἀπὸ τρία (Τὰ Προικιά, Ἡ Θυσία καὶ τῆς Ἀλλῆς ἑποχῆς λουλοῦδία), ποὺ ἔχουν 6,4 καὶ 6 τετράστιχα ἀντίστοιχα. Ἡ Θυσία καὶ ὁ Ναζωραῖος ἔχουν ἐναλλασσόμενους στίχους μὲ 14 καὶ 13 συλλαβές· ἡ τομὴ στὴν ἑβδομὴ συλλαβή. Τὰ ὑπόλοιπα ποιήματα εἶναι γραμμένα στὸν κλασικὸ δεκαπεντασύλλαβο μὲ τὴν ἐξῆς διάκριση: τὰ μισὰ περίπου ἔχουν μόνον 15 σύλλαβους στίχους, ὅπως μᾶς δίδαξε τὸ δημοτικὸ τραγούδι (μὲ τὴν τομὴ στὴν ὄγδοη συλλα-

θή), τ' ἄλλα μισά ἐναλλάσσουν στίχους 15συλλάβους, μὲ 14συλλάβους. Ὁ ποιητὴς χρησιμοποιεῖ σχεδὸν ἀποκλειστικὰ τὸν ἱαμβό· ἀπὸ τὰ πενήντα ποιήματά του μόνον ἓνα εἶναι γραμμένο σὲ τροχαϊκὸ μέτρο.

Γενικὰ οἱ στίχοι εἶναι σφιχτοδεμένοι, μὲ πλούσιο λυρικό ὑπόστρωμα οἱ περισσότεροι, πού δονοῦν τὴν ψυχὴ τοῦ ἀναγνώστη.

Αὐτὰ εἶναι σὲ γενικὲς γραμμὲς τὰ μορφολογικὰ στοιχεῖα τῶν πολὺν ὡραίων ποιημάτων. Ἀπὸ τὴν ἄποψη τοῦ περιεχομένου παρατηροῦμε ὅτι μὰ γνήσια ὑπαρξιακὴ ἀγωνία σπρώχνει τὸν ποιητὴ στοὺς καιροὺς πού πέρασαν καὶ στοὺς τόπους πού ἀναγκάστηκε ν' ἀποχωριστεῖ. Ἡ ἐπιστροφή γίνεταί στὴν ὑπαιθρὴ χώρα, ὅχι τὴ σημερινή, ἀλλὰ τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, κάπως ἐξωραϊσμένης, εἶναι ἀλήθεια, ἀπὸ ἓνα ἀόριστο νόστο. Μὲ ἄλλους λόγους ἡ διάχυτὴ καὶ ἔντονη νοσταλγία τοῦ ποιητῆ δὲν κατευθύνεται ἀποκλειστικὰ στὸ «χαμένο χωριό» τοῦ παλιοῦ καιροῦ, ἔχει καὶ μεταφυσικὲς προεκτάσεις. Πολλὲς φορὲς ἡ φύση χρησιμοποιεῖται συμβολικὰ κι ἔτσι ἡ ποίησή του κερδίζει σὲ βάθος.

Στοῦ πατρογονικοῦ σπιτιοῦ σκιφτὸς
(τὸ παραγώνι
γιὰ σπῖθα τοῦ παλιοῦ καιροῦ νὰ ψά-
(χῶν στὴν ἀσβόλη,
τραγουδάει ἀπὸ τὸ πρῶτο ποίημά του
(Στοῦ θυμαριοῦ τὴ ρίζα).

Σ' ἓνα ἄλλο ποίημα (Τὰ πουλιά)
ὁ Τ.Κ.-Μ. ἐξομολογεῖται:

Ζηλεύω σας μικρὰ πουλιά, π' ἀνοίγετε
(φετεροῦγες
στὸ πρωῒνὸ τ' ἀνάσασμα μὲ τῆς αὐ-
(γῆς τὸν ἥλιο.

Ἀναφερόμενος στὸ «παραμῦθι», σύμβολο μιᾶς ἄλλης, ἀληθινῆς ζωῆς πού πέρασε. γράφει σὲ δύο ἐξαιρετοὺς στίχους του:

Ἀναπολῶντας το ἡ καρδιά μὲ τὴν μα-
(τιὰ τὸ κλαίει

καὶ νοσταλγώντας το ἡ ψυχὴ, τὸ γεύε-
(ται, πληγῇ.
(Ἡ ἀνέμη)

Πολλὲς φορὲς ὁ ποιητὴς, παρ' ὅτι τὸ ποιητικὸ του ὑπόβαθρο στηρίζεται σὲ μιὰ συγκρατημένη αἰσιοδοξία, μᾶς δίνει διακοιτικὰ στίχους διαποτισμένους ἀπὸ μελαγχολία, ὅπως:

Μὲ ξέχασαν οἱ ζωντανοί, μὰ σεῖς οἱ
(πεθαμένοι
ᾄς ἔρχεστε τ' ἀπόδραδα συχνὰ μὲ τὴ
(δροχῇ.
(Οἱ σκιᾶς)

καί:

Εἶναι καιρὸς ὁ θάνατος, σιγοχτυπᾷ τὴ
(θύρα...
(Εἶναι καιρὸς)

Ὅλη ἡ ποίηση τοῦ Τ.Κ.-Μ. μᾶς παρουσιάζει τὰ σύννεφα καὶ τὶς μπόρες, ὅμως πάντοτε ὑπενθυμίζει ὅτι πέρα μακριὰ φωτίζει κάποιος ἀγέραστος ἥλιος. Σ' ὁλόκληρῇ τῇ Συλλογῇ μόνο δύο στίχοι ἂν δὲν κάνουμε λάθος, ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴ σταθερὴ πίστη του σὲ ἀσίλευτες ἀξίες, καὶ ἐντελῶς ἀπαισιόδοξα ψάλλει:

Πίσω ἀπ' τὰ μαῦρα σύννεφα κι ἀπὸ
(τὶς καταιγίδες
ἀπόσβησαν τὰ μακρινὰ φωτάκια τ'
(οὐρανοῦ.
(Χειμῶνας)

Ἡ ποίησή του στίς «Ρίξες» εἶναι συνάμα καὶ ἓνας ὕμνος στὴν ἀνθρωπιά καὶ στίς ἀνόθευτες συνειδήσεις:

Καὶ μόνο στὰ συλλογικὰ νὰ πάλλεται
ὁ στίχος...
(Τὸ τζιτζίκι)

Ἐπίσης πολλὰ ποιήματα τοῦ διδίου του καυτηριάζουν μὲ τόλμη καὶ παρρησία ὅλα ἐκεῖνα πού μετέβαλαν, ἀνεπαισθήτως τὴ ζωὴ μας σὲ μιὰ ἀπάνθρωπη διαδίσωση.

ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΔΗΜΟΥΛΗΣ

ΠΑΡΟΥΣΙΟΛΟΓΙΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ

Ἀθήνα 1983

Κυριακή 16 Ἰανουαρίου 1983

Τοῦ ἐκδότου μας κ. ΕΥΣΤ. Γ. ΣΚΟΥΡΑ

Μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ νέου χρόνου, ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης μας Τάκης Κολιαβᾶς – Μωλιотάκης, ἔθεσε σὲ κυκλοφορίᾳ τὸ δωδέκατο στὴ σειρά βιβλίου του, μὲ τίτλο «Παρουσιολόγιο τὸ Πρῶτο».

Πρόκειται γιὰ μιά πρῶτο τυπὴ ἐργασία, πού ὅμοια δὲν ξανάγινε ποτὲ στὴν ἱστορία τῶν Γραμμάτων.

Μέσα σὲ ἓνα κολοτυπωμένο βιβλίο ὀγδόντα σελίδων συμπεριλαμβάνει διακόσιους εἴκοσι δύο λογοτέχνες πεθωμένους, ὅπου μὲ ἀλφαβητικὴ σειρά καὶ μὲ ἀρίθμηση ἀναφέρεται στὸν καθένα μὲ ἓνα χαρακτηριστικὸ τετράστιχο.

Ἡ παρουσίαση ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Ἀβλῖχο, 1844, καὶ φτάνει ὡς τὸ 1982 μὲ τὸν Καραντώνη καὶ τὸν Παπανοῦσο.

Ὁ Τάκης Κολιαβᾶς – Μωλιотάκης ἔχει κατοξιωθεῖ στὸν πνευματικὸ χῶρο μὲ τὸν ὄγκο καὶ τὴν ποιότητα τοῦ ἔργου του.

Ἐχει τιμηθεῖ κι ἔχει βραβευτεῖ σὲ ποιητικοὺς διαγωνισμοὺς. Ἐχει συμπεριληφθεῖ σὲ πολλὲς ποιητικὲς ἀνθολογίες, σὲ ἱστορίες Λογοτεχνίας καὶ φιλοξενεῖται τακτικὰ στὰ ἐγκυρότερα λογοτεχνικὰ περιοδικὰ ὅπως εἶναι ἡ «Νέα Ἑστία», ἡ «Νέα Σκέψη», τὰ «Φθιωτικὰ Γράμματα», ἡ «Φιλολογικὴ Βραδυὴ» καὶ ἄλλα.

Εἶναι δὲ τακτικὸ μέλος τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν.

Οἱ παραπάνω γραμμὲς δὲν ξεκινοῦν ἀπὸ κριτικὴ πρόθεση.

Ὁ «Ἐθνικὸς Ἀγῶνας» ἔκρινε τὴν ἱκανότητα τοῦ

Μωλιотάκη, ἀπὸ τὸ 1950, τότε πού ὁ ποιητὴς ἀρχισε τὰ πρῶτα του ποιητικὰ γυμνάσματα.

Τοῦ παραχώρησε φιλοξενία στὶς στήλες του, ὅπου καὶ γύμνασε τὰ φτερά του.

Πολλὰ χρονογραφήματα, κριτικὲς καὶ πρὸ παντὸς ποιήματα, αὐτὰ πού ἀποτέλεσαν τὶς πολὺτιμες παραδοσιακὲς συλλογές του πού τόσο ἡ κριτικὴ ἐπαίνεσε μὲ τὰ ὀνόματα τοῦ Σαμαράκη, Καραντώνη, Φουριώτη, Κλάρα, Κεβρατζή, Βάρνολη, Σταμέλου, Σιατόπουλου καὶ δεκάδες ἄλλων λογοτεχνῶν.

Κι ὅπως ἔγινε μὲ ὅλες τὶς συλλογὲς τοῦ Μωλιотάκη, νάχει δηλαδὴ ὁ «Ἐθνικὸς Ἀγῶνας» τὴν πρωτοδημοσίευση, ἔτσι ἔγινε καὶ μὲ τὴν πρόσφατη, τὸ «Παρουσιολόγιο τὸ Πρῶτο».

Ἡ ἐφημερίδα μας μὲσα στὸ 1975 παρουσίασε ἀπὸ τὶς στήλες της καὶ σὲ πολλὰ φύλλα, πάνω ἀπὸ ἑκατὸ τετράστιχα τὸ μισὸ περίπου ὕλικό πού ἀπαρτίζει τὸ νέο βιβλίο τοῦ συγγραφέα.

Ἄν λοιπὸν ἡ κριτικὴ ἔκρινε ἐπαινετικά, τὸ μέχρις ἐδῶ ἔργο τοῦ Τ.Κ.Μ., εἶναι γιὰτὶ ὁ Μωλιотάκης δημιούργησε ἔργο ἀξιο.

Ὅμως ὁ «Ἐθνικὸς Ἀγῶνας» προέκρινε τὴν ἱκανότητα τοῦ Μωλιотάκη γιὰ δημιουργία ἀξίου ἔργου. Καὶ ἐδῶ εἶναι ἡ δυσκολία ..

Χαιρόμαστε εὐλικρινὰ τὴν πρόοδο τοῦ συνεργάτη μας Τάκη Κολιαβᾶ – Μωλιотάκη τὸν συγχάρουμε καὶ περιμένουμε καὶ ἄλλα ἀκόμα πολλὰ ἐπιτεύγματά του.

Ε. Γ. Σ.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΚΡΙΝΟΝΤΑΙ ες την στήλην
αυτήν μόνον τὰ διδλία τῶν ὁποίων
λαμβάνομεν δύο ἀντίτυπα

Κριτική παρουσίαση διδλίων ἀπὸ
τὴν Λογοτέχνηδα - Δημοσιογράφου
κ. ΛΙΤΣΑ ΙΑΚΩΒΟΥ-ΓΩΓΟΛΙΝΑ.

**ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟ-
ΤΑΚΗ.** «Παρουσιολόγιο τὸ πρῶ-
τον» Ἀθήνα 1983.

Τίτλος σεμνὸς καὶ θαυδὸς μιᾶς ποιη-
τικῆς παρουσίας πού θρῖσκει ἀνταπό-
κριση στὴ συνείδηση τοῦ ἀναγνώστη. Δη-
μιουργεῖ ἀδίστατα συναισθήματα στὸν κρυ-
φὸ μας κόσμον. Γιατὶ ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ
ὅτι τὸ νέο διδλίο τοῦ ἐκλεκτοῦ ποιητῆ
Τάκη Μωλιोटάκη προσφέρει μὲ στιχουρ-
γικὴ ἱκανότητα μιὰ συμπεκνωμένη παρου-
σίαση 222 συγγραφέων, αὐτῶν πού ἐπα-
φῶν νὰ ζοῦνε στὸ δικό μας χῶρον. Ὅπως
εἶναι οἱ Δ. Σολωμός, Γ. Σουρῆς, Ἄλ.
Σούτσος, Κώστας Καρθαῖος, Στέλιος Σπε-
ράντας, Πάνος Γάγολας, Ἀνδρέας Κα-
ραντάνης, Δημοσθένης Βουτυράς, Ἀγ-
γελος Σικελιανός, Διονύσης Ρώμας,
Κων. Παπαρηγόπουλος καὶ ἀρκετοὶ ἄλ-
λοι. Γιά τὸν κάθε ἓνα ἐχωριστὰ ἀφιερῶ-
ναι ἓνα τετράστιχο πού ἀναφέρεται σὲ κά-
ποιο χαρακτηριστικὸ τοῦ συγγραφέα.
Γράφει γιὰ τὸν Καρθαῖο:

Ὁ «Κήπος τοῦ Μελχισεδέκ»
ἔβλεπε ρόδα ὠραίου
λόγου, κρατεῖ ἀμύραντα
στὴ μνήμη τοῦ Καρθαῖου.

Γιὰ τὸν Στέλιο Σπεράντα τοῦτο:
Τραγοῦδῃσες «Σὺν τὰ πούλια»
κι ὁ λόγος σου «Ὑδωρ Ἰάλιον»
Σπεράντα, ἑτερπες παιδιὰ
μὰ καὶ καρδιές μεγάλων.

Καὶ γιὰ τὸν Πάνο Γάγολα τὸν τρυφε-
ρὸ ποιητὴ πού τόσο πρόωρα χάθηκε ἀπὸ
κοινὰ μας γράφει:

Γλυκὸς τ' ἀνθρώπου ἀδελφός,
κι εἶχε πικρὴ τὴν τύχη...
«Χωριάτικος» ἀναδίνουν «Φῶς»
τοῦ Γάγολα οἱ στίχοι.

Τὰ τρία αὐτὰ ποιήματα τοῦ Τάκη Μω-
λιोटάκη παρουσιάζουν ἓνα δείγμα ποιη-
τικῆς γραφῆς πού ἔκανε ξεχωριστὰ γιὰ
222 συγγραφείς ὅπως ἀναφέρουμε πῶ
πάνω. Οἱ ποιητές, οἱ διηγηματογράφοι
πού θρῖσκονται στὸ νέο διδλίο του ἔχου-
ν ἓνα κοινὸ γνώρισμα. Τὰ συντελούμενα
στὸ μικρὸ μας Πλανήτη.

Τὸ ἀνθρώπινο εἶδος πού ἔρχεται καὶ
φεύγει καὶ πού μένει ἢ ἀθάνατη μορφή
τοῦ πνευματικοῦ τους ἔργου. Ὁ ἐκλε-
κτὸς ποιητὴς Τ. Μ. μᾶς ἔχει γνωρίσει
πᾶρα πολλὰ φορὲς τὴν ἐργασία του δο-
σμένη σὲ 12 τόμους ποιητικῶν διδλίων.
Εἶναι ἓνας ἀξιόλογος πνευματικὸς ἀνθρώ-
πος πού ἐκφράζει θαυμάσια τὶς ἀνησυχίες
τοῦ στὶς διάφορες ἐποχές πού ἔγραψε τὰ
ἔργα του.

Στὸ νέο του τώρα διδλίο, εἶναι φανε-
ρό ὅτι ἀναπαριστᾷ τὸν καθένα συγγραφέα
μὲ τὸ ἔργο του ἔτσι πού νὰ οἰκειῶναι τὸν
ἀναγνώστη μαζί του. Πραγματικὰ ἡ ἐρ-
γασία αὐτὴ τοῦ Τ.Μ. εἶναι ἀμεση σ' αὐτό
πού θέλει νὰ παρουσιάσει καὶ ποιητικὸς
μαζί.

Ὁ ἀναγνώστης ἀπολαμβάνει καὶ ἐκτι-
μᾷ τὰ προσόντα τοῦ συγγραφέα στὸ δι-
δλίο του τὸ «Παρουσιολόγιο τὸ πρῶτον»
καὶ παρασύρεται καὶ τὸν ἀκολουθεῖ σ'
ἓνα ποιητικὸ μακρινὸ περίπλοκο μέσα ἀπὸ
τὶς σελίδες τοῦ διδλίου του. Ξαναεῖ μα-
ζί μὲ τὸν συγγραφέα ζωντανεμένους και-
ροὺς τῶν ἄλλαις ἐποχῶν τῶν ποιητῶν πού
ἔφυγαν. Ὁ Τάκης Μωλιोटάκης πού μὲ
τὴν λογοτεχνικὴ μαστοριά του δέν εἶναι
παράξενο νὰ ποῦμε ὅτι παραμένει στὸν
θετικὸ καὶ ὠρμονό λόγο ἔτσι πού νὰ πετυ-
χαίνει πάντα νὰ φτάνει ἐκεῖ πού θέλει:
Στὶς καρδιές τῶν ἀναγνωστῶν του.

Πράγματι στὸ νέο του διδλίο διακρί-
νεις τὴν ἀγάπη καὶ τὸν σεβασμὸ πού εἰδει-
ξε γιὰ τὴν προσωπικότητα τῶν βιογραφου-
μένων συγγραφέων πού φιλοξενεῖ τὸ δι-
δλίο του. Ζωγράφισε μὲ τὸ γραπτό του
λόγο καὶ μὲ πολὺ παραστατικότητα τὴν
ἀληθινὴ φυσιογνωμία τῶν 222 ποιητῶν
καὶ πεζογράφων τῶν ἄλλοτε καιρῶν πού
οἱ φωνές τῆς πέννας τους μιλοῦσαν καὶ
μιλᾶνε στὶς καρδιές τῶν Ἑλλήνων πού
κι' ἂν λείπουν ἀπὸ τὴν ζωὴ, εἶναι τόσο
ζωντανοὶ ἀνάμεσά μας. Τέλος τὸ διδλίο
τοῦ Μωλιोटάκη εἶναι περιεκτικὸ, μελετη-
μένο, καὶ ἀποτελεῖ καρπὸ μελέτης, κρίσης
κι' ἐργαστικότητας.

ΛΙΤΣΑ ΙΑΚΩΒΟΥ — ΓΩΓΟΛΙΝΑ

ΤΑΚΗ - ΚΟΛΛΙΑΒΑΣ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

Παρουσιολόγιο το πρώτο.

Με 222 τετράστιχα που αναφέρονται σε 11 σάβριμα πρόσωπα, λησμονημένα κι αξέχαστα, της νεοελληνικής λογοτεχνίας μας, ο ποιητής Τ. Κολλιαβάς - Μωλιότακης εναποθέτει άνθη ευλαβείας, στοργής και θαυμασμού στη μνήμη τους. Μάς φέρνει στη θύμηση τις μορφές αυτές, που έπαιξαν κάποιο ρόλο στην όλη πορεία κι εξέλιξη της τέχνης. Η αναφορά τούτη, πρωτότυπη στο είδος της, παίρνει μια θέση ιδιαίτερη σε όλο το κλίμα της σημερινής προσφοράς. Τα πρόσωπα αυτά, άλλα ξεχασμένα, άλλα παραγνωρισμένα, έπαιξαν κάποτε έναν ρόλο στα γράμματα. Ο Τ. Κολλιαβάς Μωλιότακης τα θυμήθηκε και ο χαιρετισμός του, όσο σύντομος κι αν είναι, γίνεται μερικές φορές επιγραμματικός, καλοπρεπής. Μάς δίνει την εντύπωση ότι όλη αυτή η αναδρομή έγινε, όχι για μια τυπική διδασκαλική υπόθεση ή άλλη σχετική τοποθέτηση, αλλά από κάποια βαθύτερο χρέος, που τιμά σφαιρώς το δημιουργό ποιητή.

ΧΡ. ΚΟΥΛΟΥΡΗΣ

ΝΙΕΑ ΣΚΕΨΗ
ΜΑΡΤΗΣ 1983 Τ. 240

4- Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ Πέμπτη 27 Ιανουαρίου 1983

Παρουσιολόγιο Το πρώτο

Ένα βιβλίο με επιγράμματα έμμετρα, συμμετρικά, με παραδοσιακό τρόπο δομημένα, χαρακτηριστικά για τα έργα και τη μορφή των σπουδαιότερων λογοτεχνών μας από το 1821 κι έπειτα, αυτό είναι το «Παρουσιολόγιο το πρώτο» το βιβλίο που κυκλοφόρησε φέτος ο κ. Τάκης Κολιαβάς Μωλιότακης. Είναι το 12ο λογοτεχνικό βιβλίο του και δείχνει όλα τα φιλολογικά ενδιαφέροντα του ποιητή που δρήκε και από ένα τετράστιχο γραφικό να αφιερώσει στους ομοτέχνους του που προηγήθηκαν. Για 222 δικούς μας ξακουστούς ποιητές και πεζογράφους έχει κι ένα καλό λόγο να πει και την αγάπη τους γι' αυτούς και το έργο τους να την εκφράσει τόσο επιγραμματικά και οριστικά.

Κ. Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΑΠΟΚΡΥΦΟ

Ο στίχος μου δεν σε χωράει, δεν σε σηκώνει η ρίμα
κι ήθελα κάτι να σου πώ, και δεν στο λέω, κρίμα.

Κι εσύ κορίτσι του Μαγικού στης νιότης σου την άκρη
θα μένεις με τ' ανέκφραστο της συλλογής μου δάκρυ.

Αδιάφορες και διάφορες οι μοίρες των ανθρώπων
κι οι στοχασμοί παράταιροι των προφιλών προσώπων.

Κι απ' τους πυλώνες που χρυσή χάρη μπορεί να μπαίνει
εκείνοι π' αγαπήσανε φεύγουνε πικραμένοι.

ΗΠΕΙΡΕΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ ΠΑΡΟΥΣΙΟΛΟΓΙΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ

Τάκης Κολιβά-Μωλιτσάκης - Ποιήματα - Αθήνα 1983

Τή δωδέκατη ποιητική συλλογή -Παρουσιολόγιο το πρώτο- κυκλοφόρησε, ο γνωστός της Αθήνας ποιητής Τάκης Κολιασβάς-Μωλιτσάκης. Στις 78 σελίδες περιλαμβάνει 222 ποιητές και λογοτέχνες σε αλφαθητική σειρά.

Αφιέρωσε σ'όσων καθένα και μία στροφή... Τετράστιχη και ομοιοκατάληκτη... στολισμένη με τη γύρι του πνεύματος με τό -κάτι- ιδιαίτερο στο βίο και τη δράση, που κέντρισε πιο πολύ του ποιητή τις ευαίσθητες κεραιές. Κάτι από τους τίτλους των έργων, κάτι από τη χαρακτηριστική τους εμφάνιση και την ψυχολογική τους ταυτότητα.

Τους συγκεντρώνει όλους και μ' όλους μιλεί και κουβεντιάζει, σάν πνευματικούς τους συγγενείς. Παλιότεροι και νεώτεροι, διάσημοι και ανεγνωρισμένοι συνυπάρχουν διαχρονικά ενωμένοι, στις σελίδες και αναπνέουν σ' ένα πανηγύρι χαριτολογικής συναναστροφής.

Η σύντομη ψυχική εικονογράφηση μιά χειραψία με τις φυσιογνωμίες των νεοελληνικών Γραμμάτων και με τη συγκομιδή των στο λόγο. Μιά συνομιλία του συγγραφέα με τις ψυχές και γι' αυτό μιά γνωριμία με το επεξεπλήριο των δημιουργών της τέχνης και του λόγου στα χέρια μας. Ένα χαιρετίσμα στη μνήμη κι ένα απαλό χόδι θυμητικό, ένα φανέρωμα εκδηλωτικό και συμπυκνωμένο.

Αυτή η επιγραμματική παρουσία, σε ομόρρυθμη αισθητική παράθεση μ'όσων συγκινεί και μ'όσων χαρίζει την προσωπική λάμψη του κάθε αναθολογούμενου. Φωτεινές οι λέξεις, αποκαλυπτικές γραμμές συνθέτουν ένα της πνευματικότητας κέρασμα του συγγραφέα.

Νομίζω πως είναι το πρώτο δι-

Γεωργ. Βριζέλη

βλίο με τέτοιο ευρύ φάσμα συμμετοχής εκπροσώπων της νεοελληνικής μας λογοτεχνίας, κάτι σάν εγκόλπιο, σάν επίτομο βιογραφικό λεξικό. Γιατί κατορθώνει και με τη συνδρομή της μόρφωσής του και με την εσωτερική καλλιέργειά του να συντονίζεται ο Τάκης Κολιασβάς-Μωλιτσάκης και να εξωτερικεύει το απόσταγμα του κάθε προσώπου που μ'αυτή παρουσιάζει αδρά σκιτοαρισμένο.

Και είναι πολύ δύσκολο να βρει εκείνο που πρέπει και κείνο που ταιριάζει και να εκφράσει σ'ε αρμονική σύνδεση περιεχομένου και τεχνικής. Ειδικότητα του η διαισθητικότητα, με κριτική αντίληψη εμποτισμένη εντοπίζει την ουσία.

Πολύ διαβασμένος ο Τ.Κ. πέτυχε σ' αυτή του τη φιλολογική παρουσίαση. Πολλές οι προσλαμβάνουσες παραστάσεις και τ'α εμπειρικά αποθέματα από μελέτες, ζυγισμένα στην κρίση και την αντικειμενικότητα και τό χιούμορ κάπου, τ'α μέσα που αξιολόγησαν αμερόληπτα. Βαθιά η εξέταση γι'α να καταλήξει στο πορτραίτο του καθενός, σ' ανθρώπινα μέτρα και σ' ακτινοβολία.

Σάν η μέλισσα τρυγά το νεκταρικό υγρό της καρποφορημένης μάθησης και του ταλέντου από την προσωπικότητα του κάθε βουλευτή του λόγου που ντιάνο την σκοπεύει στην πιο καλή της ώρα, στο πιο λαμπρό σημείο της δράσης ή του προσωπικού σήματος, τό συνασθηματικό πλησίασμα και τό λογικό αντίκρισμα.

Ο Τάκης Κολιασβάς-Μωλιτσάκης, με έμπνευση και με μεράκι δημιούργησε με κόπο μιά μικρή έμμετρη ανθολογία, μιά μικρογραφική πινακοθήκη.

Αρ. φ. 15.359

"ΠΑΡΟΥΣΙΟΛΟΓΙΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ,"

Κυκλοφόρησε η δωδέκατη ποιητική συλλογή, μία ποιητική ανθολογία του ακάματου Ρουμελιώτη ποιητή μας Τάκη Κολιαβά - Μολωτάκη, με τίτλο «παρουσιολόγιο τό πρώτο», προφανώς θα ακολουθήσει και άλλο ή άλλα παρουσιολόγια του πνευματικού μας κόσμου.

Και τί παρουσιάζει με τό θιβλίο του τούτο; Μά εδώ είναι νά άπορείς, παρουσιάζει διακόσιους είκοσι δύο ανθρώπους τών γραμμάτων και του πνεύματος, ποιητές, λογοτέχνες, γράφοντας όλίγα και έννοών-τας πολλά.

Και εδώ έγκειται η δεξιοτεχνία του και η ποιητική του έμπειρία. Με τό άπόσταγμα τεσσάρων μόνο στίχων, πού άφιερώνει γιά κάθε ένα σκιογραφούμενο, μάς δίνει πλήρη εικόνα της πνευματικής δραστηριότητας και προσωπικότητας του καθενός.

Τούς στίχους του χειρίζεται μ' εώχереια και δεξιοτεχνία τέτοια, πού έπιβάλλεται στον άναγνώστη, με την τεχνική τους την όμορφη και την άρμονία τους, με την άποσταγματική τους αξία.

Σήμερα πού η ποίηση έμφανίζεται πληθωρική, είναι όμως πνευματικά έλλειποπαρής, ο ποιητής μας Τάκης Κολιαβάς, σάν λειτουργός με κοινωνική άποστολή, παρσμένει πιστός στό χρέος του και την άποστολή του σάν ποιητής και δίκαια και έπάξια έχει θραυθευθεί γιά τούτο.

Μέσα στους στίχους του διαχέεται ο άνθρωπισμός και μετή λιτή τους έκφραση, νοιώθει ο άναγνώστης μία ψυχική δόηση. Οι στίχοι του λένε λιγότερα σέ κάνουν όμως νά νοιώθεις περισσότερα, γιατί θγαίνουν από τά φυλλοκάρδια του. Αυτό συμβαίνει και με τό «πρώτο του τούτο παρουσιολόγιο», έν όλίγοις πολλά.

Γλώσσα στρωτή δημοτική, χωρίς φρασεολογίες και ύπερ-

Τού κ. ΖΑΧΟΥ ΞΗΡΟΥΤΥΡΗ

βολές. Στίχοι έκφραστικοί, με λεπτό ήθος και ύφος σμυλεμένοι, συναρπάζουν τόν άναγνώστη, γιατί ξέρει τά ποιήματά του, τούς στίχους του νά τούς περιβάλει με τό λυρικό χιτώννα με καθαρότητα ίδεών και λιτότητα έκφρασης.

Στή σωστή ποίηση, έρρίσκει κανείς ποιότητα λόγου και μία συμπυκνωμένη σοφία και ο ποιητής μας Τάκης Κολιαβάς - Μολωτάκης και στο «παρουσιολόγιο του» τούτο, έπενδύει τούς ποιητικούς του στοχασμούς, με μία θαυμάια αίσθηση και ποιητικότητα, άνθρωπιά και εύγένεια, με ποιότητα και άποσταγματική σοφία.

Και όπως τά ποιήματά του διακρίνονται γιά καθαρότητα και ελίκρινεια, χωρίς καμιά προσποίηση και τεχνική έπιτήδευση και πεποιημένη κομψότητα, έτσι και στο παρουσιολόγιο του γίνεται η παρουσία με εύγένεια, με ελίκρινεια και άντικειμενικότητα τώσων πνευματικών ανθρώπων.

Ο ποιητής Τάκης Κολιαβάς δέν έχει ανάγκη της δικής του κρίσης. Η δική του γνώμη δέν έχει τό είδικό βάρος τών είδικών, οι όποιοι τόν έκριναν γιά τούς φιλοσοφικούς του στοχασμούς, την άρμονία του λόγου και την ποιητικότητά του, με την όποια άρδεύει την ψυχή του άναγνώστη και τόν καταξίωσαν σέ έπίζηλο θέση του πνευματικού χώρου.

Ός τόσο τό «παρουσιολόγιο» του Ρουμελιώτη ποιητή, άποτελεί όχι μόνο ένα ολοκληρωμένο ποιητικό έργο, αλλά και πρωτότυπο. Και σάν άναγνώστης, θεώρησα χρέος μου νά έκφράσω τά θερμά μου συγχαρητήρια στον καταξιωμένο ποιητή της Ιδιαίτερης πατρίδος μου Τάκη Κολιαβά - Μολωτάκη.

ΖΑΧΟΣ ΞΗΡΟΥΤΥΡΗΣ

ΕΘΝΙΚΟΣ
ΑΓΩΝ

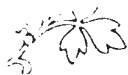
ΛΑΜΙΑ
13-3-1983

Οι Συγγραφείς και τα Βιβλία

Μικρές αξιολογήσεις, παρουσιάσεις, γνώμες και κρίσεις

Από τον Λάμπρο Μάλαμα

Κίνω κριτική δημιουργώντας και όχι ψαχνώντας να βρω λάθη
Μιχαήλ Αγγελίκ

Τάκη Κολιαβά - Μολιωτάκης:

«Παρουσιολόγιο το πρώτο»

Αθήνα '83 σελ. 80. Είναι το 12 βιβλίο του καλού και γόνιμου ποιητή, του ιδιότυπου ανανεωτή του παραδοσιακού κι αναπαρθενεμένου ομοι-κατάληχτου στίχου. Στο «παρουσιολόγιο...» χαρίζει ένα πλούσιο ανθολόγιο, με τιμητικά ιαμβικά κι επιγραμματικά τετράστιχα, για 222 συγγραφείς. Η ποιητική αυτή πεμπτοουσία των αφιερωμένων στίχων του, συνδέεται με τη ζωή, το έργο, κι ένα καίριο γνώρισμα ή στίγμα της προσφοράς του καθενός και όλωνών, χωρίς καμιά διάκριση σε κείνους που ασπντέλεσαν περισσότερο ή λιγότερο στην ιστορική μας εξέλιξη και την πρόοδο του λαού. Τα αφιερωματικά αυτά τετράστιχα, αποδείχνουν τη μελέτη, το σεβασμό και την αγάπη του ποιητή προς όλους τους δημιουργούς του νεώτερου πνευματικού μας πολιτισμού. Παράλληλα δίνουν και με πρωτοτυπία και γνώση, πλαστική στιχουργική ευχέρεια, μια σπουδαιομνήμη διδαχή.

Επιγράμματα σε τέτοια μορφή, αφιέρωναν από την αρχαιότητα (Αρχίλοχος, Μένανδρος, Σησυχόρος κ.α.) στον περασμένο αιώνα, Βηλαράς Χριστόπουλος, Σουρής, Ραμπαγιάς, Σκόκος κ.α. Στα χρόνια τα δικά μας είχε σχεδόν εγκαταλειφθεί, εκτός από τον αγοραίο στίχο της επικαιρότητας. Ο Μολιωτάκης λοιπόν, σαν ανανεωτής παλιών μορφών, τιμάει τους παλιούς συνάδελφους. Κι εμείς χαιρετούμε και χαιρόμαστε την τέχνη του. Παραθέτουμε στην τύχη δυο τετράστιχα:

89. Λορ. Μαβίλης

Ψηλά στου Δρίσκου τις πλαγές
ριζόπασε τ' αγρίδι
στερνό σονέτο απ' τις πληγές
γραμμένο, του Μαβίλη.

129. Αλεξ. Πάλλης

Παιδί της μαύρης ξενιτιάς
Αλέξανδρος ο Πάλλης
και «κοπανάει» ο «ταμπουράς»
σκοπούς της βιοπάλης.

ΕΛΕΥΘΕΡΟ

ΠΝΕΥΜΑ

Ανοιξη 1983

Τ. 47

ΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ – ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

ΠΑΡΟΥΣΙΟΛΟΓΙΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ

Πολύ εφευρετικός ο φίλος ποιητής Τάκης Μωλιотάκης στην επιλογή των θεμάτων του που μάς παρουσιάζει στον έμμετρο λόγο.

Τί δέν λένε εκείνες οι «Λυρικές άγγελίες» ολιγόστιχα τραγουδάκια, με τά όποια μάς άποκάλυψε λυρικές φωνές, μηνύματα καί άνακρούσματα τής ψυχής...

Τώρα με τήν καινούργια, δωδεκάτη συλλογή του «Παρουσιολόγιο τό Πρώτο» παρουσιάζει τήν έπώνυμη Γραμματεία μας, μία έγκυκλοπαίδεια 222 πνευματικών μας ανθρώπων — πεζογράφοι, ποιητές κ.λ.π. — δοσμένη με τέσσαρες στίχους τόν καθένα. Καί έδώ είναι ή μεγάλη δυσκολία. Σε τέσσαρες στίχους - έπιγράμματα νά κλείσεις τήν ιδιαίτερη φυσιογνωμία

του κάθε ποιητή καί πεζογράφου, σάν οικόσημο τής πνευματικής τους προσφοράς. Καί νομίζω γιά πολλούς τά κατάφερε άξίεπαινα. Χάρισμα κι' αυτό του άσκνου φίλου Μωλιотάκη, πού ύπηρετεί τήν ποίησή έπί δεκαετηρίδες με άληθινό πάθος, με όλόψυχη άφύπνιση, με όϊστρο. Σε κάθε ανθρώπινο έργο, σε κάθε δημιουργία, δταν δίνεται κανείς με δλη του τήν ψυχή, δέν μπορεί παρά νά πετύχει. Σ' αυτό τό πάθος, σ' αυτή τήν όλόθερμη προσφορά τής ψυχής του νομίζω πώς βρίσκεται τό μυστικό τής έπιτυχίας του Μωλιотάκη

Θά παραθέσω μερικά δείγματα των τετράστιχων τής καινούργιας Συλλογής.

Γιά τόν άξέχαστο εύθυμογράφο Νίκο Τσιφόρο:

«Ατίθασο παλιόπαιδο»
γνήσιο ραμέϊκος ράτσας.
Με τά «Ραμέϊκα» σύντροφος
καί τά «Γκαϊδιά τής «ιάτσας».

Γιά τόν έθνικό μας αφάλτη Ρήγα Βενεστινλή:

Ρήγα, τό «οπόρο πού έσπειρες»
στήν άγωνα κοιλάδα,
ή Λευτεριά τόν θέρισε
καί πλούτισε ή Έλλάδα.

Γιά τόν Εύρυτάνα Στέφανο Γρανίτσα:

— Τ' άγρια καί τά ήμερα
πού δάσος καί του λόγγου,
Γρανίτσα, γίνονται ήμερα
του μαγικού σου λόγου.

Τό πρώτο «Παρουσιολόγιο» θάχει, σίγουρα καί συνέχεια. Του εύχόμαστε νά συνεχίσει τήν άξιόλογη πνευματική προσφορά πού παίρνει πρόσθετη άξία γιατί, είναι δοσμένη - πάντοτε άφειδώλευτη - με τό πιό άκριβό αίμα τής καρδιάς του.

ΣΕΡ. ΤΣΙΤΣΑΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΡΟΥΜΕΛΗ

Τ. 21 ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 1983

Τάκη Κολιαδά - Μωλιोटάκη, Παρουσιολόγιο τὸ
πρῶτο (ποίημη), σελ. 78. Ἀθήνα 1983.

Στὴ δωδέκατη συλλογὴ τοῦ ὁ ἀκούρατος δημιουργοῦ τῆς ρίμας, πρωτοτυπεῖ. Προσπαθεῖ μ' ἓνα τετράστιχο ἀφιερωμένο τὸ καθένα σὲ γνωστὲς μορφές τῶν δυὸ αἰώνων τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνίας, νὰ ἐκφράσει τὴν προσωπικότητα τοῦ παρουσιαζόμενου. Παίζοντας ἄλλοτε εὐστοχα κι' ἄλλοτε ὄχι μὲ τίς λέξεις, ποὺ δὲν εἶναι τόσο εὐκόλως μὲ τὴν κάπως τραδηγημένη ὁμοιοκαταληξία τοὺς νὰ γίνουν βαρυσήμαντη — κατὰ τὴν πάντοτε καλοπροαίρετη, — πρόθεση τοῦ στιχουργοῦ. Ὅμως εἶναι μὲ δημοουργία ποὺ χαρακτηρίζει τὸν πολυδιαδασμένο πνευματικὸ ἄνθρωπο, τὸν ἀνήσυχο ἐρευνητὴ τῶν προσώπων καὶ τῶν ἔργων τοῦ νεοελληνικοῦ πνευματικοῦ πανθέου ποὺ φτάνουν τὰ 222! Χαρακτηριστικὰ παραδείγματα ποὺ «εὐτυχεῖ» ἡ σύζευξη τύπου καὶ οὐσίας, πρόθεσης καὶ ἀποτελέσματος: Κ ὥ σ τ α ς Β ἄ ρ ν α λ η ς, «Τὸ φῶς ποὺ καίει» (τῆς Παναγιᾶς) τοὺς πόνους, φακιστάτης.) Βάρναλη, τῆς φτωχολογιάς) λυράρης καὶ προστάτης». Ἀ ν δ ρ έ α ς Κ ἄ λ θ ο ς, «Κάλδε, τῆς «Λύρας τίς χορδές) χτυπᾷς μ' ἀντρίκιο σθένος.) Κι' ἀνασκιρτᾷ μέσ στίς «Ὠδές») τὸ δουλωμένο γένος». Ἀλλὰ ἐπίσης ἐπιτυχημένα καὶ ἐπιγραμματικὰ τετράστιχα θεωροῦμε τὰ ἀφιερωμένα στὸ Μ. Ἀργυρόπουλο, Γ. Βιζυηνό, Γ. Βλαχογιάννη, Γ. Ἐλιγιά, Α. Ἑφταλιώτη, Γ. Ζαλοκώστα, Μ. Ζῶτο, Ν. Καζαντζάκη, Δ. Καμπόρογλου, Ἀδ. Κοραΐ, Κ. Κρυσιάλλη, Α. Μαδίλη, Γ. Μακρυγιάννη, Κ. Μανδάλη, Μυριωπίσσα, Κ. Παλαμά, Ι. Μ. Παναγιωτόπουλο, Ζ. Παπαντωνίου, Ι. Πολέμη, Α. Πορφύρα καὶ Γ. Φτέρη. Γνώμη μας φιλική: Ἡ πνοή τῆς ποιήσεως τοῦ Κ. Κ.—Μ. κινεῖται παραγωγικότερα μέσα στὴν πλατιά γραφὴ τοῦ δεκαπεντασύλλαβου, ἐναρμονισμένου θαυμάσια στὴ μελαδικὴ στιχουργικὴ τοῦ εὐχέρεια, φαντασία καὶ λυρικότητα.

Κ. ΑΒΡΑΑΜ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

Του συνεργάτου μας κ. ΣΕΡ. Κ. ΤΣΙΤΣΑ

Πάντοτε θα θυμάμαι το πνευματικό ξεκίνημα του Τάκη Κολιαβά από τις στήλες της μικρής Λαμιάς, της «ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ», του «ΕΘΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ». Γιατί την ίδια περίπου εποχή — τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια — ξεκινούσα κι' εγώ τη συγγραφική μου εργασία από το τυπογραφείο της ίδιας «Εφημερίδας», με το πρωτόκοκο διδίαράκι «Στ' "Αγρία "Ορη...» για τη μικρή ιστορία του οποίου αφιέρωσα στον «Εθνικό Άγωνα» πρόσφατα ειδικό αναμνηστικό κείμενο.

Εκείνη, λοιπόν, τη ρομαντική εποχή ξεκινούσε για τα ποιητικά του ταξίδια το σεμνό χωριό του Μώλου, της γνωστής κωμόπολης της Λοκρίδας — πού του χάρισε το φιλολογικό του ψευδώνυμο «Μωλιότακης».

Στίς φιλόξενες στήλες του «Εθνικού Άγωνα» γίνονταν τότε τα πρώτα φτερουγίσματα του νέου ποιητή. Πέρασαν 15 περίπου χρόνια με τακτικά γυμνάσματα, για να βγει στο φως της δημοσιότητας η πρώτη ποιητική συλλογή του, πού την υποδέχτηκε η κριτική με τόσα ένθαρρυντικά κι' επαινετικά λόγια. Από τότε η πνευματική πορεία του Τάκη Κολιαβά-Μωλιότακη προχωρεί με καλπασμό για αδιάκοπες κατακτήσεις κι' επιτυχίες. Στά άλλα 15 περίπου χρόνια, πού ακολούθησαν από τότε κυκλοφόρησαν 12 συνολικά ποιητικά βιβλία του όπως: «Ορκοδοσία στον "Ηλιο», «Στόμα της Φωτιάς», «Οι Ρίζες», «Λυρικές Άγγελιές», κ.λ.π. με τελευταία προσφορά του καινούργιου χρόνου, μία πρωτότυπη ποιητική συλλογή με τον τίτλο: «Παρουσιολόγιο τό πρώτο». Διακόσια είκοσι δύο

τετράστιχα αφιερωμένα σε ισάριθμες μορφές του κόσμου της Τέχνης και των Γραμμάτων μ' αλφαριθμητική σειρά. Μέσα σε 4 στιχάκια προσπαθεί να μάς δώσει τα στοιχεία ταυτότητας, κάποτε δλόκληρο τό πορτραίτο του ποιητή, του πεζογράφου, του καλλιτέχνη. Άξίζει να σημειώσουμε μικρό δείγματολόγιο:

139. Ζαχ. Παπαντωνίου

«Ήρθες απ' τὰ ψηλά βουνά
Παπαντωνίου, στή χώρα.
«Τά λυπημένα δειλινά
γέμισες «Θεία Δώρα».

21. Γιάννης Βλαχογιάννης

Του Βλαχογιάννη τὰ χαρτιά
μέ τό σπαθί γραμμένα
Άνάμυσά τους ή φωτιά
καίει τοῦ Εἰκοσιένα.

52. "Αγίς Θέρος

«Μέ τούς άνέμους» πέρασες
«Δρακογενιάς» βλαστόρι.
Θέρο μέχρι πού γέρασες
στάθηκες παλληκάρι.

Τό «"Αγίς Θέρος» είναι φιλολογικό ψευδώνυμο του Σπύρου Θεοδωρόπουλου. Στή γιορτή των «Σαραντάχρονων», άλλος ποιητής με τόν όποιο έχει πολλές όμοιότητες ό Κλαΐδιος Μαρκίνας, τέλειωνε ένα χαιρετισμό του (παίρνοντας τ' όνομα Σπύρος καί τό επώνυμο του ψευδώνυμου Θέρος) με τή φράση: «όπως σά Σπύρος έσπειρες, σά Θέρος νά θερίσεις...».

Ο φίλος Τάκης Μωλιότακης κοτόρθωσε αυτό τό δύσκολο στήν τελευταία του ποιητική συλλογή. Νά μάς δώσει με λίγες έμμετρες φράσεις τό οικόσημο έκαντοντάδων πνευματικών ανθρώπων. Κι' αυτό όχι με ξηρές ρίμες, αλλά με λυρισμό καί ζεστή ποιητική πνοή, δείγμα καί χάρισμα του ποιητή καί του έργου του.

παρουσιολογιο

«ΠΑΡΟΥΣΙΟΛΟΓΙΟ»

Πρωτότυπη στιχουργική δουλειά παρουσιάζει ο γνωστός ποιητής Τάκης Κολιαβάς — Μωλιωτάκης. Κυκλοφόρησε πρόσφατα δυό βιβλία με τούς τίτλους «Παρουσιολόγιο πρώτο» και «Παρουσιολόγιο δεύτερο», στα όποια δίνει — σέ παραδοσιακά τετράστιχα — τά πορτραίτα τών λογοτεχνών. Στίς συνθέσεις του κυριαρχούν τά βασικά έργα, καθενός πού, κατά τόν ποιητή, τόν εκφράζουν περισσότερο. Άξίζει μερικών ή γεύση. Τά διακρίνει ό στοχασμός, ή τρυφερότητα και ή γνώση:

Μυρτιώτισσα

Ω Παναγιά Άθηνιώτισσα
κάμε τή στράτα ίσια,
νά ξναβρεί ή Μυρτιώτισσα
τό γιό της στά Ήλύσια.

Παύλος Νιρβάνας

Νιρβάνα, ή ζήση ρέουσα
κι ό χάρος τήν όρίζει.

Μά ή «Παγά Λαλέουσα»
στό χρόνο κελαρίζει.

Τίμος Μωραϊτίνη

Μωραϊτίνη, όραμα
γλυκό γιά σέ ή Άθήνα.
Τήν έκαναν «Πανόραμα»
τής πέννας σου τά κρίνα.

Η ΒΡΑΔΥΝΗ 12-7-1983

ΒΡΑΒΕΙΟ

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΕΛΦΩΝ
“ΔΕΛΦΙΚΗ ΑΜΦΙΚΤΙΟΝΙΑ”

Απονέμεται Β! Βραβείο Πρίγκιπ
στον Γιάνη Κοματά Μηχανική για τή διάκριση του
ποιημάτων του “Ερωτικό”
ελας Β! Πατριώτηνος συνδυασμός κριτών Δελφών, κατά
το γινώσκ “Δελφικό Αύγουστο”.

Πρόεδρος

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

“Η κρίση” Έκθεσή φέρει Δελφική

Βραβείο

ΒΙΟΛΕΤΤΑ ΜΙΣΕΡΛΗ

Σελήνη 14 Αύγουστο 1983

“Η κρίση” Έκθεσή φέρει Δελφική

Βραβείο

ΒΙΟΛΕΤΤΑ ΜΙΣΕΡΛΗ

ΕΡΩΤΙΚΟ

ΤΟΥ ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ-ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Είναι ώρα νά τὸ πῶ
τὸ μεγάλο μυστικό μου,
γεῖρε μέσα στ' ὄνειρό μου
νά σφραγίσεις τὸ σκοπό.

Στὰ περβόλια τῆς σιγῆς
θέρισα τὶς μαργαρίτες
κι εἶναι μὲ τοὺς σταλαχτίτες
τῆς παιδιάστικης αὐγῆς.

Πρὶν μαράνει ὁ καιρὸς
τὸν ἀνθὸ στὸ πέρασμά του
κι ἀπογείρει τοῦ θανάτου
τῆς καρδιάς ὁ θησαυρός.

Στῆς ἀγάπης τὸν ἴσθ
σὰν μιὰ ὑπαρξὴ ἀράχνης
σφιχτοδέσου καὶ μὴ ψάχνεις
πὶὸ τρανὸ στὸν κόσμον αὐτό.

Ἄς ἀπλώσει ἡ προσευχὴ
τῶν ὀνείρων μας τῶν πρώτων,
τ' ἀγνὸ μόσχο τῶν ἐρώτων
ποὺ σφραγίζει ἡ ψυχὴ.

Κι ὡς ποὺ νάρθει τῶν χειλιῶν
τὸ ἀμίλητο φινάλε,
τὸν αἰώνιο ὕμνο ψάλλε
μὲ τοὺς τόνους τῶν φιλιῶν...

Μοιάζει ἡ ἀνέραστη ζωὴ
χωρὶς ρόδα περιθόλι,
σὰν ἐρειπωμένη πόλη
κι ἀνοιξὴ χωρὶς πνοή.

Σ' ἓνα τόνο ἐρωτικό
σταυροβελονιά τῇ ρίμα,
σ' ἑνὸς λυρισμοῦ τὸ ντύμα
γράφω τὸ δοξαστικό.

Νὰ τὸ πάρουν οἱ γενιές
νά τὸ πᾶν χεῖλη μὲ χεῖλη
καὶ νὰ λάμψουν ἄστρα κι ἥλιοι
στοῦ καημοῦ τὶς γειτονιές.

Κι ἓνα γιορτερὸ πρῶτ'
ν' ἀκουστεῖ: — Ἀνθρώποι δεῖτε,
ἦρθε ὁ Ἔρωτας, χαρῆτε
τὴν ἰδανικὴ ζωὴ!!!

Σ η μ.: Στὶς 14 Αὐγούστου 1983 στοὺς Δελφούς, ἔγιναν οἱ Β' Πανελλήνιοι Ποιητικοὶ Ἀγῶνες, στὰ πλαίσια τῶν ἐκδηλώσεων «Δελφικὸς Αὐγούστος» ποὺ ὀργανώνει ὁ Πολιτιστικὸς σύλλογος «Δελφικὴ Ἀμφικτυονία». Τὸ θέμα ποὺ δόθηκε στὸν πρόσφατο διαγωνισμό ἦταν «ὁ ἔρωτας στὴ ζωὴ μας». Ἐλαβαν μέρος 98 ποιητὲς καὶ ποιήτριες ἀπ' ὅλα τὰ διαμερίσματα τῆς χώρας. Τὴν κριτικὴ ἐπιτροπὴ ἀποτελέσαν: Θύμιος Χριστόπουλος πρόεδρος καὶ μέλη Φοῖβος Δέλφης, Ἀγγελος Φουριώτης, Δημ. Γιάκος, Μιχ. Σταφυλᾶς καὶ Ἑλένη Σερφᾶ. Ὁ συνεργάτης μας Τάκης Κολιαβᾶς - Μωλιότακης ἔλαβε μέρος μὲ τὸ παραπάνω ποίημα καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμο «Ἀπάλλων» καὶ ἀπέσπασε τὸ Β' Βραβεῖο μὲ χρηματικὸ συμβολικὸ πυσό. Τὸ περιοδικὸ μας τὸν συγχαίρει θερμά.

Σε πανηγυρική πνευματική εκδήλωση

Βραβείο «Δελφικῶν Ἀμφικτυονιῶν» στὸν συμπατριώτη μας ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Ὅπως κάθε χρόνο, ἔτσι καὶ φέτος ὁ πολιτιστικὸς σύλλογος Δελφῶν «Δελφικὴ Ἀμφικτυονία» μέσα στὰ «ἡμέρη» τοῦ «Δελφικοῦ Αὐγούστου» πραγματοποιήθηκε κοντὰ στὶς ἄλλες καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις στὶς 14 τρέχοντος τοῦς «Β' Πανελληνίου» Ποιητικοῦς Ἀγῶνες.

Ἐλαβαν μέρος ἀπ' ὅλα τὰ διαμερίσματα τῆς χώρας 98 συνολικὰ ποιητὲς, ὅλοι μὲ ψευδώνυμο.

Ἀπὸ τὸ παραπάνω σύνολο προκρίθηκαν καὶ διαγωνίστηκαν πενήντα ποιητὲς καὶ ποιήτριες, πού ἦρθαν στοὺς Δελφούς ἀπὸ διάφορες πόλεις.

Ἡ κριτικὴ ἐπιτροπὴ πού ἀπαρτίζονταν ἀπὸ τοὺς Θύμιο Χριστόπουλο πρόεδρο καὶ μέλη Φοῖβο Δέλφη, Ἀγγελὸ Φουριώτη, Δημήτρη Γιάκο, Μιχάλη Σταφυλᾶ καὶ Ἑλένη Σοφρά, εἶχαν βαθμολογήσει ἀπὸ μέρες πρὶν τὰ ὑποβληθέντα ποιήματα μὲ ψευδώνυμο, χωρὶς νὰ γνωρίζουν τὸν πραγματικὸ δημιουργό.

Στὶς 14 Αὐγούστου, ὥρα 10 τὸ πρωῒ, στὴν ἐπιβλητικὴ αἴθουσα Καλῶν Τεχνῶν καὶ σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα θρησκευτικὰ πνευματικῇ, ἐκαλεῖτο μὲ ἀλφαθητικὴ σειρὰ τοῦ ψευδώνυμου, παρουσία τῆς Ἐπιτροπῆς ὁ κάθε διαγωνιζόμενος καὶ ἐκεῖ ἀποκαλύπτονταν ὁ πραγματικὸς δημιουργὸς καὶ ἀπαγγέλλετο τὸ ποίημά του.

Στὸ τέλος τῆς ἀνάγνωσης, πού κράτησε περισσότερο ἀπὸ δύο ὥρες, οἱ διαγωνιζόμενοι ἐφύγαν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρέμεινε γιὰ τὴν τελικὴ βαθμολόγηση. Στὶς 6 τὸ ἀπόγευμα στὴν ἴδια αἴθου-

σα καὶ μετὰ τὴν ἀπονομὴ τοῦ χρυσοῦ μεταλλεῖου ἀπὸ τὸν Σύλλογο, στὸν Φοῖβο Δέλφη, ἀνακοινώθηκαν τ' ἀποτελέσματα καὶ δόθηκαν τὰ βραβεῖα μὲ συμβολικὰ χρηματικὰ ποσά. Αὐτὰ ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Α' βραβεῖο: Δημήτρης Μαύρος.

Β' βραβεῖο: Τάκης Κολιαβάς — Μωλιωτάκης.

Γ' βραβεῖο: Γιάννης Δελγιάννης καὶ Καίτη Ζαχαροπούλου.

Α' ἑπαινος: Ἄννα Γιαννουλούδη — Σπάρταλη.

Β' ἑπαινος: Σπύρος Καλούδης.

Γ' ἑπαινος: Κατερίνα Μανιταρά — Πετράκου.

Ὁ «ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ» συγχαίρει τὸν Πολιτιστικὸ Σύλλογο Δελφῶν «Δελφικὴ Ἀμφικτυονία» γιὰ τὴν ἐπίπονη προσπάθεια τῶν ἐκδηλώσεων τοῦ «Δελφικοῦ Αὐγούστου». Ἐπίσης συγχαίρει τὸν ἐπίλεκτο καὶ τακτικὸ συνεργάτη του Τάκη Κολιαβά — Μωλιωτάκη καὶ τοῦ εὐχεται ὁλόψυχα κι ἄλλες ἀκόμα πνευματικὲς κατακτήσεις καὶ τιμὲς.

ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΙΚΗ ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ

Μέσα σ' ένα χρόνο (1983)
ό γνωστός Ρουμελιώτης (από
τὸ Μῶλο τῆς Φθιώτιδας) ποι-
ητῆς Τάκης Κολιαβᾶς - Μω-
λιοτάκης κυκλοφόρησε δυὸ ἀ-
ληθινὰ πρωτότυπα βιβλία: Τὸ
«Παρουσιολόγιο» Α' καὶ τὸ

«Παρουσιολόγιο» Β'. Καὶ τὰ
δύο τοῦτα βιβλία περιέχουν τε-
τραστιχα ἀφιερωμένα σὲ γνω-
στοὺς Ἑλλήνες συγγραφεῖς
τοῦ ΙΘ' καὶ τοῦ εἰκοστοῦ αἰώ-
να, μερικὸν μάλιστα ὁλότελα
σύγχρονους. Σὲ ἀνταπόδοση
τῆς ἀφιλόκερδης αὐτῆς προσ-
φορᾶς τοῦ Ρουμελιώτη λόγι-
ου, γνωστοῦ καὶ ἀπὸ τὰ ἔργα
«Ἐνα παιδί μῶλαι σὸ Θεό»
καὶ «Πικροὶ Σταλαχτίτες», ὁ
φιλολογικὸς συνεργάτης μας
κ. Δημήτρης Γιάκος ἔστειλε
στὸν συνθέτη δύο «Παρουσιο-
λόγια» τὸ ἕξῃς τετραστιχο:
Στὸν ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ —
ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ
«Σταλαχτίτης» καὶ σὺ
τοῦ ρυθμοῦ ποὺ κυλάει
εἶσαι ἀκόμα «Παῖδι
σὸ Θεό ποὺ μῶλαι».
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΚΟΣ

ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΚΗ

ΑΤΓΟΥΣΤΟΣ 1983

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΩΣ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΝ

*** «ΣΤΑ λόγια του τα μέλινα
σέλαβε μονάχος
τα σφάλματα του Έλληνα
να σπηματίζει ο ΖΑΧΟΣ

Απὸ τὸ βιβλίο «Παρουσιολόγιο» τοῦ ΤΑ-
ΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 222
ἑμμετρα ἐπιγράμματα, ἀφιερωμένα, ὑπὸ τὴν
μὴτ — γκρά, σὲ ἐπώνυμους Νεοέλληνες
— ἀπ' τὸν ΟΡΕΣΤΗ ΛΑΣΚΟ ὡς τὸν ΠΑ-
ΝΑΓΙΩΤΗ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟ καὶ ἀπὸ
τὴν ΛΑΙΚΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ ὡς τὸν ΟΔΥΣ-
ΣΕΑ ΕΛΥΤΗ...

ΦΡΕΝΤΥ
ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ἘΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ,,
21-8-83

ΒΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΡΟΥΜΕΛΗ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Στους Β' Πανελληνίους Ποιητικούς αγώνες, που έγιναν στους Δελφούς, στα πλαίσια των εκδηλώσεων «Δελφικός Αύγουστος» που οργανώσε ο πολιτιστικός σύλλογος «Δελφική Αμφικτιονία» με θέμα «Ο έρωτας στη ζωή μας» δόθηκαν τα κάτωθι βραβεία:

Α' βραβείο: Δημήτρης Μαύρος, Β' Τάκης Κολιαδάς - Μωλισιάκης, Γ' Γιάννης Δεληγιάννης και Καίτη Ζαχοπούλου.

Α' έπαινος: Άννα Γιαννουλούδη - Σπάρταλη, Β' Σπύρος Καλούδης και Γ' Κατερίνα Μανιταρά - Πετράκου.

Την κριτική επιτροπή αποτέλεσαν:

Θύμιος Χριστόπουλος πρόεδρος και μέλη Φοίβος Δέλφης, Άγγελος Φουριώτης, Δημήτρης Γιάκος, Μιχ. Σταφυλάς και Ελένη Σοφρά.

Έλαβαν μέρος απ' όλα τα διαμερίσματα της χώρας 98 συνολικά ποιητές και ποιήτριες.

ΤΕΥΧ. 23 ΣΕΠ. ΟΚΤ. 1983

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΣΤΟΥΣ Β' Πανελληνίους Ποιητικούς Αγώνες με θέμα τη σύνθεση έρωτικού ποιήματος, που έγιναν στους Δελφούς στα πλαίσια των εκδηλώσεων «Δελφικός Αύγουστος» και που οργανώσε ο πολιτιστικός σύλλογος «Δελφική Αμφικτιονία» δόθηκαν τα κάτωθι βραβεία:

Α' Βραβείο: Δημήτρης Μαύρος, Β': Τάκης Κολιαδάς - Μωλισιάκης, Γ': Γιάννης Δεληγιάννης και Καίτη Ζαχοπούλου.

Α' Έπαινος: Άννα Γιαννουλούδη - Σπάρταλη, Β': Σπύρος Καλούδης και Γ': Κατερίνα Μανιταρά - Πετράκου.

Την Κριτική Επιτροπή αποτέλεσαν: Θύμιος Χριστόπουλος, Πρόεδρος και μέλη Φοίβος Δέλφης, Άγγελος Φουριώτης, Δημ. Γιάκος, Μιχ. Σταφυλάς και Ελένη Σοφρά.

4 Βραβυνή
13-9-83

ΠΟΙΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΝΕΑ ΣΤΟΥΣ ΔΕΛΦΟΥΣ ΣΚΕΨΗ

Με κριτική επιτροπή τους: Ελένη Σοφρά, Άγγελο Φουριώτη, Φοίβο Δέλφη, Δημήτρη Γιάκο, Μιχάλη Σταφυλά και Θίμιο Ι. Χριστόπουλο (πρόεδρο του Πελοποννησιακού Συλλόγου Δελφών), δόθηκαν εφέτος τον Αύγουστο στους Δελφούς τα βραβεία του πανελληνίου ποιητικού Διαγωνισμού με θέμα «Ο έρωτας στη ζωή μας»: Α' β ρ α β ε ί ο : Δημήτρης Μαύρος, Β': Τάκης Κολιαδάς - Μωλισιάκης, Γ': Γιάννης Δεληγιάννης και Καίτη Ζαχοπούλου. Α' έ π α ι ν ο ς : Άννα Γιαννουλούδη - Σπάρταλη, Β': Σπύρος Καλούδης και Γ': Κατερίνα Μανιταρά - Πετράκου.

Την ίδια μέρα (Κυριακή 14 Αυγούστου) τιμήθηκε και ο ποιητής Φοίβος Δέλφης, γα τη ζωή και το έργο του οποίου μίλησαν οι: Δημοσθένης Κόκκινος, Βαγγέλης Ρέζος και Γιάννης Μιχαήλ. Οι Ελένη Σοφρά, Λέτα Μισορλή και Θ. Χριστόπουλος απαγγέλουν ποιήματα του Δέλφη.

ΣΕΠ-ΟΚΤ. 1983 Τ. 246-247

Ο Κόσμος του Βιβλίου

ΠΑΡΟΥΣΙΟΛΟΓΙΟ

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Τάκη Κολιαδά - Μωλιωτάκη - Ποιήματα - Αθήνα 1983
ΓΙΩΡΓΟΥ ΒΡΕΛΛΗ

Τό 13ον βιβλίο κυκλοφόρησε ο γνωστός ποιητής Τάκης Κολιαδάς—Μωλιωτάκης, με τίτλο «Παρουσιολόγιο το δεύτερο». Για τό Α Παρουσιολόγιο γράψαμε τή γνώμη μας. Τώρα μέ τό δεύτερο, πούναι συνάρτηση τού πρώτου, τή συμπληρώνουμε.

Καταχωρεί 222 εργάτες τού λόγου κι έχει στήν Τράπεζα τού νού του όλων τά έργα, τίς επιδόσεις, τή θέση τους κλιμακωμένη σ' ανέθασμα τού Παρνασσού Πλατύ κι ανθρώπινο κι ευγενικό τ' αγκάλιασμά του.

Ο Τάκης Κολιαδάς—Μωλιωτάκης είναι ο μόνος πού αφήνει σ' όλους, γνωστούς και παραμερισμένους, τόν καλό λόγο ηθικά τονωμένο. Προβάλλει από καλή του πρόθεση και ορμευτική καλοσύνη, μέ τήν τέχνη τής ποιήσης, δουλευτάδες τού πεζού και τού έμμετρου λόγου. Ευωδιάζουν οι 80 σελίδες μέ τήν παραδοσιακή τών στίχων ομορφιά.

Ο ποιητής πιάνει τής επικαιρότητας τό ζωντανό στοιχείο και εύστοχα διεισδυτικός σέ τυλίγει μ' αρμονικό επιγραμματισμό σ' ένα τετράστιχο και σου παρουσιάζει κάτι τό αντιπροσωπευτικό και από τήν ουσία και τή μορφή τού ανθολογούμενου πού συνεφάπτεται μαζί του μέ τίς πνευματικότητας, τίς εκδηλώσεις.

Στόν καθένα καρφισώνεται διακριτικά, μ' αθρότητας τρόπο και ταιριαστά στή μπουμπουνιέρα τής προσφοράς ένα άνθος επαινετικό τού δημιουργικού έργου. Μας παρουσιάζει έτσι μιά ανθοδέσμη μέ δυναμικού ψυχισμού και καλλιτεχνικότη-

τας λουλούδια. Για τόν καθένα οι στίχοι αφιέρωμα εκτίμησης, χειρουργία φιλίας και αναγνώρισης.

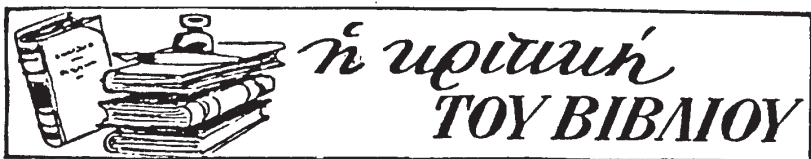
Χαρακτηρίζουμε ανώτερη τή χειρονομία του μέ τό νά σημάδεύει, από τήν αντικειμενική σκοπιά του, τού κάθε λογοτέχνη και ποιητή, φωτερή τήν παρουσία, ορατό τό διάβα του στό ελλαδικό φιλολογικό στερέωμα, σ' ένα τετράστιχο.

Καλόκαρδος εκτιμητής και κριτής ο Τ. Κ. παρουσιάζει τή στροφή στού καθενός τήν προσωπικότητα, επιτυχημένα, και αυτό είναι δύσκολο και όμως τό υπερπηδά. Κατέχει—όπως είπαμε—όλους και όλων τά έργα, διαθασμένος και μνημένος σ' αυτά. Ζυμώνεται μέ τού καθενός τήν πνευματική συγκομιδή κι απ' τή συμπύκνωσή της στραγγίζει τήν πολύτιμη τής ζύμης του σταγόνα, τό χαμόγελο ικανοποιητικό τής αισθητικής συγκίνησης. Αυτή τή σταγόνα τή μοσχόβολη τής δημιουργίας, κάτω απ' τής αξιολόγησης τό φώς, τή ρίχνει λαμπερή και διαδόσιμη.

Χαριτωμένοι στίχοι, γελαστοί, καρδιόβγαλτοι, ωριμασμένοι στή γνώση, καλοπροαίρετοι, χωρίς αντίκρουσμα ιδιοτέλειας, συγκινούν. Δέν μεροληπτεί γιά κανέναν. Όλους τούς πλησιάζει μ' αγάπη ανυπόκριτη κι αφήνει τό χάδι τού λογισμού του, τόν ασπασμό τής αισθαντικότητας, τό χαιρετισμό του θερμό.

Τούτη η προοιμιακή στροφή του στό εσώφυλλο τά λέει όλα: Γέννησε η καρδιά στοργή,—τήν έθρεψε η σελίδα. Σάν είναι οι δημιουργοί—δέ χάνεται η ελπίδα».

ΗΛΕΙΡΕΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ 22 ΣΕΠΤ. 1983

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΡΟΥΜΕΛΗ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΠΟΙΚΙΛΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΔΙΜΗΝΟ

Χρόνος Δ' — Τεύχος 23 — Σεπτέμβριος - Ὀκτώβριος 1983

Τάκη Κολισθᾶ - Μωλιστάκη, Παρουσιολόγιο τὸ
δεύτερο (ποίηση), σελ. 78, Ἀθήνα 1983.

Συμπληρώνοντας τὸ «Πρῶτον», ἔρχεται μὲ τὸ «Δεύτερον» Παρουσιολόγιο ὁ καλὸς ρομειλιώτης, φίλος μας κι' ἄξιος ποιητὴς Τ.Κ.—Μ. νὰ υπογραμμίσαι τὴν καλὴν τοῦ προαίρεση κι' ἀγάπην γιὰ δεκάδες καὶ ἐκατοντάδες ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων τῆς αἰωνῆς ἐποχῆς καὶ τῆς περασμένης. Τραγιερὰ δύσκαλο τὸ εἶδος αὐτῆς τῆς ἐπιγραμματικῆς ποιήσεως τῶν τεσσάρων μυχρῶν στίχων μέσα στοὺς ὁποίους ὑποχρεώνει τὸν ἐαυτὸν νὰ περιλάβει τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ. Ὅμως παράλληλα δείχνει μιὰ πλατιά γνώση καὶ ἐμπειρία τοῦ στιχουργοῦ πάνω σὲ κάθε δημιουργοῦ πού τιμᾷ τὴ θητεία του στὸ Λόγον Δειγματοληπτικὰ παραθέτουμε μερικὰ τετράστιχά του, πού φέρνουν τὴν σφραγίδα τῆς δυνατῆς τελειότητος, ὅπως γιὰ τὸ Νικηφόρο Βρεττάκο: «Βαθιά «Ὀδύνῃ» εἰσχωρεῖ / στῆς ποιήσεως τὸ χωρὸ. / Καὶ σὰν Βρεττάκος προχωρεῖ / μὲ δῆλια Νικηφόρο», γιὰ τὸ Φῶτο Γιοφύλη: «Μούσα, ποτὲ στοχάστηκες / σὰν λύγισε ὁ Γιοφύλης, πόσα ἐκείνος σούδωσε / καὶ πόσα τοῦ ὀφείλεις;», γιὰ τὴν Χρυσάνθη Ζιτσαῖα: «Παντάνασσα τοῦ λυρισμοῦ / ἀειθαλὴς κι' ὠραία. / Μὲ τὸν ἀχὸ τοῦ τραγουδιοῦ / παρεύεται ἡ Ζιτσαῖα», γιὰ τὸν Ἀπόστολο Ζορμπᾶ: «Στὴν Κύπρον τὴν ἀέρινη / χρόνια ὁ Ζορμπᾶς θητεῖ. / Ἀπόστολος τῆς Λευτεριᾶς / λύτρωση προφητεύει», γιὰ τὸ Γιώργο Κασίμπα: «Πολεμιστὴς ἡρωϊκὸς / στῆς ἀρετῆς τὰ κάστρα / Κατοίμας «Ἰπολοχαγὸς» / ἀλλὰ «χωρὶς τὰ ἀστρα», γιὰ τὸν Τάκη Λάππα: «Τοῦ Τάκη Λάππα τὰ γραφὰ / ἀκριβοζυγιασμένα. / Χαρίζει ἔργα ζηλευτὰ / γύρω ἀπ' τὸ Εἰκασμένα», γιὰ τὸν Κώστα Πηγαδιώτη: «Ὁ «Δρόμος» χωρὶς ἀπφαλτο / κι' ἀκούρατος στρατιώτης, / μὲ ζηλευτὲς «Ἀποσκευὲς» / βαδίζει ὁ Πηγαδιώτης» καὶ γιὰ τόσους ἄλλους πού πάλι συμπληρώνουν τὸν ἀριθμὸ τῶν 222 (!) πορτραίτων. Χαρὰ στὸ κουράγιο καὶ τὴν ἀπέραντη καλοσύνη τοῦ Λακροῦ ποιητῆ καὶ ἀκούραστου δημιουργοῦ.

ΚΩΣΤΑΣ Δ. ΑΒΡΑΑΜ

MINOYETO

Η μάνητα ξεθύμανε της βαρυχειμωνιάς
δροσιά στον κάμπο κύλισε των κορυφών το χιόνι.
Και στα κλωνάρια τα λιγνά της κιτρολεμονιάς
πλούτος λευκός των λουλουδιών το μύρο ξεδιπλώνει.

Τα χαμομήλια πρόβαλαν φανταχτερή στρατιά
νότα μυριόχρωμης χαράς γης ανανεωμένης.
Κι ένα που λάλησε πουλί βαδιά στη ρηματιά
διάχυτος διάβηκε παλμός ψυχής ερωτευμένης.

Χρυσός στη δύση θησαυρός, πορφύρα στην αυγή
φωτοδιαύγεια στη ματιά, παναρμονία στους ήχους,
στη μουσική της έξαρση συνδέτοντας η γη
στα μινουέτα της περνά τους λυρικούς της στίχους.

Στοχαστική συγκίνηση στη βραδυνή σιωπή
και ρεμβασμός στον αστεριών τη φαντασμαγορία,
και διαμαντένια δάκρυα που δένουν τη νωπή
κι άλυτη των αυγερινών ωρών αλληγορία.

Το θάλλπος μύρια πράγματα στους κόλπους του ξυπνά
χάρη παίρνουν τ' ασήμαντα, τ' ανόητα σημασία,
και μέσ' από τον θάνατο τον πρόσκαιρο περνά
η ζήση και φτερώνεται μες στην αθανασία.

Σπουδή στους πρωτοπόρους της Λογοτεχνίας μας αποτελεί το δωδέκατο κατά σειρά βιβλίο του γλαφυρού και παραγωγικότατου συγγραφέα Τάκη Κολιαβά — Μωλιότακη. Απ' τα μικρά του χρόνια έτρεφε ένα βαθύ σεβασμό και μια εκτίμηση σε κείνους απ' τους λειτούργους του Λόγου και της Τέχνης, που με τα έργα τους ατάλαζαν μέσα του το νέκταρ της πολυγνωσίας. Και τώρα που ο ίδιος έγινε φτασμένος λογοτέχνης και πολύπειρος συγγραφέας αισθανόθηκε το χρέος να προσφέρει ένα αγιοκέρι κι ένα αφιερωματικό τετράστι

ΤΙΜΗΤΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΥΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ ΜΑΣ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

ΠΑΡΟΥΣΙΟΛΟΓΙΟ το ΠΡΩΤΟ

σελ. 78 — Αθήνα 1973

του Παν. Παπαχαραλάνη
φιλόλογου καθηγητή

χο σ' αυτούς, που με τον ποιητικό ή πεζό τους λόγο δημιούργησαν τα πρότυπα και τις αρχές της Νεοελληνικής μας Λογοτεχνίας.

Στο νέο του βιβλίο περιέλαβε μέσα απ' την χορεία των Νεοελλήνων εργατών του Λόγου κατά αλφαβητική σειρά 222 εκλεκτούς

και επιφανείς συγγραφείς σαν για μνημόσυνη αναφορά, ζωντα νεύοντας έτσι στην εποχή μας ονόματα και μορφές, που το πέρασμα του χρόνου πάει να ξεθωιάσει και να σκεπάσει με την αδιάφανη καλύπτρα της λήθης.

Πρωτότυπη η ιδέα του συγγραφέα Τάκη Κολιαβά—Μωλιότακη να δώσει με τον ποιητικό του στίχο επιτυχημένα τετράστιχα σαν επιτύμβιες συνθέσεις για καθένα απ' τους λογοτέχνες, που καταχώρησε στη νέα του έκδοση.

Με γλώσσα πυκνή και γνωμική διατύπωση, με ομοιοκαταληκτική ποικιλία και με εναρμονισμένη με τη ζωή και το έργο φρασολογία, πέτυχε να μας δώσει ένα έργο με φανερά το δείγμα τα του μόχθου και της ακαταπόνητης φιλοπονίας του.

Μεταφέρουμε εδώ τρία δείγματα της γραφής του, που θεωρούμε πως εκφράζουν το σέβας του ποιητή και την αριστοτεχνική στιχουργία του:

Σπύρο Μελά, καρδιά φτωχή
σε «Ράσα Ματωμένα».
Όση σου έλειπε ψυχή
τόση ψυχή είχε η πέννα.
134. Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης

Μέ βήμα διάβηκες σπύρο
το βίο Παπαδιαμάντη.
Κι έμεινε κάθε σου γραφτό
αλώβητο δικιόντι.
181. Άγγελος Σκελιανός
Σκελιανέ, τραλή μορφή
πύλεψ ισοβίως,
για νάνα οι άνθρωποι οδελφοί
και «Λυρικός ο βίος».

Είναι λοιπόν άξιος συγχαρητήριων για τη νέα του αυτή εκδοτική προσφορά ο αγαπητός φίλος Τάκης Κολιαβάς — Μωλιότακης και προσδοκούμε απ' τη γραφίδα του κι άλλα ποιητικά δημιουργήματά του.

Π.Γ.

ΛΑΡΙΣΑΨ'ΚΗ ΗΧΩ

Δευτέρα 18 Ιουλίου 1983

Το Βιβλίο

Παρουσιολογίο

(ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ—ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ)

ΤΟΥΣ ΠΟΙΗΤΕΣ, τους πεζογράφους, τις ποιήτριες από τον Μικέλη 'Αβδηλο μέχρι τον Γιάννη Ψυχάρη δίδει στο πρώτο το «ΠΑΡΟΥΣΙΟΛΟΓΙΟ» ο γνωστός ποιητής κ. ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ. Αλλά και μορφές λογίων όπως ο Κορναίος, ο Κοσμάς ο Αιτωλός, ο Χρ. Παρρισιός, ο Ρήγιος Φερραίος, έχουν τη θέση τους σιαστή την πρωτότυπη εργασία. Βάσει σαυτή υπάρχουν όλοι οι ΝΕΟΙ κλασσικοί μας, αυτοί που πέταξαν με τον Πήγασο και δέχθηκαν την αναστασιά της φυλής μας σαν ζειδωρή πνοή σαρινής αύρας. 'Ο μως λέγει το «ΠΡΩΤΟ» ασφαλώς θ' ακολουθήσει μια καινούργια εργασία στην οποία θα περιλάβει και όλους τους άλλους αυτούς που εργάστηκαν και εργάζονται στην επαιρεία, αυτούς

που το καθιερωμένο της Αθήνας ΑΓΝΩΣΙ.

ΘΑ ΧΡΕΙΑΣΤΕΙ να δώσουμε μερικά δείγματα της πρώτης εργασίας του ποιητή: 123. ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ Νιρβάνα, η ζήση ρέουσα κι ο χάρος τον ορίζει.

Μια η «Παρά Λαλέουσα» στο χρόνο κελαιρίζει.

139 ΖΑΧ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ 'Ηρθε απ' τα «ψηλά δουνά» Παπριώνιου, στη χώρα, κ'τα λυπημένα δειλινά γέμιστες κείνα δώρα.

222 ΠΑΝΝΗΣ ΨΥΧΑΡΗΣ Αρχόντισσα η δημοτική κι είχε τρανή πα χάρη. Πρώτο εκλεκτό της να χαιρεί τον Γιάννη τον Ψυχάρη.

Πρόγραμμα εργασίας στον έρειος Λευίτη στο Πάνθεο των εκλεκτών των γραμμάτων μας Δάμι, Βουλύ.

ΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

ΠΑΡΟΥΣΙΟΛΟΓΙΟ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Έκδοση 1983

Με την έκδοση του πρώτου παρουσιολόγιου, την πιθανότητα έκδοσεως και δεύτερου, την έκαμε πραγματικότητα ο ποιητής μας Τάκης Κολιαβάς με την έκδοση του ανά χειρας δεύτερου παρουσιολόγιου.

Ίσως έκολουθήσει και τρίτο παρουσιολόγιο πνευματικών ανθρώπων από τα όσα κατά νούν και διδόναιαν Έχει ο ποιητής για νέους πνευματικούς ανθρώπους, εάν οι αντίξοες περιστάσεις τό επιτρέψουν.

Οι νέοι δέν θέλουν λιθοβολισμούς, θέλουν ενθάρρυνση στίς προσπάθειες και τά δράματά τους, χρειάζονται τόν κάλό λόγο. Νέοι και άπειροι ήσαν όλοι αὐτοί οι σήμερα καταξιωμένοι. Ποιός ξέρεi άπ' αὐτούς τούς σημερινούς νέους και διαδόχους τών σημερινών, τί μπορεί νά ξεπηδήσει αύριον. Ίσως λίγοι, Ίσως πολλοί, Ίσως και «πολλώ κάρρωνες» νά ξεπηδήσουν άπ' αὐτούς τούς νέους πού θά παρουσιάσει.

Διακόσια είκοσι δύο πορτραίτα σκιαγραφεί ο Τάκης Κολιαβάς, χωρίς τό πρώτο παρουσιολόγιό του και μάς γεμίζει περηφάνεια, γιατί ο άκούραστος αυτός δημιουργός είναι Ρουμελιώτης. Για νά παρουσιάσεις τίς έκαντοτάδες αυτές πνευματικές προσωπικότητες, χρειάζεται νά τούς διαδάσεις όλους αὐτούς και ο Τάκης Κολιαβάς Μωλιωτάκης δέν τούς

διάδασε, δέν κοπίασε μόνο πνευματικά, αλλά και τούς μελέτησε και τούς ένδοσκόπησε. Έκαμε μιá πνευματική σφαιρική ζωγραφική και μάς παρουσιάζει τό άπόσταγμα τής πνευματικής κατεύθυνσης του καθενός.

Και τό σπουδαίο και πιδ δύσκολο, τούς παρουσιάζει με έ-

να μόνο τετράστιχο, με φυσικότητα και χάρη και εύστοχες παρατηρήσεις, πού είκονογραφεί κάθε πνευματικό άνθρωπο και δημιουργό, με μιá σπάνια επιδεξιότητα στιχουργική.

Με τό πρώτο και δεύτερο παρουσιολόγιό του ο Τάκης Κολιαβάς - Μωλιωτάκης, έδειξε τήν αγάπη του και τόν ψυχικό του κόσμο για έκατοντάδες νεκρούς και ζωντανούς ανθρώπους τών γραμμάτων.

Ο Τάκης Κολιαβάς - Μωλιωτάκης είναι μιá γνήσια ποιητική φλέβα και οι στίχοι του άπλοί, κρύσταλλινοι γεμάτοι όμορφιά. Στούς στίχους του βρίσκεις λυρική διάθεση και φιλοσοφική σκέψη.

Στοχάζεται και φιλοσοφεί, πιστός στίς ρίζες του και τίς παραδόσεις του.

Η έμβέλεια τής ποιητικής του μορφής είναι πανελλήνια, ως τόσο για μάς τούς Ρουμελιώτες είναι μιá ιδιαίτερη χαρά και ίκανοποίηση και χρέος μας νά τόν συγχαρούμε για τήν ποιητική του άνοδο και τήν ποιητική του γονιμότητα.

ΖΑΧΟΣ ΣΗΡΟΤΥΡΗΣ

Τὸ Βιβλίο

Παρουσιολόγιο τὸ Β΄

(Τὸν κ. ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ—ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ)

ΜΕΣΑ στὰν ἴδιο χρόνο (1983) ο φίλος ποιητὴς Τάκης Κολιαβάς — Μωλιότακης παρουσίασε δυο βιβλία που μποροῦν νὰ τα χαρακτηρίσω πρῶτοντα, ἢ πρωτότυπα. Πρῶτοντα γιὰ τὸ ΠΑΡΟΥΣΙΟΛΟΓΙΟ στο οποίο παρουσιάζει τοὺς πνευματικὸς δημιουργοὺς τοῦ Κέντρου καὶ τῆς ἐπαρχίας μὲ ἐνα τετραστικό γενημένο ἀπὸ τὴ φύση τοῦ ἔργου τοῦ καθενός.

ΓΙΑ Τὸ ΠΡΩΤΟ παρουσιολόγιο ἔγραψα πρὸ καιροῦ. Ἦδη ἔχω στὰ χέρια μου τὸ ΔΕΥΤΕΡΟ. Μὲ τὴν ἴδια τεχνικὴ, τὴ θεμελιώδη γὰρ καὶ τὴν ἐντεχνη ΠΟΙΗΣΗ παρουσιάζει τοὺς πνευματικὸς ἄνθρωπους. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἔχουν τὴν τιμητικὴ τοὺς πολλοὶ (222 ἐλλῶ) καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς: Δ. Σιατόπουλος, Δημ. Στάμελος, Δημ. Γιακάς, Ηλ. Σαβ.

πυλός, Χρ. Κουλούρης, Κ. Α. Βραάμ, Μπαμπῆς Κλάρας, Μιχ. Σταφυλάς, Α. Σαράκης, Λων. Χρυσάνθης, Γιάννης Κοντοσχέρας καὶ Ἀστέριος Κοντοσχήρας, πρὸς τὰς τοὺς κοσμοὺν τὸ ἐξώφυλλο τὸν βιβλίο.

ΣΑΥΤΟ τὸ «Παρουσιολόγιο δεῦτερον» ο φίλος ποιητὴς παρουσιάζει καὶ τὸ Δοξασίον ποιητῆ Δαμιανὸ Βουλγαράκη, (Διευθυντὴ τῆς Δ.Η.) μετὰ παρακάτω τετραστικό:

«Κόπω ἀπ' τὸν ἄδειο σφραγὸ
Ὁ Βουλγαράκης φθίνει.

Καὶ «ἐκ Βαθέων» ἀπὸ κενὸ
κάποιοι «Κραυγὲς» τοῦ ἀφήνει.

Πάσκειται γιὰ τὶς τρεῖς ποιητικὸς τὸν Συλλέγας που ἀφῆσαν τὶς καλὺτερες ἐντυπώσεις.

Χ.

— — — ΔΑΜΙΑΝΟΣ ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Με τοὺς τίτλους «Παρουσιολόγιο τὸ πρῶτον» καὶ «Παρουσιολόγιο τὸ δεύτερον», κυκλοφόρησαν δύο βιβλία τοῦ Τάκη Κολιαβά - Μωλιότακη. Πρόκειται γιὰ μίαν πρωτότυπην ἐργασίαν, ὅπου τὸ κάθε βιβλίο παρουσιάζει 222 λογοτέχνες μετὰ περιεκτικὸν τετραστικό γιὰ τὸν καθένα. Τὸ πρῶτον παρουσιάζει συγγραφεῖς, ποιητὲς καὶ λογοτέχνες τῆς γενιᾶς που ἔχει φύγει. Τὸ δεύτερον τοὺς σύγχρονους. Ετοιμάζεται τὸ «Τρίτον Παρουσιολόγιο» μετὰ τὴν νῆαν γενιά.

Χ. Ν. ΚΟΥΛΟΥΡΗΣ

ΝΕΑ
ΣΚΕΨΗ

ΝΟΕΜ. 1983
Τ. 248

Νέα Βιβλία

Τάκη Κολιαβά - Μωλιστάκη:

Παρουσιολόγιο - τὸ πρῶτο Ἀθήνα 1983

» - τὸ δεύτερο » »

Γράφει ἡ Χρυσάνθη Ζιτουλιά

Τα δυο αὐτὰ βιβλία —Πρῶτο καὶ Δεύτερο— με τὸν κοινὸ τίτλο «Παρουσιολόγιο» που κυκλοφόρησαν τελευταία, περιέχουν ἀπὸ 222 τετράστιχα ποιητικὰ ἐπιγράμματα, τὸ καθένα, σφιερωμένο, σὲ ἰσάριθμους Ἑλληνεὺς λογοτέχνες καὶ ποιητὲς πολλοὺς καὶ νεώτερους. Πραγματικά, παρουσιάσεις εἶναι μὲ λόγῳ πυκνὸ, ποιητικὸ, βγαλμένο ἀπὸ τὸ ἴδιό το ἔργο καὶ τὴ ζωὴ 444 ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων μας. Καὶ μόνον ὁ ἀριθμὸς ἐντυπωσιάζει καὶ καταπλήσσει. Πολὺ δε περισσότερο, ὅταν διαβάζοντάς το κανένας, διαπιστώνει πῶς αὐτὸ γίνεται μὲ πλήρη πιστότητα καὶ επιτυχία. Μ' ἓνα πλατὺ ἀντίκρουσμα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἐργοῦ, κάθε λογοτεχνικὸ πορτραῖτο.

Καὶ δὲν εἶναι καθόλου εὐκόλο ἓνα τέτοιο εγχείρημα. Δὲ φανερώνεται μόνον τὴ μελέτη τῶν ἔργων, ἀλλὰ καὶ τὴν κανόντητά, νὰ μεταυσιώσει τὰ στοιχεῖα που τὰ συνθέτουν καὶ ν' ἀποδώσει μὲ λίγες πινελιὲς τὴν οὐσία τους. Ἐκφράζει ἀκόμα καὶ τὸ σεβασμὸ πρὸς τὴν ἑλληνικὴ λογοτεχνία ὅπως καὶ ἀγάπη σὲ κείνους που τὴ δημιουργοῦν καὶ εκπροσωποῦν. Αὐτὸ ἐκφράζει καὶ τὸ τετράστιχο, που παραθετεῖται ὡς πρόλογος. «Γέννησε ἡ καρδιά στοργή/ (σαν ἔθρεψε ἡ σελίδα)/ Σὺν εἶναι οἱ δημιουργοί/ Δὲ χάνεται ἡ ἐλπίδα».

Συναντοῦμε ὀνόματα πολλὰ γνωστά, καθιερωμένα, καὶ ὀνόματα μισοξεχασμένα, μα ὡστόσο ἐκλεκτὰ που ἔβαλαν τὸ προσωπικὸ πολὺτιμο λαθράκι στα γράμματα καὶ τοὺς ἀξίζει καθεὶ τιμὴ καὶ αναγνώριση. Μία Ποιητικὴ Ἀνθολογία, λέμε πῶς εἶναι τὰ βιβλία αὐτά, γραμμένη ἀπὸ τὸ ἴδιο χέρι. Ὅλα τὰ

«ἐπιγράμματα» δίνονται μὲ τὸν ἴδιο ρυθμὸ καὶ τὰ ἴδια μέτρα. Μὲ ὀκτασύλλαβο καὶ ἐπτασύλλαβο—στιχο, καὶ ῥάμο ζευγοροπλεχτή. Τὰ ὀνόματα παρουσιάζονται κατ' ἀλφαβητικὴν σειρά.

Μέσα στο πλοῦσιον αὐτὸ ποιητικὸ περιβάλλον, ὑπάρχουν καὶ 17 τετράστιχα, σφιερωμένα σὲ ἡπειρώτες λογοτέχνες. Αὐτά, ὡς ἡπειρώτες καὶ γιὰ τοὺς ἡπειρώτες, τὰ σταματολογοῦμε καὶ μεταφέρουμε ἐδῶ, κρατώντας τὴ σειρά που ἔχουν στα βιβλία.

«Παρουσιολόγιο - Πρῶτο».

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΓΕΡΗΣ, σ. 8. «Μάρκος Αὐγέρης, κριτικὴ πνοὴ μὲς στα συγγράμματα. Σπούδασε τὴν ἰατρικὴν θεράπευε τὰ γράμματα».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ, σ. 10. «Σατιρικά καὶ λυρικά/τοῦ Βηλαρὰ ευρηματα/Κι ἡ φτωχὴ νόχαι μερτικά/ στα πλοῦσια τοῦ οἰσθηματα».

ΓΙΩΣΕΦ ΕΛΙΓΙΑ, σ. 18. «Διὰ βηκες πρόωρα τὴν πλαγιά/τῶν πρόσκαιρων πλάσμάτων/κι ἀφῆρες πίσω σου ἑλπίδα/τοῦ ἄσματος τῶν Ἀσμάτων».

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ, σ. 19. «Τοῦ Σαλοκώστα ἐννιά παιδιὰ/ τὸ ἐφτά στη γῆ ἔσπλυνον/Ὡς τότε θα φυσᾶς βοριά/ τ' ἀρνάκια νὰ πογώνουν».

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΤΖΟΥΛΑΣ, σ. 30. «Κοτζούλα «Ἐβγανὴ Φωτιά»/κι ὡραία «Φυγὴ στη Φύση»./Ζεῖ δευτέρη ζωὴ γλυκειά/ ὁποῖος σὲ μελετήσας».

ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ, σ. 31. «Ἡ μοῖρα σου ξεχωριστή/ καὶ σοῦ μελλε Κρυστάλλη/πρόωρα τὸν Τρογουδιστή/νὰ πνίξει ἡ Βιοπάλη».

ΛΕΩΝ ΜΕΛΛΑΣ, σ. 39. «Ἡ ζῆση σὺν «Ναυάγιο» λέων/Μελα σου ἐσάθη/ σὺντροπαίω».

νιο κι άγιο έχεις το «Γερόστα-
θι».

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ
σ. 77 «Η αγάπη σου «Στ α-
δερφια μας» μία φωτεινή πο-
ρεία/Χρηστοβοσίλη πάλεψες
για την Ελευθερία».

«Παρουσιολόγιο - Δεύτερο».
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΑΒΕΡΩΦ. σ. 5.
«Τοσίτσα Αβέρωφ «Γη Δελφός/
του λόγου σου οι σειρήνες/Ύ-
ρευσαν την επιστροφή να κο-
νουν στις «Μυκήνες».

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΡΕΛΛΗΣ. σ. 17.
«Ο Βρέλλης με πολυπειρο'νελ-
μα κι ορθή παιδεία/σκει απο-
την Ηπειρο/Έλλαδική εποπτεία».

ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΖΙΤΣΑΙΑ. σ. 21.
«Ποντάνασσα του λυρικού/α
ειθαλής κι ωραία/Με τον χο-
του τραγουδιού πορεύεται η
Ζίτσαϊα».

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΚΟΚΚΙΝΟΣ
σ. 31. «Ο Κόκκινος με λυρικά/
χρώματα τραγουδάει/Μια αν-
θρώπινη τα «Εσπερινά»/αγρύ-
πνια διαπερνάει».

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΡΑΨΙΤΗΣ. σ. 37.
«Μελωδικοί οι στίχοι του/κι έ-
δωσαν ο Κραψίτης τις «Στί-
ξεις» και τα «Τείχη του/σαν
λυρικός... γραψίτης».

ΛΑΜΠΡΟΣ ΜΑΛΑΜΑΣ. σ. 98
«Πηγή ο νούς του διαυγής/και
η καρδιά του Μάλαμα. Στο έρ-
γο του μιας χαραυγής/νοιώθει
το δροσοστάλαμα».

ΝΕΣΤΟΡΑΣ ΜΑΤΣΑΣ. σ. 42.
«Το έργο του αξιέπαινο/του
Νέστορα του Μάτσα/Κι αν υ-
στερεί στον έπαινο/έχει βραβεία
Μάτσα».

ΜΙΧΑΗΛ ΠΕΡΑΝΘΗΣ. σ. 52.
«Διαβότης με «Σκληρή Βροχή»/
μες στις γραμμές τις πρώτες/Κι
έχει ο Περάνθης αντοχή/όση
και οι Σουλιώτες».

Τελειώνω αντιγράφοντας. έ-
να πολύ επιτυχημένο, για τον
ΚΟΣΜΑ ΤΟΝ ΑΙΤΩΛΟ, που ήρ-
θε στην Ήπειρο, διδάξε, ίδρυ-
σε σχολεία, κι άφησε πολλά
σημάδια του διάβα του.

«Πατροκοσμά, ήθος χρηστό
και σκέψη μια λαμπάδα.
Οι λόγοι σου ύψωναν Χριστό
και στέργιωναν Ελλάδα».

«ΠΡΩΙΝΑ ΝΕΑ»

Σ Α Β Β Α Τ Ο
26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1983

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΔΑΓΚΛΗ 14
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΔΑΓΚΛΗ 7

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 10

ΤΗΛ.: 28.296 — 29.718
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ-ΚΙΝΗΤΗΣΙΚΗ

‘Ο φθιώτης ποιητής

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

ΑΧΙΛΛΕΑΣ

Τιμάται στὸν «ΠΑΡΝΑΣΣΟ» στὶς 13 Φεβρουαρίου 1984

ΑΘΗΝΑ

Ἀνάμεσα στοὺς Φθιώτες ποιη-
τὲς διαλεχτὴ θέση ἔχει καὶ ὁ παρα-
δοσιακὸς Τάκης Κολια-
βάς — Μωλιότακης, ἀ-
πὸ τὸν Μῶλο, ποὺ ζεῖ στὴν Ἀθή-
να. Ἀπὸ τὸ 1966 μέχρι τώρα ἔχει
τυπώσει 13 ποιητικὲς συλλογές,
ποὺ παινέθηκαν ἀπὸ ἐγκυροὺς κρι-
τικούς, ὅπως οἱ: Μπ. Κλάρας, Χρ.
Κουλούρης, Δ. Σιατόπουλος, Δ.
Σταμέλος, Α. Καραντώνης, Κ. Ἀ-
βραάμ, Ἀ. Κοδατζής, Κ. Χρυσάν-
θος, Δ. Γιάκος κ.ά.

Ὁ σεμνὸς τὸ ἦθος πατριώτης
μας ποιητὴς ἀντλεῖ τὰ θέματά του
ἀπὸ τὸ φυσικὸ καὶ ἀνθρώπινο πε-
ρίγυρο καὶ ἀπὸ τὸν πλούσιο ἔσωτε-
ρικὸ του κόσμον καὶ ἀποκρυσταλλώ-
νει βιώματα καὶ στοχασμοὺς σὲ
στίχους μὲ μέτρο, ρυθμὸ καὶ
ὁμοιοκαταληξία, ντυμένους λυρι-
κά, μὲ ὕφος λιτὸ ἢ γλαφυρὸ, πε-
τυχαίνοντας ἀμεση ἐπαφὴ μὲ τὸν
ἀναγνώστη. Μακρὰ ἀπὸ κακὲς με-
ρικῶν μιμήσεων ἀξιόλογων πρωτο-
πόρων, οἱ ὁποῖες ἐκφράζουν μὲ
τὸν ἐλεύθερο στίχο τὸ ὑπαρξιακὸ
ἄγχος καὶ τὴν πανανθρώπινη ἀγω-
νία, ὁ Τάκης Κολια-
βάς — Μωλιότακης ἀ-
πλώνει τὶς εὐαίσθητες κεραίες του
σὲ πλατιοὺς ὀρίζοντες, μετουσιώ-
νει καλλιτεχνικὰ τὶς ἐντυπώσεις
του, προβληματίζεται καὶ προβλη-
ματίζει, χωρὶς νὰ καταφεύγει στὸ
παράλογο, στὸ αἰνιγματικὸ, στὴν
ἀσάφεια γιὰ νὰ ἐντυπωσιάσει, τά-
χα, ὅπως κάνουν μερικοὶ κακοποι-
ώντας τὸν ὑπερρεαλισμὸ. Ὁ Τ.Κ.

— Μ. ξεκίνησε στιχογραφῶς καὶ ἐ-
ξελίχθηκε σὰν ποιητὴς κυρίως πα-
ραδοσιακός, ἀντλώντας ἀπὸ τὸ
Λαὸ μας καὶ προσφέροντας στὸ
Λαὸ τὰ τραγούδια του, ποὺ συγκι-
νοῦν καὶ ἀνεβάζουν πολιτιστικά.

Τὸ 1983 μᾶς ἔδωκε δυὸ συλλο-
γές α) τὸ «ΠΑΡΟΥΣΙΟΛΟΓΙΟ
τὸ 1ο» στὸ ὁποῖο παρουσίασε 222
λογοτέχνες, ποὺ δὲ ζοῦν, μ' ἓνα
τετράστιχο χαρακτηριστικὸ τῆς προ-
σωπικότητάς τους καὶ μέρους τοῦ

ἔργου τους καὶ β) «ΠΑΡΟΥΣΙΟ-
ΛΟΓΙΟ ΤΟ 2ο» πάλι μὲ 222 τετρά-
στιχα — σκίτσα, ποὺ ἀναφέρονται
σὲ ζῶντες λογοτέχνες, ἀνάμεσα
σὺς ὁποῖους καὶ οἱ Φθιώτες: Κ.
Ἀβραάμ, Τ. Ἀνθίλης, Ἀ. Βα-
σιλείου, Σ. Δημοῦλης, Ἀπ. Ζορ-
μπᾶς, Γ. Κατσίμπας, Μπ. Κλάρας,
Λ. Κορέλης, Χ. Κουλούρης, Β.
Λιάσκας, Δ. Νάτσιος, Ζ. Ξηροτύ-
ρης, Ζ. Πρωτοπαπᾶς καὶ Δ. Σια-
τόπουλος. Ἡ πρωτότυπη αὐτὴ προ-
σφορὰ ἐντυπωσίασε γιὰ τὴν ἐπι-
γραμματικότητα καὶ τὴν εὐστοχία
τῆς.

Ὁ βραβευμένος ποιητὴς δημο-
σίευσε σὲ ἐγκυρα περιοδικά, ἐκτός
ἀπὸ ποιήματα, χρονογραφήματα πε-
τυχημένα καὶ κριτικές, ποὺ δεί-
χνουν πλατιά κατάρτιση, ὀξύνοια
καὶ εὐθυκρισία. Εἶναι μέλος τῆς
Ἑταιρίας Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν.
Ποιήματά του ἔχουν περιληφθεῖ σὲ
Ἀνθολογίες καὶ γιὰ τὸ ἔργο του
γράφουν οἱ ἱστορίες λογοτεχνίας
καὶ ἐγκυκλοπαίδειες.

Προσωπικὰ τὸν καμαρώνω σὰν
ποιητὴ καὶ ἄνθρωπο καλλιεργημένο,
καλὸν πατριώτη, ποὺ μελέτησε καὶ
ἐμβάθυνε στὸ ἔργο μου «Λαμ-
πρὰ παλληκάρια» καὶ
τὸν εὐχαριστῶ γιὰ τὸ τετράστιχο
ποὺ μοῦ ἔγραψε:

«Στὴν Κύπρο τὴν ἀέρινη»
χρόνια ὁ Ζορμπᾶς θητεύει.

Ἀπόστολος τῆς Λευερίας
λύτρωση προφητεύει».

Μπράβο στὸ «Σύλλογο Μωλιω-
τῶν» ποὺ θὰ τιμήσει τὸν Τ.Κ. —
Μ. στὸν «Παρνασσὸ» στὶς 13 Φε-
βρουαρίου, Δευτέρα, στὶς 7.15'
μ.μ., ὅπου θὰ προκλονήσει ἀπὸ μέ-
ρους τῆς Ε.Ε.Λ. ὁ Ἥλ. Σιατόπου-
λος, θὰ μιλήσουν οἱ: Κ. Ἀβραάμ
καὶ Κ. Σταμάτης καὶ θὰ ἀπαγγέ-
λουν οἱ: Μαίρη Βογιατζή — Τράγ-
κα, Τ. Νατσούλης, Κ. Μπιλάρας
καὶ ὁ ποιητὴς.

ΑΠ. ΖΟΡΜΠΑΣ

ΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Τάκης Κολιαβάς - Μωλιοτάκης

Ανάμεσα στους Ρουμελιώτες ποιητές διαλεκτή θέση έχει ο παραιοδοσιακός Τάκης Κολιαβάς - Μωλιοτάκης που ζει στην Αθήνα.

Από το 1966 μέχρι τώρα τύπωσε 13 ποιητικές συλλογές, που επαινέθηκαν από Έλλαδότες και Κύπριους κριτικούς.

Ο σεινός ποιητής, φίλος της μαστυρικής Κύπρου, αντλεί τα

θέματά του από το φυσικό και ανθρωπινό περίγυρο και από τον πλούσιο εσωτερικό του κόσμο. Αποκρυσταλλώνει ποιητικά στοχασμούς, συναισθήματα και βιώματα πετυχαίνοντας άριστη

επαφή με τον αναγνώστη. Επιπλέον, από τους πρωτοπόρους, ξένους και δικούς μας, που εκφράζουν με τον ελεύθερο στίχο το υπαρξιακό άγχος και την πρηνανθρώπινη αγωνία, για τους ως τώρα όλεθρους και το μελλούμενο πιθανό ολοκαύτωμα από τα πυρηνικά όπλα. Ωστόσο δεν τους μιμείται στην τεχνωτοπία και στα εκφραστικά μέσα. Απλώνοντας τις ευαίσθητες κεραιές του σε πλατιούς ορίζοντες, στιχουργεί χρησιμοποιώντας λαϊκά και αστικά εκφραστικά μέσα σε γλώσσα που γίνεται σε αρκετό βαθμό, καλλιτεχνικό όργανο.

Τραγουδιστής της χαράς και του πόνου του λαού, ζωγράφος της ομορφιάς της φύσης, κήρυκας των ανθρωπιστικών ιδεών και της πρηνανθρώπινης ειρήνης, αποφεύγει το παράλογο, το αιγιματικό, την ασάφεια, την αυτοματη, τάχα, γραφή όπως κάνουν μερικοί κακοποιώντας τον υπερρεαλισμό για να εντυπωσιάσουν.

Το 1983 τύπωσε 2 συλλογές (α) «Παρουσιολόγιο 1ο» στο οποίο παρουσίασε 222 λογοτέχνες, που δε ζουν, με ένα τετράστιχο χαρακτηριστικό της προσωπικότητάς τους και μέρους του έργου τους και (β) «Παρουσιολόγιο 2ο» πάλι με 222 τετράστιχα σκίτσα που αναφέρονται σε ζώντες λογοτέχνες ανάμεσα στους οποίους και Κύπριοι.

Του κ. ΑΠ. ΖΟΡΜΠΑ (της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών)

Η προσφορά του αυτή εντυπωσίασε για την πρωτοτυπία, την επιγραμματικότητα και την ευστοχία των τετράστιχων.

Ο βραβευμένος ποιητής δημοσίευσε σε έγκυρα περιοδικά χρονογραφήματα και κριτικές. Ποιήματα του έχουν περιληφθεί σε ανθολογίες και τον αναφέρουν ιστορίες της Λογοτεχνίας και Εγκυκλοπαίδειες.

Παραθέτω τετράστιχα για 3 Κύπριους. Για τον μ. Λδοκή Ακρίτα, του οποίου το έργο «Ο Κάμπος» χαιρόμαστε στην τηλεόραση.

«Ο Ακρίτας με πνευματικά/εφόδια προικισμένος/ βγήκε στα λογοτεχνικά/τοπία «Αρματωμένος»!

Για την στα 1951 μαθήτριά μου Πίτσα Γαλάζη:

«Στα περιθώρια των καιρών/ δε στάθηκε η Γαλάζη./ Μεσ' την οδύν των ωρών/ το δρόμο της χαράζει».

Για τον πρόεδρο του ΕΠΟΚ Κύπρου Χρυσάνθη:

«Μορφή ο Χρυσάνθης δυνατή/ το έργο του ανεμίζει./ Η Κύπρος η μαρτυρική/ με στίχους του γεμίζει».

Κι ένα για μένα:

«Στην Κύπρο την αέρινη/ χρόνια ο Ζορμπάς θητεύει./ Απόστολος της Λευτεριάς/ λύτρωση προφητεύει».

Ο Τ.Κ.Μ. τιμάται στον «Παρνασσό» στις 13.2.84.

ΑΠ. ΖΟΡΜΠΑ

Αθήνα 10.1.84

Τέχνη καί ζωή

★
Η Ένωση των Απανταχοῦ Μωλιωτῶν πρῶντας τήν προ-
σφορά στή ἑλληνικά γράμματα
τοῦ Τάκη Κολιαβᾶ-Μωλιωτάκη ὁρ-
γανώνει γιά τήν προσεχῆ Δευτέρα
13/2/84 καί ὥρα 7.15 στόν
«Παρνασσό» πνευματική ἐκδήλω-
σι. Θά μιλήσουν οἱ λογοτέχνες
Κώστας Δ. Ἀβραάμ καί Κώστας
Μ. Σταμάτης. Χαιρετισμό ἐκ μέ-
ρους τῆς Ἑταιρίας Ἑλλήνων Λο-
γοτεχνῶν θά κάνει ὁ Ἡλίας
Σιμόπουλος. Θά ἀπαγγεῖλουν οἱ
ἡθοποιοί Μαίρη Βογιατζή-Τράγκα,
Τάκης Νατσούλης, Κώστας Μπι-
λέρης καί ὁ ἴδιος ὁ ποιητής. Τό
πρόγραμμα θά παρουσιάσει ἡ
Ἑλένη Σιάτρα - Λαζανά.

Η
ΒΡΑΔΥΝΗ* 7-2-84

Παρασκευή 10 Φεβρουαρίου 1984

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΓΝΩΜΗ

Φόρος τιμῆς

★ Η Ένωση των απανταχοῦ Μηλω-
τῶν, ὁργανώνει γιά τή Δευτέρα 13
Φεβρουαρίου, στίς 7.15 μ.μ. σὸν
«Παρνασσό» τιμητικὴ ἐκδήλωση γιά
τὸν γνωστὸ Ρομειωτὴ ποιητὴ Τάκη
Κολιαβᾶ-Μωλιωτάκη. Θὰ μιλήσουν γιά
τὸ ἔργο τοῦ τοῦ λογοτέχνη Ἡλ. Σιμό-
πουλος, Κ. Ἀβραάμ καί Κ. Σταμάτης
καὶ θὰ ἀπαγγεῖλουν ποιήματά του-οἱ
ἡθοποιοί Τάκης Νατσούλης, Κώστας
Μπιλέρης καὶ Μαίρη Βογιατζή-
Τράγκα. Στὴν ἐκδήλωση θὰ παρα-
στούν γνωστὲς προσωπικότητες τῶν
γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης.

«ΤΑ ΝΕΑ», Σάββατο 11 Φεβρουαρίου 1984

Το 24ωρο

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

■ Τη Δευτέρα σὸν «Παρνασσό»
ὥρα 7.15 μ.μ. ἡ Ένωση τῶν
Απανταχοῦ Μηλιωτῶν τιμᾷ τὸν
ποιητὴ Τάκη Κολιαβᾶ-Μωλιωτάκη.
Ομιλητὲς οἱ λογοτέχνες Κώστας
Δ. Ἀβραάμ καὶ Κώστας Μ. Σταμά-
της. Χαιρετισμὸς ἀπὸ τὸν Ἡλία Σι-
μόπουλο.

Η ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 4 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1984

Μέ λίγα λόγια

— Τιμητικὴ ἐκδήλωση γιά τὸν ποιητὴ
Τάκη Κολιαβᾶ - Μωλιωτάκη ὁργανώνει
στίς 13 Φεβρουαρίου στίς 7.15 μ.μ.
στὴν αἴθουσα τοῦ «Παρνασσό» ἡ
Ένωση τῶν Απανταχοῦ Μωλιωτῶν.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΒΡΑΔΙΑ ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΩΤΑΚΗ

Για τή Δευτέρα 13 Φεβρουαρίου, 7.15 μ.μ.
στὴν αἴθουσα τοῦ «Παρνασσό», ετοιμάζετα
φιλολογικὴ βραδιά αφιερωμένη σὸν ποιητὴ
Τάκη Κολιαβᾶ - Μωλιωτάκη. Ομιλητὲς Κώ-
στας Δ. Ἀβραάμ καὶ Κώστας Μ. Σταμάτης.
Χαιρετισμὸς ἐκ μέρους τῆς Ἑταιρίας Ἑλλήνων
Λογοτεχνῶν ἀπὸ τὸν Ἡλία Σιμόπουλο. Απαγ-
γέλλουν οἱ ἡθοποιοί Μαίρη Βογιατζή - Τρά-
γκα, Τάκης Νατσούλης, Κώστας Μπιλέρης καὶ
ὁ ἴδιος ὁ ποιητής. Τὸ πρόγραμμα παρουσιάζει
ἡ Ἑλένη Σιάτρα - Λαζανά.

Τ. ΝΕΑ ΣΚΕΨΗ ΓΕΝ. 1984 Τ. 250

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Μπράβο σὸ «Σύλλογο Μωλιω-
τῶν» ποὺ θὰ τιμῆσει τὸν Τ.Κ. —
Μ. σὸν «Παρνασσό» στίς 13 Φε-
βρουαρίου, Δευτέρα, στίς 7.15
μ.μ., ὅπου θὰ προλονίσει ἀπὸ μέ-
ρους τῆς Ε.Ε.Λ. ὁ Ἡλ. Σιμόπου-
λος, θὰ μιλήσουν οἱ: Κ. Ἀβραάμ
καὶ Κ. Σταμάτης καὶ θὰ ἀπαγγεί-
λουν οἱ: Μαίρη Βογιατζή — Τράγ-
κα, Τ. Νατσούλης, Κ. Μπιλέρης
καὶ ὁ ποιητής.

ΑΠ. ΖΟΡΜΠΑΣ

ΕΦ. ΑΧΙΛΛΕΑΣ
ΔΕΚ. 1983 - ΙΑΝ. 1984

ΒΕΣΣΑΛΙΚΗ ΕΣΤΙΑ

Διευθυντής: ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΑΦΥΛΑΣ
ΓΕΝΑΡΗΣ — ΦΛΕΒΑΡΗΣ 1984 Τ. 67

Διαρκής 'Ιστορία της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας

49

Ὁ Τάκης Κολιαβάς—Μωλιοτάκης (βλ. ὄν.) σὴν 1983 τύπωσε τὸ «Παρουσιολόγιο τὸ δεύτερο», ὅπου συνεχίζει τοὺς ποιητικούς χαρακτηρισμούς τῶν δημιουργῶν μὲ βάση τοὺς τίτλους τῶν ἔργων του. Δουλειὰ πρωτότυπη, ἐπιμοχθη, ἴσως ἐγκεφαλικὴ μόνο, ἀλλὰ σὸν βάθος αὐτῆς τῆς προσαφοῦς διακρίνει κανένας τὴν ἀγάπη τοῦ Τ.Κ.—Μ. γιὰ τοὺς λογοτέχνες κι ἕναν εὐχάριστο τρόπο παρουσιάσεως τους.

Ὁ Τάκης Κολιάβας—Μωλιοτάκης (βλ. ὄν.) σὴν 1983 τύπωσε τὴν πρωτότυπη ποιητικὴ του συλλογὴ μὲ τίτλο «Παρουσιολόγιο τὸ πρῶτο», ὅπου σὲ χαρακτηριστικὰ τετράστιχα μᾶς δίνει μιὰ μικρὴ γεύση ἀπὸ τοὺς μεγάλους (καὶ τοὺς μικροὺς) τῆς λογοτεχνίας μας. Ὁραία, ἀλλὰ καὶ δύσκολη δουλειὰ, ἀφοῦ σὲ λίγες λέξεις ἔπρεπε νὰ συντεθεῖ ἕνα εἶδος ποιητικοῦ πορτραίτου.

ΚΡΙΤΙΚΗ - ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

ΒΙΒΛΙΩΝ ΚΑΙ ἈΛΛΩΝ ΕΝΤΥΠΩΝ

Ἀπὸ τὸ Χ. Β. ΧΕΙΜΩΝΑ

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ-ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ: «Παρουσιολόγιο τὸ πρῶτο».
(Ἀθήνα 1983, σελ. 78).

Ὁ Τ.Κ.-Μ. σὴν συλλογὴ του ἐταῦτη παρουσιάζει μὲ τετράστιχα παραδοσιακῆς τεχντροπίας 222 ἑλληνες λογοτέχνες καὶ συγγραφείς. Μὲ σὲ τέσσερες στίχους ὁ ποιητής, ἀπὸ τοὺς τελευταίους μιστοῦρους τῆς παραδοσιακῆς τεχντροπίας, περιλαμβάνει ὅ,τι ἐκπέμπει τὸ ἔργο καὶ ἔπιοι αἰσθήματα καὶ στοχασμούς προκαλεῖ ἡ μελέτη αὐτοῦ τοῦ ἔργου καὶ τῆς ζωῆς μᾶς πλειάδας λογοτεχνῶν μας.

Ὁ Τ.Κ.-Μ. ἔχει κατορθώσει νὰ κλείσει «τὸ παλὺ σὸν λίγγο», γιαντὸ καὶ τὰ τετράστιχά του αὐτὰ περιέχουνε μονάχα οὐσία καὶ καθόλου λογοτεχνικά «παραγεμίσματα».

ΣΚΙΑΘΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ 80ς ❖ ΤΕΥΧΟΣ 29

ΑΠΡΙΛΗΣ — ΜΑΗΣ — ΙΟΥΝΗΣ 1983

Ο ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

Φτωχέ μου έαυτέ, ένώ νά κρύψεις
ζητιάς τής άνομιίας τίς στιγμές,
χτυπάει καί ξυπνά συχνά τίς τύψεις
ένα παλιό τοῦ τοίχου έκκρημές.

★

Σάν άρρωστη γριά κάθε άμαρτία
έρχεται στό προσκήνιο σωθρωπή,
κι ή τραγική τοῦ θιάσου άπαρτία
γειμίζει τήν άφόρητη σιωπή...

★

Ύποκρισίας τέλειος άγιογράφος
σέ ιριδισμούς συστρέφεις φωτός.
Όμως ό συνοδός σου φωτογράφος
γυρίζει τό φακό του στά έντός.

★

Κι ώς ή ματιά σου βρίσκει τόν καθρέφτη,
μέσ στόν άλαφιασμένο σου τό νοῦ,
Τήν όψη τοῦ γνωστοῦ σου βλέπεις ψεύτη
πού ράβεται σέ μέτρα χρυσιανού.

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ - ΜΟΛΙΟΤΑΚΗΣ

.....

Από τὴν Εὐσταθίου Ἀποσταχοῦ Μωλιωτῶν

ΦΟΡΟΣ ΤΙΜΗΣ ΣΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Ἡ φιλοδοξικὴ ἐκδόδησιν στὸν «Παρνασσὸς» Ἀθηνῶν

Παρά τίς καιρικῆς ἀντιξοότητες καὶ τὸ δυνατό ψυχὸς μεγάλη ἐπιτυχία σημείωσε ἡ φιλολογικὴ ἐκδήλωσις πού εἶχε ἐμπνευσθῇ νὰ ὀργανώσει ἡ Ἑνωσις τῶν Ἀπανταχοῦ Μωλιωτῶν πρὸς τιμὴν τοῦ συνεργάτη μας, ἐλκετοῦ καὶ καταξιωμένου στὸ Πανελλήνιο ποιητῆ Τάκη Κολιαβά - Μωλιωτάκη, στήν αἴθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ» στίς 13 Φεβρουαρίου στήν Ἀθήνα.

Ἀνάμεσα στὸ πυκνὸ πλήθος πού κατέδρασε κυριαρχτικὰ τὴ μεγάλη αἴθουσα γιὰ νὰ τιμήσῃ τὸν ποιητὴ, ξεχωρίσαμε πολλές προσωπικότητες τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων. Σχετικὰ ἀναφέρουμε μερικά ὀνόματα: Δημήτρης Γιάκος, Ἀπόστολος Ζορμπάς, Μιχάλης Σταφυλάς, Ἀνθὺς Βέργης, Γιώργος Πολιτάκης, Χρῆστος Κουλούρης, οἱ τακτικοὶ συνεργάτες μας κ.κ. Ζάχος Ξηροτύρης, Ἀλέκος Βασιλείου, καὶ Νία Κομπορόζου - Ζαχαριά, οἱ κ.κ. Ἀνδρέας Τσούρας, Θανάσης Παπαθανασόπουλος, Παῦλος Πρόγιας, Ἀλίκη Νικολαΐδου, Δημήτρης Νικαρέτζος, Ζήσης Πρωτοπαπᾶς, Θανάσης Στεργιόπουλος, Τάκης Σωτήρης, Χρῆστος Πύρπασος, Νίκος Δροσόπουλος, Δημήτρης Τσιτσιπῆς, Ντίνος Βλαχογιάννης, Κωστής Κοκόροβιτς, Κώστας Πηγαδιώτης, Νιόβη Γαβριήλ - Τριανταφύλλου, Βαγγέλης Ρόζος, Βασίλης Δημουλάς, Τερέζα Ρούβαλη, Ἀντώνης Κυριακόπουλος, Ρίτα Τσινίλη - Βληρμά, Γιώργος Σιέππος, Κατερίνα Μανιταρά - Πετράκου, Γιώτα Γουρδομιχάλη, Ἀριστείδης Κλαδοῦχος, Σπυριδάκου - Εὐσταθίου καὶ πάρα πολλοὶ ἄλλοι.

Τοῦ ἐκδότου ρας κ. Εὐσταθίου Σκούρα

Στὸ ἔργο τοῦ Μωλιωτάκη ἀναφέρθηκαν διεξοδικὰ μὲ γλαφυρότητα καὶ σαφήνεια οἱ ὀμιλητὲς Κώστας Ἀβραάμ καὶ Κώστας Σταμάτης. Ὁ Ἥλιος Σιμόπουλος ἐκ μέρους τῆς Ἑταιρείας Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν τόνισε ὅτι ἡ προσφορά τοῦ Τάκη Κολιαβά - Μωλιωτάκη στὰ Ἑλληνικά Γράμματα εἶναι σημαντική.

Ὁ τιμηθεὶς ποιητὴς
ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

Οἱ καλλιτέχνες τοῦ θεάτρου Μαίρη Βογιατζή - Τρόγκα, Τάκης Νατσούλης καὶ Κώστας Μπιλιρής ἀπέδωσαν χαρακτηριστικὰ ποιήματα ἀνάμεσα στίς ὀμιλίες.

Σεμνὴ κι ἐπιβλητικὴ ἡ παρουσία τοῦ ποιητῆ στὸ δῆμα. Μεταξύ ἄλλων τόνισε: «Ἀπὸ τὴ μέρα πού ἡ Ἑνωσις τῶν Ἀπανταχοῦ Μωλιωτῶν πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ μὲ τιμήσῃ, ὡς τὴν ὥρα ταύτη πού ἡ ἀπόφασιν ξετυλίζεται σὲ πραγματικότητα, ἐνὰ ἐπίπνο καὶ ἐπίμονο ἐρώτημα μὲ βασανίζει: — Ἀραγεσ ἀξίζει αὐτὴ τὴν τιμὴ; Ἀπὸ τὴ

στιγμή όμως που βρέθηκε μπρο-
στά σε τόσους διαλεκτικούς φι-
λους και φίλες έχω τουλάχισ-
τον τή σιγουριά — και αυτή
τό δάξω πάνω απ' όλα — της
αγάπης σας, τήν ὁποία περή-
φανα αποδέχομαι. Θέλω νά σᾶς

βεβαιώσω πώς μέ τὰ ἴδια αἰ-
σθήματα παραμένω καί γώ κον-
τά σας...».

Στή συνέχεια καί ἀφοῦ ἐπε-
ράτωσε τὸ λογιδριο ὁ ποιητής
συγκινημένος καί μέ φωνή ζε-
στή ἀπαγγεῖλε τρία ποιήματά
του πού γοήτευσαν πραγματι-
κά τὸ ἀκροατήριό μέ τήν τεχνι-
κή τους ἀριότητα καί τήν ὀρ-
θολογιστική σκέψη.

Ὁ Τάκης Καλιαβᾶς - Μωλιο-
τάκης εἶναι ἕνας ἄξιος παρα-
δοσιακός ποιητής ἀπὸ τοὺς λί-
γους πού διαθέτει σήμερα ἡ
χώρα μας. Ὁ «Ἐθνικός Ἀγὼν»
ἔχει τήν ἱκανοποίηση ὅτι πρῶ-
τος πρὶν ἀπὸ τριάντα πέντε
χρόνια τότε πού ὁ ποιητής πρω-
τοξεκινούσε γιὰ τὰ λυρικά του
πετάγματα, ζύγισε σωστά τίς ἱ-
κανότητές του καί τοῦ παρα-
χώρησε τίς στήλες του. Κριτι-

κά σημειώματα, χρονολογήμα-
τα, λυρικά, θεοσκευτικά καί σπ-
ιριτικά ποιήματα κατὰ ἐξέχον-
τάδες βρίσκονται δημοσιευμένα
στὶς σελίδες τοῦ «Ἐθνικοῦ Ἀ-
γώνος». Τὸ μεγαλύτερο μέρος
τοῦ ἔργου του ἔχει δημοσιευθεῖ
στὶς στήλες τῆς ἐφημερίδας
μας πρωτοῦ θυεῖ σὲ διβλίο.

Ἡ Ἑνώση τῶν Ἀπανταχοῦ
Μωλιωτῶν πού πήρε τήν μορ-
φή ἀπόφαση καί τίμησε τόν
ποιητή ἔκαμε πράξη ἀξιόπαινη.
Μιά πράξη πού πρέπει νά μιμη-
θοῦν ὅλοι οἱ Ἑκπολιτιστικοί
Σύλλογοι, ὅσοι ἔχουν πρόσωπα
πού ἀξίζουν ὁμοίας τιμῆς. Ἀ-
κόμα τὸ παράδειγμα αὐτό πρέ-
πει νά μιμηθοῦν οἱ δήμοι καί οἱ
κοινότητες καί ν' ἀγκαλιάσουν
τοὺς πνευματικούς τῶν ἀνθρώ-
πων.

Οἱ πνευματικοὶ δημιουργοὶ
εἶναι οἱ ξεχωριστοὶ ἄνθρωποι
πού φέρνουν τὴ σφραγίδα τῆς
θείας δωρεάς. Εἶναι οἱ ἄνθρω-
ποι πού ἀνήκουν στήν ἱστορία
καί στήν κοινωνία. Ἄς τοὺς
δοῦμε κάποτε μέ στοργή σὰν
ἄτρομα καί σὰν σύνολο.

Ὁ «Ἐθνικός Ἀγὼν» συγχαί-
ρει τὸ διοικητικό συμβούλιο τῆς
Ἑνώσεως τῶν Ἀπανταχοῦ Μω-
λιωτῶν γιὰ τήν ὡραία ἐκδήλω-
ση καί τήν ἀψογή ὀργάνωσή
της. Ἐπίσης συγχαίρει τόν
συνεργάτη τῆς ποιητῆ Τ. Κ. Μ.
καί τοῦ εὐχεται καλὴ συνέχεια
στὸ τόσο ἐπικοινωνιακὸ ἔργο
του.

ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Ρουμελιώτικο

ήμερολόγιο διμήνου

13 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. Ἡ Ἑνωσις τῶν ἀπανταχοῦ Μωλιωτῶν, θέλοντας νὰ τιμήσῃ τὴν προσφορὰ στὰ νεο-ελληνικά γράμματα τοῦ συμπατριώτη τῆς ποιητῆ Τάκη Κολιαβά - Μωλιотάκη, ὁργάνωσε ἐπιτυχημένη ἐκδήλωση στὴ μεγάλη αἴθουσα διαλέξεων τοῦ «Παρνασσοῦ» τῆς Ἀθήνας (Ἀγ. Γεωργίου Καρύστη 8), ὅπου μίλησαν γιὰ τὸ ἔργο του οἱ λογοτέχνες Κώστας Δ. Ἀβραάμ (ἐκδότης τῆς «Πνευμ. Ρούμελης») καὶ Κώστας Μ. Σταμάτης. Χαιρέτισε τὸν τιμώμενο ἀντιπρόεδρος τῆς Ἑταιρίας Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν Ἡλίας Σιμόπουλος καὶ στίχους τοῦ ποιητῆ ἀπάγγειλαν οἱ ἡθοποιοὶ Μαίρη Βογιατζή - Τράγκα, Τάκης Νατσούλης, Κώστας Μπιλίρης καὶ ὁ ἴδιος ὁ ποιητής. Τὸ πρόγραμμα παρουσίασε ἡ λογοτέχنيδα Ἑλένη Σιάτρα - Λαζανά.

ΕΦΗΜ. ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Ἡ Ἑνωσις τῶν Ἀπανταχοῦ Μωλιωτῶν, ὁργάνωσε μὲ ἐπιτυχία πνευματικὴ ἐκδήλωση, στὸν «ΠΑΡΝΑΣΣΟ», θέλοντας νὰ τιμήσῃ τὴν προσφορὰ στὰ Νεοελληνικά Γράμματα τοῦ Ρουμελιώτη ἐκλεκτοῦ ποιητῆ ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ.

Γιὰ τὸ ἔργο του μίλησαν ὁ Κώστας Μ. Σταμάτης καὶ ὁ ἐκλεκτός λογοτέχνης Κώστας Δ. Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος κατέπληξε μὲ τὴν ὁμιλία του γιὰ τὴν ποίηση, τοὺς ποιητὲς καὶ τὸ ποιητικὸ ἔργο τοῦ τιμώμενου ποιητῆ.

Ποιήματα τοῦ Κολιαβά ἀπήγγειλαν οἱ ἡθοποιοὶ Μαίρη

Βογιατζή — Τράγκα, ὁ Τάκης Νατσούλης, Κ. Ἀβραάμ, καὶ ὁ Κώστας Μπιλίρης. Τὸ πρόγραμμα παρουσίασε ἡ Ἑλένη Σιάτρα — Λαζανά καὶ ὁ ποιητὴς ἀπέδωσε ποιήματά του.

Στὸ Δ.Σ. τῶν Μωλιωτῶν πρὸς πῶν θεομὰ συγχαρητήρια γιὰ τὴν ὥραία ἐκδήλωση.

ΤΑ ΝΕΑ
ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ
5 ΜΑΡΤΙΟΥ 1984

ΙΔΡΥΤΗΣ

Ἐκδότης — Διευθυντής
ΓΙΑΝΝΗΣ Γ. ΓΑΓΓΙΤΑΝΗΣ

ΦΥΓΗ

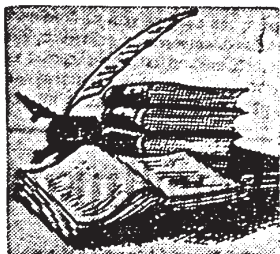
Καιρούς πολλούς σχεδίαζε να φύγει στις Ινδίες
κι όλο πλεούμενα στο νοη σκάρωνε και σχεδίες.
Τις νύχτες απ' των στεναγμών το τραγικό κρεβάτι,
φτεροκοπούσε στ' ανοιχτά των οριζόντων πλάτη.

Χωρίς χιτώνα και χωρίς χειροπιαστήν ουσία
σ' άπιαστους δρόμους άγωνα μας σέρνεις φαντασία.
Μάχεσαι τους ωκεανούς, αδρασκελάς τα νέφη
και τρέχεις όθε πεδυμιάς ονείρεμα σου γνέφει...

Καιρούς πολλούς σχεδίαζε να φύγει στις Ινδίες
με τις φρεγάτες των καημών, του πόνου τις σχεδίες.
Κι έμεινε με την παγερή ματιά του στο κρεβάτι,
στραμένη προς της σίγουρης φυγής τ' άπιαστα πλάτη.

ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Γράφει ο συνεργάτης μας κ. ΙΟΝΙΟΣ ΜΥΡΙΑΝΘΗΣ

‘Ο ανεξάντλητος σέ θέματα και σ’ ευρηματικότητα ποιητής ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ κυκλοφόρησε τόν προηγούμενο χρόνο τὰ δυό νέα του βιβλία, δυό τόμους καλύτερα, αφού θά μπορούσαν νά ἦσαν κι’ ἓνα βιβλίο. Πρόκειται γιὰ τὸ «ΠΑΡΟΥΣΙΟΛΟΓΙΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ» καὶ γιὰ τὸ «ΠΑΡΟΥΣΙΟΛΟΓΙΟ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ».

Στὸν κάθε τόμο, ὁ Ρουμελιώτης ποιητής, μ’ ἓνα ἐπιγραμματικὸ τετράστιχο, παρὸν σπάζει τὸ πνευματικὸ πορτραῖτο τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων τοῦ τόπου μας, αὐτῶν ποὺ ‘φίγαν ἔν’ τῇ ζωῇ (ἀναφέρονται στὸ ΠΡΩΤΟ) κι’ αὐτῶν ποὺ ζοῦν, στήν πλειοψηφία τους, (περιλαμβάνονται στὸ ΔΕΥΤΕΡΟ). Γνώστης τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου τους ὁ Τάκης Κολιαβάς — Μωλιωτάκης δίνει συμπληρωμένα, μεστά, παραστατικὰ καὶ μ’ ἐνέργεια τοὺς ζωγραφικούς του πίνακες. Θυμίζει τὸ Σουφί. Προωσιτικὴ σήμερα. Εἶναι ὁμῶς, εὐθύβολος στὸ στόχο του. Διακόσιοι εἴκοσι δύο (!) «ἀνθολογούμενοι» ποιητὲς καὶ πεζογράφοι σὲ κάθε «παρουσιολόγιο». Τετρακόσιοι σαράντα τέσσερις «παρουσιαζόμενοι» πνευματικοὶ ἄνθρωποι. Μία πρωτότυπη, ἀληθινή, πνευματικὴ πινακοθήκη.

Θὰ περιοριστοῦμε σὲ δύο τετράστιχα πνευματικῶν ἀνθρώπων τῆς περιοχῆς μας, γιὰ νὰ χαροῦμε, μὰ καὶ γιὰ νὰ διαπιστώσουμε τὴ δύναμη τῆς ἐργασίας τοῦ Τάκη Μωλιωτάκη. Τὸ τετράστιχο γιὰ τὸν Πολύβιο Δημητρακόπουλο: «Δημητρακόπουλος «Χρυ-

στὴ» // καὶ «Σιδηρὰ Διαθήκη», // ‘Ο κότινος, μὲ περισσὴ // εὐλάβεια τοῦ ἀνέρει». Καὶ γιὰ τὸν Τάκη Δόξα γράφει: «Στοχεύουν τὶς «Μικροζωές» // τοῦ θανάτου τὰ τόξα. // Καὶ πέφτουν οἱ ποιητὲς // ἀδοξα, Τάκη Δόξα».

Συγχαίρουμε τὸν Τάκη Κολιαβά — Μωλιωτάκη γιὰ τὴν πρωτότυπη αὐτὴ πνευματικὴ του προσφορά. Δίκαια, οἱ ἀπανταχοῦ Μωλιώτες, τὸν τίμησαν: πρόσφατα, καθὼς τοῦ ἐπρεπε στὸν «Παρνασσό».

ΠΤΡΓΟΣ 12—3—1984

Η ΑΥΓΗ

ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΥΡΓΟΥ

(Έκδίδεται τὴν πρώτην
ἐκδόστης Δευτέρας)

Ἰδιοκτησία :

Α. Α. ΚΑΠΟΓΙΑΝΝΗΣ

Διεύθυνσις :

ΑΤΤ. ΚΑΠΟΓΙΑΝΝΗΣ

Υπεύθυνος ὅλης

καὶ Τυπογραφείου

Κατοικία : Ἰωαννῶν 16

Τραφ. σκίας 230 61

(Συμφώνως τῷ Νόμῳ)

ΚΩΔ. 271 00

ΦΘΙΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

TAKH KOΛIABA - MΩΛIOTAKH:
«Παρουσιολόγιο πρώτο» και «Παρουσιολόγιο δεύτερο». Αθήνα 1983.

Γράφει ο Ζήσης Πρωτοπαπᾶς

Με κάθε δικαίωμα στη Νεοελληνική Ποιητική Γραμματολογία, ο Τάκης Κολιαβᾶς Μωλιोटᾶκης, μιᾶ ποιητική μορφή τῆς Ἑλλάδας ξεχωριστή, ἀπαιτεῖ τιμητική τὴ θέση του σ' αὐτή. Εἶναι ἡ ποίησή του ἀκέραια ἐλληνική καὶ διαμορφωτική. Ἔχει ὅλα τὰ βουκολικά μὰ καὶ τὰ μοντέρνα ἐκείνα στοιχεῖα ποὺ χαρίζουν στὰ ποιήματά του τὴν αἰσθητικότητα καὶ τὴ συγκίνηση, τὴ βαθιὰ διεισδυτικότητα τῆς ψυχῆς.

Εἶναι ἴσως ἀπὸ τοὺς τελευταίους τροβαδούρους τοῦ Ρομαντισμοῦ, τώρα ποὺ ἔχει χαθεῖ πιά ἡ πατροπαράδοτη ρίμα καὶ στὴ θέση τῆς εἰσέδωσε ὁ μοντέρνος στίχος τῆς ἐλευθεροστιχουργίας.

Ὁ ἄδολος αὐτὸς Ρουμελιώτης, ποὺ γεννήθηκε στὸ Μῶλο τῆς Φθιώτιδας, διεκδικεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ ψηλὰ ὀνόματα τῆς Ἑλληνικῆς Ποίησης.

Τὸ «Παρουσιολόγιο πρώτο», περιέχει 222 τετράστιχα ἀφιερωμένα σὲ ἰσάριθμους Ἑλληνες λογοτέχνες ποὺ δὲν ζοῦν, ἐνῶ τὸ «Παρουσιολόγιο Δεύτερο» ἄλλα τόσα, σὲ Ἑλληνες λογοτέχνες ποὺ ζοῦν. Εἶναι ἕνα ἀνθολόγιο πρωτότυπο ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἐκδίδεται στὴν Ἑλλάδα.

ΕΤΟΣ Θ'

ΤΕΥΧΟΣ 28ο

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1984

BIBLIO

ΚΩΣΤΑΛΕΞΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΜΑΡΤΗΣ — ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1984

ΒΑΣΙΛΗΣ
ΑΛΕΞΙΟΥ

TAKH KOΛIABA — MΩΛIOTAKH:
«Παρουσιολόγιο το πρώτο». Ποιήματα. (Αθήνα, 1983, σελ. 78).

Στο «Παρουσιολόγιο το πρώτο» ο ποιητής σε παραδοσιακά τετράστιχα, συμάζεψε όλες του τις αγάπες από το χώρο των ανθρώπων των γραμμάτων μας για να τις αποδόσει σαν «ποιητικά οικοδομήματα». Αυτή η διεσώωση στην επιγραμματική απόδοση της ψυχογραφίας των ημινομένων, πολλές φορές έχει μια ιδιαίτερη εσώτερη ευστοχία. Θα μπορούσε κανείς να το έλεγε παινίδισμα φιλολογικό, ένα είδος επιδόρπιου πνευματικού, με τη δροσιστική εναλλαγή που παρουσιάζει. Έχει και ευθύβολη κρίση μαζί. Είναι χάρη μια προσφορά του ποιητή γεμάτη αγάπη και πνευματική εμπέδωση αξιοπρόσεκτη.

Κριτική - παρουσίαση βιβλίου

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩ-μου έκαμε την τιμή να με
ΛΙΟΤΑΚΗ: «Παρουσιολόγιο το δεύτερο». (Αθήνα 1983, σελ. 78).
περιλάβει στο «Παρουσιολόγιο το δεύτερο».

Μετά το «Παρουσιολόγιο το πρώτο» (1983) ο Τ.Κ.-Μ. εκδίδει το «Παρουσιολόγιο το δεύτερο», όπου παρουσιάζει με τετράστιχα 222 νεοέλληνες λογοτέχνες και συγγραφείς. Τα τετράστιχα είναι συνθεμένα με καλοδουλεμένους, με μαστορι-

Από το βιβλίο τούτο αντιγράφουμε τα ποιήματα, που αναφέρονται σε κρητικούς λογοτέχνες:

ΝΙΚΟΣ ΑΓΓΕΛΗΣ

Του 'Αγγελῆ, ἔχει πράματα
νὰ δίνει ἡ νόσος τοῦ.
Στὸ αἷμα τοῦ τὰ γράμματα
κι ἡ Κρήτη στὴν ψυχὴ τοῦ.

ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ Β. ΧΕΙΜΩΝΑ

κούς παραδοσιακούς στίχους (ο Τ.Κ.-Μ εἶν' ένας από τους τελευταίους εναπομείναντες «υπηρέτες» αυτής της τεχνοτροπίας), πλημμυρισμένους από ευαισθησία και μουσικότητα. Αποαιτήθηκε πολύς κόπος για να γραφούν ετούτα τα τετράστιχα. Κόπος όχι για τη σύνθεσή τους (ο ποιητής κι ἐμπνευσὴν ἔχει και ἄξιος τεχνίτης εἶναι, ἔτσι ὥστε ἡ σύνθεσιν να τον ξεκουράζει κι ὄχι να γίνεῖ ἐρευνα για τον εντοπισμὸ των «πραγματικών» στοιχείων ἀπὸ τὴ ζωὴ και τὸ ἔργο των τωμένων ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος. Και χρειάστηκε κριτικὴ μελέτη, ὥστε να κρατηθεῖ ἡ οὐσία αὐτῶν των στοιχείων και ν' αποδοθεῖ με ποιήματα ἁπλά, με τετράστιχα. Ο Τ.Κ.-Μ μπορεί να κουράστηκε, μα πέτυχε να γράψει ἕνα ἔργο ἀξιόλογο. Προσωπικά δε, τον ευχαριστῶ θερμὰ, γιατί

ΕΛΛΗ ΑΛΕΞΙΟΥ

Ἡ 'Αλεξίου μιὰ ζωὴ
στὸ λόγο «Μὲ τὴ λύρα».
Πονάει γιὰ μιὰ καλύτερη
τοῦ σὺν ἀνθρώπου μοῖρα.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΑΛΕΞΙΟΥ

Κλείδε ψυχὴ εὐλαβικὰ
κι ἄσθηται φύλοξέτα,
τοῦ 'Αλεξίου τὰ λυρικά
«Σύμβολα» καὶ «Σονέτια».

ΜΑΝ. ΓΙΑΛΟΥΡΑΚΗΣ

Τοῦ Γιαλουράκη εὐδόκιμα
οἱ ψυχικὲς τοῦ πύλες,
δίνουν βιβλία δόκιμα
καὶ κρίσεις ἀπ' τὴς στίλες.

ΜΗΝΑΣ ΔΗΜΑΚΗΣ

«Κάψαμε τὰ καράβια μας»
μὰ ἐρευνᾷ ὁ Δημάκης.
«Στὸ τελευταῖο σύνορο»
θῶμι μιᾶς νέας Ἰθάκης.

ΓΙΑΝ. ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗΣ

Ὁ Σφακιανάκης βλάστησε
βαθιά καταβολάδα.
Ἡ Κρήτη τὸν ἀνάστησε
τὸν χαίρεται ἡ Ἑλλάδα.

ΕΦ. "Η ΔΙΚΤΗ"
ΦΛΕΒ. 1985 ΦΥΛ. ΙΙΙ ΕΤΟΣ Ι'
ΑΓ. ΚΩΝ/ΝΟΝ 39 ΤΗΛ. 5247136

ΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΔΑΡΙΣΑΤΕΚΗ ΝΧΘ

Μωλιώτικα Νέα: Τοπική εφημερίδα ενημέρωσης — προβολής προβλημάτων. Τεύχος 1. Κι αφού είναι το πρώτο φύλλο θα ευχηθούμε μακρά εκδοτική ζωή για το καλό του γνωστού μας Μώλου. Και θα πάει μπροστά, αφού ψυχή της εφημερίδας είναι ο λογοτέχνης φίλος κ. Τάκης Κολιαφάς — Μωλιωτάκης. Σφραγίδα του φύλλου η β' σελίδα με στίχους του, χρονογράφημα, σκέψεις, στοχασμούς κλπ.

Ακόμα νέα από τη δράση του Μορφωτικού Συλλόγου των Μωλιωτών κλπ.

Συγχαρητήρια για την καλή τους αρχή.

ΔΕΥΤ. 15 ΙΟΥΛ. 1985

«ΜΩΛΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ»

Εφημερίδα ενημέρωσης και προβολής των συμφερόντων των κατοίκων του Μώλου. Σχόλια, αθρογραφία, ειδησεογραφία, κοινωνική ζωή, αθλητισμός, οδηγίες για τους αγρότες γύρω από τα φτοφάρμακα. Αρχισυντάκτης της εφημερίδας είναι ο λογοτέχνης κ. Τάκης Κολιαφάς — Μωλιωτάκης που κρατάει ολόκληρη τη β' σελίδα καθαρά στην υπηρεσία της λογοτεχνίας και των γραμμάτων γενικότερα.

Μια έκδοση πολύ φροντισμένη.

ΔΕΥΤ. 29 ΙΟΥΛ. 1985

ΔΑΜΙΑΝΟΣ ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Γράφει ο συνεργάτης μας κ. ΙΟΝΙΟΣ ΜΥΡΙΑΝΘΗΣ

ΑΥΓΗ ηΥΡΓΟΥ

24. 6. 1985 Φ.2036

● ΓΝΩΣΤΟΣ στο λογοτεχνικό χώρο ο ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΦΑΣ — ΜΩΛΙΩΤΑΚΗΣ απ' τα έκδομένα βιβλία του, αλλά κι' απ' τα δημοσιευμένα σε περιοδικά κι' εφημερίδες κείμενά του.

Και γι' αυτό αρχισυντάκτης της Εφημερίδας του τόπου του, που τιτλοφορείται «ΜΩΛΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ». Είναι μία «ταπεινή εφημερίδα ενημέρωσης — προβολής αξιών και αγώνων για τα κοινά συμφέροντα του τόπου (τους)», πως αναφέρει στην προμετωπίδα της.

Στό τιμόνι της ο καταξιωμένος του λόγου και της πένας Τάκης Κολιαφάς — Μωλιωτάκης, δε γίνεται αλλιώς και παρά να την αρμενίσει δε θάλασσα, γι' αυτό κόντρα στους καιρούς, γι' έχει σωστή τη ρότα της και γι' πονηγάνει την Κολιάδα της. Καλό κατευόδιο, λοιπόν, στα «Μωλιώτικα Νέα».

ΙΟΝΙΟΣ ΜΥΡΙΑΝΘΗΣ

ΕΦΗΜ. Η ΓΝΩΜΗ
19. 8-1985

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μωλιώτικα Νέα

Κρατάμε τα 2 πρώτα φύλλα της περιοδικής έκδοσης «Μωλιώτικα Νέα». Μια προσπάθεια αξιολόγηση της «Ένωσης των σπανταχού Μωλιωτών». Μια τιμή για τους εκδότες και υπεύθυνους του φύλλου. Αρχισυντάκτης και υπεύθυνος ο γνωστός και εκλεκτός λογοτέχνης και ιατρός κ. Τάκης Κολιαβάς (Μωλιωπάκης). Μια συμπύκνωση φροντιδών για την καλύτερη παρουσία της διμηνιαίας αυτής εφημερίδας. Που καλύπτει τα διαφέροντα της ιδιαίτερης πατρίδας των μελών της «Ένωσης».

Και διαφαίνεται η ποιότητα και στα δυο αυτά πρώτα φύλλα της εφημερίδας. Σελίδες με φροντίδα. Κερδίζουν τον αναγνώστη. Δημιουργώντας ένα κλίμα.

Διακρίνεται παντού η ευθύνη και η σφραγίδα του εκλεκτού λογοτέχνη. Είναι η επιμέλεια η περισσή για το συμπαθητικό αυτό έντυπο.

Σημειώνουμε στο πρώτο φύλλο:

Άρθρο εισαγωγικό για την έκδοση. Σημειώσεις —

Σχόλια. Ειδήσεις διάφορες. Δραστηριότητες του Συλλόγου κ.ά. Λογοτεχνική συνεργασία του κ. Τάκη Κολιαβά — Μωλιωπάκη: Ποιήματα και πεζά (Φιλολογική σελίδα). Κι ένα αφήγημα του Χρ. Πύρπασου.

Σημειώνουμε στο δεύτερο φύλλο:

Άρθρο. Σχόλια. Ειδήσεις διάφορες. Κοινωνικά. Αθλητικά κ.ά. Η φιλολογική σελίδα: Ποιήματα. Πεζά και βιβλιοκρισίες. Συνεργασία του αρχισυντάκτη. Ακόμη: Ήλεκτραση και βιβλίο. Τα φυτοφάρμακα κ.ά.

Σελίδες μεστές με το τοπικό τους χρώμα. Μια ατμόσφαιρα αξιώσεων και τα λογοτεχνικά κείμενα του εκλεκτού λογοτέχνη.

Αξιέπαινοι και η «Ένωση» και ο αρχισυντάκτης.

Μια όαση — θα λέγαμε — αυτή η έκδοση. Σημειώνει την παρουσία της με ευθύνη. Ανεβαίνοντας τις βαθμίδες. Για να φτάσει κάποτε την κορυφή.

ΤΙΜΩΝΑΣ ΣΤΡΟΥΘΙΑΣ

Σ ΚΙΝΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟ

Νέες εκδόσεις

ΜΟΛΙΟΤΙΚΑ ΝΕΑ

Τα «Μολιωτικά Νέα» είναι μια ετοπική έφημερίδα ενημέρωσης, προβολής αξιών και αγώνων για τα κοινά συμφέροντα του τόπου.»

Την εκδίδει η Ένωση των άπανταχού Μολιωτών και την επιμελείται σαν αρχισυντάκτης, ο από πολλών ετών συνεργάτης του «Εθνικού Αγώνα», γνωστός και καταξιωμένος στα Πανελλήνιο ποιητής Τάκης Κολιαδάς — Μολιωτάκης.

Ο ποιητής, σαν Μολιωτής την καταγωγή, καταθέτει στις σελίδες της έφημερίδας όλα τα μεράκι του και την λογοτεχνική του ικανότητα για να παρουσιάσει ένα φύλλο άρτιο και άψογο από κάθε πλευρά. Κύριο άρθρο, Σημειώσεις. Σχόλια, χρονογράφημα, επίκαιροι στί-

χοι, καμπάνιες, όλα φέρνουν την προσωπική σφραγίδα του αξιου ποιητή.

Η Ένωση των άπανταχού Μολιωτών έκανε πολύ σωστή επιλογή, με το ν' αναθέσει την υπευθυνότητα και τη γενική επιμέλεια του φύλλου, στον αξιο και πολυβραβευμένο λογοτέχνη Τάκη Κολιαδά — Μολιωτάκη.

Η παρουσία του ποιητή στην έφημερίδα, είναι υπόσχεση καλού γούστου και σφραγίδα ποιότητας.

Τα «Μολιωτικά Νέα» δεν είναι απλώς μια τοπική έφημερίδα μέστενά ενδιαφέροντα. Είναι μια έφημερίδα με γενικότερους πνευματικούς στόχους. Και αυτό αναντίρρητα το χρωστάει στον ποιητή.

ΣΑΚΗΣ ΣΚΟΥΡΑΣ

ΓΥΜΝΗ ΨΥΧΗ

Στη γυναίκα μου

Πιάσε με συντρόφισσα απ' το χέρι
μας προσμένει η άγνωστη σιγή.
Ζήσαμε σε κόσμο που δεν ξέρει
τί 'ναι η συνγνώμη κι η στοργή.

Όσα κι αν μου πεις, ότι κι αν είχα
να σου πώ, χαμήλωσε η φωνή.
Ο καιρός αφάνισε την ψίχα
κι άφησε τη φλούδα αδειανή.

Με μιαν απαλή του έρωτά μας
νότα, σημαδέψαμε μια αρχή.
Κι έσπασαν σε λίγο τα φτερά μας
μέσα στο βοριά και στη βροχή...

Δώσε μου συντρόφισσα το χέρι
μας προσμένουν δρόμοι έξω απ' τη γη
Κάπου ένα φιλόξενο αστέρι,
ίσως μια φωτόχαρη πηγή.

Σίμωσε στην κάμαρα η νύχτα,
το βαρύ της βήμα αντηχεί...
Βάσανα και πίκρες, καληνύχτα
κι ώρα σου καλή, γυμνή ψυχή.

ΟΡΕΠΟΡΤΑΖ

«ΜΩΛΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ»

Κυκλοφόρησε το πρώτο φύλλο των «Μωλιώτικων Νέων», τοπική εφημερίδα του Μώλου, με σκοπό να προωθήσει τα συμφέροντα της περιοχής. Αρχισυντάκτης του νέου φύλλου είναι ο Τάσος Κολιαδάς — Μωλιωτάκης, γνωστός από το ποιητικό του κυρίως έργο. Η Ένωση των Απανταχού Μωλιωτών που εκδίδει τα «Μωλιώτικα Νέα», είναι άξια ιδιαιτέρων συγχαρητηρίων γιατί επέλεξε ως αρχισυντάκτη ένα πνευματικό τέκνο του Μώλου, που ασφαλώς θα εργαστεί άοκνα για την προβολή της πολιτιστικής εισφοράς του τόπου του και τα κοινά συμφέροντα των κατοίκων του.

Έτος 11ο - Αρ. 107
Ιούλιος 1985

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΩΝ

«ΜΩΛΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ»

Φύλλο με φύλλο, η εφημερίδα «Μωλιώτικα Νέα» σταθερά βελτιώνεται. Η ποικιλία των περιεχομένων της και τα φιλολογικά κείμενά της της καθιστούν υπόδειγμα επαρχιακού εντύπου. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η επιτυχία της οφείλεται στο μόχθο του ποιητή Τ. Κολιαδά — Μωλιωτάκη, που έχει αναλάβει την αρχισυνταξία του εντύπου.

Έτος 12ο - Αρ. 110
Νοέμβριος 1985

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΩΝ

ΤΑ ΜΩΛΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ

Κυκλοφόρησε το 6ο φύλλο του δεύτερου χρόνου της Τοπικής εφημερίδας «ΜΩΛΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ».

Αρχισυντάκτης της, είναι ο εκλεκτός λογοτέχνης Τάκης Κολιαβός— Μωλιωτάκης, που με τον ιερό ενθουσιασμό του και τη μεγάλη του αγάπη για τη γενέτειρά του, το Μώλο Φθιώτιδας, έκαμε την εφημερίδα του, μια έπαλξη αγώνα για τα κοινά συμφέροντα του τόπου και συντελεστή του Εθνικού μας Λαϊκού Πολιτισμού.

Ο ακούρατος αυτός εργάτης του Πνεύματος, είναι διαποτισμένος μέχρι τα μύχια της ψυχής του, από τα πεντακάθαρα νερά της μεγάλης νερομόνας που λέγεται παράδοση. Κι έχει κατασταλαγμένη μέσα του την εικόνα που πρέπει να λάβει η Ελληνική ύπαιθρος, για να μην γκρεμισθεί από την αντιπνευματική εποχή μας ό,τι ωραίο και υψηλό οικοδόμησαν οι προπατορές μας.

Η ψυχή του Μώλου του ωραίου αυτού χωριού θρόνισσε μέσα

του. Κι ο Τάκης Κολιαβός— Μωλιωτάκης γράφει ό,τι ακούει...

Τη Μοίρα, την Ιστορία και την Παράδοση της Γής του. Τον αυχόμαστε, διαβεβαιώνοντας τον ότι έτσι εκπληρώνει το χρέος του ως πνευματικός άνθρωπος και «στους αγέννητους και στους νεκρούς».

Τελειώνοντας του υπενθυμίζουμε κι αυτό που είπε ο Βλάσας Γαβριηλίδης, ο πρόεδρος της Δημοσιογραφίας και που είναι επίκαιρο για τα «ΜΩΛΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ».

«Η αξία μιας εφημερίδας δεν μετριέται ούτε από το πλάτος ούτε από το ύψος, ούτε από τις πολλές σελίδας της, αλλά εξαρτάται από τις αληθείες και θέσεις της δια τον φωτισμόν του Έθνους, της κοινωνίας και του ανθρώπου».

ΚΙΤΣΙΟΣ Γ. ΑΝΥΦΑΝΤΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΝΕΟΣ ΑΓΩΝ
ΚΑΡΔΙΤΣΑ 9-3-1986

Μωλιώτικα Νέα

ΕΓΓΡΑΨΕ
Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΑΛΛΑΓΗ

30-3-1986

Ήταν λόγοι ανεξάρτητοι από τη θέλησή μας. Πριν δε μας επέτρεψαν να παρουσιάσουμε έγκαιρα την αξιολογη έκδοση «Μωλιώτικα Νέα».

Έτσι, παρουσιάζουμε, τώρα, τα τρία τελευταία φύλλα (4, 5, 6).

Μια έκδοση της «Ένωσης των Απανταχού Μωλιωτών». Μια αγάπη ξεχωριστή για τη γενέθλια γη. Διαχέεται παντού στις σελίδες, αυτή η νοσταλγία της «αίτερης πατρίδας». Και γίνεται αυτή έργο ζωής, και πάθος.

Αρχισυντάκτης και ψυχή του εντύπου ο εκλεκτός και καταξιωμένος κατρός - λογοτέχνης, ποιητής κ.λπ. κ. Τάκης Κολιαβάς (Μωλιωτάκης). Μια ευθύνη κορυφής. Απευθυνώντας τις προϋποθέσεις για μια ολοκλήρωση, στο χώρο της τελειότητας. Το πάθος της πνευματικής και ψυχικής ανάτασης. Καταγράφον-

τας τον ψυχισμό, και το κάλλος του εσωτέρου κόσμου, του εκλεκτού ποιητή, λογοτέχνη, κριτικού κ.λπ. Έχουμε και επανάληψη παρουσιάσει βιβλία του κ. Τάκη Κολιαβά (Μωλιωτάκη), σε άλλους χώρους. Θητεύει στον Ιπποκράτη, ενώ σύγχρονα είναι συνοδοιπόρος του Απόλλωνα. Ανοίγοντας ένα μονοπάτι προσωπικό, στο χώρο της τέχνης (Ποίηση, Πεζογραφία κ.ά.).

Πλούσια τα περιεχόμενα του εντύπου. Δεν υστερούν, οι ειδήσεις, τα σχόλια, τα άρθρα, οι μελέτες, και άλλα κείμενα. Που ενδιαφέρουν τους Μωλιώτες. Σημειώνουμε τα κείμενα του αρχισυντάκτη: «Η Εποποΐα του 1940» (τεύχ. 4), «Έως Βηθεΐμ» (τεύχ. 5), «Ανθρωπιστικές αρχές» (τεύχ. 6). Υπάρχει ακόμη μια σελίδα φιλολογική. (Γράμματα - Τέχνες - Κριτική). Που γράφεται ολόκληρη από τον κ. Τάκη Κολιαβά (Μωλιωτάκη).

Ένας σταθμός κι αυτός στις σελίδες του εκλεκτού αυτού εντύπου. Σημειώνουμε το ποίημά του «Πίνδο». Τα χρονογράφηματα. Την κριτική του βιβλίου κ.ά.

Δεν αποσιώζουν και άλλες συνεργασίες με θέματα ενδιαφέροντα. Είναι οι συνεργασίες των τρίτων, με ενδιαφέρον, και αγάπη.

Αντάξα και τα ταύχα αυτά, με τα προηγούμενα, σε ποδοτήτα ύλης, πλούτο και ενδιαφέροντα θέματα. Μια πληθώρα έκφραση των καταστάσεων και αναγκών. Μια καταγραφή υψηλής ευαισθησίας του εκλεκτού αρχισυντάκτη. Μια μαρτυρία ενός μόχθου πνευματικού η δολολετή αυτή έκδοση. Έργο συνέπειας, και βαθιάς εξουολόγησης. Είναι τα βιώματα της γενέθλιας γης. Που γίνονται πράξη, και συνείδηση κορυφής. Δεν είναι μονάχα η ξεχωριστή αγάπη της «αίτερης πατρίδας». Είναι, κυρίως, η ευθύνη η κορυφωμένη του εκλεκτού ποιητή και λογοτέχνη. Που έχουμε υπόθεση προσωπική, την έκδοση του εντύπου. Καταθέτοντας τη σφραγίδα της προσωπικότητάς του, στις σελίδες αυτές.

Μια τιμή ξεχωριστή, για το έργο καρδιάς αυτό. Ποι τιμάει την «Ένωση των Απανταχού Μωλιωτών», μια τιμή ξεχωριστή για όλους τους υπευθύνους. Που εκδηλώνουν την ουσιαστική αγάπη τους, για την «αίτερη πατρίδα».

Και δεν είναι σχήμα λόγου. Είναι ο λόγος της ουσίας. Έδωσε την ψυχή του ο εκλεκτός ποιητής και λογοτέχνης. Για να υψωθεί σε «φάρος» πνευματικής η εκλεκτή αυτή έκδοση. Προσπάθεια υψηλής πνοής, και έργο ευίσθητης καρδιάς. Μια παρουσία ζωντανή στο χώρο του πνεύματος.

ΤΙΜΩΝΑΣ ΣΤΡΟΥΘΙΑΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΔΙΠΛΩΜΑ ΤΙΜΗΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΩΣ

Εἰς τὸν *Κύριον*

ΤΑΚΗΝ ΚΟΛΙΑΒΑΝ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΝ

Ἀπονέμεται

Β Ρ Α Β Ε Ι Ο Ν

διὰ τὴν ἐπιτυχὴ συμμετοχὴν του εἰς τὸν *Γ' Ποροεχρνικὸν*
Διαγωνισμόν τοῦ Παρνασσοῦ (Πεζὸς Πόρος, Ποιητικὸς Πόρος)
1985....

Ἀθῆναι, *20ῃ Μαΐου* 1986....

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΠΟΥΡΝΑΡΟΥΛΟΣ
ΕΠΚ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ Ι. ΚΟΜΙΔΑΡΗΣ
ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Τους τίμησε ο Παρνασσός

Τά αποτελέσματα του λογοτεχνικού διαγωνισμού 1985 ανακοίνωσε πριν λίγες μέρες στην αίθουσα «Παρνασσός» η κριτική επιτροπή, που την αποτελούσαν οι κ.κ. Ν. Βυζαντινός — Μολυβδάς, Χρ. Μαλεβίτης και Εύαγ. Μόσκο.

● Βραβείο Ξμμετρου λόγου στον Τάκη Κολιαδά — Μωλιολάκη για τη συλλογή «Καθημερινές περιπτώσεις».

● Έπαινοι στην Έλευθερία Ζερμπινού — Καρατζά για την συλλογή «Η πινακίδα έγραφε: Όδός Δρωμένων» και στην Μαίρη Κωνσταντινίδου για τη συλλογή «Τ' όράματά μ' και η σεβτά φ'».

● Βραβείο πεζού λόγου στο Νίκο Τσαμουρά για τό διήγημα «Οι παραμυθάδες».

● Έπαινοι στην Βάσω Άγγελίδου για τό διήγημα «Η προξενού» και στον Χάρη Φιλόπουλο για τό «Ένας άνθρωπος στους δίσεκτους χρόνους».

Γά δύο βραβεία ποιήσης και πεζογραφίας θά συνοδεύονται από 50.000 δρχ. τό καθένα.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 30 ΜΑΪΟΥ 1986

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

Παρασκευή 30 Μαΐου 1986

★ Τό διήγημα του Νίκου Τσαμουρά «Οι παραμυθάδες» καθώς και ή συλλογή ποιημάτων «Καθημερινές περιπτώσεις» του Τάκη Κολιαδά — Μωλιολάκη βραβεύθησαν την περασμένη Τρίτη από την επιτροπή του Γ' Λογοτεχνικού Διαγωνισμού του «Παρνασσού».

Επίσης έπαινος δόθηκε στά διηγήματα της Βάσως Άγγελίδου («Η Προξεντού») και του Χάρη Φιλόπουλου «Ένας άνθρωπος στους δίσεκτους χρόνους» καθώς και στίς ποιητικές συλλογές της Έλευθερίας Ζερμπινού — Καρατζά («Η πινακίδα έγραφε: Όδός Δρωμένων») και της Μαρίας Κωνσταντινίδου «Τ' όράματά μ' και ή σεβτά μ'».

Η ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 30 ΜΑΪΟΥ 1986

Αποτελέσματα λογοτεχνικού διαγωνισμού

Τήν παρελθούσα Τρίτη, 20 τρέχοντας ή επιτροπή κρίσεως του Γ' Λογοτεχνικού Διαγωνισμού του «Παρνασσού» 1985, ανακοίνωσε τό αποτέλεσμα βραβεύουσα τό Νίκο Τσαμουρά για τό διήγημά του «Οι παραμυθάδες» και τόν Τάκη Κολιαδά — Μωλιολάκη για τη συλλογή ποιημάτων «Καθημερινές περιπτώσεις». Έπαινοι άπενεμήθησαν στους: Βάσω Άγγελίδου, Χάρη Φιλόπουλο, Έλευθερία Ζερμπινού — Καρατζά και Μαίρη Κωνσταντινίδου.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΣΤΟΝ ΕΚΛΕΚΤΟ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗ ΜΑΣ ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Ὁ «Ἐθνικὸς Ἀγὼν» μέ πολ-
λὴ χαρὰ πληροφορεῖ τοὺς πο-
λυπληθεῖς ἀναγνώστες του ὅτι
ὁ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν τακτικὸς
συνεργάτης, ἐκλεκτὸς ποιητής,
χρονογράφος, πεζογράφος καὶ
κριτικὸς Τάκης Κολιαβὰς - Μω-
λιοτάκης, στὸν Ἑτήσιο Πανελ-
λήνιο Λογοτεχνικὸ διαγωνισμὸ
1985 τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλό-
γου Παρνασσός, πήρε τὸ πρῶ-
το βραβεῖο ποιήσεως μέ χρη-
ματικὸ ἐπάθλο 50.000 δρχ.

Τὰ ἀνέκδοτα ἔργα, σύμφωνα
μέ τὸν κανονισμὸ ἔπρεπε νὰ
ἀναφέρονται στὴν ἑλληνικὴ ζωὴ
καὶ παράδοση καὶ στὰ ἤθη καὶ
ἔθιμα ὅλων γενικῶς τῶν τάξε-
ων, νὰ ὑποβληθοῦν μέ ψευδο-
νυμο καὶ νὰ συνοδεύονται μέ
ξεχωριστὸ σφραγισμένον φάκελο
μέσα στὸν ὁποῖο θὰ ἀνα-
γράφονταν τὸ πραγματικὸ.

Μετὰ τὴ χρονικὴ λήξη ὑπο-
βολῆς τῶν ἔργων, ἡ κριτικὴ ἐ-
πιτροπὴ ποὺ ἀπαρτίστηκε ἀπὸ
τοὺς κ. Ν. Βυζαντινὸ - Μολυ-
βδὰ, Χρ. Μαλεβίτση καὶ Εὐάγ-
γελο Μόσχο, προχώρησε στὴ
μελέτη, ἐπιλογή καὶ βράβευση
ἔργων, χωρὶς νὰ γνωρίζει ὀνό-
ματα συγγραφέων. Ἡ ἀπα-
σφράγιση τῶν φακέλων ἔγινε
στὶς 20 Μαΐου τρ. ἔτ. σὲ αἶ-
θουσα τοῦ Παρνασσοῦ, παρου-
σία κοινού, ὅπου καὶ ἀνακοινώ-
θηκαν τὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁ-
ποῖα ἔχουν ὡς ἑξῆς:

**ΒΡΑΒΕΙΟ ΕΜΜΕΤΡΟΥ ΛΟ-
ΓΟΥ** στὸν Τάκη Κολιαβὰ -
Μωλιοτάκη γιὰ τὴ συλλογὴ
του «Καθημερινές περιπτώσεις»
καὶ **ΕΠΑΙΝΟ** στὴν Ἑλευθερία
Ζερμπινού - Καρατζὰ γιὰ τὴ

συλλογὴ «Ἡ Πινακίδα ἔγραφε:
ὁδὸς Δρωμένων» καὶ στὴ Μαίρη
Κωνσταντινίδου γιὰ τὴ συλλο-
γὴ «Τ' ὁράματά μ' καὶ ἡ σεβτὰ
μ'».

ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΕΖΟΥ ΛΟΓΟΥ
στὸν Νίκο Τσαμουρά γιὰ τὸ
διήγημα «οἱ παραμυθάδες» καὶ
ΕΠΑΙΝΟ στὴ Βάσω Ἀγγελί-
δου γιὰ τὸ διήγημα «Ἡ προ-
ξεντοῦ» καὶ στὸ Χάρη Φιλό-
πουλο γιὰ τὸ διήγημα «Ἐνας
ἄνθρωπος στοὺς δισέχτους χρό-
νους».

Τὰ δύο βραβεῖα ποιήσεως
καὶ πεζογραφίας συνοδεύονται
ἀπὸ 50.000 δρχ. τὸ καθένα. Ἡ
ἀπονομὴ θὰ γίνῃ μέ τελετὴ σὲ
χρόνο ποὺ θὰ καθορίσει ἡ δι-
εύθυνση τοῦ Παρνασσοῦ.

Ὁ «Ἐθνικὸς Ἀγὼν» ἀπὸ τὸ
1950 ποὺ διέκρινε τίς ἱκανότη-
τες τοῦ Μωλιοτάκη καὶ τὸν δέ-
χτηκε σὰν τακτικὸ συνεργάτη,
δημοσίευσε στὶς στήλες του
ἑκατοντάδες ποιήματα δινον-
τας τὴν εὐκαιρία στοὺς ἀνα-
γνώστες του νὰ ἐκτιμήσουν οἱ
ἴδιοι τὴν ἀξία τοῦ ἔργου του.
Ἕτσι ποὺ τὰ δικά μας σχόλια

νὰ περιτεῖλουν.

Ὅμως μπροστὰ στὸ εὐχάρ-
ριστο γεγονός, σὰν ὑπεύθυνοι
τοῦ τύπου, αἰσθανόμεστε τὴν
ἀνάγκη νὰ ποῦμε ἀπὸ τὴ θέση
μας τὸν καλὸ λόγο ποὺ δίκαια
ἀνήκει στὸν ποιητὴ.

Ὁ Τ. Κ. Μ. ἀναντίρρητα εἶ-
ναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλυτέρους
σύγχρονους παραδοσιακοὺς
κριτικὲς τῆς πατρίδας μας. Ποι-
ήματά του δημοσιεύονται σὲ ἐ-
φημερίδες, λογοτεχνικὰ περιο-
δικὰ, ἀνθολογίες, καθὼς καὶ
διογραφικὰ τὰ σὲ ἐγκυκλοπαί-
δειες.

Ἐχει ἐκδόσει μέχρι σήμερα
13 πολυσέλιδες ποιητικὲς συλ-
λογές οἱ ὁποῖες ἔχουν σχολια-
στεῖ εὐμενῶς ἀπὸ τοὺς νεότε-
ρους μέχρι τοὺς μεγαλύτερους
κριτικούς ὅπως: Βάρναλη, Σα-
μαράκη, Καραντώνη, Σιατο-
πουλο, Φαυριώτη, Κοδβατζή,
Σταμέλο, Κλάρα, Παπακων-
σταντίνου, Σταφυλὰ κ.α.π.

Ἐχει διακριθεῖ σὲ ἄλλους
τρεῖς Πανελλήνιους διαγωνι-
σμοὺς προηγουμένα, παίρνον-
τας ἕνα πρῶτο καὶ δύο δεύτε-
ρα βραβεῖα ποιήσεως. Ἐπίσης
τὸ 1980 ὁ Σύλλογος Λογοτε-
χνῶν τοῦ ἀπέδωσε σὲ τελετὴ
στὸ KING'S PALACE Περ-
γαμνῆς τιμὴς ἐνεκεν γιὰ τὴν
προσφορὰ του στὰ Γράμματα.

Εἶναι τακτικὸ μέλος τῆς Ἑ-
ταιρείας Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν
καὶ τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν
Ἑπαρχιακοῦ Τύπου.

Ὁ Τ. Κ. Μ. σὰν εὐαίσθητος
ποιητὴς κατορθώνει καὶ συλ-
λαμβάνει τὰ σύγχρονα προβλή-
(Συνέχεια στὴν 4η σελίδα)

**Τὸ Α' βραβεῖο ποιήσεως
στον ΤΑΚΗ ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ**

(Συνέγραψε ἀπ' τὴν 1η σελίδα)

ματὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἀ-
γωνία τῆς καθημερινῆς πολυκύ-
μαντης ζωῆς καὶ μέ τὴν ποιη-
τικὴ του ἱκανότητα τὰ μετου-
σιώνει σὲ ἄρτια στίχοι μέ δυνα-
τὸ καὶ διαυγὲς νόημα.

Ἡ μορφή τοῦ ἔργου του εἶ-
ναι παραδοσιακὴ, ἀπλή ἀλλὰ
καὶ εὐκόλη καὶ καταληπτή, ἔτσι
ποῦ ὁ ἀναγνώστης νὰ μπορεῖ
νὰ συλλαμβάνει εὐκόλα τίς λε-
πτές ιδέες καὶ τ' ἀνθρωπιστικὰ
μηνύματα ποῦ δένουν τίς σε-
λίδες του.

Ὁ «Ἐθνικὸς Ἀγὼν» συγ-
χαίρει τὸν ἄξιο ποιητὴ καὶ ἐ-
κλεκτὸ συμπατριώτη μας Τάκη
Κολιαβᾶ - Μωλιोटάκη καὶ τοῦ
εὐχεται καὶ ἄλλες τιμές, ὅσες
ἀκόμα τοῦ ἀνήκουν.

ΣΑΚΗΣ ΣΚΟΥΡΑΣ

ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ» Πέμπτη 5 Ιανίου 1986

ΣΤΟΝ ΠΑΡΝΑΣΣΟ

Λογοτεχνικός διαγωνισμός του 1985

ΒΡΑΒΕΥΤΗΚΕ Ο ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ

ΑΘΗΝΑ, (του ανταποκριτού μας).

Στις 20 Μαΐου τρ. έτους στην αίθουσα του Παρνασσού, η κριτική επιτροπή αποτελούμενη από τους κ. Ν. Βυζαντινό — Μολυβδά, Χρ. Μαλεβίτη και Ευαγ. Μόσχο, ανακοίνωσε τ' αποτελέσματα του λογοτεχνικού διαγωνισμού 1985. Σ, αυτά έλαβαν:

ΒΡΑΒΕΙΟ ΕΜΜΕΤΡΟΥ ΛΟΓΟΥ ο Τάκης Κολιαβάς — Μωλιωτάκης για τη συλλογή «Καθημερινές Περιπτώσεις» και ΕΠΑΙΝΟ η Ελευθερία Ζερμπινού —Καρατζά για τη συλλογή: «Η πινακίδα έγραφε: οδός Δρωμένων» και η

Μαίρη Κωνσταντινίδου για τη συλλογή «Τ' οραματά μ' και η σεβτά μ'».

ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΕΖΟΥ ΛΟΓΟΥ ο Νίκος Τσαμουράς για το διήγημα «Οι παραμυθάδες» και ΕΠΑΙΝΟ η Βάσω Αγγελίδου για το διήγημα «Η προξεντού» και ο Χάρης Φιλόπουλος για το διήγημα «Ένας άνθρωπος στους δίσεχτους χρόνους». Τα δυο βραβεία ποιήσεως και πεζογραφίας συνοδεύονται από 50.000 δρχ. το καθένα.

Η απονομή των βραβείων θα γίνει με τελετή σε χρόνο που θα καθορίσει η Διεύθυνση του Παρνασσού.

Ο Συνεργάτης της «Λαρισαϊκής Ηχώ» κ. Τάκης Κολιαβάς — Μωλιωτάκης πήρε το βραβείο του έμμετρου λόγου

και τον συγχαίρουμε. ΔΥΟ από τα βραβευμένα ποιήματά του:

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ

Αποεχινίεμαι τ' ουρανού κοιτάζοντας τα μάκρη,
το λουλουδάκι το μικρό στην άκρσα της γής.
Και τη φωλιά που κρέμασε στου κλωνοριού την άκρη
το φτερωτό κι ανέμελο ζευγάρι της στοργής.

Θρασομανάει το χλωρό κι απέραντο λιθάδι
χιλίων λογίων αυτόφωτα, χαλί δένουν μεστό.
Μερρεύει το τετράποδο και δίνεται στο χάδι
και Ζειδωρη η Ζωή κυλά απ' το μητρικό μαστό.

Και μεις, σα να μην είμαστε οι εκλεκτοί κι οι πρώτοι
που 'πλασε ο πρωτομάστορας με περισσή στοργή.
Μας προσπερνούνε τ' άγρια κι οδεύουμε κατόπι
καίγοντας και ματώνοντας κάθε ομορφιά στη γή.

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ — ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΙ

Περαστικοί δω πούμαστε σ' άγωνα απάνω πέτρα
με πόλεμο της νιότης μας μετρώντας τον καιρό.
Νάχε θνητός τη δύναμη να στέκονταν να εμέτρα
πόσο φαρμάκι κύλισε και δάκρυο πικρό.

Να ρίξεις πέρα τη ματιά που ροβολάει το ρέμα,
να δεις πως σμίγει η μαύρη γη με τον γλαυκό ουρανό,
και ν, αντικρύσει κόκκινο σαν απ' τ' αθώο το αίμα
να διάφεται στη δυσμική μεριά το δειλινό.

Απέραντη θλιμμένη γη, τα δάκρυα μας τα πίνεις
ανάμεσα απ' τ' ανθρώπινα που τρέχουνε δεινά.
Κι όταν πατήσει η άνοιξη στοχαστικά τα δίνεις
χαμόμηλα και πασχαλιές και κρίνα ταπεινά.

ΤΑΚΗΣ ΚΟΛΙΑΒΑΣ—ΜΩΛΙΟΤΑΚΗΣ

ΦΘΙΩΤΙΚΑ - ΛΑΜΙΑΚΑ

Τα «Φθιωτικά Γράμματα» με ιδιαίτερη χαρά αναγγέλουν τη βράβευση δύο ξεχωριστών Φθιωτών πνευματικών ανθρώπων, φίλων και συνεργατών τους: του ποιητή Τάκη Κολιαβά - Μωλιστάκη και του επίσης λογοτέχνη, Γιώργου Μυρεσιώτη.

Ο πρώτος πήρε το β ρ α β ε ί ο έ μ μ ε τ ρ ο υ λ ό γ ο υ στον Πανελλήνιο λογοτεχνικό διαγωνισμό του Φιλολογικού Συλλόγου «Παρνασσός» και

ο δεύτερος το β ρ α β ε ί ο Δ ο κ ι μ ί ο υ της Ε.Ε. Λογοτεχνών.

Η τιμητική διάκριση του έργου των δύο εκλεκτών παιδιών της Φθιώτιδας, από έγκριτα πνευματικά ιδρύματα, μετά κι από τη βράβευση με κρατικό βραβείο του Φθιωτή συγγραφέα Μπάμπη Κλάρα, ελπίζουμε να θυμίσει στο Σύλλογο Φθιωτών, στο Δήμο Λαμιέων και σ' άλλους πνευματικούς φορείς του νομού Φθιώτιδας το καθήκον, να τιμήσουν κι αυτοί με τη σειρά τους τους διακριθέντες στα γράμματα Φθιώτες.

Ειδικοεογραφικά αναφέρουμε τα σχετικά με τη βράβευση των αγαπητών φίλων, τους οποίους και συγχαίρουμε εγκάρδια.

Τα «Φθιωτικά Γράμματα»

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ» 1985

Στις 20 Μαΐου τρ. έτους στην αίθουσα του Παρνασσού, η κριτική επιτροπή αποτελούμενη από τους κ. Ν. Βυζαντινό - Μολυβδά, Χρ. Μαλεβίτη και Ευάγγ. Μόσχο,

ανακοίνωσε τ' αποτελέσματα του λογοτεχνικού διαγωνισμού 1985. Σ' αυτά έλαβαν:

ΒΡΑΒΕΙΟ ΕΜΜΕΤΡΟΥ ΛΟΓΟΥ ο Τάκης Κολιαβάς - Μωλιστάκης για τη συλλογή «Καθημερινές Περιπτώσεις» και ΕΠΑΙΝΟ η Ελευθερία Ζερμπινού - Καρατζά για τη συλλογή «Η πινακίδα έγραφε: σδός Δρωμένων» και η Μαίρη Κωσταντινίδου για τη συλλογή «Τ' οράματά μ' και η σεβτά μ'».

ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΕΖΟΥ ΛΟΓΟΥ ο Νίκος Τσαμουράς για το διήγημα «Οι παραμυθάδες» και ΕΠΑΙΝΟ η Βάσω Αγγελίδου για το διήγημα «Η προξεντού» και ο Χάρης Φιλόπουλος για το διήγημα «Ένας άνθρωπος στους δίσεχτους χρόνους». Τα δύο βραβεία ποιήσεως και πεζογραφίας συνοδεύονται από 50.000 δρχ. το καθένα.

Η απονομή των βραβείων θα γίνει με τελετή σε χρόνο που θα καθορίσει η Διεύθυνση του Παρνασσού.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ 1985

Η αρμόδια κριτική επιτροπή της Ε. Ε. Λογοτεχνών, αποτελούμενη απ' τους 1) Δημ. Σιατόπουλο 2) Γιώργο Κάρτερ, 3) Κώστα Καραχάλιο, 4) Γ. Κότσιρα, 5) Νίκο Παππά, 6) Γιολάντα Πέγκλη και 7) Έλλη Ρόζου απένειμε τα βραβεία στους συγγραφείς των καλύτερων γυδιλίων του 1985.

ΦΘΙΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΙΟΥΝΙΟΣ 1986 Τ. 33

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΕ ΟΚΑΡΙΝΑ*

Του ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ - ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

Ποίηση, η στάλα της βροχής
στ' αυγινά λευκά του κήπου κρίνα.
Κι ο γλυκός σκοπός της αντοχής
που περνά μέσ' απ' την οκαρίνα...

Ποίηση, ο στίχος που θα πει
ξυπνητήριο λόγο σε μια σκέψη
που βαριά και χρόνια ακινητεί
και δε λέει μόνη να σαλέψει...

Ποίηση, καίρια κι εύστοχη σπαθιά
που την αδικία θάζει στόχο.
Στο δυνάστη η ενάντια γροθιά
που μηνά σφιγμένη, εδώ στο 'χω...

Ποίηση, το κλάμα του μωρού
που ζητάει επίμονα τη μάνα.
Ο ειρμός του άξιου χορού
που ορμάει σαν από θρυσομάννα,

Ποίηση, τ' ολόγλυκο φιλί
της πιστής ισόβιας ερωμένης,
στο κλωνί, το ξένοιαστο πουλί,
της αμυγδαλιάς της ανθισμένης.

Ποίηση, του πιάτου η φακή
στου λαού τη χούφτα που πεινάει,
και του Στρατιώτη το χακί,
σε αγώνα ωραίου όταν κινάει...

(*) Το παραπάνω ποίημα είναι από την ανέκδοτη συλλογή «Καθημερινές περιπτώσεις» του συνεργάτη μας και φίλου Τάκη Κολιαβά-Μωλιोटάκη, που στον Γ' πανελλήνιο λογοτεχνικό διαγωνισμό του «Παρνασσού» πήρε το βραβείο του έμμετρου λόγου με χρηματικό έπαθλο 50.000 δρχ. Στην επιτροπή ήταν οι Ν. Βυζαντινός - Μολυβδός, Χρ. Μαλεβίτης και Ευάγγ. Μόσχος.

Τα «Φθιωτικά Γράμματα» συγχαίρουν εγκάρδια τον ποιητή για την σημαντική επιτυχία του.

ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ — ΜΩΛΙΟΤΙΑΚΗ
ΚΟΥΚΙΔΕΣ ΚΑΙ ΨΗΦΙΑ - ΠΑΡΟΥΣΙΟΛΟΓΙΟ ΤΟ Β'

Ἀπὸ τὸν ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΡΑΒΙΑ

Ἡ παραδοσιακὴ ποίηση ἔξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ ὑπάρχει σὲ πεισμία αὐτῶν ποῦ ἔσπασαν τὴν αὐστηρὰ πειθαρχημένη φόρμα γιὰ χάρι τῶ καλλιούργου ἢ τοῦ εὐκαλοῦ. Καὶ ὑπάρχει ἐπειδὴ τὴν ὑπηρετοῦν σωστά ἄξιοι δημιουργοὶ ὅπως ὁ Τάκης Κολιαβᾶς Μωλιोटιάκης ποῦ συμβάλλει μὲ τ' ἀξεπέραστο μεράκι του, παράλληλα μὲ τὴν καλὴ μοντέρνα ποίηση νὰ ὑπάρχει κι ἡ καλὴ παραδοσιακὴ.

Στὴν ποιητικὴ του συλλογὴ

«Τὰ πὶο καλά προγοῦθαι μὲν ἐμπὸς μου ἀνοικταῖον
σὺν κἀρες θαλασσοπόνους ποῦ δὲν πατοῦν στὴ γῆ.
Ἐρχονται κάποτε δειλά, κόποια στροφή γυρεύουν
καὶ δικαιοδικὰ ἐπιστρέφουμε στὴν πρέπη τους σιγῇ».

Ἄν τὸ μὴ ἀπόλυτο στὴν ἔκφραση ἀποτελεῖ σκληριὰ ὑπαρξιακὴ γιὰ τὸν κάθε ἀληθινὸ ποιητὴ, ἡ ἀπελευθέρωσή μὲσα ἀπ' τὸ γήινο εἶναι περισσότερο

«Ἀπέρριψη ἀκατάλυτη κ' ὑπερκόνησι γῆ μου
μὲς στὴν ἰσθμια γυνᾶς ἀγιάστρευτῃ πηλῇ μου.
Μὲ καίει ὁ λίθος· δροσερὸς δὲν ἔρχεται ὁ πουνιέντης
δοσὲ διαφεντεύουμε οἱ στυγεροὶ σου ἀφέντες».

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ποίηση ἔνα «θρόισμα φωτὸς» θὰ διαλύει πάντα τὰ σκοτάδια τοῦ μίσους. Ἡ «μᾶνα τοῦ Χριστοῦ», ἡ μᾶνα γενικὰ, σύμβολο ποῦ ἐμπνέει καὶ τοῦτον τὸν ποιητὴ ὅ-

«Ἀντίκρισι ἀπὸ μαρτύριο τῆς πανεμένης μᾶνας
τὸ κλάμα ξεδιπλώνεται βουβὰ, σπαρακτικὰ.
Ἐκὼ μὲς ἀπ' τὸ θάνατο, τῆς νῆας ὁ ποιήσεως
γιὰ τῆς ψυχῆς τὴ λύτρωση, ὑπνοῖναι ὀριστικὰ».

Τὴν ἴδια πανεμένη αἰσθαντικὸτητα μ' αὐτὴ τῆς μᾶνας διώκουν μέσα τους κι οἱ ποιητὲς μας. Ὅμως ἂν θέλουμε ξενά-

«Στημέναι σὺν ἀγάλματι, τοῦ πάνου, οἱ ποιητὲς
μ' ἀνέκαφρο κυματισμὸ στὴν πᾶνα τους, ἀνείρου
γεμᾶτες ἀναπόληση σπηλιάνου τὶς μοτιές,
σ' ἔνα κομμοῦργιο μέλημα ἀπ' τὴν ἀρχὴ τ' ἀπαίρου».

«Κουκίδες καὶ ψηφία» καθὼς καὶ στὸ «Παρουσιολόγιο τὸ δεύτερο» ἡ καθαρὴ ποίηση διακαίῳναι ἀπόλυτα τὸν ποιητὴ. Τὸ πρῶτο βιβλίο εἶναι χωρισμένο στίς ἐνότητες: «Πινακίδες», «Στίχοι ἀπὸ χῶμα», «Θρόισμα φωτὸς» καὶ «επεφραστέρια».

Οἱ «Πινακίδες» σηματοδοτοῦν αὐτὸ ποῦ ἀγωνιᾷ κάθε ποιητὴς νὰ ἐκφράσει, ἀλλὰ τελικὰ στὴ βαθύτερη οὐσία του παρραμένει ἀνέκφραστος:

ἐφικτὴ. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ὁ Τάκης Κολιαβᾶς Μωλιोटιάκης θὰ συνθέσει «στίχους ἀπὸ χῶμα» γιὰ νὰ σαϊτέψει ἔτσι τοὺς ἀφέντες τῆς δικῆς του γῆς:

πως καὶ τὸ Βάρναλη. Ὁ πόνος ἐκφρασιζόμενος μέσα ἀπ' τὴ μητρικὴ καρδιά θ' ἀποτελεῖ πάντα τὴν ἀπακορύφωσι τῆς ἀνθρωπιάς καὶ τῆς ἐλπίδας.

γηση στὸν ἐσῶτερο κόσμον τους, ὡς ἐπιστρέψουμε στίς «Πινακίδες». Νάτοι:

Κι όπως τό κώνειο τῆς ζωῆς πίνουν καρτερικά
καί φθίνουν στήν ἀνώδυνη τῶν γενεῶν πους τύψη
τούς σηματοθεῖ ἐλπίηται καί διακριτικά
μ' εἶνα στοφάνη ἀγκάθινο στό μέτωπο, ἡ θλίψη.

«Πεφτάστερα» στίς καρδιές
μίας οἱ στίχοι τοῦ ποιητῆ, ἐλ-
πίδες πού καίνε στή θλίψη μας,
ὅπως ἀναιμμένα κεριά στό σκο-
τάδι. Τέτοια «πεφτάστερα» τέ-
τοιες ἐλπίδες κι οἱ στίχοι δλων
τῶν ἀληθινῶν παιητῶν πού ἀ-
γωνίζονται γιά τό καλύτερο
αὔριο στόν κόσμο. Ὁ Τάκης
Καλιαδάς Μωλιιστάκης νοιώ-
θοντας λοιπόν, ὅτι δέν εἶναι
μόνος στόν ἀγῶνα του γιά τόν
ἄνθρωπο, θ' ἀφιερῶσει στούς

συστρατευμένους του τό «Πα-
ρουσιολόγιο τό δεύτερο», φυσι-
κά σάν συνέχεια στό «πρώτο».
Καί σ' αὐτό κάθε στροφή δο-
ξαλογεῖ καί μιᾶ μορφή ἀπ' τό
πλήθος τῶν πνευματικῶν ἄν-
θρώπων τοῦ τόπου μας, διανθι-
σμένη μέ τίς λάμπεις τοῦ ἔργου
της.

Γενικά — ἐξάλλου — ὅλη
ἡ ποίηση τοῦ Τάκη Καλιαδά
Μωλιιστάκη δέν εἶναι παρὰ μιᾶ
προσφορά τῆς ἀνθρωπιάς, στήν
ἀνθρωπιά.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΒΙΔΑΣ

«ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ» Πέμπτη 6 Νοεμβρίου 1986

ΤΗΣ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑΣ ή άνεμοζάλη
σήκωσε καί πάλι στο μισαλό μου νέφη.
‘Η ξανθιά ρετσίνα μέσ’ άπ’ τό μπουκάλι
έντονα μοῦ γνέφει.

Στόν πλατὺ καῦμό μου, τὰ ποτήρια άδειάζω
κι εὔθυμα τραγούδια μόνος σιγολέω.
Μέ τίς παραισθήσεις ψευτοδιασκεδάζω
μά στο θάθος κλαίω.

Δυνατές άγάπες κι όρκισμένες ισχύσεις
δλα κάποια μέρα φτάνουνε στη λήθη.
Και γνωρίζεις τότε πώς οί ύποσχέσεις
ήταν παραμύθι.

Πρόσκαιρη εὐτυχία, ήδονή καί πάθος
κάλεσμα τής νιότης σ’ ένα πανηγύρι.
’’Ως πού νά γευτούμε τό φριχτό μας λάθος
στο πικρό ποτήρι.

Δυνατέ καῦμέ μου, θά σε πιῶ στο κέφι
τής άπελπισίας, πού με έχει πιάσει,
κι άγρια τήν καρδιά μου τήν χτυπάει σάν ντέφι
μέχρι νά τή ισπίασει....

Κι όταν άπ’ τόν πόνο χορτασμένος θάμαι
ίλαρός, σε γλέντι σάμπως νά κινάω.
Νά με βροῦν οί φίλοι δίχως νά κοιμᾶμαι,
μήτε νά ξυπνάω.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΝΩΣΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ΕΝΩΣΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ ΑΠΟΝΕΜΕΙ

ΤΟ *Β! Βραβείο Ποίησης*
ΣΤΟΝ *Γάκη Κορμάδα-Μαζουράκη*
ΔΙΑ ΤΟ *Ποίημα του "Μερόνιο Ξαφάνι"*

ΠΟΥ ΥΠΟΒΛΗΘΗΚΕ ΜΕ ΤΟ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟ *Γάκης Αρσενικός*

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ -

ΝΤΙΝΑ ΒΛΑΧΟΥ

Αθήνα 24/11/ 1986

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΓΟΥΛΙΑ ΣΜΥΡΝΙΩΤΗ

Γουλιώ Σμυρνιώτη

ΜΟΙΡΑΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Παίξε όσο θέλεις το σκληρό μαζί και κωμικό
παιχνίδι σου, μοίρα κακή, έτσι καθώς σ' αρέσει.
Κράτα με μες στα χέρια σου ζωάκι τραγικό
που τούχουνε τη λευτεριά στα σίδερα αφαιρέσει.

Κάμε όσο θέλεις τη ζωή φρικτά να με μισεί,
στα ποτηράκια του καημού τα βάσανά μου κέρνα.
Ο πόνος μου μια θάλασσα ας είναι από κρασί,
κι ο στοχασμός μου ναυαγός ισόβιος στην ταβέρνα.

Μ' αν κάποτε, ο κακότυχος, στην πίκρα αντισταθεί,
τότε κι εσύ απατηλή θα καταλάβεις μοίρα,
ποιό θάναι το αντίτιμο, όπου θα κερδηθεί
και ποιός με την απόλυτη του ηλιού θάναι την κλήρα.

Σε διαγωνισμό της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών

ΝΕΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΤΑΚΗ ΚΟΛΙΑΒΑ ΜΩΛΙΟΤΑΚΗ

ΕΘΝΙΚΟΣ
ΑΓΩΝ
30-11-1986

Απόλυτα αξιοκρατικά και με την αστραφτερή κόμη του λυρικού του στίχου, ο λογοτεχνικός συνεργάτης του «ΕΘΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ» κ. Τάκης Κολιαβάς - Μωλιότακης, θερίζει καρπολεκτικά τα ποιητικά βραβεία στους πανελλήνιους διαγωνισμούς της Αθήνας. Μετά από τις τέσσερις προηγούμενες διακρίσεις, με πρόσφατη του «Παρνασσού» που με το ψευδώνυμο "Άρης Αιολικός" πήρε το βραβείο του Ποιητικού Λόγου για την ανέκδοτη συλλογή του «Καθημερινές Περιπτώσεις», τώρα στο διαγωνισμό της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών ο ποιητής μας τιμήθηκε με το Β' βραβείο. Η απονομή έγινε στις 24.11.86 στο Πνευματικό Κέντρο της Αθήνας μέσα σε πανηγυρική ατμόσφαιρα παρουσία πολλών έλεγκτών προσωπικτήτων των Γραμμάτων αλλά και πλήθους κόσμου που κατέκλυσε την αίθουσα.

Ο έλεγκτος παραδοσιακός στίχος του πολυβραβευμένου ποιητή Τ.Κ.Μ. έχει εκτιμηθεί επάξια και η ποιήσή του γενικά θεωρείται στους σύγχρονους Λογοτεχνικούς κύκλους σά μιά από τις καλύτερες του είδους.

Με δεκατέσσερις μέχρι σήμερα πολυσέλιδες ποιητικές συλλογές, ο ποιητής συνεχίζει τη δημιουργική και πνευματική του πορεία ανάμεσα από τις συμπληγάδες του καιρού και τη θολή ατμόσφαιρα της ασάφειας και του παραλόγου που επικρατεί στους χώρους του γραπτού, πεζού και έμμετρου λόγου.

Η πνευματική απόδοση του Τ.Κ.Μ. θεωρείται πλέον μία

θετική καταβολή με ιδιαίτερη αξία και διαινούσα θέση μέσα στα Έλληνικά Γράμματα. Λογοτεχνικά περιοδικά και Ανθολογίες έχουν από χρόνια ανοιχτές τις πόρτες τους, παραχωρώντας σελίδες στον ποιητή.

Η σύγχρονη κριτική με τις επώμους γνώμες των μεγάλων ονομάτων, αναγνώρισε την αξία του ποιητή από το πρώτο του έργο και βεσπτε δεν παράλειψε, με αφορμή τις εκδόσεις του, να τον εγκωμιάζει συνεχώς.

Κλείνοντας, δεν θ' αποπειλούσα υπερβολή αν λέγαμε πώς είναι ο μόνος ίσως ποιητής μέσα στον πλατύ Ρουμελιώτικο χώρο που το έργο του αμείβεται μέχρι εδώ με πέντε βραβεία. Και να σημειωθεί ότι ο ποιητής έχει ακόμα να διανύσει μακρύ δρόμο στον πνευματικό τομέα.

Ο «Έθνικός Αγώνας» συγχαίρει τον άκαμπο συνεργάτη του Τάκη Κολιαβά - Μωλιότακη και του εύχεται και άλλες τιμές, δotes τουλάχιστον δικαιοπρατικά του άνδρα.

ΣΑΚΗΣ ΣΚΟΥΡΑΣ

ΤΑΨΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Καθημερινές περιπτώσεις

Το 14 λογοτεχνικό βιβλίο του κ. Τάκη Κολιτσάκη «Καθημερινές περιπτώσεις» είναι μια ποιητική συλλογή που πήρε ήδη βραβείο λογοτεχνικού διαγωνισμού του Φ.λ.ο. Συλλόγου Παρασσός στην Αθήνα το 1985. Βραβεύθηκε μια παραδοσιακή, μουσική ποίηση, έντονα αποκτημένο, μπροστά να πω, από την λογοτεχνική μας παραγωγή υφαισθημένο, με πλούτο μικρών τραγουδιών, καλοπρόχειτων στίχων και στροφών. Ο στίχος του κ. Κολιτσάκη κυλά, τρέχει σε ρέμα ποταμού: «Διακρύζει ένα ποτάμι στη φτωχογειτονιά — π' ανθίζουν τα βασιλικά κι υψώνουν τα γεράνια. — Βαρύνει ο καθημερινός ορπάρος τα παλιά — και τρέχει στ' αιώνα σε μακροί ωκεάνια». Έχει, ομολογουμένως, γερύση ευχέρεια ο κ. Κολιτσάκης στο στίχο. Γι' αυτό και τον σκερπά απερίδωτα παντού σε κάθε σημείο που τον συγκινεί.

Κ. Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Εφημ. Η Ημέρα Πάρις

12. 12. 1986

σ. 3 «Τα Ήτα Βιβλία»